

Giới thiệu Niệm Giới - Khai Môn

Đọc truyện online xin giới thiệu đến với độc giả một truyện kiếm hiệp khá đặc sắc và thú vị, một câu chuyện đầy những tình tiết bất ngờ khiến độc giả không thể không bị cuốn vào vòng xoáy đầy những điều vừa sống động lại chân thực lại có đôi chút ảo tưởng. Đọc truyện Niệm Giới - Khai Môn để cảm nhận rõ nét những điều này.

Căn nhà số 25 phố Yên Phụ cũng đóng kín, lập dị như mọi ngày. Gã thanh niên tên Vũ ngồi trên nền nhà, hai mắt nhắm hờ, tay bắt ấn hàng ma thành tư thế kết già tiêu chuẩn. Xung quanh gã là những ống đèn huỳnh quang vút lẫn lộn khắp nơi, có cái sáng rực, có cái còn nhấp nháy ra thứ ánh sáng đùng đùng như sắp hết hơi. Thở dài một tiếng, Vũ mở mắt nhìn quanh, những bóng đèn huỳnh quang cũng tức thì vụt tắt. Vớ vội chiếc áo thun màu cam vắt trên thành ghế sofa, vừa mặc vào người Vũ vừa bước ra mở cửa.

Người vừa bấm chuông là một viên cảnh sát khu vực, đi cùng anh ta là một người nước ngoài và một cô gái có vẻ như là trợ lý kiêm thông dịch viên. Vũ niềm nở mời 3 người vào nhà, hắt ngược ngùng vợ mấy thứ quần áo bẩn trên sofa rồi rót mấy cốc nước lọc mời khách. Anh công an phường tên Hương hỏi vài vấn đề nhân thân rồi giới thiệu hai người khách với hắt trước khi ra về.

Liệu còn gì nữa đây, câu chuyện phiêu lưu này còn tiếp, liệu câu chuyện kiếm khách này có thực xoáy sâu vào hiện thực và vào tầng lớp này không, liệu còn gì thú vị nữa, hãy cùng đọc truyện kiếm hiệp để trải nghiệm những điều này và theo dõi những truyện đặc sắc khác cùng thể loại như: Tuyệt Thế Đường Môn, Kiếm Đạo Độc Tôn,...

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giới - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Jessica khó nhọc thò đầu khỏi chăn. Dù được huấn luyện đặc biệt và cũng là một người rất có nguyên tắc nhưng cô không khỏi cảm thấy bức tức khi nghe tiếng âm báo nhỏ nhỏ từ chiếc đồng hồ. Cô đã thức suốt 27 giờ và làm việc liên tục cho tới 15 phút trước.

Với tay qua đồng hồ sơ chất cao như núi ngay trên đầu giường, cô mò mẫm vớ lấy chiếc hộp hình chữ nhật nhỏ nhỏ có thất nơ hình con bướm.

Âm báo phát ra từ đây. Vẫn nhắm tịt hai mắt, Jessica cố gắng mở cái hộp ra. Bên trong là một chiếc đồng hồ đeo tay hiệu Rado đang phát ra tiếng bip bip.

Đang lẩn mò tìm nút bấm tắt âm báo, Jessica giật thót mình đánh rơi chiếc đồng hồ khi nghe tiếng người vang lên the thé.

Trong lúc cô còn đang cố mở mắt nhìn khắp căn phòng tối om xem tiếng

nói kia phát ra từ đâu thì chiếc đồng hồ lại phát ra tiếng the thé "Nghe máy đi kung, Josh của em đây".

Jessica thở hắt ra một hơi dài. Cũng chẳng cần biết vì sao một chiếc đồng hồ lại có chức năng của điện thoại di động. Nàng nhặt chiếc đồng hồ đưa lên miệng gặm gòm:

- Gì vậy Joshua ?

- Sao vậy Jess ? Tôi đã bảo em bao nhiêu lần là khi chỉ có 2 ta, cứ gọi tôi là Josh cho thân mật mà.

Chiếc Rado bằng bạch kim được chế tác tinh xảo với mặt đá saphia màu xanh nước biển vang lên tiếng của gã được gọi là Joshua.

- Anh gọi tôi dậy giữa đêm và chọc tức tôi vì cho rằng tôi ko thể tổng cổ anh ra khỏi văn phòng phải không? - Jessica thực sự phát cáu - Thôi nào Jess, Tôi gọi cho em vì bây giờ là 10h26 phút, em chỉ còn 34 phút nữa để lên trực thẳng thôi đấy.

- Cái gì? Sao lại có trực thẳng ở đây?

- Ôi Jess bé bỏng của tôi, cái linh...linh gì ấy nhì. À, linh cảm của em biến đi đâu mất rồi thế. Đoán thử đi nào.

- Nếu anh còn làm nhầm thêm 1 lời nào nữa, tôi sẽ quăng cái đồng hồ này vào toilet và công việc của anh từ giờ đến cuối đời là đi tìm nó đấy Josh ạ

Bỏ ngoài tai lời đe dọa của Jessica, gã Josh lại cực kì thoải mái "- Đấy, cứ gọi bằng tên ấy có phải dễ nghe hơn không " rồi gã làm giọng thần bí "- Chuẩn bị đi cưng, để anh nói với cưng 3 từ và chúng ta sẽ gặp nhau sau 3 tiếng nữa " Jessica tức muốn nổ phôi, nàng vừa định phát tác thì Josh đã chậm rãi nói ra 3 từ...

Jessica mặc xong chiếc áo măng tô bằng da, vừa quần chiếc khăn len mỏng màu xanh nhạt quanh cổ áo nàng vừa liếc mắt nhìn lại chồng tài liệu chất cao như núi ngay đầu giường "- Đã đến lúc để giải quyết tất cả mọi chuyện rồi " Jessica thâm nhủ rồi bước ra khỏi nhà. Ngoài trời gió rất nhẹ, những bóng

tuyệt bay phát phơ trong gió đẹp đến nao lòng nhưng Jessica không có tâm trạng để thưởng thức vẻ đẹp ấy. Có lẽ cả Vịnh Miami bây giờ chẳng có người nào còn đủ cảm hứng để ngắm tuyết rơi nữa. Jessica nâng cánh tay lên xem giờ, chiếc đồng hồ lần đầu tiên được sử dụng cẩn thận thông báo " 10h53 phút ngày 24 tháng 7 năm 2025 ".

Trong đầu nàng ong ong lời của Josh " Hẳn về rồi "

Chiếc trực thăng vừa hạ cánh, Jessica vội khom người nhảy khỏi khoang.

Trên đầu hai cánh vòm lớn lập tức khép lại đồng thời cánh cửa từ bức tường bên trái mở ra, một luồng không khí ấm áp tràn ra cùng với tiếng cười tươi của Josh "- Chào mừng, lần sau đi trực thăng cùng nhớ buộc tóc lại nhé. Tôi không muốn thấy làn tóc vàng óng như mật ong của em bị bết lại vì cái thứ tuyết mùa hè này đâu, dù nó vẫn rất tuyệt "

Jessica vừa theo Josh tiến vào căn cứ vừa hỏi dồn

" Anh ta trở về từ lúc nào? Ở đâu ? "

"- Ba ngày trước hẳn xuất hiện ở sa mạc Giza, theo cách di chuyển thì có lẽ hẳn đang tìm cách trở lại Việt Nam "

Trả lời Jessica là một giọng nữ đầy quyết đoán.

Bức tường lớn chính diện trong căn sảnh vụt trở thành một màn hình lớn. Hình ảnh nhòe nhoẹt như thể bị lệch tiêu cự, chỉ thấy một mảng màu vàng với một chấm đen rồi hình ảnh dần rõ ràng. Tuy là hình ảnh theo dõi từ vệ tinh quá xa nhưng có thể dễ dàng nhận ra một người đàn ông với bộ quần áo rách rưới đang phủi đám cát bụi bám trên quần áo. Gã đứng giữa một bình nguyên cát lớn, có lẽ là sa mạc

Đang xoay xoay người như thể đang tìm kiếm phương hướng. Thân hình lùn tịt mà to bè của gã chợt khựng lại. Có vẻ như gã đàn ông suy nghĩ gì đó hồi lâu. Chợt hắn ngẩng mặt lên trời. Ánh mắt của gã gần như trùng khớp ngay với trung tâm màn hình. Đường như gã đàn ông trên hình bỗng quay lại và nhìn thẳng vào những người đang theo dõi khiến Jessica có cảm giác như kẻ rình trộm bị người ta phát hiện.

Màn hình chợt nhiễu loạn rồi nhảy lên như thể chiếc camera bị một đứa trẻ con cầm mà lắc. Hai phút sau hình ảnh lại trở nên rõ ràng. Vẫn là bình nguyên cát rộng lớn vàng ươm nhưng gã đàn ông đã không còn ở đó. Camera liên tục thay đổi độ cao và tầm nhìn, bình nguyên cát đã hiện hình là một sa mạc trải rộng, từ phía xa đã nhìn thấy các bãi đá khổng lồ gần những kim tự tháp. Màn hình hiện hình đầy đủ Sa mạc Giza của Ai Cập rồi phụt tắt.

- Hẳn phát hiện và tác động được cả tới vệ tinh. Hơn nữa còn có thể trốn vô tầm vô tích ngay sau 2 phút.

Giọng nữ vẫn đều đều.

Đôi mắt màu xanh da trời của Jessica thoáng lên một tia lo âu "- Anh ta đã trở lại 3 ngày mà tôi không hề có một cảm ứng gì cả "

" Năng lực của hắn càng lúc càng mạnh. Ta hi vọng chúng ta có thể tìm được hắn trước khi quá trễ " Giọng nữ lại vang lên. Đèn trong sảnh đã bật sáng. Một đôi mắt đang chăm chú nhìn vào Jessica như thể muốn thông qua mỗi cử động nhỏ trên gương mặt của Jessica mà tìm ra được gã đàn ông nọ. Jessica hơi nhăn mặt.

Chủ nhân của đôi mắt đứng dậy tiến về phía Jessica. Đó không ngờ lại là một Jessica khác. Cũng đôi mắt màu thiên thanh, cũng dáng người mảnh khảnh thon thả với đôi bàn tay thuần dài quý phái nhưng già dặn và quyết đoán hơn.

Jessica nhìn người mẹ mà từ lúc lọt lòng đến nay nàng mới được gặp vài lần. Người phụ nữ đưa tay vuốt nhẹ mấy lọn tóc rối trên trán Jessica, đôi vai mảnh dẻ mà mạnh mẽ khẽ rung lên. Rồi bà rút tay lại. Hít một hơi dài rồi ra lệnh:

- Joshua, chuẩn bị giấy tờ và máy bay.

- Đã xong lâu rồi, mẹ vợ.

" Hãy gọi tôi là bà Casta, và anh sẽ ở lại nếu còn tiếp tục nói nhăng nói cuội " đoạn bà nói mà không nhìn Jessica "- Hi vọng con sẽ làm tốt hơn ta từng làm "

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giới - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Câu chuyện bắt đầu từ 11 năm về trước, hai năm sau khi cuộc chiến tranh thế giới lần thứ ba bùng nổ giữa liên minh quân sự NATO và các quốc gia mà họ gọi là "trục khủng bố" gồm Triều Tiên, Iran,

Afganistan và Indonesia. Cuộc chiến tranh mà giới phê bình chính trị gọi là "cuộc ẩu đả trong

quán rượu" ấy đã hủy diệt gần một phần 3 thế giới, kéo theo gần như tất cả các nước có tiềm lực quân sự trên mức lạc hậu đều nhúng tay vào và biến một cuộc chiến tranh thành...rất nhiều cuộc trả đũa quân sự trên khắp thế giới.

Làn sóng chiến tranh quét qua tất cả các vùng đất, làm lu mờ mọi vấn đề của cuộc sống.

Gần như mọi đề tài, chương trình khoa học đều bị đình chỉ, thứ khoa học duy nhất được phát triển và khuyến khích phát triển là khoa học quân sự.

Casta ngồi xếp bằng trong căn cứ Z51 đặt tại sa mạc Nevada. Cô đang cố thực hiện một bài thiền minh sát nhằm lấy lại thăng bằng và phục hồi tinh thần lực đã hao tổn quá độ sau mỗi lần "tiếp xúc". Chợt cánh cửa mở toang, gã trai trẻ Joshua ập vào như một con sóc. Casta cúi kính nói "Tôi đã yêu cầu cậu không quấy rầy tôi và cậu cũng nên nhớ

đây là một căn cứ quân sự. Cậu không được phép xông vào bất kì phòng nào ngoài những khu vực cho phép. Rõ chưa "

"- Casta, chị không biết tôi tìm được cái gì đâu " Joshua phớt lờ những lời hăm dọa, gã vẫn tỏ ra vô cùng phản kích

"2-37-684-3352 cái thứ mà chúng ta đã vứt đi ấy, tôi tìm thấy nó rồi"

Casta quên phắt cả cái ý định chỉ chiết Joshua vì gã dám lén coi tài liệu tuyệt mật. Cô nhồm phất dậy "Nó đâu! "

Joshua lập tức chìa chiếc laptop về phía cô "- Đây, trên Google "

Đó là một câu chuyện ngắn, viết bằng tiếng Việt Nam kể về một cuộc du ngoạn tới một thế giới kì lạ. Nhân vật chính dựa theo những tín hiệu và tìm được một vật thể với những hoa văn kì lạ trên đó khắc rất rõ nét những con số 2-37-684-3352. Casta nắm chặt hai tay, giọng của cô không kìm được xúc động "Chính là nó "

...

Tháng 12 năm 2014, mặc dù đang là mùa đông, nhưng thời tiết miền Bắc vẫn nóng như mùa hè, điều này cũng không lạ bởi thời tiết thất thường kiểu này năm nào chả có.

Căn nhà số 25 phố Yên Phụ cũng đóng kín, lập dị như mọi ngày. Gã thanh niên tên Vũ ngồi trên nền nhà, hai mắt nhắm hờ, tay bắt ấn hàng ma thành tư thế kiết già tiêu chuẩn. Xung quanh gã là những ống đèn huỳnh quang vút lẩn lóc khắp nơi, có cái sáng rực, có cái còn chập chờn hắt ra thứ ánh sáng đùng đục như sắp hết hơi. Thở dài một tiếng, Vũ mở mắt nhìn quanh, những bóng đèn huỳnh quang cũng tức thì vụt tắt. Vợ vội chiếc áo thun màu cam vắt trên thành ghế sofa, vừa mặc vào người Vũ vừa bước ra mở cửa.

Người vừa bấm chuông là một viên cảnh sát khu vực, đi cùng anh ta là một người nước ngoài và một cô gái có vẻ như là trợ lý kiêm thông dịch viên.

Vũ niềm nở mời 3 người vào nhà, hẩn ngượng ngùng vợ mảy thứ quần áo bẩn trên sofa rồi rót mấy cốc nước lọc mời khách.

Anh công an phường tên Hương hỏi vài vấn đề nhân thân rồi giới thiệu hai người khách với hẩn trước khi ra về.

Người đàn ông ngoại quốc tên gọi là Gregoire chỉ bắt tay xã giao rồi lẳng lặng ngồi nghe Vũ và cô bé thông dịch viên nói chuyện. Tuy gọi là thông dịch viên nhưng cô bé tên Lý người gốc Hoa này nói tiếng Việt không được tốt lắm. Cũng may hẩn có thể sử dụng được đôi chút tiếng Anh nên cũng dễ dàng hiểu chuyện.

Thì ra Gregoire là một đạo diễn có tuổi mà chưa tên, tình cờ đọc được câu truyện mà hẩn từng viết trên diễn đàn Tàng Thư Viện cách đây không lâu, cảm thấy câu truyện đó rất hay nên muốn chuyển thể câu truyện ấy thành phim hoặc game, bèn lặn lội từ Mỹ sang để tìm cơ hội hợp tác.

Vũ tiếp chuyện rất niềm nở. Đối với một tay viết truyện nửa mùa như hẩn, có người đọc và khen đã là tự hào rồi, huống gì lại có nhà làm phim nước ngoài lặn lội xa xôi đến vinh danh ý tưởng và tên tuổi của mình.

Hai bên nhanh chóng thống nhất hợp tác, Gregoire và Lý mời Vũ sắp xếp thời gian tới phòng của anh ta tại khách sạn Melia Hà Nội để bàn bạc kĩ lưỡng hơn về công việc. Vũ liền nhã nhặn tỏ ý sẵn sàng tới ngay khi bọn họ có thời gian.

Cuộc hẹn nhanh chóng được ấn định vào buổi chiều hôm đó. Trước khi chia tay, cô nàng trợ lý gốc Hoa còn cẩn thận dặn Vũ mang theo đầy đủ tư liệu viết truyện vì chúng rất quan trọng trong quá trình chuyển tải ý tưởng của câu truyện thành hình ảnh.

Cuộc gặp kéo dài suốt 4 tiếng đến tận 7h tối mới xong. Vũ trở về nhà với tâm trạng lẳng lẳng sung sướng với khoản tiền tạm ứng lên đến 5 ngàn đôla.

Nhưng vừa chạm tay vào ổ khóa hẩn đã nhũn mảy. Lường lự mấy giây hẩn đẩy cửa bước vào.

Căn phòng vẫn bừa bộn như cũ, mấy cái bóng đèn huỳnh quang vẫn nằm lẩn lóc trên sàn, dường như thấy chủ nhân về chúng đồng loạt sáng rực lên.

Vũ hít thật sâu, từ từ mở ngăn tủ gỗ của chiếc bàn vì tính kê góc nhà. Ngăn tủ trống trơn.

Trong căn phòng 5003 của khách sạn Melia Hà Nội, trên mặt bàn đặt một chiếc hộp màu đen đang mở. Chiếc hộp to như một cái rương. Thành hộp đầy cộp những chì, nặng không dưới 20kg. Gregoire cẩn thận dùng hai tay đeo găng da nhận một khối lập phương đầy hoa văn từ tay một nhân viên. Xoay cạnh có hàng chữ số 2-37-684-3352 hướng lên trên. Từ từ đặt khối lập phương vừa khít vào chiếc hộp chì, Gregoire đóng nắp hộp rồi ra lệnh "- Lập tức chuyển về căn cứ Z51, độ bảo mật S "

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giời - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tiếng Rít

Vũ bước ra khỏi nhà, hắn không dùng xe gắn máy mà chậm chậm thả bộ đi về phía đường Xuân Diệu. Lập tức ba bóng người chia ra hành động. Hai người đàn ông có vẻ như người châu Á lập tức bám theo. Gã người Mỹ cao lớn cũng khởi động chiếc BMW đen thong thả lăn bánh. Ba người tạo thành thế gong kim bám sát theo từng bước chân của hắn.

Vũ dễ dàng nhận ra ba kẻ đang theo dõi mình. Hắn cười khẩy rồi rẽ vào một ngõ nhỏ trên đường.

Hai gã người châu Á nhìn nhau thì thảo vào bộ đàm đoạn rào bước bám theo. Gã người Mỹ Thomas quờ tay bấm nút zoom trên màn hình cảm ứng đặt ngay dưới vô lăng. Tấm Bản đồ điện tử lập tức phóng lớn cả khu Yên Phụ -

Tây Hồ đến từng chi tiết. "-Đường cụt, đúng là con mồi nào phát hiện có kẻ theo dõi cũng dùng trò này. Xưa lắm rồi, đúng là dân không chuyên. Thôi kệ, Dù sao cũng là công khai theo dõi " Gã lẩm bẩm rồi vặn lớn tai nghe.

Thomas vừa lắng nghe từng tiếng bước chân của 2 gã đồng nghiệp vừa cố gắng phán đoán tình huống. Tiếng bước chân vẫn rất đều, hai gã đồng nghiệp cũng không liên lạc lại, chắc là đang cố giữ im lặng.

Bỗng Thomas học lên một tiếng đau đớn, giật Headphone ra khỏi tai. Vừa day màng tai còn đau như bị kim châm hắn vừa chửi đồng "- Mẹ kiếp cái thứ tiếng gì thế không biết "

Vừa cố gắng định thần lại gã vừa đảo mắt nhìn quanh.

Hà Nội về đêm khá là sầm uất, người đi lại trên đường rất đông, ngay cạnh đó cũng là mấy dãy cửa hàng, nhà nghỉ mở ra san sát, mọi người vẫn mua bán, coi tivi như thường. Có vẻ không ai ngoài gã nghe thấy cái thứ tiếng rít với âm vực cao khủng khiếp ấy.

Thomas định thần nhìn chiếc headphone bị vứt nằm im lìm trên nệm ghế. Chắc hẳn tiếng rít ấy phát ra từ cái headphone này.

Đeo lại chiếc headphone lên vành tai, sự nghi hoặc trong lòng Thomas khiến gã nhủ tí mảy lại. Headphone im lìm không một tiếng động. Gã đã mất tín hiệu với 2 người đồng nghiệp.

Là chuyên viên lâu năm trong nghề , tình huống nào mà ko từng trải qua. Kẻ bị theo dõi hoặc là bỏ chạy, hoặc là chống cự quyết liệt, thậm chí nổ súng tấn công lại những kẻ đang theo dõi mình. Thomas không cần liên lạc trực tiếp, chỉ cần thông qua tiếng bước chân, nhịp thở của đồng nghiệp là có thể phán đoán chính xác những gì đã và đang diễn ra, thậm chí dự đoán được những tình huống có thể phát sinh.

Nhưng hôm nay gã nghe đi nghe lại đoạn băng ghi âm mấy phút trước mà không hề tìm được manh mối.

Hai người đồng nghiệp vẫn bước đi đều đặn, hơi thở bình thường cho tới khi tiếng rít khủng khiếp ấy ập vào tai, làm tê liệt mọi dây thần kinh của người nghe. Tiếng rít chói lói như thể của một con quái vật rống giận thể hiện uy quyền. Tiếng rít ấy vừa giống tiếng rít thỏa mãn khi con mèo cắn phập những cái móng sắc lẹm vào mình con chuột, lại vừa

giống như tiếng thét thất thanh của nạn nhân khi cái chết hung hãn nuốt chửng sinh mạng của mình.

Tiếng rít gào ấy cũng là âm thanh cuối cùng từ hai người đồng đội.

Cảm giác bất an trong lòng Thomas không ngừng dấy lên và biến thành sự sợ hãi. Là một đặc vụ của quân đội Mỹ được huấn luyện đặc biệt để ứng phó với mọi tình huống, lại làm việc trong căn cứ Z51 bí hiểm nhất thế giới. Thomas vốn tự tin không có tình huống nào mà gã không đối phó được. Không tình huống quái dị nào có thể hù được gã.

Nhưng là một người vào ra sinh tử nhiều lần, những công việc nguy hiểm và những lần chạy đua với thời gian đã rèn luyện được cho gã một thứ linh cảm. Thứ linh cảm đã bao lần giúp gã đưa ra những quyết định nhanh như điện xẹt mà chính xác đến từng milimet. Thứ linh cảm có thể nhận biết nguy hiểm thậm chí có thể giúp gã chính xác né được cả những viên đạn bắn tia vô thanh vô tức ấy bằng đồ ngáp nào gã hai từ " Nguy Hiểm ".

Thomas nhìn trân trân vào con hẻm cụt tối đen. Con hẻm im lìm vô tội. Tiếng tivi từ cửa hàng tạp hóa ngay đầu ngõ vẫn văng vẳng như muốn che giấu sự thật rằng nó đã nuốt tươi 2 người đồng đội của gã.

Khởi động hệ thống liên lạc trực tiếp với Lực lượng tiếp ứng, Thomas kích hoạt micro đeo trên cổ áo đoạn bước khỏi xe. Lực lượng tiếp ứng đang ở ngay gần đây, nhưng do nhiệm vụ lần này quá gấp và tuyệt mật, hơn nữa lại ngoài lãnh thổ Mỹ nên nhân lực cũng không được đồng đảo.

Đành phải tự mình giải quyết thôi.

Bước qua cửa hàng tạp hóa, vừa tiến vào con hẻm Thomas liền rút súng mở khóa an toàn. Dù đây là nhiệm vụ tuyệt mật và Việt Nam cũng là một đất nước cấm triệt để sử dụng súng nhưng với thể lực và võ bọc Interpol cực kì hợp pháp bọn gã vẫn được mang theo vũ khí để nhập cảnh Việt Nam. Hơi thép lạnh lẽo của khẩu Desert Eagle truyền qua da tay khiến gã vững tin lên hẳn. Dự cảm nguy hiểm lập tức bị sự tự tin xua tan, Thomas vụt trở nên lạnh lùng như một khối đá, hai mắt khẽ nheo lại nhanh chóng thích ứng với thứ ánh sáng yếu trong hẻm.

Thomas nhú mày nhìn xác hai gã đồng nghiệp nằm im lìm co quắp ngay giữa hẻm. Họng súng của gã dí chặt vào bóng người đang ngồi xổm giữa hai cái xác.

Bóng người đó từ từ ngẩng đầu lên. Hai con mắt to quá cỡ sáng quắc nhìn về phía Thomas khiến sống lưng gã như thể bị ngâm trong hầm băng. Quên cả vốn tiếng Việt ít ỏi được chuẩn bị cho những trường hợp thế này, Thomas gằn giọng "-Don't move. Hands up " Bóng đen dường như cũng hiểu hiệu lệnh của Thomas, từ từ đứng dậy. Hai con mắt quá cỡ sáng quắc khi này cũng vụt nhắm lại. Ánh sáng yếu ớt của đèn đường từ xa chiếu lại cũng đủ giúp Thomas nhìn

rõ bóng đen.

Đó là một gã đàn ông thấp lùn, đầu cắt húi cua. Tạng người không vạm vỡ mà hơi béo. Khuôn mặt tròn trịa với hai mắt kính trông khá vô hại.

Đó chính là Vũ - kẻ vẫn bị gã theo dõi này giờ.

Dù Vũ không có biểu hiện gì, chỉ chăm chú nhìn gã, nhưng Thomas không dám chủ quan. Là một đặc vụ kinh nghiệm, gã biết biểu hiện của Vũ càng chậm rãi và im lặng thì càng đáng sợ. Kẻ bị chữa súng vào đầu mà vẫn bình tĩnh chứng tỏ hẳn có điểm tựa tâm lý rất vững chắc. Hoặc là một con quái vật máu lạnh.

Nghĩ đến đây, Thomas không khỏi liếc mắt nhìn hai cái xác đang nằm dưới đất. Đã quen với ánh sáng yếu trong hẻm, Thomas dễ dàng nhìn ra tư thế của hai cái xác. Điều này khiến gã rung mình. Hai cái xác nằm cách nhau khoảng hơn 2m. Đây là cự li tiêu chuẩn, rất tiện cho việc yểm trợ. Để có thể đồng thời hạ gục được hai đặc vụ ở cách nhau 2 mét là điều không hề đơn giản. Nếu không dùng súng, chính gã cũng khó có thể làm được.

Nhưng đáng vẻ co quắp của hai cái xác mới là điều làm gã cảm thấy sợ hãi. Cả hai cái xác đều rúm lại như thai nhi. Bàn tay không nắm cũng không nhả mà co rút lại như móc câu. Hai mắt trợn trừng, miệng bạnh ra khoe hàm răng trắng nhon như đang dọa nạt. "-Trả thù đó lại cho tao "

Thomas giật bắn mình khi nghe Vũ gằn từng tiếng.

Gã hít một hơi dài. Sống lưng toát mồ hôi lạnh vì biết mình vừa thất hổ. Đối phương có thể hạ gục hai đặc vụ trong nửa giây đồng hồ, nếu vừa rồi nhân lúc mình kinh hãi mà ra tay thì hậu quả không nói cũng biết.

Thomas không đáp lời Vũ, gã gằn giọng ra lệnh :

- Step to here, slowly !

Vũ ngẩn ra, ra chiều suy nghĩ. Một lát hẳn lâu bầu: - Mịa kiếp, lại gặp thằng không biết nói tiếng Việt thế này thì không ăn thua rồi.

Thomas không rành tiếng Việt, gã thấy Vũ lầm bầm mấy câu liền khấn trương hẳn lên. Gã rít qua kẽ răng "- Silent, move "

Vũ bước lại gần Thomas, hai tay vẫn gơ quá đầu. Chợt cặp mắt kính gã lóe lên sáng rực như đôi mắt quái dị mà Thomas đã nhìn thấy khi mới bước vào con hẻm.

Dự cảm nguy hiểm tràn ngập trong đầu Thomas, gã quên luôn yêu cầu tuyệt mật của hành động lần này. Theo bản năng Gã muốn hét to lên cho những đồng đội ko rõ đã tới chưa, Ngón tay đặt sẵn trên cò súng cuống cuống siết lại.

Từng múi cơ trên mình Thomas kịch liệt co thắt lại, những dây thần kinh bị bóp nghẹt Ngón tay đang bóp cò súng của Thomas chợt cứng đờ như vộp bẻ. Toàn bộ mạch máu trong gã như cùng lúc rút ngược vào trong. Bàn tay cứng đờ cong lại như lưỡi câu vô lên như muốn đem không khí nhét ngược trở vào trong buồng phổi đã xoắn lại như một miếng bọt biển bị vắt kiệt.

Lúc Thomas đổ vật ra đất cũng là lúc tiếng rít khoái trá của thần chết một lần nữa thông qua chiếc Microphone của Thomas dội xuyên qua màng nhĩ những người trong tổ tiếp ứng.

Chương 4: Độ Kiếp

Khi bốn người trong tổ tiếp ứng tới nơi. Một mùi tanh lờ lờ thoáng vờn qua mũi khiến họ không khỏi buồn nôn. Ánh đèn từ chiếc camera chuyên dụng đội trên đầu một đặc vụ chiếu lên ba cái tử thi khiến dạ dày bốn người như thắt lại.

Nhìn hình ảnh 3 tử thi được truyền trực tiếp từ camera của đội tiếp ứng, Gregoire không khỏi bàng hoàng. Rít một hơi lạnh, Gregoire gấp chiếc laptop lại, quay sang Lý ra lệnh "- Lập tức trở về Sứ quán, xử lý bí mật. Chúng ta cần chờ lệnh cấp trên "

Khi chiếc xe của Gregoire rời khỏi khách sạn Melia, hòa vào dòng người đông đúc trên đường Yên Phụ thì ở dưới sảnh, Vũ cau mày nghe cô lễ tân thông báo quý ngài Gregoire cùng trợ lý Lý vừa mới rời đi chưa lâu. Gật đầu nhã nhặn cảm ơn cô lễ tân, Vũ rời sảnh rồi vẫy một chiếc xe ôm gần đó.

Hắn không về nhà. Vũ ngồi xe ôm sang tới Gia Lâm rồi chui lên một chiếc taxi đi thẳng về Chí Linh.

Hắn biết đối phương là một thế lực lớn. Chỉ cần sờ khẩu Desert Eagle hắn đang giắt sau lưng cũng có thể lờ mờ đoán được. Ở Việt Nam không phải không có băng đảng giang hồ xài súng. Nhưng Việt Nam giữ được sự ổn định gần như tuyệt đối chính bởi khả năng kiểm soát vũ khí của chính quyền là cực tốt. Giang hồ xài hàng nóng ở Việt Nam hầu hết chỉ là mấy khẩu súng săn bắn hoa cải, trong những tay cộm cán giang hồ cũng chỉ có một vài khẩu K54 hàng lậu. Loại súng hoành tráng như khẩu Desert Eagle này thì có nằm mơ cũng chớ mong sờ vào. Bọn chúng mang được khẩu súng này vào Việt Nam lại còn hùng hổ mang ra xài hiển nhiên phải là một thế lực lớn đến mức chính hắn cũng không đoán ra được.

Taxi vòng vèo qua đoạn đường vắng tanh rồi trả Vũ xuống trước cửa một xưởng sản xuất thép hình loại nhỏ.

Tay tài xế nghi hoặc nhìn Vũ, trong bụng đánh lô tô. Gã đọc rất nhiều bài báo viết về nạn giết hại tài xế taxi. Mấy tên mặt thư sinh đeo kính mà ngồi im lìm thế này dễ chừng lại chính là sát thủ máu lạnh còn đáng sợ hơn cả bọn côn đồ trấn lột xin tiền.

Vũ nhòm người, quờ tay ra sau lưng. Tay tài xế giật thót mình, bàn tay rịn đầy mồ hôi lạnh, nhìn trân trân qua kính chiếu hậu.

Vũ dường như cũng biết tay tài xế không được tự nhiên. Hắn ngẩng đầu nhìn thẳng vào cặp mắt lo lắng của tay tài xế trên gương chiếu hậu đoạn rút ví ra, hào phóng trả luôn cho tay tài xế một tờ 500 ngàn mới tinh "- Còn thừa biểu anh hút thuốc. Cảm ơn nhé "

Tay tài xế cảm ơn rồi rít, còn nán lại chiếu đèn pha giúp hắn mở cửa rồi mới lùi xe trở ra đường cái.

Vũ khóa cửa xưởng thép. Hắn gạt cầu dao nhà kho, căn phòng sáng rực soi rõ một không gian kì dị.

Nhà kho xưởng thép này rộng gần 500 mét vuông, hai bên đặt hai trụ sứ lõi thép lớn cao gần 4 mét. Hai trụ sứ này kết nối vụng về với một motor động cơ, cuộn thép để hỗn độn ở 4 góc nhà. Chính giữa nhà kho là một dàn giáo kì dị với những mũi nhọn chìa lung tung tạo thành một không gian như cái lồng có đường kính 2 mét. Những mũi thép nhọn hoắt, sáng bóng chìa vào lồng như một con quái thú bằng sắt thép đang giương nanh múa vuốt sẵn sàng xé xác rồi nuốt sống con mồi trong lồng.

Vũ vừa cởi quần áo vừa ngắm khẩu Desert Eagle và 2 băng đạn đặt trên cái bàn gỗ trước mặt.

Hắn không có nhiều kinh nghiệm nhưng không phải một kẻ thiếu hiểu biết. Nhìn khẩu súng lấy được từ 3 kẻ theo dõi, hắn biết đối phương sẽ không dừng lại ở đây.

3 gã tới nay chỉ là một phần nhỏ của thế lực đang dòm ngó hắn. Và lấy được thứ đó chắc hắn không phải mục đích cuối cùng. Họ muốn có hắn.

So với thế lực cỡ đó, hắn hoàn toàn không có chỗ dựa.

Khi Vũ bước vào chiếc lồng hắn đã hoàn toàn khóa thân. Chiếc giàn giáo kì dị rung lên bần bật như thể con quái vật sắt thép đã ngủ thấy mùi huyết tể. Những cái móng vuốt thép ánh lên trong tiếng gầm rú tràn ngập căn nhà kho.

Khi nghi thức Độ Kiếp bắt đầu, Những bóng đèn trong căn nhà kho sáng chói lên trước khi vụt tắt để thay thế bằng thứ ánh sáng lạnh lẽo phát ra từ những móng vuốt thép của con quái vật.

Vũ rú lên đau đớn. Tiếng gào của hắn chìm trong âm thanh gầm rú của những cỗ máy quái đản. Cả căn phòng rung lên dưới những tiếng gầm gừ thỏa mãn của con quái vật thép...

...

Casta ngồi trong phòng chỉ huy. Trước mặt cô là chồng hồ sơ mà Lý thu thập được. Mọi thông tin về Vũ đều đặt ở đây. Từ việc Vũ trúng xổ số độc đắc 3 năm về trước cho tới việc hắn phải nhập viện Trâu Quỳ vì có biểu hiện tâm thần phân liệt nhẹ. Hoặc những biểu hiện bất thường của Vũ từng được ghi nhận như hắn từng bị sét đánh dẫn đến hôn mê 3 ngày hay như hắn từng theo mẹ đi học một lớp Thiền 1 tháng tại thiền viện Trúc Lâm..

Casta giận dữ chất vấn Lý: "- Hắn ta đâu? Đã 2 ngày trôi qua mà không có tung tích gì của hắn rồi "

Lý khổ sở nói : "- Đây là Việt Nam chứ không phải Mi thừa sếp, Người ta không dùng thẻ tài khoản để thanh toán, không có camera an ninh ở những nơi công cộng. Hệ thống mạng thông tin cực kì rời rạc. Thậm chí những người tận mắt nhìn thấy tai nạn cũng không muốn làm nhân chứng vì sợ rắc rối. Việc tìm kiếm ở Việt Nam không khó nhưng cực kì mất thời gian. Hôm qua chúng tôi đã tìm đến một nhà xưởng cũ do Vũ từng mua lại. Hắn đã ở đó nhưng khi chúng tôi đến nơi thì nó đã bị tháo dỡ gần như hoàn toàn rồi. "

Casta nhú mày "- Hắn tháo dỡ nhà xưởng vì mục đích gì? có lẽ đó chính là bí mật mà hắn muốn dấu.Hãy giữ nguyên hiện trạng, thu hồi toàn bộ những vật liệu đó. nếu có thể thì hãy tái tạo lại nhà xưởng đó cho tôi."

Lý lại nhún vai "- Rất tiếc thừa sếp, những người thu mua phế liệu ở Việt Nam chủ yếu là hộ cá thể nhỏ lẻ, sử dụng các phương tiện thô sơ. Vũ mở cửa cho không các vật liệu trong đó nên có rất nhiều người đã tới lấy đi. Đa số đã bị chặt nhỏ, tháo rời để chở bằng xe đạp. Một số thậm chí đã bị nấu chảy để đúc khối.Chúng tôi đã cố gắng tìm hiểu

trong những thứ có thể thu hồi lại. Hầu hết là cuộn điện, biến áp và các dàn giáo thép. Tiếc là số tài liệu thu hồi không đủ để tái tạo lại nhà xưởng.

" Hôm nay chị gái của Vũ đã nhắn một tin nhắn cho Vũ mang nội dung " Cuối tuần mẹ lên, vào chơi với cháu ". Tuy nhiên hiện nay Vũ đang tắt điện thoại, Nếu hắn sử dụng số điện thoại cũ, chúng tôi sẽ phát hiện được "

Ngắt liên lạc với Lý, Casta liếc qua đồng hồ sơ tiểu sử của Vũ. Casta không đọc những tài liệu đó. Cô không phải thám tử để có thể tìm ra manh mối từ những thông tin kiểu đó. Hơn nữa, có một cách dễ dàng và tiếp cận sâu hơn đối với những nghi vấn của cô. Đó là đọc lại những gì Vũ đã viết trong mấy năm gần đây.

Vũ viết khá nhiều, hắn lại chủ yếu dùng một bút danh và luôn điền đầy đủ thông tin mỗi khi đăng kí tài khoản truy cập các diễn đàn, blog... nên rất dễ để Joshua tìm lại những bài viết đó và dịch ngược ra tiếng Anh.

Thông qua những mẫu truyện, kí mà Vũ đã viết, nhất là bộ truyện có tên Niệm Giới - bộ truyện đã đề cập tới khối lập phương có những con số 2-37-684-3352, dường như hắn đã tìm được khối lập phương sau khi lọt vào một thế giới kì lạ.

Nếu quả thực như vậy thì bí mật của hắn hẳn chính là cái nhà xưởng kia. Tiếc là bây giờ cách duy nhất để tìm ra bí mật là tìm được Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giới - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Tiếp Xúc

Trước khi Vũ tiến vào khu chung cư cạnh trường Đại Học Công Đoàn, hắn đã biết trước xung quanh có kẻ theo dõi. Hắn chỉ không ngờ là đối phương lại công khai đến mức ngang ngược như vậy. Hai gã mặc vụ người Việt Nam mặt mũi từng trải tức khắc ốp luôn hai bên, bám theo gã như hình với bóng. Trong quán cà phê bên đường thấp thoáng thấy mấy người nước ngoài vờn cô dõi theo bóng hắn.

Vũ cười khò. Hắn bước lên cầu thang chung cư, nhà chị gái hắn ở trên tầng 4, hai gã mặt vụ cũng chẳng khách sáo bám song song ngay cạnh.

Dường như họ sợ gã thành linh biến mất vậy.

Bước mấy bước, Vũ dừng chân, ngoắc hai gã mặt vụ. Hai gã mặt vụ tiến lại gần nhưng vẫn im lặng không có động thái gì.

Vũ gằn giọng : "- Đừng phá đám tôi, lát tôi sẽ quay ra "

Hai gã mặt vụ nhìn nhau, một gã nói nhỏ vào chiếc micro giấu kĩ trong cổ áo đoạn gật đầu. Hai gã dừng bước trên cầu thang, lạnh lùng nhìn Vũ đẩy cửa bước vào nhà.

Vũ chào mẹ và chị, đem hộp quà tặng cho hai đứa cháu, hôn hít nựng nịu một hồi rồi ngồi vào bàn ăn.

Bữa cơm vừa xong, chợt có tiếng gõ cửa. Mẹ Vũ tắt tả ra mở cửa. Người tới là hai phụ nữ nước ngoài, một trong hai người là Lý - nữ trợ lí người châu Á nói tiếng Việt còn hơi bập bẹ và Vũ đã gặp qua. Mẹ Vũ lúng túng mời hai người vào nhà.

Vũ vẫn im lìm, ánh mắt tối sầm ngồi nhìn người phụ nữ mới tới.

Người phụ nữ mới tới khoảng hơn 30 tuổi,khá xinh đẹp, một vẻ đẹp mảnh mai kiểu Pháp, làn tóc vàng óng cùng với đôi mắt màu xanh dương gây cho người đối diện một cảm giác thân cận ngay từ phút ban đầu. Cô tự giới thiệu mình là Casta, đại diện một nhà sản xuất phim của Mỹ. Anh rể và chị gái của

Vũ đều là những người làm việc với người nước

ngoài lâu năm nên cuộc nói chuyện khá dễ dàng và cởi mở. Casta nhanh chóng nói rõ mục đích của cuộc gặp gỡ là muốn thuyết phục Vũ và gia đình đồng ý để đưa Vũ sang Mĩ một thời gian nhằm hỗ trợ đoàn làm phim của cô thực hiện một bộ phim khoa học viễn tưởng dựa theo cốt truyện là một tiểu thuyết Vũ đã viết trên mạng.

Cả nhà Vũ vô cùng sững sốt khi nghe Casta đưa ra lời đề nghị, Vũ chỉ âm ừ xác nhận.

Vũ đứng dậy, xin phép mẹ và chị kéo Casta ra ngoài nói chuyện riêng. Vừa bước lên sân thượng chung cư, hần nhú mảy nhìn nhân viên đặc vụ Gregoire lạnh lùng đứng bên cạnh như bảo vệ Casta. Bất thần Vũ vung tay, lưỡi dao găm nhoáng lên chém vào yết hầu gã đặc vụ người Mĩ.

Gregoire quá bất ngờ trước sự mạnh động của Vũ, gã chỉ kịp nghiêng người né lưỡi dao đồng thời đưa tay trái lên bảo vệ vùng cổ. Vũ không ngừng tay, eo vận mạnh một cái, cổ tay chuyển từ đâm sang bổ mạnh xuống ngực Gregoire, lưỡi dao rạch một đường dài qua cổ tay rồi đâm thẳng vào be sườn Gregoire.

Cũng may Gregoire có trang bị áo chống đạn loại nhẹ bên trong áo vest nên lưỡi dao không gây nên nguy hiểm gì. Gregoire vung tay mặt chặt vào tay cầm dao của Vũ đồng thời co chân đá thốc vào bụng dưới hần

buộc Vũ phải buông dao nhảy lùi trở lại. Gã cũng bật lùi hai bước chắn trước mặt Casta, quờ tay lấy luôn lưỡi dao mắc vào áo vest chìa về phía Vũ. Vũ nhú mảy, xoay người định chạy. Từ dưới cầu thang lập tức xuất hiện hai đặc vụ người Việt Nam xông lên yểm trợ.

Vũ lại xoay người, trong tay hần xuất hiện một khẩu súng lục sáng loáng. Khẩu Desert Eagle không do dự phát ra một tiếng nổ đĩnh tai.

Gregoire phản ứng cực nhanh, gã vừa thấy Vũ móc súng ra đã vội chồm về phía sau che chắn cho Casta. Viên đạn găm thẳng vào lưng Gregoire ở cự li gần như một nhát trùy đánh văng gã xuống đất. Áo chống đạn loại nhẹ không đủ để cản được uy lực của khẩu Desert Eagle, xương bả vai của Gregoire gần như vỡ tan.

Hai đặc vụ người Việt Nam nghe tiếng súng nổ vội chúi người xuống lan can bê tông. Khi họ rút vũ khí ngẩng đầu lên thì đã thấy Vũ lạnh lùng hướng họng súng về phía mình. Tay trái hần nắm chặt cổ tay Casta, chân phải đạp lên bả vai đầm máu của Gregoire.

Hai nhân viên vội quát "- Bỏ súng xuống, giơ tay lên, không được mạnh động "

Mặc kệ hai họng súng chìa về phía mình, Vũ vẫn hướng nòng súng vào đầu Gregoire đang nằm trên mặt đất. Hần đang định siết cò thì Casta kêu thét lên

- Không!

Vũ nghiêng răng nhìn thẳng vào mắt Casta gần từng chữ :

- Lần sau đừng có tới gần gia đình tôi, nếu không...

Hần bỏ ngang câu nói, cũng không cần biết Casta có hiểu tiếng Việt hay không, vớt khẩu Desert Eagle xuống bên cạnh Gregoire rồi mặc Casta còn đang hoảng sợ, lững lờ bước qua hai họng súng của hai đặc vụ, theo cầu thang bước xuống nhà.

Casta thờ dốc, cô không ngừng yêu cầu hai đặc vụ đừng nổ súng, vừa tự trấn an " Ổn rồi, ổn rồi " rồi chỉnh trang quần áo, rảo bước theo Vũ xuống nhà.

Vũ bước xuống tầng, thấy mọi người đang nhón nháo vì tiếng nổ lạ, hần thần nhiên đáp:

"- Ôi dào, có đũa đốt pháo ấy mà "

Mọi người đều gật đầu đồng ý rồi ai về nhà nấy. Ở Việt Nam người ta không có khái niệm coi tiếng nổ là bom đạn. Mặc dù pháo nổ bị cấm từ 20 năm nay nhưng thi thoảng bọn thanh niên vẫn lên mua về đốt. Hơn nữa tiếng súng bị gió trên sân thượng thổi bạt đi nhiều nên những người dân chỉ biết tiếng súng qua phim ảnh chẳng thể phân biệt được nó khác tiếng pháo ở điểm nào.

Mẹ Vũ là một người phụ nữ khá thông minh và nhạy cảm. Bà kiên quyết không đồng ý cho Vũ đi Mĩ cùng Casta. Bà không tin vào những sự bất ngờ kiểu tiểu thuyết, hơn nữa bây giờ là cuối năm sắp Tết rồi. Hướng hồ bà nghe nói bên Mĩ thường xảy ra bạo động và khủng bố do đang thời kì chiến tranh thế giới. Với bà, không đâu an toàn bằng ở nhà. Mặc dù Casta nói chuyện khá thuyết phục và có một mị lực khiến người khác tin tưởng, nhưng linh cảm của người mẹ không dễ bị đánh lừa.

Vũ nắm tay mẹ, nhìn thẳng vào mắt bà nói:

- Con năm nay đã hơn 30 tuổi rồi mẹ à. Mẹ phải tin con chứ. Cơ hội của con đây rồi. Con đi một tháng thôi mà.

Mẹ Vũ nhìn sâu vào mắt con trai, bà thường nói "- Hiểu con không ai bằng mẹ. Con là do mẹ sinh ra, con như thế nào, làm cái gì mẹ cũng biết hết. " Với bà Vũ chỉ là đứa con nhỏ chưa đủ trưởng thành. Nhưng bà cũng biết đứa con này có những bí mật mà bà không thể biết được.

Vũ xưa nay không bao giờ nói với gia đình về những khó khăn hay nhu cầu của mình. Hần rất ít khi yêu cầu điều gì, nhưng một khi đã muốn thì rất ương bướng, cầm cứng cứ làm.

Bà thở dài một hơi, chấp nhận cảm giác đứa con nhỏ rời khỏi vòng tay của mình. Đứa cháu lớn của Vũ cũng chạy đến ôm chân cậu. Đứa bé này tên Tùng, là đứa cháu đầu của Vũ. Thông minh mà tính cảm lại rất hợp tính cậu, Vũ

yêu nó như con.

Vũ liếc về phía Casta. Casta lưỡng lự một giây rồi gọi Lý, cả hai chào gia đình Vũ rồi ra ngoài cửa chờ.

Vũ xoa đầu đứa cháu, thơm nựng nó mấy cái rồi cười

"- Cậu đi kiếm vợ đây, Tùng ngoan phải nhớ lời cậu nhé "

Thằng bé nghiêng nghiêng đầu ghi nhớ rồi gật đầu dứt khoát

"- Dạ "

...

Khi Vũ ra khỏi khu chung cư, Casta và Lý đã chờ sẵn trong chiếc BMW 7 chỗ. Gregoire không rõ đã được chuyển đi đâu, chỉ có 2 đặc vụ người Việt Nam đứng bên đường nhìn hẩn với ánh mắt nghi ngại.

Khi chiếc xe lăn bánh, Vũ chợt quay sang Casta hỏi:

"- Cô có con chưa? "

Casta nghe Lý dịch lại, cô suy nghĩ một lát rồi đáp:

"- Rồi, nó đã 14 tuổi "

Vũ có vẻ bất ngờ, quay sang nhìn lại Casta. Tuy cô rất chừng mực và chuyên nghiệp nhưng lại có vóc người khá mảnh mai, Làn da sáng và đàn hồi, bên khóe mắt chưa hề có vết nhăn. Trông cô còn rất trẻ.

Hắn trực tiếp hỏi Casta bằng tiếng Anh:

- Cô bao nhiêu tuổi rồi?

Casta dường như muốn tạo quan hệ tốt với Vũ, mặc dù hẩn đáng ra phải là đối tượng bị cô thẩm vấn chứ cô không phải trả lời những câu hỏi của hẩn. Hơn nữa Vũ lại hỏi một câu rất không đúng phép lịch sự. Cô

nhả nhả đáp :

- Ba mươi hai.

"-Wa, Tào hôn à. Đúng là người Mĩ dậy thì sớm thật "

Lý cố gắng dịch lại cho Casta nghĩa của từ Tào hôn.

Casta chợt trầm xuống, cô không đáp lời Vũ. Khi cô thu lại ánh mắt thất thần thì Vũ cũng đã khoanh tay ngả người ra ghế.

Hắn nói nhỏ trước khi nhắm mắt dưỡng thần:

- Cô nên nhớ lời tôi.

Casta biết hẩn nhắc lại câu nói khi ở trên sân thượng " Lần sau đừng có tới gần gia đình tôi... " Nhưng giọng của hẩn không có sát khí giống như khi nãy mà chỉ nhẹ nhàng như một lời tâm sự.

Casta ừ nhẹ. Tiếng " ừm " của cô chỉ ghim trong cổ họng, nhỏ tới mức chỉ mình cô nghe thấy...

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giời - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Thẩm Vấn

Nắm được điểm yếu nhất của Vũ là gia đình ở Việt Nam, không sợ hấn chống đối hay bỏ trốn nên những đặc vụ của Casta không dùng những biện pháp an ninh cứng rắn.

Casta và Lý cũng không muốn để lộ thông tin nên trên đường dẫn độ Vũ về căn cứ họ không hề tiến hành thẩm vấn hấn.

Cuộc dẫn độ diễn ra đơn giản mà cấp tốc. Một chiếc chuyên cơ của Đại sứ Mi được trưng dụng đưa Vũ rời khỏi Việt Nam ngay trong đêm. Chiếc chuyên cơ chỉ dừng lại 2 lần ở Nhật và Miami để nạp nhiên liệu nhưng cũng mất đến 27 tiếng đồng hồ mới đưa Vũ về đến một căn cứ quân sự nằm trong vùng sa mạc hoang vu của bang Nevada.

Vừa bước ra khỏi máy bay, Vũ lập tức bị tổng thẳng vào một khoang kỹ thuật với các chuyên viên mặc những bộ quần áo chống phóng xạ hết như những gì hấn thường thấy trên phim ảnh. Với tâm lý mặc người giết mổ Vũ tham gia các bài kiểm tra đo đặc tỉ mỉ từ điện não đồ, điện tâm đồ cho tới các xét nghiệm lấy mẫu mô, mẫu máu của tổ xét nghiệm một cách khá hợp tác.

Sau gần 3 tiếng đồng hồ liên tục làm xét nghiệm, hấn được dẫn vào một căn phòng có trần rất cao.

Có lẽ căn phòng này là một căn phòng chuyên dụng để thẩm vấn. Những cụm đèn được thiết kế khắp phòng khiến hấn không cách nào cảm giác được không gian thực của căn phòng.

Chính giữa phòng có một chiếc bàn kính và hai chiếc ghế bằng nhựa đối diện nhau.

Sau gần 2 ngày bay và đánh vật với những xét nghiệm liên miên Vũ cũng đã thấm mệt. Hấn ngồi xuống ghế nhưng vẫn cảm thấy không được thoải mái.

Tổ chất tâm lý của hấn không được tốt lắm. Dù sao hấn chưa từng được huấn luyện tâm lý như những người hùng trong phim. Hơn nữa mấy ngày mệt mỏi khiến hấn cảm thấy bồn chồn.

" Xin lỗi vì đã đưa anh đến đây, nhưng chúng tôi cần anh giúp "

Vũ hơi giật mình quay về phía phát ra tiếng nói.

Casta bước ra từ khoảng không phía sau dần dần thấp. Trên tay cô cầm một cốc nước.

Vũ nhận cốc nước, làm một hơi hết sạch rồi nghi hoặc hỏi:

- Cô có thể nói được tiếng Việt Nam?

- Không, tôi có công cụ chuyển ngữ.

Casta cười nhẹ chỉ vào một chiếc headset gắn ở bên tai.

- Chà, hay nhỉ, nếu thứ này được bán ở Việt Nam thì mấy trung tâm Anh ngữ sập tiệm hết. Trang bị của điệp viên quả nhiên là xịn - Vũ chắc lưỡi.

- Thứ này cũng không hấn là bí mật gì, các nguyên thủ quốc gia khi gặp gỡ hoặc tham dự các hội thảo vẫn thường dùng. Nhưng nó cần một hệ thống khá mạnh để nhận diện âm thanh và chuyển ngữ một cách linh hoạt. Khá là rắc rối đấy. - Casta đáp.

Quả thật là để chuyển ngữ chính xác đã cần một hệ thống máy tính rất mạnh để tổ hợp ngôn ngữ tương đương. Đồng thời lại cần phải nhận diện âm tiết thông qua tiếng người và ngược lại. Việc này cần một hệ thống máy tính rất mạnh và lớn, công nghệ hiện nay chưa thể tích hợp thành một thiết bị cầm tay được.

Thiết bị chuyển ngữ mà cô đang sử dụng chỉ là một thiết bị đầu cuối được kết nối không dây với hệ thống máy tính của trung tâm.

Vũ bĩu môi : "- Nếu các máy chủ xử lí kết nối trực tiếp với hệ thống viễn thông thì nó chả khác gì dùng điện thoại cả. Chặng qua các nhà khoa học của chúng ta cứ cắm đầu vào các nghiên cứu quân sự nên thay vì thông dịch các loại ngôn ngữ thì họ lại tìm cách mã hóa chúng cho nó phù hợp với trào lưu chiến tranh hiện nay "

Casta khá ngạc nhiên với cách nhận định của Vũ. Quả thật ý tưởng đó không khó thực hiện, ít nhất là với một số ngôn ngữ chính của nhân loại. Nếu các nhà ngôn ngữ học tập trung nghiên cứu, ít nhất về phương diện giao tiếp đơn giản là rất khả thi.

"- Cách nghĩ của anh khá mới mẻ, tôi tin rằng nó có thể trở thành hiện thực. Tuy nhiên, hiện tại tôi cần anh giúp giải quyết một số vấn đề "

- Casta kiên nhẫn lái câu chuyện trở về với mục đích chính

"- OK tôi sẽ giúp cô. Giá mà nhà tôi không bị ăn trộm và tôi không bị bắt đi quá gấp, tôi đã có thể mang theo quyển sổ tiết kiệm của mình. Nếu cô có tìm hiểu về tôi, chắc cô cũng biết là tôi từng trúng số độc đắc của giải lô to lớn nhất Việt Nam. Tuy tôi đã tiêu gần hết nhưng nếu đổi ra đô la thì cũng còn được gần 100 ngàn đô. Cộng với 5 ngàn đô

tiền nhuận bút mà tôi mới được trả thì cũng tạm đủ để giúp cô và nước Mi trang trải một số khoản nợ xấu đang bị World Bank đòi ráo riết hoặc trang bị thêm một số vũ trang cho cuộc thế chiến đang diễn ra chứ nhì." - Vũ đáp lại bằng giọng hài hước.

"- Hãy bỏ cái kiểu mỉa mai bóng gió đó đi. Và đừng có nhắc lại cho tôi một lần nữa rằng cậu đã giết chết 3 đặc vụ của tôi. " - Một giọng nói giận dữ vang lên.

Vũ quay lại nhìn vào khoảng tối dưới dàn đèn. Một bóng người chắc nịch bước ra. Người đàn ông có cặp mắt xanh lục, với cái cằm chẻ rất đặc biệt bước đến trước mặt hắn. Người đàn ông nhìn thẳng vào mắt Vũ gần từng tiếng

"- Cậu đang ở trong căn cứ này và cậu biết chúng tôi cần gì ở cậu.

Ngưng diễn trò đi và nói về điều gì đó có thể thuyết phục tôi không vứt cậu cho đàn kền kền ngoài sa mạc kia "

Vũ hừ lạnh "- Nếu không? "

Gã cằm chẻ không nhìn Vũ, gã xoay một vòng rồi thờ ơ nhắc lại "- Nếu không... "

Giọng gã dài ra, ngân nga ra chiều gợi ý.

Vũ nghiêng chặt răng, hai mắt long lên. Bộ dáng hấn hệt như lúc dí súng vào đầu Gregoire khiến Casta toát mồ hôi lạnh.

Nhưng Vũ không phát tác. Từ trước khi tới đây hắn chấp nhận tình cảnh của mình. Nuốt giận ngồi xuống, Vũ nhắm mắt nói "- Các người đã lấy được khối lập phương, tôi cũng đã ở đây rồi. Muốn nuôi kền kền hay cắt thận thì cứ việc. Nhưng tôi xin nói trước là nếu ông muốn lấy trứng của tôi để chữa bệnh nan y của riêng mình thì chỉ nên dùng một nửa thôi, trông ông thế kia không kham nổi cả đôi đâu. "

Casta suýt phì cười. Trong những tư liệu mà cô đọc có nói Vũ là một người khá hài hước nhưng trong những lần tiếp xúc gần đây hắn gây cho cô cảm giác là một kẻ lầm lì ít nói, thậm chí nếu không có tình cảm rất sâu đậm với gia đình thì cô còn nghĩ hắn là một con quái vật máu lạnh.

Casta vội lên tiếng chen ngang

- Tôi nghĩ ngài Keller đây là một quân nhân nên ông ấy rất quan tâm tới thuộc hạ cũng như anh quan tâm tới gia đình của mình thôi. Anh Vũ đã tới đây hợp tác, vậy chúng ta lắng nghe anh ấy nói về ý tưởng của mình xem sao.

Casta tuy không phải là một người thẩm vấn chuyên nghiệp, nhưng rõ ràng cô có kỹ năng đàm phán khá tốt. Vừa nhắc nhở Vũ về an nguy của gia đình, vừa đánh vào cá tính thích mềm không thích cứng của hắn.

Vũ tỏ ra rất hợp tác, gã đặt hai tay lên mặt bàn, vừa nhìn Keller không chớp mắt vừa nói với Casta:

- Tôi...đói.

Vũ ngồi ăn bánh mì cùng thịt hộp mà cô trợ lý Lý của Casta mang đến.

Casta yên lặng ngồi nhìn hắn. Lúc này đại tá Keller đã rời khỏi phòng thẩm vấn. Đây rõ ràng không phải một cuộc thẩm vấn tiêu chuẩn khi kẻ bị thẩm vấn thì ngồi ngom nhai bánh mì còn người thẩm vấn thì chống cằm nhìn.

Vũ tỏ ra thoải mái như ở nhà, nhưng rõ ràng hắn không được tự nhiên. Một miếng bánh mì nhỏ mà hắn phải chiêu mấy ngụm nước.

Casta vẫn kiên nhẫn ngồi nhìn hắn ăn.

Vũ nuốt miếng bánh xuống trong miệng, tay đẩy hộp thịt về phía Casta

- Cô ăn chút gì không?

Casta lắc đầu nhưng Vũ dúi miếng bánh vào tay cô :

- Cô giống hệt mẹ tôi. Cô muốn tôi ngồi ăn và nghe cô nói hay cô ngồi ăn và nghe tôi nói?

Casta mỉm cười nhận miếng bánh. Cô cũng khá mệt và đói sau chuyến đi dài.

Vũ nhìn Casta ăn bánh, hắn vươn vai đứng dậy bước về phía góc phòng. Ở đó có một tấm gương lớn. Vũ gõ gõ vào tấm gương nói:

- Tôi xem phim Mĩ thấy phòng thẩm vấn nào cũng có một tấm gương một chiều. Cái quý ngài Keller của chúng ta chắc hẳn là đang đứng ở đằng sau tấm gương này nhìn tôi đúng không?

Casta mỉm cười với cách hắn gọi Keller là " cái quý ngài ", cô lại gặm một miếng bánh nữa.

Vũ nhắm mắt nhìn tấm gương, ánh sáng từ dàn đèn phía trên khiến hắn ngược sáng, hơn nữa thiết kế đặc biệt của tấm gương chỉ cho phép ánh sáng đi theo một chiều.

Vũ cười cười gỡ mắt kính ra, áp vào tấm gương, vươn cổ nhìn vào mắt kính, miệng vẫn nói:

- Nghe nói gương một chiều thiết kế theo nguyên lý khúc xạ ánh sáng. Chỉ cần áp cái gọng kính này của tôi lên là thay đổi độ khúc xạ của tấm gương là có thể nhìn xuyên vào trong đó được. Haha, tôi nhìn thấy

cái cằm chẻ của tay Keller ở trong đó này.

Trong phòng chỉ huy Keller giật bản mình. Gã cau mày nhìn Vũ.

Keller là một đại tá quân đội, kinh nghiệm và thần kinh thép của gã

không phải ai cũng có. Gã không quan tâm đến việc Vũ có nhìn qua được lớp kính một chiều hay không nhưng lại không ngừng suy nghĩ về thái độ của hắn.

Vũ tỏ ra không sợ hãi gì việc bị bắt tới một căn cứ quân sự ngoài lãnh thổ Việt Nam. Hắn cũng không có những động thái thường thấy của kẻ bị bắt như để mắt tới những lối đi, bờ tường hay các vật dụng có thể tận dụng làm vũ khí. Hơn nữa hắn cũng không có biểu hiện lãnh đạm chuyên nghiệp như những điệp viên hoặc tù binh mà Keller từng thẩm vấn, theo dõi.

Một kẻ không được huấn luyện về tâm lý mà lại không sợ hãi khi bị bắt và thẩm vấn. Như vậy hoặc hắn là một thiên tài có khả năng tự điều chỉnh tâm lý vượt qua được sự theo dõi của một chuyên gia như Kelle.

Hoặc là hắn có chỗ dựa vững chắc và thủ đoạn phi thường để có thể tự tin dấn mình vào miệng cọp.

Keller không khỏi nghĩ đến thâm trạng của 3 đặc vụ. Cả 3 chết một cách không minh bạch và cực nhanh, nhanh hơn bất kì một kĩ năng giết người nào mà gã biết.

Các báo cáo của đội pháp y rất chi tiết nhưng lại lúng cùn không đưa ra được kết luận nào chính xác.

Cả hai trường hợp đều cho thấy tên Vũ trông vô hại này là một kẻ cực kì khó đối phó.

Chính vì vậy nên Keller mới để mặc Casta thẩm vấn Vũ còn tự mình rút vào phòng chỉ huy.

Vũ đeo lại cặp kính lên mắt, ngồi xuống đối diện Casta. Gã chống cằm nói:

- Gà không đẻ trứng thì phải giết thịt. Người Mỹ các cô có một câu rất nổi tiếng " Không có bữa trưa nào miễn phí ". Nếu tôi đã tới đây, ăn bánh mì và thịt hộp của các cô rồi mà không trả phí, chỉ e cái quý ngài Keller kia thực sự đem tôi đi nuôi kền kền thật nhĩ.

Casta lại mỉm cười. Do đặc thù công việc của cô là tuyệt mật và cực nhiều áp lực, đã lâu cô không đọc hay nghe một điều gì đó hài hước.

Cách giải tỏa áp lực cô thường dùng là Thiền và các tư thế Yoga. Vũ không ngờ lại là một gã khá hóm hỉnh, tuy nói nhiều mà không đúng trọng tâm nhưng không phủ nhận hắn nói chuyện rất có duyên.

Casta hỏi Vũ:

- Anh đã sẵn sàng rồi chứ ?

Vũ cười đáp:

- Chưa.

Cùng lúc đó một loạt tiếng nổ vang lên khắp nơi, các bóng đèn đồng loạt nhá lên sáng chói rồi tắt lịm. Cả căn phòng chìm vào bóng tối trong sự thảng thốt của Casta.

" Tôi buồn ngủ rồi, để mai tôi trả phí nhé " - Giọng Vũ kéo dài ưỡ ỏi mà nghe như đang điếu cày

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giời - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tiết Lộ

Đã hai ngày trôi qua Vũ vẫn ở trong sự giám sát tuyệt đối của trung tâm. Trong căn phòng được bố trí cho hắn, từ trần nhà cho đến gầm tủ đầu đầu cũng thấy toàn là Camera. Tới nỗi Vũ nằm trên giường, quay mặt vào góc nhà để ngủ, trước mặt hắn cũng có không dưới 3 camera nhỏ không ngừng quan sát.

Vũ nghi ngờ hẳn đi toilet cũng có những camera gắn dưới bồn cầu nên thường tìm tòi rất cẩn thận trước khi đặt mông ngồi xuống.

Trong phòng chỉ huy, Casta đang ngồi cạnh Keller. Trước mặt hai người là gần 30 màn hình lớn nhỏ quay mọi góc độ của Vũ. Có màn hình hiển thị chi tiết gương mặt của hắn. Có màn hình hiển thị quang phổ phát ra từ người hắn. Thậm chí có một màn hình hiển thị cả các hình ảnh X-quang của Vũ. Mọi cử động của hắn đều được tổng hợp lại tạo thành

một hình ảnh 3 chiều cỡ lớn chiếu trên màn hình trung tâm.

"- Toàn bộ đồ điện và điện tử trong bán kính 5 mét quanh phòng chỉ huy bị một từ trường cực mạnh phá hoại. Hầu như các dữ liệu của hắn đều bị xóa đi. Tôi đã tập hợp lại những kết quả xét nghiệm từ các tổ nhưng các thông số của sự cố ngày hôm trước thì không thể khôi phục được. Hộp dữ liệu trung tâm không bị phá hủy nhưng do các thiết bị bị mất kết nối cùng lúc, nên không lưu lại được thông tin gì đáng lưu ý" - Lý báo cáo với Casta và Keller rồi quay người bước khỏi phòng.

Đại tá Keller nhìn những hình ảnh theo dõi trực tiếp của Vũ trầm ngâm nói:

- Kết quả siêu âm không thấy có sự bất thường. Chụp CT không có kết quả. Toàn thân không bị X xuyên qua. Có thể tạo ra từ trường cực mạnh hủy hoại máy móc và gây chết người.

Theo tôi chúng ta nên sử dụng những phương án quyết liệt hơn, nếu cần có lẽ phải giải phẫu hắn.

Casta cau mày suy nghĩ. Cô đã yêu cầu Keller tạm thời không sử dụng các biện pháp cứng rắn đối phó với Vũ. Nhưng không thể phủ nhận hắn tỏ ra quá nguy hiểm. Mặc dù hắn hiện tại không thể hiện ra ý tưởng bỏ trốn hay chống đối, nhưng tổn thất mà hắn gây ra còn lớn hơn cả một vụ tấn công quân sự. Dù Casta không nắm rõ giá cả vật tư, nhưng những máy móc thiết bị tối tân mà Vũ đã phá hỏng hẳn là không cái nào rẻ mạt.

"- Hóa đơn thanh toán cho bữa trưa này quả là không nhỏ" Casta buột miệng nói khê.

"- Sao cơ?" Keller hỏi

- À không, tôi sẽ đi nói chuyện với hắn.

Casta bước vào phòng của Vũ, hắn đang ngồi thiền trên giường. Một tư thế tọa thiền đơn giản dùng để dưỡng thần. Khi Casta bước vào hắn liền mở mắt, cười niềm nở với cô.

- Tôi không nghĩ đi tù lại tốt như vậy, Được ăn ngon, khá yên tĩnh và thỉnh thoảng lại được nói chuyện với một người đẹp như cô.

Casta mỉm cười, cô ngồi xuống chiếc kệ thấp đặt giữa phòng, cặp mắt màu xanh dương nhìn sâu vào mắt Vũ.

- Có vẻ anh thích ứng rất nhanh với mọi điều kiện sống thì phải.

Vũ hít một hơi, bước xuống giường vờn vai tránh khỏi ánh mắt của Casta

- Có lẽ thời gian thoải mái của tôi sắp chấm dứt rồi nhỉ. Chúng ta đi thôi.

Casta hỏi lại

- Đi đâu cơ?

- Đi làm mấy cái thí nghiệm kiểu như tiêm thuốc ảo giác hay là chiếu tia gamma, bê ta gì gì đó. Nền điện ảnh Mỹ các cô có tính giáo dục giác ngộ tư tưởng rất cao. Tôi đã xác định tư tưởng bị đem đi làm món ếch tẩm bột rồi. Nhưng nói thật, nếu có đem tôi đi mổ, nhớ bịt mắt lại nhé, tôi chịu đau được nhưng không thích nhìn mấy thứ xấu xí đâu, đã lâu tôi ko coi rốn của mình rồi.

Casta phì cười. Hắn đúng là một tên ba hoa chích chòe. Cô từ tốn đáp:

- Sẽ được như ý anh muốn thôi. Chúng tôi đang có vài dự án xét nghiệm đối với anh như kiểm tra phản ứng cơ thể với chất kali xianua hoặc là đo thời gian chịu đựng tối đa của cơ thể anh khi bị thiếu ô xi. Nhưng trước tiên tôi muốn hoàn thành nốt cuộc phỏng vấn hôm trước. Anh làm tôi mất hai ngày rồi đó.

Vũ nghe vậy nụ cười bèn trở nên gượng gạo, hắn ngồi trở lại giường, dùng một biểu cảm cực kì nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt Casta nói rành rọt từng chữ một:

- Tôi trở thành như vậy là do nó. Không phải là cô đã có nó rồi sao?

Chân mày Casta nhíu chặt lại, nhìn chăm chú vào mắt Vũ. Hắn nhấn nhá:

- Đừng có nhìn tôi như thế, hai mắt cô hiện lên hai chữ "Không Tin" kia. Cô phải biết tôi là người tốt. "Good guy" rõ chưa. Người tốt thì không nói dối.

Kết quả là Casta gọi hai gã quân nhân vào áp tải Vũ đi tới phòng thẩm vấn rồi khóa hắn vào một chiếc ghế. Một nhân viên mặc áo blu trắng tiến tới giúp Casta gắn các điện cực lên tay và cổ hắn. Khi Casta chụp lên đầu Vũ một cái mũ bằng kim loại cô nói với hắn:

- Nếu anh phá hỏng cái máy trắc nghiệm nói dối này, chúng ta sẽ chuyển từ cách làm việc khoa học sang cách làm việc của quân đội đấy.

Dù bị bó cổ định với chiếc ghế, Vũ vẫn cố ngoái đầu nói với Casta:

- Dù Việt Nam là một dân tộc hài hước, nhưng tôi vẫn phải công nhận người Mi có cách kể chuyện tiếu lâm rất hay.

Các nhân viên kỹ thuật rút lui khỏi phòng thẩm vấn. Trong phòng lúc này chỉ còn đại tá Keller, Casta và cô trợ lý Lý đang thao tác trên hệ thống trắc nghiệm nói dối.

Lần này Hệ thống không bị điện tử trường trên người Vũ cản trở, hoạt động khá tốt. Sau khi Lý xác nhận hệ thống sẵn sàng, Casta và Keller bắt đầu thẩm vấn hắn.

- Tên anh?

- Nguyễn Thế Vũ. "- Đúng" - Lý xác nhận

- Vì sao anh lại ở đây?

- Đi máy bay đến "- Đúng" - Lý xác nhận

- Anh đã giết 3 đặc vụ của chúng tôi ?

- Ăn trộm cũng tính là đặc vụ à? "- Đúng " Lý lại xác nhận

Casta quay sang nhìn Keller. Gã đại tá cầm chẻ ra hiệu cho Lý. Cô trợ lý gốc Á này mở chiếc hộp đặt trên bàn, lấy ra một súng bắn xi lanh dí vào tay Vũ bắn thẳng xuống. Loại thuốc màu xanh nhanh chóng được đưa vào cơ thể hắn.

- Chuyển sang kiểu quân đội rồi à? - Vũ cợt nhả.

Thể chất của hắn có vẻ không được quật cường như tinh thần. Chỉ hai phút sau đồng tử đã giãn ra, lưỡi hơi lú lại.

- Anh từ đâu tới ?

Tiếng nói của Keller như vọng lại từ xa xôi.

Vũ không trả lời, hắn vốn không có hảo cảm với mấy tên tướng tá Mi. Nhưng tiếng của Keller vẫn văng vẳng trong đầu, nó dội lại từ khắp mọi hướng, như người ta lấy sợi lông thọc sâu vào màng nhĩ của hắn. Tuy không gây đau đớn nhưng làm hắn rụng hết tóc gáy. Cảm giác khó chịu vừa buồn nôn vừa bứt rứt ấy khiến Vũ bực tức gầm lên. Nhưng quai hàm hắn dờ ra như bị buộc. Tiếng gầm tắc luôn trong họng làm hắn khó chịu vô cùng.

"- Tôi đến từ Yên Phụ, Tây Hồ, Hà Nội, "- Vũ trả lời. Những âm thanh đáng ghét trong đầu vụt biến mất khiến Vũ cảm thấy rất khoan khoái.

- Năng lực phát ra từ trường cực mạnh của cậu đến từ đâu?

"- Tôi từ cục nam châm ". Vũ nhấm nhẳng đáp. Nhưng cảm giác ngứa ngáy vẫn hành hạ hắn từ xương tủy. Hắn lúc lắc đầu khiến nước dãi hơi dớt ra ngoài.

" Khi phá vỡ một kết cấu niệm. Năng lượng trong đó sẽ được phóng thích ra ngoài tạo thành từ trường cực mạnh "

Keller tỏ ra rất hài lòng. Biểu hiện của Vũ chính là tác dụng của thuốc nói thật.

Khi một người nhận được một câu hỏi. Não bộ sẽ có một phản xạ truy cập vào các vùng ký ức để lấy đáp án. và tạo thành " phản xạ trả lời " theo những kiến thức hoặc suy luận của bản thân. Nếu người đó không muốn trả lời hoặc cố tình trả lời sai thì đại não lại phải ra một lệnh để " ngừng phản xạ trả lời " đồng thời tìm kiếm một đáp án khác rồi

mới đưa ra câu trả lời. Máy trắc nghiệm nói dối chính là hoạt động dựa trên nguyên tắc phát hiện các " lệnh ngừng phản xạ trả lời " để xác định người đó có nói dối hay không.

" Thuốc nói thật " cũng dựa trên nguyên tắc đó. Nó khiến người nghe liên tục bị ám ảnh với câu hỏi và phản ứng dữ dội với các " Lệnh ngừng phản xạ trả lời ". Một khi người uống thuốc không chịu trả lời hay cố tình trả lời sai,

não bộ sẽ tiết ra các loại enzyme có tác dụng như các " lệnh ngừng phản xạ trả lời ". Loại enzyme này phản ứng dữ dội với thuốc nói thật khiến người đó bị sự hành hạ ngay từ trong óc.

Chỉ có trả lời thật và đầy đủ mới không khiến não tiết ra loại enzyme đó. Khi đó các hành hạ của thuốc nói thật cũng biến mất ngay lập tức.

- Anh sử dụng năng lực của mình như thế nào?

"- Niệm của tôi có kết cấu không gian dạng như một mạch khép kín. Do đó nó có thể lưu trữ và áp súc năng lượng. Bình thường Niệm sẽ không có tương tác vật lý nhưng khi kết cấu khép kín đó bị phá vỡ sẽ giải phóng năng lượng thành một vụ nổ từ trường cực mạnh. Giống như bơm khí Hidro vào quả bóng bay rồi cho nổ vậy. " - Vũ khó nhọc trả lời.

Câu trả lời của Vũ không khiến Casta ngạc nhiên. Mô tả về cái gọi là Niệm của Vũ khá phù hợp với những kết quả thu được từ hiện trường vụ nổ điện 2 ngày trước và xa hơn nữa là tình trạng bị hủy hoại ngay lập tức của các thiết bị trên người 3 nhân viên xấu số.

Một vụ nổ từ trường cực mạnh quả thực là có thể gây nên thảm trạng của 3 đặc vụ kia.

Hơn nữa những đặc tính của Niệm cũng giải thích được tại sao các xét nghiệm sinh hóa và siêu âm vẫn tiến hành bình thường trong khi chụp CT lại hoàn toàn vô hiệu.

- Anh tạo ra Niệm như thế nào ?

"- Sét đánh khiến sóng não và nhân điện bị kích thích cực mạnh sinh ra

niệm. Niệm được nuôi bằng năng lượng " - Lúc này khuôn mặt Vũ đã trở nên vặn vẹo đáng sợ.

Casta cau mày, quả thật trong báo cáo tiểu sử của Vũ có ghi chép hẳn từng bị sét đánh gây bỏng độ 2 và tâm thần phân liệt nhẹ.

Sét đánh đúng là có thể khiến sóng não và nhân điện bị biến áp đột ngột tạo cho nhiều người từng bị sét đánh bỗng nhiên phát triển được một số khả năng đặc biệt.

Công việc của Casta đã từng tiếp xúc qua không ít trường hợp như thế. Cô chỉ không nghĩ là một người chưa từng nghiên cứu khoa học, cũng chưa từng có cơ hội tiếp xúc với nhân điện học lại có thể giải thích chính xác và thấu đáo đến thế.

- Năng lượng dùng để nuôi và lưu trữ trong Niệm được lấy từ đâu ?

Lúc này hai mắt Vũ đã trợn ngược lên, hàm dưới trề ra không ngậm lại được khiến dãi dãi chảy ra lòng thòng. Hắn cố gắng hồi lâu mới rút được lưỡi trở vào cuống họng. Âm thanh phát ra lắp bắp không rõ chữ:

"- Độ... Độ.... "

Casta thấy biểu hiện của Vũ quá đáng sợ. Cô lùi lại để Keller tiến lên ghé tai vào sát miệng Vũ.

Keller dùng một tay vuốt ngực Vũ, tay còn lại bóp mạnh vào quai hàm khiến hắn nhả lưỡi ra để hít được nhiều không khí hơn.

Giọng Vũ méo mó vì miệng bị bóp nhưng cũng có vẻ khá hơn:

"- Độ... Độ Kiếp "

Keller nhíu mày nhìn Vũ bắt đầu co giật. Hắn lạnh lùng:

- Tác dụng phụ của thuốc không quá cấp tính như vậy. Hay là hắn đang nói dối ?

Casta không nghĩ vậy nhưng cô không có kinh nghiệm sử dụng thuốc nói thật trong quá trình thẩm vấn. Cô nghi hoặc nhìn sang Lý. Cô trợ lý gốc Á đáp:

- Theo hồ sơ thu thập được thì Vũ từng bị bệnh xoang và viêm mũi dị ứng. Tuy đã khỏi nhiều năm nhưng đây là bệnh mãn tính. Có thể hắn bị mất cảm với thành phần của thuốc dẫn đến tắc đường hô hấp.

Keller gật đầu đồng ý rồi buông tay khỏi ngực Vũ. Lúc này ngực Vũ đã nảy lên đút quãng như thể cuống phổi bị người ta buộc dây mà giật vậy. Cuộc thẩm vấn chắc phải dừng lại ở đây.

- Độ Kiếp là gì ?

Mặt Vũ đã tím bầm vì thiếu oxy nhưng có vẻ như thuốc nói thật vẫn chưa buông tha cho hắn. Miệng hắn ngập ngừng như con cá mắc cạn, dường như không biết nên trả lời trước hay đợi dưỡng khí trước. Khi nhân viên y tế tiêm thuốc giải độc và chuẩn bị chụp mặt nạ dưỡng khí cho Vũ, hắn vẫn cố thều thào:

"- Khỏi lập phương ... Lấy trộm "

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giời - Khai Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Area 51

Không rõ là do tác dụng phụ của thuốc hay do ốm thật Vũ nằm lì trong phòng suốt 3 ngày, liên tục sốt cao và mê sảng.

Ngoại trừ vẫn theo dõi qua các Camera gắn trong phòng thì Keller và Casta cũng không hề gặp hẳn hay đặt thêm những câu hỏi.

Đến ngày thứ tư, khi Vũ đã dần hồi phục và ăn uống được. Casta lại đến gặp hẳn. Lần này Vũ không tung tung như trước. Kí ức về cuộc thẩm vấn lần trước vẫn ám ảnh hẳn.

Casta thấy gượng gạo khi gặp Vũ. Có lẽ vì lần này hẳn không đùa cợt như trước nên cô lại khó mở lời. Lúng túng hồi lâu, Casta gượng nói :

- Lúc trước tôi đã nói với anh tôi có một cô con gái 14 tuổi. Hôm nay tôi sẽ giới thiệu anh với nó.

Vũ không nói gì, chỉ lầm lũi theo Casta lên một chiếc xe bọc thép, Lý đã ngồi chờ sẵn. Chiếc xe lập tức khởi hành chạy vào sa mạc.

- Lẽ ra chúng ta di chuyển bằng trực thăng nhưng vì sợ anh táy máy nên tôi đành chọn phương án đi bằng ô tô vậy.

Casta nói với Vũ nhưng gã vẫn không thèm trả lời khiến Casta cũng chỉ ngồi im.

Căn cứ quân sự mà Vũ đã ở mấy ngày qua dù được trang bị tối tân nhưng vẫn chỉ là một trong các điểm đóng quân ở rìa sa mạc. Chiếc xe chạy vào sa mạc khoảng 5 tiếng đồng hồ vẫn chưa tới nơi. Ngồi trong xe dù có điều hòa nhiệt độ nhưng không khí vẫn khá ngột ngạt vì im lặng.

Bỗng chiếc xe dừng bánh. Mặt đất trước mũi xe bỗng khê chuyển động. Một cánh cửa được ngụy trang khéo léo không khác gì mặt đất, bên trên còn có mấy khóm cây bụi sa mạc trượt về sau để lộ một đường hầm rộng rãi.

Chiếc xe vừa tiến vào đường hầm, cánh cửa lập tức trượt trở lại. Chỉ sau 5 giây mặt đất đã nuốt chửng chiếc xe. Mấy khóm cây bụi rung rinh như phủ nhận sự hiện diện của một công trình nhân tạo ngay trên sa mạc.

Xe tiến vào đường hầm thì lao đi với tốc độ khá nhanh, chỉ 10 phút sau nó đã dừng trước một cánh cửa thép khổng lồ.

Vũ theo Casta đi qua cánh cửa, theo một hành lang ngoắt ngoéo với không dưới 5 thiết bị quét chụp và xác nhận an ninh.

Trước mặt hẳn là một cánh cửa lớn bằng thép. phía trên cánh cửa là tấm biển đỏ với dòng chữ đơn giản mà khiến Vũ không khỏi chần chừ khi ngược nhìn lên.

Tấm biển ghi dòng chữ " Căn cứ Groom - Khu vực 51 "

Khu vực 51 thuộc căn cứ quân sự hồ Groom là một trong những nơi cất giữ những bí mật lớn nhất của nước Mỹ. Mỗi đời tổng thống Mỹ, dù là thuộc đảng phái chính trị nào thì việc kí các sắc lệnh bảo vệ sự bí mật của Khu Vực 51 cũng là một ưu tiên hàng đầu.

Được liệt vào số ít các mục tiêu mang tính sống còn đối với nước Mỹ và được miễn trừ công khai. Tất cả những thông tin về Khu Vực 51 đều chỉ là phỏng đoán.

Có người nói đây là nơi thử nghiệm những vũ khí mới nhất mang tính đột phá về công nghệ, lại có người quả quyết đã từng nhìn thấy một chiếc đĩa bay ở trong căn cứ. Thậm chí nhiều người tin rằng chính phủ Mỹ đang tiến hành các kế hoạch đào tạo siêu nhân ngay tại căn cứ quân sự này...

Tất cả những điều đó khiến Khu Vực 51 trở thành một cái tên nổi tiếng không kém gì đô thị cờ bạc Las Vegas cách đó không xa.

Vũ đã từng đọc qua những điều đó, hẳn chỉ không ngờ là có một ngày mình được bước chân vào khu vực bí mật và tối tân nhất trên thế giới.

Tiếp đón bọn hẳn không phải là những quân nhân của biệt đội 3 như Vũ tưởng tượng mà là một cô bé gái.

Sự xuất hiện của cô bé gái có mái tóc vàng óng, thân hình mảnh dẻ và cặp mắt màu xanh dương ở địa danh gắn liền với vũ khí và người ngoài hành tinh khiến Vũ bất ngờ.

Điều càng khiến Vũ bất ngờ hơn đó là khi cô bé đứng cạnh Casta, trông họ như hai giọt nước. Hẳn trọn mắt nói với Casta:

- Đúng là sức mạnh của những tin đồn. Trước giờ tôi vẫn mơ có một ngày bước vào Khu Vực 51 để chiêm ngưỡng những chiếc phi thuyền khổng lồ. Thật không ngờ căn cứ này hóa ra lại là nơi trông trẻ.

Casta cười rất tươi, cô cảm thấy vui vì Vũ đã trở lại cái kiểu ba hoa thường thấy. Casta nói với cô bé:

- Jessica, Đây là Vũ. Anh ta là người có thể giúp chúng ta đánh thức " Nó ".

Jessica bực vì Vũ ám chỉ cô còn là con nít, cô bé cảm câu:

- Vâng, con cũng tin là anh ta đủ ồm để đánh thức " nó ".

Vũ cười gượng gạo đáp lại:

- Ô, tôi xin đính chính là bây giờ tôi chả thể phân biệt được hai mẹ con nữa rồi.

Casta chen vào:

- Thôi nào, cả hai đừng cãi cộ nữa. Anh cũng đừng có cãi nhau với Jessie nữa. Tôi e lát nữa anh sẽ không ngậm được miệng lại đâu.

Vừa theo ba người phụ nữ đi vào thang máy Vũ vừa lăm bằm:

- Đúng là mẹ nào con nấy, được cả họ nhà nhím, lúc nào cũng xù lên.

Nhưng khi cửa thang máy mở ra, Vũ lập tức im bặt. Casta nói đúng, Vũ không ngậm nổi miệng khi nhìn thấy " Nó "

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giới - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đĩa Bay

Cảm giác của những người được lần đầu tiên nhìn tận mắt một chiếc đĩa bay có lẽ không khác gì cảm giác của một người hâm mộ được ngồi ăn cùng ca sĩ thần tượng của mình.

Vũ đã hoàn toàn bị chiếc đĩa bay hấp hồn. Hắn xoay người về hướng Casta nhưng mắt vẫn không rời khỏi chiếc đĩa bay. Miệng lắp bắp nói không thành tiếng. Tay hắn ngoắc ngoắc rồi lại rút về.

Vũ nhìn không chớp mắt tới gần 5 phút. Miệng khô khốc vì há ra quá lâu. Hắn đón khan mấy ngụm không khí. Khi miệng hắn tiết được một chút nước miếng đủ để bôi trơn giúp hắn nuốt cái cục xúc động to tướng ấy xuống thì hắn mới tạm thời rời mắt khỏi chiếc đĩa bay, quay lại thốt lên với Casta :

"- Nó còn sống ! "

Đúng vậy, hình dáng chiếc đĩa bay không gây cho Vũ sự kinh ngạc đến thế. Thiết kế hình vòm có đường kính khoảng 15 mét này còn không lớn bằng chiếc Boeing 747 hắn từng đi. Thiết kế cũng không hầm hố bằng những chiếc máy bay quân sự mà Vũ từng thấy ở ngoài rìa căn cứ không quân Nevada.

Chiếc đĩa bay không có hình dạng đặc biệt vượt trội so với những mô tả đã ăn sâu vào tiềm thức của mỗi người. Bất kì ai khi nghe thấy hai từ Đĩa Bay hẳn cũng có thể mường tượng được 70% hình dáng của nó.

Thậm chí trông nó khá đơn giản nếu so với những sản phẩm tương tượng được làm cầu kì trong siêu phẩm Star-trek.

Nhưng chiếc đĩa bay vẫn xứng đáng là đối tượng được nhân loại ái mộ đứng thứ 2 sau chúa. Nó truyền đến người nhìn một cảm giác mà không một chiếc phi thuyền nào trên phim ảnh có thể làm được.

Nó đang sống.

Chiếc phi thuyền nằm trên sàn, xung quanh là vô số thiết bị máy móc, những cánh tay máy cao lớn như cần cẩu gác lên nhau, liên tục rà soát.

Các chuyên viên hàng đầu về phi thuyền, năng lượng... chạy lăng xăng quanh nó như một đàn mối.

Chiếc phi thuyền trông như một con rùa khổng lồ nằm im lìm mặc cho những cánh tay máy đang cào cấu khắp mình, mặc cho các chuyên gia leo cả lên thân nó nghiên cứu tỉ mỉ. Có chỗ trên lưng nó mở toang ra như một vết thương chí mạng.

Nó vẫn nằm bất động mà khiến cho người đối diện có cảm giác như cặp mắt hình tam giác của con rùa khổng lồ ấy đang nhìn thẳng vào mình.

Đó là một cái nhìn đơn giản mà thâm thúy. Vừa giống như đang điều cột đám máy móc như con hổ nhe nanh múa vuốt mà bắt lực ở bên, lại vừa lạnh lùng nhìn những con mối nhỏ bé vô tri đang chạy lăng xăng trước mặt.

Chiếc đĩa bay im lìm giữa những máy móc và các chuyên viên đang hoạt động hết công suất ngược lại gây cho người ta cảm giác như một người đứng

giữa bức bích họa khổng lồ. Tùy ý có thể bước ra, tùy ý có thể rời đi khỏi thế giới này.

Chiếc đĩa bay gây ấn tượng sâu sắc với Vũ. Hần nghi hoặc hỏi:

- Nó là đĩa bay, hay là người ngoài hành tinh vậy?

Có vẻ như chính Casta cũng không trả lời được. Cô không trả lời câu hỏi của Vũ mà nói bằng một giọng hưng phấn:

- Chúng ta ở đây là để đánh thức nó.

- Tôi ghét cái trò bùng bít thông tin của các người quá. Nó đang sờ sờ ở đây, vậy mà hàng trăm năm nay người ta vẫn cãi nhau xem cái gọi là UFO có thật hay không. Một tay bạn cùng phòng của tôi ở Trâu Quỷ* đã nói :"-Mày biết vì sao tao lại ở đây không? Nếu mày biết một bí mật nho nhỏ, người ta sẽ thù tiêu mày. Nếu mày biết một bí mật vĩ đại,

người ta sẽ đưa mày vào nhà thương điên "

Tiếc là hồi đó tôi ko tin hẳn nên không hỏi cái bí mật đó là gì. Chắc chắn, có khi thằng cha đó thực sự nắm được bí pháp nói chuyện với người đã chết cũng nên.

Casta phì cười khi nghe Vũ nói nhảm. "- Đừng lo, môn bí pháp đó quả là vĩ đại. So với điều đó thì chiếc đĩa bay này chỉ là một bí mật nho nhỏ mà thôi. Vì vậy anh rồi sẽ sớm có cơ hội nói chuyện với anh ta."

Casta trêu chọc. Bỗng cô cảm thấy có gì đó không đúng. Vội ho khan một tiếng, lấy lại vẻ mặt nghiêm túc.

" Có lẽ dạo gần đây mình cười nhiều quá chăng? Mình bị ảnh hưởng bởi cái kiểu nói năng ba hoa của hắn rồi ư ? "

- Ấy dà, Cái bí mật này rộng cỡ 15 mét, cao gần 6 mét mà cô bảo là nhỏ à. Với tôi thế này là vĩ đại lắm rồi. Chắc, nếu nó mà được công bố ra cho thế giới thì chắc chắn là chấn động lắm nhì.

Casta lắc đầu:

" - Năm 1941 chúng tôi có được nó từ tay người Nhật. Chính điều này khiến bọn họ cử lực lượng cảm tử Kamikaze tấn công căn cứ hải quân Hawaii của chúng tôi** nhằm đoạt lại nó.

Từ năm 1945 đến 1952 , các thử nghiệm của nó ngoài khơi Miami **** đã gây ra rất nhiều tai nạn hàng không và cả với những con tàu lớn.

Năm 1947 một phiên bản không hoàn chỉnh của nó đã gặp nạn khi bay thử tại Roswell*****gây rò rỉ thông tin đã đẩy cuộc chiến tranh lạnh đến cao trào....

Anh thấy đấy, sự xuất hiện của nó sẽ gây ra những tác hại không lường trước được. Vì vậy nên năm 1958 chúng tôi đã phải lập nên Khu Vực 51 này với các luật miễn trừ công khai - Một hình thức bán công khai theo kiểu phòng thủ để tiến hành các nghiên cứu và bảo vệ nó khỏi những rắc rối."

Vũ tròn mắt nghe Casta nhắc đến những sự kiện kinh thiên động địa ấy, ánh mắt hắn hiện rõ sự hâm mộ. Hắn thì thào

- Mày ngầu thật đó nha. Một nhân vật nổi tiếng như mày mà nằm ngủ như vậy thật đáng tiếc. Dậy thôi nào, tao tới rồi đây

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giới - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đe Doạ

Mặc dù Vũ đã hết sức nài nỉ và cam kết cộng tác hết mình nhưng Casta vẫn không cho hắn tới gần chiếc đĩa bay. Cô lấy cớ cần một tuần để hoàn tất nốt một dự án nghiên cứu đang tiến hành đang dở với chiếc đĩa bay và yêu cầu Vũ chuẩn bị mọi yếu tố cần thiết để có thể bắt tay vào việc đánh thức chiếc đĩa bay.

Trong thời gian đó, Vũ được bố trí tại một khu vực nhỏ trong căn cứ.

Ngoại trừ bị cấm lui tới những khu vực khác và đa số những câu hỏi của hắn chỉ nhận được câu trả lời nhảm chán " - không đủ quyền hạn trả lời", "- Đây là bí mật quốc gia "... thì có thể nói là hắn rất hài lòng với sự bố trí của Casta

Trong khu vực của hắn có một phòng thí nghiệm tối tân với những máy móc mà có mơ hắn cũng chưa từng mơ tới. Ví dụ như Khoang Trọng Trường

khiến đồ vật trong đó bị hút ngược lên trần nhà hoặc lơ lửng trong điều kiện không trọng lực. Nghe Lý nói khoang trọng trường dùng để nghiên cứu các điều kiện vũ trụ này chỉ có 2 chiếc trên toàn thế giới.

Một là của NASA* và một đặt tại căn cứ này.

Hoặc như chiếc Mũ Giao Thước giúp truyền tải hình ảnh trực tiếp vào não không cần thông qua các giác quan như tai, mắt... Đồng thời có thể chuyển tải những suy nghĩ của người đội thành những hình ảnh và âm thanh ước lệ. Những thứ này khiến Vũ ngạc nhiên đến không ngấm được miếng lại. Tất cả đều là những sản phẩm ứng dụng từ những thiết bị, kết cấu và những tin tức lấy được từ đĩa bay.

Tiểu là mỗi thứ đều có khuyết điểm chí mạng. Khoang Trọng Trường thì quá nhỏ và tiêu thụ điện năng một cách khủng khiếp nên không thể trang bị cho tàu vũ trụ. Mũ Giao Thước thì gây hiệu ứng phụ khiến người sử dụng bị ảo giác và những hình ảnh được chuyển ra từ não đều chỉ là những mảng màu sắc, sáng tối tượng trưng và những âm thanh âm ảo vô nghĩa.

Mọi yêu cầu vật chất, tài liệu của hắn đều được đáp ứng đầy đủ và nhanh chóng. Cô trợ lý Lý được cử đến để hỗ trợ Vũ dịch tài liệu và tiến hành các thử nghiệm do hắn không giỏi tiếng Anh cho lắm.

Sau những ngạc nhiên ban đầu hắn trở về phòng vui đầu vào nghiên cứu những tư liệu mà hắn nhờ Lý tìm và dịch. Thời gian còn lại hắn ngồi thiền bất động không cho bất cứ ai quấy rầy.

Lý và các chuyên viên phục dịch hắn cũng vô cùng hợp tác. Ngoài việc hoàn thành những yêu cầu của hắn với hiệu suất cao nhất thì bọn họ một câu cũng không hỏi. Thậm chí yêu cầu được mượn dùng chiếc Mũ Giao Thước của Vũ cũng được đáp ứng chỉ sau 2 tiếng đồng hồ.

Thời gian này Casta và cô con gái Jessica cũng không hề gặp mặt hắn.

Bằng đi gần 2 tháng, Vũ vẫn cảm đầu nghiên cứu và thiền định. Gần như hắn quên mất hoàn cảnh xung quanh và những người khác dường như cũng quên mất sự hiện diện của hắn.

Một hôm Vũ đang thiền định, đầu vẫn đội chiếc Mũ Giao Thước thì Casta bước vào phòng hắn. Đi cùng cô là một người đàn ông thấp đậm rắn chắc.

Giương mặt sắc cạnh cùng đôi mắt lạnh lùng màu xanh lục khiến Vũ dễ dàng nhận ra đó là Đại tá Keller " cầm chề " mà hắn đã gặp tại căn cứ không quân Nevada.

Keller chờ Vũ bỏ chiếc Mũ Giao Thước xuống rồi đẩy về phía hắn một chiếc màn hình cảm ứng.

Trên màn hình là một bé trai khoảng 5 - 6 tuổi, gương mặt bầu bĩnh với vành môi dày cong tón lên mỗi khi cười trông rất đáng yêu. Thằng bé và vẫy vẫy tay chào mẹ rồi khoác cặp sách chạy vào lớp học. Đứng đón thằng bé là một người phụ nữ còn già đàn ông đang tiến đến bắt tay bà mẹ chính là Gregoire - kẻ suýt bị Vũ giết chết ngay tại nhà chị gái.

Gregoire nói với chị gái Vũ: " Bà cứ yên tâm công tác, trung tâm phát triển tài năng Mead Johnson được ủy quyền của UNICEF để áp dụng hình thức giáo dục mới dành cho trẻ em từ 5 đến 7 tuổi nhằm đào tạo khả năng sống hòa nhập và phát triển trí tuệ tốt nhất cho trẻ. Ngài Vũ đã nhờ giáo sư Donovan giới thiệu cháu Tùng và đã đóng tất cả học phí cho trung tâm. Chúng tôi sẽ giúp cháu có được những kỹ năng sống hòa nhập và phát triển tốt nhất theo chương trình đặc biệt 3 tháng. Nếu cháu tiếp thu tốt các giáo trình, chúng tôi có thể xem xét tặng một học bổng đặc biệt cho cháu tham gia các khóa học đặc biệt ở bậc tiểu học và trung học sau này. "

Chị gái Vũ tỏ ra rất vui và sốt sắng:

- Cảm ơn ông và quý Mead Johnson đã tạo điều kiện. Tôi và gia đình rất vui khi nhận được tin và sự chứng thực của bộ giáo dục Mĩ. Tôi chỉ muốn chắc chắn là chúng tôi vẫn được thăm cháu thường xuyên chứ? Thằng bé còn nhỏ và chưa bao giờ xa bố mẹ quá 3 ngày.

- Ô tất nhiên, do cháu còn nhỏ và chưa quen với việc sống độc lập nên trong khóa học 3 tháng này chị và gia đình vẫn có thể thường xuyên gặp cháu ít nhất là 3 buổi một tuần, mỗi lần thời gian từ 5 tới 12 tiếng tùy theo lịch học của trung tâm. Thời gian sau nếu cháu Tùng hòa nhập tốt và nhận được học bổng, cháu sẽ được tham gia chương trình học đặc biệt ở rất nhiều vùng trên thế giới. Khi đó gia đình chỉ có thể liên lạc với cháu qua điện thoại camera. Tôi nghĩ khi đó cháu và gia đình cũng đã quen rồi "

Chị gái Vũ cảm ơn rồi rít rồi lên xe ra về.

"- Chúng tôi đã dùng danh nghĩa của anh để bảo lãnh cho gia đình chị gái anh sang Mĩ làm việc và cho cháu trai anh tham gia một chương trình học đặc biệt như anh đã thấy. Tính ra thì chương trình 3 tháng đó cũng sắp kết thúc. Cháu trai anh sẽ nhận được một học bổng toàn phần 12 năm mà chính phủ Mĩ đài thọ. Chúng tôi hi vọng anh có thể yên tâm hợp tác và coi nước Mĩ như gia đình của mình "

Keller nói trong khi Vũ đang xem đoạn video.

Vũ phóng vút qua mặt bàn, tung nắm đấm thẳng vào mặt Keller. Hắn rít lên như phát điên:

- Đừng có nói bóng gió kiểu Tàu ấy với tao. Tao theo chúng mày đến đây chỉ để chúng mày cách xa gia đình tao ra. Và giờ mày giờ cái kiểu bóng gió chó chết ấy ra để nói với tao rằng chúng mày sẵn sàng thủ tiêu cháu tao nếu tao bỏ trốn phải không?

Keller là một Đại tá quân đội, đối với cú đấm thô thiển của Vũ hắn không hề bất ngờ, chỉ khẽ lướt người về phía sau khiến cú đấm rơi vào khoảng không.

Vũ cũng không bất ngờ vì đám trượt. Hấn dang hai tay hướng về phía Keller, hai mắt hấn hấn vụt sáng quắc, những đốm sáng trong suốt lạnh lẽo tràn ra từ mắt hấn khiến đôi mắt kính trở nên sáng quắc như một đôi mắt cực lớn vô cùng quái dị. Vũ nghiêng rằng nói với Casta:

- Tôi đã cảnh cáo các người đừng có đụng đến gia đình tôi. Nhưng có lẽ các người thấy tôi tỏ ra biết điều thì nghĩ là tôi là con cá nằm trên thớt mặc các người đùa giỡn phải không?

Casta hoảng hốt nhìn tư thế của Vũ. Từng một lần ở cạnh Vũ khi hấn tấn công Gregoire trên sân thượng nhà chị gái hấn, Casta sâu sắc cảm nhận được sát khí tỏa ra trong mỗi lời nói của Vũ. Hấn dường như sắp biến thành con quái vật giết người lạnh lùng đã giết 3 nhân viên đặc vụ chỉ trong nháy mắt. Cô lắp bắp :

- Tôi xin lỗi, chúng tôi buộc phải làm thế vì anh quá nguy hiểm.

Vũ nâng hai tay lên, hít một hơi đầy lồng ngực. Những ngọn đèn huỳnh quang trong phòng bỗng phát sáng dữ dội, chiếc loa gắn trên tường dùng để báo động bỗng phát ra một tiếng rú kinh dị như thể tiếng gào thét giận dữ của một con quái vật khiến Keller toát mồ hôi lạnh.

Là một quân nhân đã từng trải chiến trường và tôi luyện qua biết bao lần sinh tử, Keller cũng có một trực cảm vô cùng nhạy bén đối với với nguy hiểm. Lúc này trực cảm ấy xâm lấn toàn thân gã khiến mồ hôi trên người hấn toát ra đầm sau lưng.

Mặc dù Keller luôn mang súng trên người và khả năng bắn súng của gã cũng cực nhanh nhưng Keller biết chỉ cần một động tác rất nhỏ của gã cũng đủ khiến gã gặp thảm trạng như 3 nhân viên mật vụ đã chết. Khi đối mặt với con quái vật khát máu này thì dù gã có nhanh đến mấy thì kết cục duy nhất cũng chỉ là cái chết. Keller hít một luồng khí lạnh

để lấy lại bình tĩnh, gã từ tốn đáp:

- Tôi là một quân nhân và sẵn sàng chết bất cứ lúc nào. Còn anh thì sao?

Đôi mắt kính của Vũ càng phát sáng dữ dội, bóng đèn trong phòng đồng loạt nháy loạn lên, tiếng gào thét của con quái vật trên loa báo động cũng kéo dài ra thê lương mà tràn ngập hận ý.

Hấn gầm lên một tiếng, toàn bộ căn cứ như rung lên dưới sự giận dữ điên cuồng của Vũ. Chiếc màn hình cảm ứng trên mặt bàn phát ra một tiếng bụp, màn hình vụt tắt. Tất cả máy móc đồng thời tắt phụt.

Cặp mắt lớn sáng quắc quái dị của Vũ nhìn thẳng vào Keller:

- Nếu tao không liên lạc được với thằng bé thì tao sẽ tìm ra mày và gia đình mày. Tao hứa đấy.

Trái tim của Casta như thất lại khi nghe tiếng Vũ thoảng qua trong bóng tối

- Đừng ép tôi động tới con bé.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giời - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Khởi Động

Vũ theo Casta tới kho ngầm dưới lòng đất - Nơi hấn lần đầu tiên nhìn thấy chiếc đĩa bay. Nơi đây đã khác trước rất nhiều. Những cánh tay máy được dọn gọn vào góc, trần thép cũng được nâng lên cao tạo thành một không gian cực lớn. Chiếc đĩa bay vẫn nằm im lìm trên một bệ đá.

Những khoang bị mở lúc trước đã hoàn toàn đóng lại càng khiến chiếc đĩa bay giống như một cơ thể sống hoàn hảo.

Càng tiến lại gần, Vũ càng kinh ngạc với chiếc đĩa bay.

Chiếc đĩa bay được làm bằng một loại chất liệu vô cùng đặc biệt. Vừa sáng bạc như kim loại mà lại không giống bất kì thứ kim loại nào trên trái đất. Vừa mịn như ngà voi mà lại không đục như ngà.

Bên dưới bề mặt của nó ẩn hiện những đường vân li ti như mạch máu biến ảo không ngừng.

Chiếc đĩa bay vẫn như con rùa khổng lồ đang nằm ngủ nhưng Vũ cảm thấy như cặp mắt vô hình của nó đang dõi theo từng bước chân của mình.

Một cảm giác mãnh liệt thúc giục hấn chạm tay vào nó.

" Chú cũng cảm nhận được nó à "

Một giọng nói vang lên trong đầu khiến Vũ giật nảy mình, hắn xoay đầu tìm người vừa nói nhưng không thấy Bổng hắn tròn mắt nhìn chiếc đĩa bay.

Chiếc đĩa bay vẫn nằm im lìm không hề phát ra tiếng động nhưng giọng nói ấy một lần nữa lại vang lên trong đầu hắn:

"- Chú chính là Người Mở Cửa mà " bà ấy " đã nói đến. Chú hãy đánh thức nó đi"

Vũ giật mình lùi lại. Chiếc đĩa bay khẽ rung động nhẹ nhẹ, một cánh cửa xích mở ra ngay trước mặt hắn. Một cô bé mảnh mai với mái tóc vàng óng từ trong đĩa bay bước ra.

Jessica đưa đôi mắt màu xanh dương nhìn Vũ một hồi rồi chìa hai tay về phía Vũ. Trên tay cô bé là một khối lập phương với vô số hoa văn kì lạ, mặt trên của khối lập phương khắc rõ những con số 37-684-3352.

Vũ cùng Casta và Keller theo chân Jessica tiến vào bên trong đĩa bay.

Cửa vào được điều khiển bằng một hệ thống thiết bị đặt ngay trên hành lang tiến vào. Hành lang từ cửa vào khá rộng rãi nhưng khoang lái lại khá thấp. Khoang chỉ cao khoảng 1,8 mét nhưng lại khá rộng rãi, đủ cho cả 4 người hoạt động khá thoải mái.

Khoang lái khá sơ sài với Một bức tường cong hình bán nguyệt có vẻ là mặt phông của khoang lái, bên dưới là một bục thấp cùng một cây trụ lớn ở chính giữa.

Điều làm hắn ngạc nhiên là trong khoang có 4 chiếc ghế được thiết kế chắc chắn và thoải mái, trông có vẻ là sản phẩm của nhân loại.

Casta giải thích:

"- Những chiếc ghế này được làm cho chúng ta "

Thì ra khi người Mĩ có được chiếc đĩa bay, khoang lái này hoàn toàn không có vật gì bên trong. 4 chiếc ghế được đặt vào nhằm phục vụ những người vận hành và đây là lần đầu tiên trong đời chúng được sử dụng.

Vũ thì thảo hỏi :

- Chúng ta sẽ điều khiển cái này bằng cách nào?

- Chưa thể được, vì nó còn thiếu năng lượng. - Casta trả lời

- Nó chạy bằng phản lực hay là điện năng thế?

- Nó cần từ trường cực mạnh trong các khoang để kích hoạt và cần một nguồn năng lượng. Năng lượng cần cho nó rất giống với năng lượng trong người anh. Đó chính là lí do chỉ có anh mới có thể đánh thức nó.

Vũ trầm ngâm suy nghĩ rồi nói:

"- Chúng ta cần phải thử. Đưa Độ Kiếp cho tôi "

Vũ đem khối lập phương mà Jessica vừa trả cho hắn nhẹ nhàng đặt lên chiếc bục trước mặt. Khối lập phương bỗng nhiên phát ra thứ ánh sáng dịu nhẹ. Một luồng sáng li ti như hàng trăm con phù du tràn ra từ khối lập phương rồi ngấm thẳng xuống bục. Chiếc đĩa bay khẽ rung mình một cái, những đường vân phía bên ngoài biến đổi không ngừng, tựa như một đàn cá bơi loạn.

Con rùa khổng lồ như đang thức giấc, nó khẽ cựa mình xoay tít.

Bức tường cong trước mặt bỗng biến thành một màn hình khổng lồ. Vô số hình ảnh, thông số tràn ngập trên màn hình.

Chiếc đĩa bay lại rung mình một cái nữa rồi nhẹ nhàng nâng mình khỏi mặt đất.

Giọng Casta tràn ngập hưng phấn, cô rung rung như sắp khóc:

- Cuối cùng chúng ta cũng đã đánh thức được nó.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giời - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Cuồng Đoạt

Chiếc đĩa bay nhấc mình khỏi mặt đất, ổn định dừng trên không trung như thể nó được một sợi dây vô hình treo vào không khí.

Từ bên ngoài có thể thấy chiếc đĩa bay đang chậm rãi xoay tròn, một thứ ánh sáng lạnh lung linh phát ra từ dưới lớp vỏ khiến nó trở nên rực rỡ như một viên ngọc khổng lồ. Những đường vân li ti tựa mạch máu dường như sống lại, nhịp nhàng co bóp. Từng dòng ánh sáng như những dòng máu từ khối lập phương không ngừng chảy theo những mạch máu li ti ấy tỏa ra khắp toàn thân chiếc đĩa bay.

Chiếc đĩa bay như con rùa khổng lồ đang say ngủ bỗng mở mắt bừng tỉnh dậy. Nó bình tĩnh ngừng xoay, khi hoàn toàn ngừng hẳn, chiếc đĩa bay nổi trong không trung, cách mặt đất chừng 1 mét. Gầm đĩa bay nhả ra tạo thành hai phần trên dưới rõ ràng. Bốn khối linh kiện từ bốn góc đột ngột tách ra tạo thành bốn chân chậm rãi tiếp đất.

Con rùa khổng lồ chính thức hồi sinh. Mặc dù không có đầu nhưng Một vòng ánh sáng đỏ tươi như tia hồng ngoại từ sâu bên trong chiếu qua phần viền đĩa bay như thể cặp mắt xoi mói của con rùa đang hướng ra xung quanh thể hiện uy nghiêm của nó.

Nếu như một con rùa khổng lồ như vậy thực sự tồn tại thì có thể coi là chúa tể của muôn thú thì chiếc đĩa bay cũng xứng đáng là chúa tể của tất cả những thứ thiết bị lạc hậu trong xương.

Mặc dù các thiết bị trong xương đều có đặc tính kháng từ nhưng vẫn như run lên dưới cái nhìn quyền uy của chiếc đĩa bay.

Những chiếc bóng đèn vô tri đang chiếu sáng rực cả căn nhà xương khổng lồ cũng chớp nháy liên tục như run sợ trước uy lực khổng lồ của chiếc đĩa bay.

Bên trong chiếc đĩa bay, cả 4 người ngồi tại khoang lái đều kinh ngạc đến sững sờ trước những thay đổi của chiếc phi thuyền.

Mặc dù chiếc đĩa bay xoay tít như bông vụ rồi kéo dẫn chính mình thành hai phần trước khi dùng bốn chân chạm đất nhưng khoang lái lại như một không gian hoàn toàn khác biệt. Những người ngồi trong đó không hề cảm thấy một sự rung lắc nào, tất cả mọi thay đổi của chiếc đĩa bay chỉ là những hình ảnh biến đổi liên tục hiện ra trên màn hình. Từng góc nhìn, từng chi tiết, thậm chí tình trạng từng khoang của chiếc đĩa bay được hiển thị thành những hình khối bằng tia laser hiện ra xung quanh khoang lái.

Lúc này mọi người mới biết vì sao khoang lái của chiếc đĩa bay lại chỉ là một khoảng sân rộng mà không có bất kì thiết bị nào phục vụ cho những "phi công"

Thì ra khi chiếc đĩa bay khởi động, nó lập tức căn cứ theo những thông tin của những người điều khiển mà tạo thành một khoang lái phù hợp với kích thước và vị trí của phi công. Những hình khối, nút bấm, hình ảnh minh họa kèm theo những kí tự kì lạ của người ngoài hành tinh phiêu phù trong khoang lái tạo thành một cảnh tượng khiến cả bốn người như lạc vào trong mơ, không ngừng hiếu kì nhìn quanh.

Càng đặc biệt hơn là khoang lái hình thành một từ trường đặc biệt khiến cả bốn người cảm thấy nhẹ nhõm như ở trong môi trường không trọng lượng. Mặc dù đang đứng nhưng cảm giác thoải mái như thể đang ngồi trên chiếc ghế sofa êm ái, thậm chí còn giống như đang nằm trên một chiếc phao mềm thả mình trên mặt nước. Tuy nhiên cả khoang lái vẫn giữ nguyên một hướng từ trên xuống dưới khiến cho người ta có cảm giác như mình không phải đang ngồi trên một phi thuyền vũ trụ mà là ngồi trên ghế tựa chơi một game đua xe, tất cả những sự tác động hay chuyển

hướng đột ngột, thậm chí là dốc ngược xoay tròn chỉ là những hình ảnh thay đổi liên tục trên màn ảnh rộng mà thôi.

Lúc này bốn chiếc ghế tựa tối tân được trang bị lại trở thành những thứ đồ thừa thãi làm hạn chế tầm nhìn.

Vũ lúc này đã bỏ tay khỏi khối lập phương từ lâu, hần ngay ngốc nhìn Jessica đặt tay vào cây trụ lớn chính giữa khoang.

Từng luồng sáng nhẹ nhàng chạy dọc cây trụ hướng về đôi tay của Jessica như đang tiến hành một nghi thức kết nối đặc biệt.

Đôi mắt Jessica trở nên mê mẩn như bị thôi miên, từng gợn sáng vẫn liên tục tiến lại điểm kết nối với tốc độ ngày một nhanh.

Bờ vai mảnh khảnh của cô bé rung lên nhẹ nhàng theo từng gợn sáng.

Vũ tiến tới định giúp nhưng Casta quát hần:

- Hãy để mặc con bé. Nó được lựa chọn ở đây để thực hiện nghi thức kết nối.

Chợt những gợn sáng ào đến như thác lũ, Jessica giương như bị một bàn tay vô hình lắc mạnh. Cô bé rên lên một tiếng, hai mắt hiện lên vẻ thống khổ.

Bất ngờ một đôi tay mạnh mẽ giữ chặt vai Jessica, Vũ dùng sức kéo cô bé ra khỏi chiếc cột.

Bỗng Vũ rung mình như bị điện giật. Hàng tỉ hình ảnh, âm thanh kì lạ liên tục truyền vào não hần khiến hần như rơi vào một mê trận không thể thoát ra.

Những hình ảnh, âm thanh ấy như một cơn lũ tràn vào đại não nhỏ bé của hần khiến đầu hần như muốn nổ tung. Lúc này bộ não của hần như một con

đập ngập nước, Từng luồng kiến thức kì lạ như thể những con sóng dữ gầm rú quay cuồng tùy thời có thể phá vỡ bờ vách mỏng manh mà thoát ra ngoài.

Cơ thể hần gồng lên cứng ngắc như hóa đá, hai tay vô thức xiết chặt lấy bờ vai nhỏ bé của Jessica

Jessica lúc này đã không còn bị những luồng kiến thức khổng lồ kia hành hạ nữa. Chúng như một dòng nước tìm được lối thoát cuộn cuộn chảy qua não bộ của cô bé dồn về phía Vũ. Từng luồng kiến thức như những dòng nước phù sa mang theo vô vàn kiến thức lấp đầy những khoảng trống trong não bộ của Jessica, bồi đắp liên tục khiến ý thức của cô bé liên tục được mở rộng, cùng cố.

Jessica chỉ là điểm trung chuyển ý thức giữa chiếc đĩa bay và Vũ nhưng cũng được hưởng vô số lợi ích, điều này khiến cô bé như đang lột xác, mở rộng ý thức ra gấp ngàn lần.

Ngược lại Vũ lại lộ rõ vẻ thống khổ. Khối lượng kiến thức khổng lồ không những vượt xa khả năng tiếp nhận đối với bộ não nhỏ bé của hần mà còn liên tục dồn dập như muốn đè bẹp, che phủ đi mọi kí ức, kiến thức vốn có của hần. Thậm chí là cả ý thức tự chủ của hần cũng bị những luồng kiến thức khổng lồ này hung hãn bài xích, cuốn phăng đi.

Khi đó hần sẽ trở thành một kẻ ngây dại điên cuồng.

Đó chính là lí do vì sao các nhà khoa học thiên tài với kiến thức và trí tuệ siêu việt lại hay gặp các vấn đề về tự chủ, thậm chí có người còn ngẩn ngơ, ngây dại khi đối mặt với các vấn đề ngoài khoa học.

Tất nhiên lượng kiến thức của các nhà khoa học thiên tài ấy có được chỉ là một phần rất nhỏ so với lượng kiến thức khổng lồ đang xâm chiếm não bộ Vũ lúc này. Thế nên cái căn bệnh đáng yêu "đăng trí thiên tài" ấy chẳng thể đem so với hậu quả khủng khiếp mà hần sắp nhận phải.

Hần chắc chắn sẽ trở nên điên khùng mất tự chủ, chính thức nhập khẩu vào nhà thương điên.

May sao, Vũ cũng đã từng... điên. Hần đã phải đối mặt với hiện tượng quá tải não bộ do bị sét đánh và phải điều trị tâm thần phân liệt trong 6 tháng nên hần biết phải làm gì.

Hai mắt Vũ bỗng phát ra ánh sáng đáng sợ. Cơ thể hần rung lên, từ mi tâm hần hiện ra một hình ảnh mờ nhạt như thể hơi nước làm khúc xạ ánh sáng xung quanh.

Vũ lắc đầu liên tục, những hình ảnh mờ nhạt ấy cũng rung lắc dữ dội tạo thành rất nhiều lớp màng mỏng dao động quanh đầu hần.

Ánh sáng trong khoang lái bỗng chớp nháy liên tục, Con rùa khổng lồ đang phát ra ánh sáng lạnh lạnh màu xanh lục sống động bỗng ngừng phát lại như nín thở, luồng sáng đỏ tươi cũng tắt phụt đi.

Trong khoang lái lúc này, những hình khối vụt biến mất, màn hình lớn với rất nhiều hình ảnh cũng trở lại là bức vách im lìm. Chỉ có cây cột lớn vẫn phát sáng nhẹ nhẹ. Nhưng những gợn sáng không còn điên cuồng hướng về phía Jessica nữa mà trở thành những hoa văn như một đàn cá ôn hòa bơi lượn trên bề mặt cột.

Từ trường kì lạ trong khoang vụt biến mất khiến cả 4 người không kịp thích ứng bỗng ngã vật xuống sàn.

Vũ vẫn ôm chặt Jessica, lúc này cả hai đã rời khỏi cây cột, đang ngồi thờ hào hển trên sàn.

"- May mà..." - Vũ chưa kịp nói hết câu, bỗng một mũi kim nhọn hoắt cắm phập vào cần cổ hần. Dược lực cực mạnh của loại thuốc trong xi lanh lập tức khiến miệng hần đờ ra, không nói được hết câu. Hai mắt hần trợn lên ngoái nhìn Casta rút mũi kim tiêm ra khỏi cổ hần.

Những hình ảnh trong mắt hần vụt tối sầm. Tay vẫn giữ chặt vai Jessica, hần cố sức thều thào vào tai cô bé:

- Tránh xa những nơi này đi, cô bé.

Xoay mình tránh ánh mắt giận dữ của Jessica, Casta thờ dãi nhìn Vũ nằm bất động trên sàn. Cô vói tay chạm vào cây cột chính. Những gợn sáng trên thân cột không cuộn cuộn đổ về tay Casta mà đột ngột vận chuyển rất nhanh. Từ trường trong khoang lại xuất hiện kèm theo những hình khối phiêu phù xung quanh. Casta đưa tay chạm vào một hình khối trông như một hành lang, mô hình đó lập tức chuyển thành màu xanh. Hành lang dẫn bọn họ tiến vào đĩa bay lại mở ra.

Ra hiệu cho Keller lôi Vũ ra ngoài, Casta thờ dãi quay lại đối diện với cô con gái.

Jessica im lặng giương đôi mắt oán hận nhìn Casta khiến cô trở nên lúng túng.

"- Đây là một bí mật của cả dân tộc. Mẹ không còn cách nào khác "

Jessica dường như được thừa hưởng từ chính Casta bản tính quật cường kiên nghị. Cô bé ngoái nhìn về phía hành lang nơi Keller mang Vũ đi.

Giọng hơi lạc đi:

"- Thì ra đây là kế hoạch của mẹ phải không? Con đã ở đây để trở thành một vật hiến tế cho nghi thức kết nối với cái đĩa bay này. Và bây giờ mẹ sẽ làm với con như đã làm với chú ấy chứ gì?"

Casta cảm thấy vô cùng đau khổ trước những câu hỏi dồn dập của Jessica. Cô muốn ôm lấy con bé

Jessica vùng ra khỏi tay Casta

"- Mẹ đã lừa con về những lời tiên tri của bà ấy. Mẹ đã lừa con tham gia vào cái dự án giết người này. Bây giờ mẹ sẽ làm với con như đã làm với chú ấy chứ ? "

Casta lấp bắp " Mẹ... mẹ "

Jessica cắt ngang lời cô " - Con muốn về nhà "

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giời - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Tiên Tri

Vũ tỉnh dậy vì đầu đau như búa bổ. Hắn quờ tay lấy cặp kính, ngửa cổ tu một hơi hết sạch chai nước để sẵn trên mặt bàn rồi ngồi xuống đối diện với Casta đã chờ từ trước. Casta nhìn hắn hồi lâu, cô thờ dài:

- Con bé đã rời khỏi đây. Nó rất giận tôi. Có lẽ sẽ tốt hơn cho nó.

Vũ cau mày nói:

- Lẽ ra cô không nên làm điều đó trước mặt con bé.

Casta lắc đầu, lấy lại vẻ mặt nghiêm nghị:

- Nếu tôi không hạ anh ngay lúc đó, chỉ e anh đã làm điều gì đó ngu ngốc rồi.

Vũ bữu môi:

- Cô tưởng tôi điên chắc. Tôi đâu phải siêu nhân để tự tin thoát ra khỏi căn cứ quân sự tối tân nhất nước Mĩ chứ.

Casta nhìn thẳng vào mắt Vũ, chậm rãi nói :

- Tôi cũng không tin anh có khả năng ấy. Nhưng tôi biết anh đã chuẩn bị làm điều đó. Jessica cũng biết chuyện đó nên nó giận tôi vì tôi đã cản anh.

Casta nhấn mạnh chữ " Biết " khiến Vũ nhú mày

- Cô " biết " sao? - Vũ bữu môi nhắc lại

Casta không trả lời mà hỏi ngược lại Vũ:

- Anh có biết vì sao một phụ nữ gốc Pháp phải nghỉ học từ rất sớm vì có con như tôi lại đảm nhiệm vị trí lãnh đạo trong cái khu vực 51 tuyệt mật này không?

Và vì sao một đứa trẻ như Jessica lại được thoải mái tiếp cận và tham gia vào một dự án bí mật nhất nước Mĩ không?

- Bởi vì Jessica là con gái của tôi, nó thừa hưởng khả năng ngoại cảm của tôi. Chỉ có tôi và con bé là có khả năng tiếp xúc và tìm hiểu thông tin từ chiếc đĩa bay mà thôi.

Vũ im lặng nghe Casta kể:

- Đầu năm 1999 khi đó tôi mới 17 tuổi và mang thai Jessica - Casta lúng túng nhìn Vũ.

Hắn gật gù:

- Ài, những cô bé cậu bé tuổi mới lớn thật là gấp gáp. Ở Việt Nam chúng tôi bây giờ cũng giống như nước Mĩ các cô rồi. Dù sao thì cô cũng đã đúng khi không đi phá thai.

Casta cười gượng trước sự thông cảm của hân. Cô kể tiếp: - Tôi vốn là người Pháp, đã rất đau khổ khi bố con bé không chịu trách nhiệm. Tôi dùng ma túy quá liều để phá thai nhưng không thành. Ở giữa những ảo giác quái quỷ của vụ sốc thuốc, tôi đã nhìn thấy một người đàn bà mù. Bà ta nói bằng thứ tiếng Bulgari khó nghe mà tôi chưa bao

giờ học qua nhưng tôi vẫn hiểu được. Bà ta nói nhân loại sẽ phải đối mặt với một cuộc chiến tranh khủng khiếp trong những năm đầu của thập niên thứ 2 của thiên niên kỉ mới. Cuộc chiến tranh ấy sẽ hủy diệt một phần thế giới và là khởi đầu cho một thời kì tàn lụi của loài người.

Chỉ có một điều duy nhất có thể làm thay đổi kết cục đó là phải mở được cánh cửa thông tới một thế giới mới.

Tôi và đứa con gái sắp ra đời sẽ là những người kế thừa của bà ta và có sứ mệnh tìm kiếm một người gọi là Người Mở Cửa.

Sau đó tôi phát hiện ra mình có khả năng ngoại cảm. Cuối năm đó tôi sinh ra Jessica và được những quan chức cấp cao của chính phủ Mĩ tìm thấy và đưa về đây. "

Vũ hỏi bằng giọng nghi ngờ:

- Ok cô có thể là một nhà ngoại cảm. Nhưng làm thế quái nào mà mấy ông lãnh đạo người Mĩ lại tìm được cô ở tận Pháp để mang về đây thế? Tôi tưởng dân Mĩ cũng không tin lắm vào các vấn đề tâm linh mà?

- Năm 1996, trước khi chết bà Vanga* đã gửi một bức thư tới những nhà lãnh đạo Mĩ đề tả về tôi. Bà ấy đã yêu cầu chính phủ Mĩ tìm kiếm một nhà ngoại cảm 19 tuổi và cô con gái của cô ta ở Pháp để thực hiện di nguyện của bà ấy. Và có lẽ chỉ có mình tôi đạt tiêu chuẩn đủ năng lực ngoại cảm của tôi có vẻ không được xuất sắc cho lắm.

Vũ lại bĩu môi:

- Vậy là bà Vanga ấy tin tưởng vào chính phủ Mĩ và cái đĩa bay này có thể cứu giúp cả thế giới tránh khỏi họa diệt vong phải không? Và tôi ở đây là vì lời tiên tri của cái bà Vanga ấy phải không? Tôi nghe này giờ có thấy bà ta nhắc gì đến tôi đâu?

Casta mỉm cười:

- Bà ấy có nhắc đến anh đấy chứ. Anh chính là Người Mở Cửa.

Vũ cay cú

- Hèn nào Jessica từng nói tôi là Người Mở Cửa. Ok, tôi rất hân hạnh trở thành người hùng được lựa chọn để cứu vớt toàn nhân loại. Mặc dù là người hùng này bị nhốt chung thân trong một trại lính và bị người ta dùng gia đình đe dọa.

Casta cúi đầu không phản bác. Cô biết chính phủ Mĩ sẽ không bao giờ thỏa hiệp với những đối tượng mà họ cần. Bất kì ai liên quan đến Khu Vực 51 và những dự án nghiên cứu đĩa bay sẽ bị liệt thành một dạng " tài sản đặc biệt ". Hoặc là suốt đời phục vụ những nghiên cứu bí mật, hoặc là bị thủ tiêu khi có dấu hiệu " gây nguy hiểm và tiết lộ bí mật

".

Kể cả chính cô và Jessica cũng vẫn luôn luôn nằm trong tầm khống chế của chính phủ.

Vũ cười nhẹ. Hân dù chưa từng tiếp xúc với chính phủ Mĩ, nhưng qua những bộ phim điện ảnh của Hollywood hân cũng biết thừa những đạo lý ấy. Huống hồ trường hợp của bản thân đem so với những bộ phim hoành tráng của Hollywood thì còn hoành tráng và trần ngập kĩ xảo hơn nhiều.

- Ài, xem ra nếu tôi thực sự là Người Mở Cửa ứng với lời tiên tri của bà ta, thì tôi sắp thảm rồi, phải không? - Vũ ai oán nói.

Casta gạt mình hỏi Vũ:

- Sao anh lại nói thế ?

- Mấy lời tiên tri của bà ấy tôi cũng từng xem qua. Đâu có lạ gì đâu. Bà ta có một thói quen tiên tri, đó là nếu nói về một sự kiện gì đó xảy ra thì kiểu gì cũng phải có thêm một số người bồi táng. Vụ này xem ra là vụ cuối của mình rồi. Ài, ông trời ơi sao ông nỡ chơi ta độc địa thế. Đến chết vẫn chưa từng có một người bạn gái. Số ta thảm đến vậy sao?

Vũ dùng một giọng băng băng nhắng pha lẫn chua xót kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giời - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Casta thấy gã hi hi ha ha bắt gặp cảm thấy khó chịu trong lòng.

- Xin lỗi vì đã lôi anh vào chuyện này.

Vũ nhìn Casta trách móc:

- Tôi không giận cô vì đã lôi tôi vào chuyện này. Tôi chỉ giận các người đã lôi gia đình tôi vào chuyện này.

Casta cúi đầu tránh ánh mắt của Vũ, cô nói bằng giọng nhẹ nhàng:

- Tôi cam đoan gia đình anh sẽ luôn được an toàn. Chỉ cần anh không chống lại chính phủ, chúng tôi sẽ tạo những điều kiện tốt nhất cho gia đình anh có thể phát triển ở cả Mỹ và Việt Nam.

Vũ nheo mày, hần bắt ngờ đưa tay xoay nhẹ cằm Casta. Nhìn thẳng vào mắt cô nói

- Tôi không cần sự bảo đảm của chính phủ Mỹ. Chỉ cần cô hứa với tôi. Tôi sẽ tin.

Casta không kháng cự lại hành động thất hổ của Vũ. Cô khẽ gật đầu:

- Tôi sẽ chăm sóc cho gia đình anh.

Cả hai nhìn sâu vào mắt nhau. Vũ gật đầu rút tay về. Hần hít một hơi che giấu mọi cảm xúc của mình rồi oang oang:

- Ok, chúng ta tiến hành thôi!

Casta nhướn mày hỏi lại:

- Tiến hành cái gì cơ?

Vũ nhún vai

- Thì tiến hành chuyển giao công nghệ sạc điện cho cái đĩa bay chứ còn làm gì nữa.

Các cô tìm đến tôi thông qua khối lập phương, hẳn là cô còn biết rõ nó hơn tôi. Cái cục ấy đến tôi còn chả biết dùng nó làm gì thì các cô hẳn là quá rõ nó chả ăn nhập gì với cái đĩa bay cả.

Casta cười nói:

- Vậy sao, thế sao trong buổi thẩm vấn hôm trước anh đã trả lời "rất trung thực dưới sự tác động của thuốc nói thật" rằng năng lực của anh có được là nhờ cái thứ mà anh gọi là "Độ Kiếp" ấy. Anh rất giỏi đấy, có thể đánh lừa được cả thuốc nói thật và máy kiểm tra nói dối. Thậm chí một chuyên gia thẩm vấn như Keller cũng bị anh lừa.

Vũ le lưỡi cười ha ha:

- Cái mấy cái trục nghiệm kiểu ấy không ăn thua với tôi đâu. Cô biết đấy, tôi đã từng bị tâm thần phân liệt một thời gian. Đối với tôi mà nói, việc ám thị chính mình không khó như người ta tưởng tượng. Đến tôi còn tin lời tôi nữa là mấy cái thứ thuốc men máy móc ấy. He he Nói thật là lúc đó tôi đã nghĩ các người bắt tôi đến đây để nghiên cứu

cách phương pháp biến người ta thành siêu nhân giống tôi - Kịch bản này trong phim Hollywood đây ra mà

Casta phì cười khi nghe Vũ nói chuyện. Cô không trả lời mà nghe Vũ kể tiếp

"- Vì vậy nên tôi đã tìm cách hướng sự chú ý của các người vào cái hộp. Tôi nói dóc rằng nó có khả năng phát ra năng lượng cung cấp dị năng cho tôi. Thậm chí khi khởi động đĩa bay, tôi vẫn tỏ ra là phải thông qua khối lập phương vô dụng ấy để nạp năng lượng cho đĩa bay.

Tôi làm khá tốt đấy chứ. Hehe. Như thật. Tiếc là kịch bản không giống trong phim lắm. Chả có vụ tranh giành trộm cắp gì cái khối lập phương ấy khiến tôi không có cơ hội đào tẩu."

Casta cười rũ ra vì cái cách tấu hài hết sức biểu cảm của Vũ. Cô hỏi lại:

- Anh có biết vì sao chúng tôi không tin vào cái kịch bản của anh không?

- Ài, Khi Jessica thực hiện nghi thức kết nối và trước khi tôi ngắt đi cũng thấy cô điều khiển chiếc đĩa bay một cách thành thạo thì tôi mới hiểu rằng trong 60 năm cất giấu chiếc đĩa bay này, các cô cũng không ngồi chơi không.

Các cô đã giải mã được chiếc đĩa bay và thừa biết cái khối lập phương ấy hoàn toàn không chứa nguồn năng lượng đặc biệt nào. Phải không ?

Casta gật đầu. Cô giải thích:

" - Đúng thế, Mặc dù chúng tôi không tìm được nguồn năng lượng thích hợp để khởi động chiếc đĩa bay. Nhưng những kết cấu cơ học của nó cũng đã được hiểu rõ từ lâu. Rất nhiều nguyên lý trong đó đã được áp dụng vào việc tạo ra các máy bay siêu thanh, máy bay tàng hình quân sự từ khá lâu rồi. Ngoài ra, thông qua việc sử dụng khả năng ngoại cảm của tôi và Jessica, chúng tôi đã có rất nhiều thông tin trên cây cột*.

Tất nhiên do chiếc đĩa bay chưa bao giờ được chính thức khởi động nên những thông tin mà chúng tôi có được là rất ít và rời rạc. Tựa như lắp lại tiêu bản khủng long nhờ những chiếc xương hóa thạch mà thôi.

Do đó câu chuyện về khối lập phương của anh chỉ có thể lừa được Keller là chuyên viên an ninh của dự án, chứ người trong hạch tâm dự án như tôi thì ko thể nào tin vào chuyện đó được. "

Casta thấy Vũ gật đầu đồng ý bèn nói tiếp:

- Nói thật là chúng tôi cũng vô cùng bất ngờ khi anh có thể khởi động chiếc đĩa bay và trở thành Người Mở Cửa. Mục đích ban đầu của chúng tôi chỉ là muốn thu hồi khối lập phương và xác minh những thông tin từ phía anh như " anh lấy được nó ở đâu". " trong hoàn cảnh nào "...

Không ngờ những phản ứng quyết liệt và biểu hiện dị thường của anh khiến mọi việc càng ngày càng nghiêm trọng.

Nhất là năng lực phát nổ từ trường của anh lại phù hợp với những yêu cầu về năng lượng của chiếc đĩa bay.

Điều này là do anh tự biểu hiện ra nhé.

Vũ bĩu môi:

- Cô nghĩ là tôi không hiểu điều đó chắc. Vấn đề là một khi các cô đã nhắm đến tôi, vậy thì dù tôi có siêu năng lực hay không, dù tôi chỉ tình cờ nhặt được khối lập phương ấy và không hề có ý định phản kháng thì các cô vẫn cứ bắt tôi đi bằng mọi giá để tra khảo và làm các thí nghiệm có trời mà biết.

Và tôi tin chắc rằng nếu tôi không hợp tác đi theo các cô và sớm thể hiện năng lực của mình thì những thí nghiệm và tra khảo của các cô sẽ còn khó chịu hơn thế này nhiều. Phải không?

Casta phải thừa nhận hần nói đúng. Nếu không phải cô kiên quyết bảo vệ Vũ vì siêu năng lực của hần rất phù hợp với những yêu cầu năng lượng tối mật của chiếc đĩa bay thì hần giờ này Vũ vẫn ngồi trong các phòng thẩm vấn với các hình thức tra khảo khốc liệt nhằm moi móc những thông tin bí mật nhất từ hần.

Thậm chí khi phát hiện cơ thể hần có biểu hiện dị thường, người ta sẵn sàng đem hần đi phẫu thuật để... phục vụ nghiên cứu khoa học và tìm hiểu các bí mật cũng nên.

Vũ càng nói càng trở nên kích động. Đường như hần vẫn không hoàn toàn thích ứng với hoàn cảnh bị giam giữ của mình. Cuối cùng hần nói bằng giọng giận dữ:

- Tốt nhất là bây giờ chúng ta mau đi chế tạo một cái hộp có dây nguồn để tôi chui vào đó. Tôi xin hứa sẽ ngoan ngoãn làm một cục pin sạc bảo hành 20 năm cho chiếc đĩa bay ấy được chưa?

Casta mỉm cười trước kiểu nói dối của Vũ. Cô từ tốn:

- Anh không cần lo mình sẽ biến thành cục sạc pin di động cho chiếc đĩa bay đó đâu. Chiếc đĩa bay ấy sử dụng nguồn năng lượng mà anh đã truyền vào là cũng đủ rồi.

Thực ra chiếc đĩa bay này chỉ là một phương tiện di chuyển trong khoảng không gian ngắn chứ không phải một phi thuyền khám phá vũ trụ của người ngoài hành tinh. Nói trắng ra thì nó giống như một chiếc xe máy của họ vậy.

Những tính năng của chiếc đĩa bay ấy cũng không còn vượt quá xa so với những gì mà con người làm được. Hơn nữa, nếu dùng nó bay qua bay lại trên trái đất thì chỉ gây ra những sự hoang mang không cần thiết của thế giới mà thôi.

Cái chúng tôi quan tâm đến chính là cây cột lớn bên trong chiếc đĩa bay mà thôi.

Nó dường như là một chiếc ổ cứng khổng lồ lưu trữ vô số thông tin về người ngoài hành tinh và những công nghệ cực cao của họ.

Năng lượng mà anh truyền vào chỉ như một lần đổ xăng không đủ để chiếc đĩa bay vận hành mãi mãi, nhưng cũng đủ để đánh thức nó, giúp các nhà ngoại cảm như tôi và Jessica có thể từ từ học hỏi những kiến thức trong đó và biến chúng thành khoa học công nghệ.

Vũ nghe Casta nói mới gật gù vỡ lẽ. Nhưng hần chợt thấy lo ngại.

" - Nếu như họ đã không cần mình làm một cục pin sạc tạm thời cho chiếc đĩa bay, vậy thì... "

Hắn lo ngại cũng đúng. Một khi thò hết thì chó săn sẽ phải vào nôi.

Trước giờ mặc dù Vũ hành xử ngang ngược, giết liền 3 đặc vụ, hai lần dùng từ trường nổ mạnh để phá hủy cơ sở vật chất của họ, nhưng họ vẫn đối xử khá khách sáo với hắn. Ngoài việc giám sát gia đình hắn để gây áp lực thì những điều kiện sống của Vũ được phục vụ khá chu đáo, cũng không tiến hành các thí nghiệm thô bạo nào gây nguy hiểm cho hắn.

Thế nhưng khi hắn không còn giá trị dụng thì lại là chuyện khác.

Casta dường như hiểu Vũ đang nghĩ gì. Cô mỉm cười nói với hắn:

- Anh không cần lo, Anh chính là Người Mở Cửa. Chúng tôi cần anh vào một dự án khác.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giời - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

- Anh có được khối lập phương chính xác là khi nào?

Casta hỏi Vũ trong khi thang máy vẫn đang đi sâu xuống lòng đất bên trong căn cứ.

- Sau khi tôi gặp phải Lôi Kiếp, khi tình dục thì thứ đầu tiên mà tôi thấy chính là nó. Do đó tôi mới gọi nó là Độ Kiếp.

Độ tức là qua. Kiếp là Lôi Kiếp - Một điển cố quan trọng bậc nhất trong các truyền thuyết về tu luyện pháp thuật của người Á Đông chúng tôi.

Nó là đại biểu cho việc tôi đã Độ Kiếp. Vì vậy nên tôi mới viết một câu truyện ngắn trên diễn đàn Tăng Thư Viện mô tả về việc đó. Khiến cho các cô tìm được tôi.

Cũng thật không ngờ là trên đời lại có người biết về vật đó

Casta hỏi:

- Vậy anh có thực sự tu luyện được pháp thuật như trong truyền thuyết không?

Vũ cười :

- Nếu cái chiêu Từ Trường Nổ Mạnh mà tôi hay dùng được coi là pháp thuật, thì có.

Casta phản bác:

- Đó là một hiện tượng khoa học có thể giải thích được mà.

- Đúng vậy, là khoa học. Nhưng chẳng phải giới khoa học các cô từng nói " Không chế được khoa học chính là ma pháp " hay sao?

Casta cười:

- Anh nói hay lắm. Vậy bây giờ tôi sẽ cho anh thấy ma pháp của chúng tôi.

Lúc này thang máy đã dừng. Vũ theo Casta tiến vào một căn hầm khổng lồ.

Ở Khu Vực 51 này, bề mặt chỉ là một căn cứ không quân. Mặc dù phát triển và thử nghiệm những loại máy bay tối tân nhưng cũng chỉ là một kiểu nguy trang nhằm " hợp thức hóa những bí mật " được cất giấu sâu dưới lòng đất trong các phòng thí nghiệm tuyệt mật mà thậm chí cả những quan chức cấp tối cao của chính phủ cũng không được biết.

Căn phòng thí nghiệm mà Casta dẫn Vũ vào không lớn như gian nhà xưởng nghiên cứu đĩa bay, Bên trong cũng không có một siêu kì quan nào khiến Vũ phải sửng sốt thảng thốt, nhưng căn phòng thí nghiệm này lại gây ấn tượng mạnh hơn hẳn gian nhà xưởng chứa chiếc đĩa bay.

Nếu gian xưởng kia trông giống một công trường vĩ đại với những cánh tay máy khổng lồ, không gian rộng lớn và các chuyên gia chạy qua chạy lại như thoi đưa thì căn phòng thí nghiệm này lại toát ra một thứ hơi thở đậm tính khoa học.

Những màn hình vi tính chỉ chít những dòng chữ, công thức. Các nhà khoa học cầm cúi ghi chép, phân tích trên một hành lang tròn bao quanh một sân rộng thấp hơn hành lang chừng 3 mét. Những tấm kính lớn hoàn toàn cách li hành lang đầy máy móc và các nhà khoa học với khoảng sân.

Xung quanh khoảng sân là bốn hệ thống máy móc khổng lồ với những tháp năng lượng liên tục phát ra những luồng hồ quang điện dài cả chục mét tựa như những con lòi long đang múa lượn trên đỉnh núi.

Chính giữa sân là một bệ sứ cao gần 2 mét. Chân bệ sứ được chia thành hai bậc thang để cho các nhà khoa học có thể đặt vật thí nghiệm lên trên.

Bên trên bệ sứ lúc này có một khối lập phương bằng kim loại có kích thước bằng một khối Rubic với những hoa văn kì lạ.

Một màn hình lớn hiển thị rõ nét từng chi tiết của khối lập phương.

Vũ nhìn lên màn hình thấy khối lập phương mang đầy đủ những hoa văn, kí tự giống hệt với khối lập phương mà hắn đặt tên là Độ Kiếp.

Tuy nhiên khối lập phương này lại mang một dòng chữ số khác với khối Độ Kiếp của hắn. Trên khối lập phương này mang dòng chữ số 3-98-687-1194

Casta thấy Vũ lăm bắm đọc dòng chữ số bèn giải thích:

- Những chữ số ấy chỉ là những chữ số ngẫu nhiên không có ý nghĩa gì đâu. Khối lập phương này cũng giống như khối lập phương mà anh từng có, là một vật thí nghiệm của chúng tôi mà thôi.

Các kí tự trên bề mặt của nó là các loại kí tự của nhiều nền văn hóa, ngôn ngữ khác nhau. Đặc biệt là các loại chữ tượng hình, chữ giáp cốt cổ đại. Những chữ số Ả-rập khắc trên đó cũng chỉ là một trong những kí tự được chúng tôi khắc ngẫu nhiên lên đó mà thôi.

Casta nói đến đây thì những tháp năng lượng đã bắt đầu phát sáng rực rỡ. Những con lòi long đang chậm rãi múa vờn bỗng trở lên lồng lộn. Cả khoảng sân rực sáng bởi ánh sáng của các tia hồ quang điện khổng lồ.

Casta kéo Vũ ra sau một tấm kính đen trong suốt, chỉ vào khối lập phương đang nằm trên bệ sứ.

- Bây giờ tôi sẽ cho anh thấy ma pháp mà chúng tôi đã tạo ra được nhé.

Bốn luồng hồ quang điện khổng lồ từ bốn tháp năng lượng đặt quanh sân cùng lúc chụp xuống chiếc bệ sứ. Cả khoảng sân bỗng trở nên mờ tối như thể ánh sáng của những luồng hồ quang bị hút vào một cái hố đen nhỏ đặt trên bệ sứ.

Rồi một luồng sáng trắng cực mạnh bùng lên ngay từ chiếc bệ sứ đặt giữa sân.

Ánh sáng mạnh đến nỗi dù Vũ đứng sau tấm kính râm đen nhưng vẫn thấy cặp mắt truyền đến một cơn đau nhức.

Lắc mạnh đầu xua đi cơn chói sáng, Vũ nhìn lại khoảng sân.

Lúc này những con lòi long đã trở về trên các tháp năng lượng. Chiếc bệ sứ vẫn sừng sững giữa sân, nhưng khối lập phương đặt trên đó đã biến mất không còn tăm tích.

Casta tự hào giải thích:

- Nếu anh để ý các thông số trên màn hình chính sẽ thấy, tổng khối lượng trong khoang thí nghiệm đã giảm đúng bằng khối lượng của khối lập phương kia. Nó đã "biến mất"

Vũ nghe Casta giải thích thí nghiệm vừa rồi mà toàn thân chấn động. Đúng là chấn động, bởi dù hắn không phải là một nhà khoa học với những kiến thức cao siêu, nhưng dù là một người nông dân với những tri thức cơ bản cũng thuộc lòng câu nói "Vật chất không tự nhiên sinh ra, cũng không tự nhiên mất đi" - Đó chính là định luật bảo toàn khối lượng cơ bản nhất mà ai ai cũng biết.

Vì vậy khi nghe Casta kết luận là tổng khối lượng của khoang thí nghiệm đã sụt giảm đúng bằng khối lượng của khối lập phương thì hắn không khỏi chấn động tinh thần.

Tất nhiên khối lượng của một khoang thí nghiệm có thể thay đổi do vật thí nghiệm bị biến đổi về chất dẫn đến khối lượng riêng thay đổi và dưới tác động của từ trường, trọng trường mà dẫn đến thay đổi khối lượng.

Hoặc giả một số vật chất bị trực tiếp phân rã thành các hạt quang tử* thông qua ánh sáng truyền qua khoang thí nghiệm gây ra sự thay đổi khối lượng.

Nhưng Vũ cũng tin rằng một đám nhà khoa học hàng đầu thế giới ở đây cùng các máy móc tối tân có thể cân đo tính toán đến từng phần tử không thể mắc sai lầm ấu trĩ để rồi đưa ra một kết luận bác lại một trong những định luật tối căn bản của tự nhiên được.

Nếu bọn họ nói là khối lập phương đã "biến mất" tức là nó đã thực sự "biến mất". Điều này chính là một sự thần kì đến không thể tin nổi.

Vũ muốn dành tặng một lời khen, nhưng bản tính hắn thích hài hước hóa mọi việc nên lời khen tặng ra đến cửa miệng lại thành một câu nói xóc óc:

- Thế ra ma pháp của người Mi các cô là làm nổ tung các khối lập phương à?

Ài, nếu cái này mà áp dụng thành một loại Vũ Khí Hồ Quang Điện tân tiến thì đúng là có thể đổi cái câu " - Dưới sức mạnh vũ khí của người Mi, một viên gạch của Hà Nội cũng không còn nguyên vẹn " thành ra " Dưới sức mạnh vũ khí của người Mi, Hà Nội sẽ mất đi một viên gạch ". Tiến bộ, tiến bộ đây.

Lần này Vũ ăn nói linh tinh làm Casta nổi cáu. Cô không cãi nhau với Vũ nhưng nói bằng giọng bức tức:

- Chúng tôi làm việc cho chính phủ Mi, nhưng chúng tôi là những nhà khoa học chứ không phải là mấy vị phát ngôn viên chiến tranh từ mấy chục năm về trước. Cái mà chúng tôi quan tâm, đó là khối lượng đã mất đi ấy, nó đã đi đâu.

Vũ biết mình vừa ăn nói bậy bạ liền cảm miệng. Vốn hắn không có ý định khơi dậy thù địch dân tộc hay hoài niệm thời chiến gì cả. Với một kẻ sinh rất lâu sau thời kì chiến tranh, những tư tưởng thù địch dân tộc với Mi, Tàu... chỉ là những trò tuyên truyền nhảm nhí. Hắn nghe nhiều nhưng chả muốn học theo. Dù sao thời kì đó cũng đã trở thành lịch sử.

Hơn nữa bản thân hắn chưa từng trải qua, dù có bê nguyên cái gọi là tự hào dân tộc, truyền thống lịch sử gì gì đó mà cưỡng ép dụ dỗ hắn thì hắn cũng không có ý định học theo.

Với hắn, những ưu điểm của người Việt Nam luôn là hiếu khách, vị tha và hài hước.

Tiếc là lần này hắn hài hước hơi quá lố, tự nhiên lại gây mất lòng.

Vũ vội đánh trống lảng:

- " Vật chất không tự nhiên mất đi " vậy thì hắn là nó " chuyển từ vị trí này sang vị trí khác " đúng không?

Casta gật đầu đồng ý:

" - Anh nói rất đúng. Khối lập phương đã " biến mất " ấy hắn là đã được chuyển đến một vị trí khác. Vấn đề của chúng ta là nó đã chuyển đi đâu?

Trong vòng 10 năm nay, chúng tôi đã làm thí nghiệm này hàng ngàn lần. Lúc đầu chúng tôi khắc lên những vật thí nghiệm đó 40 thứ ngôn ngữ khác nhau, nội dung đều là " Ai tìm được vật này, vui lòng liên hệ với số điện thoại xxxxxxxx ". Thậm chí bên trong các khối lập phương đều gắn các thiết bị phát sóng cực mạnh có thể thông báo vị trí của nó dù ở bất kì đâu trên trái đất.

Nhưng tất cả những vật thí nghiệm đều bật vô âm tín. Dường như chúng bị tổng ra rất xa so với trái đất, hoặc là vào một lớp không gian khác không hề có liên hệ với vũ trụ này."

"- Thậm chí về sau các thí nghiệm của chúng tôi thay đổi hẳn về cách nhìn nhận. Từ " Vật chất chuyển từ vị trí này sang vị trí khác " đổi thành những nghiên cứu theo chiều hướng " Chuyển từ dạng này sang dạng khác "

Do đó các loại ngôn ngữ và số điện thoại trên vật thí nghiệm cũng chuyển thành các loại chữ tượng hình cổ, số nhị phân và các chữ số Ả rập ngẫu nhiên giống như khối lập phương mà anh có được - Một dạng hoa văn họa tiết thêm thắt thể hiện tính khoa học của các thí nghiệm này mà thôi. "

" - Cho tới khi một nhân viên của tôi tình cờ tìm thấy dãy chữ số được anh mô tả trong truyện ngắn mà anh đăng trên mạng.

Thời điểm anh bị sét đánh và nhặt được khối lập phương được ghi lại trong bệnh án cấp cứu trùng hợp tuyệt đối với thời điểm chúng tôi làm " biến mất " khối lập phương ấy.

Điều này khẳng định hiệu ứng dịch chuyển tức thời mà thí nghiệm tạo ra "

"- Thế nên tôi chưa bao giờ tin lời anh rằng khối lập phương ấy có thể là một chìa khóa mang lại nguồn năng lượng hay có khả năng khởi động được chiếc đĩa bay " - Casta kết luận.

Vũ nghe Casta kể ra một thiên cổ sự, trầm ngâm hỏi:

- Thí nghiệm này quả là tuyệt vời. Nhưng tôi có tác dụng gì trong chuyện này?

Casta nói bằng giọng xúc động:

- Thí nghiệm thành công chứng tỏ chúng tôi đã có thể tạo thành Cánh Cửa. Và anh chính là Người Mở Cửa.

" - Thí nghiệm này được tiến hành dựa trên những kiến thức rời rạc mà tôi tiếp thu được từ chiếc đĩa bay. Chính nó đã giúp tôi khẳng định được vị trí lãnh đạo trong dự án vĩ đại này." - Casta giải thích.

"- Anh cũng đã tiến hành nghi thức kết nối với chiếc đĩa bay. Tôi tin là anh cũng đã tiếp xúc với rất nhiều tri thức trong đó. Nếu anh có thời gian sắp xếp lại các tri thức đó. Anh sẽ biết thí nghiệm mà chúng tôi thực hiện chính là một phần của nguyên lý dịch chuyển tức thời giúp những người ngoài hành tinh có thể vượt qua những thiên hà cách nhau hàng vạn năm ánh sáng để khám phá vũ trụ và du lịch tới trái đất này. "

" Tôi tin rằng anh chính là Người Mở Cửa ứng với lời tiên tri. Và chúng ta sẽ hoàn toàn nắm bắt được nguyên lý dịch chuyển tức thời này để mở ra cánh cửa dẫn đến một thế giới mới. - Đó cũng là lối thoát duy nhất cho nhân loại trước thảm họa mà bà Vanga đã nhắc tới."

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giời - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Vũ vươn vai đứng dậy sau 5 ngày điên cuồng nghiên cứu đồng tài liệu về nguyên lý hoạt động của Ma pháp Dịch Chuyển Tức Thời.

Hắn hướng về Casta đưa ra kết luận:

- Tôi không phải khoa học gia, nên chả hiểu gì sất.

Casta cười khò.

Quả thật cũng không thể mong chờ gì ở Vũ, bởi những thí nghiệm này đã tiến hành liên tục 10 năm dưới sự nghiên cứu, phân tích của rất nhiều nhà khoa học đầu ngành nhưng vẫn dậm chân tại chỗ.

Thứ " Ma pháp " này để thí nghiệm ra thì không khó khăn. So với một số thí nghiệm vật lý lượng tử, hạt nhân hay các nghiên cứu tái tạo gene sinh vật thì còn dễ dàng hơn rất nhiều. Ít nhất, chỉ cần thông qua sự mô tả thiếu chuyên môn của chính Casta, các nhà khoa học đã dễ dàng tái tạo thành công một nửa của " Ma Pháp " này.

Vấn đề đau đầu là Ma Pháp này thực sự chỉ hoàn thành có một nửa. Mà chính cô, thông qua những tri thức rời rạc từ chiếc đĩa bay cũng chỉ nắm bắt được một nửa của Ma Pháp ấy mà thôi.

Thậm chí sau khi Vũ khôi động chiếc đĩa bay, cô đã cố gắng tiếp xúc với cây cột nhằm tìm hiểu thêm những tri thức trong đó, nhưng dường như chiếc đĩa bay chỉ mang theo những tri thức rời rạc, không đầy đủ.

Mặc dù có rất nhiều tri thức mới, nhưng những thứ liên quan đến Ma Pháp Dịch Chuyển Tức Thời thì lại không tìm thêm được chút nào.

- Anh cũng đã tiếp xúc với những tri thức của chiếc đĩa bay, hơn nữa lượng kiến thức mà anh tiếp thu có vẻ rất nhiều. Anh có thông tin nào có thể bổ sung cho thí nghiệm không ?

Vũ nhún vai bất lực:

- Đa số những kiến thức đó đều bị tôi phong ấn trong đầu rồi, muốn tra cứu cũng không đơn giản đâu. Tàu hỏa nhập ma như chơi ấy chứ.

Casta nhún mày nhắc lại:

- Phong ấn ? Tàu hỏa nhập ma ? Tôi không thực sự hiểu rõ những từ này

Vũ gãi cằm giải thích:

"- Đây là những từ ngữ thường dùng trong các câu truyện ma pháp truyền thuyết, Đông Tây đều có cả, chắc là cô ít đọc truyện ma pháp nên không nắm rõ thôi.

Đại khái là do lượng kiến thức ấy quá lớn, đầu óc nhỏ bé của tôi ko tiếp nhận hết được, rất nhanh sẽ dẫn đến... ừm, dẫn đến hiện tượng như là tràn bộ nhớ khiến máy tính bị treo ấy mà, nên tôi phải cất nó vào một vùng riêng trên đại não và cách li không cho nó xâm chiếm ý thức của tôi."

"- Nếu tôi câu thông ý thức của mình với cái kho kiến thức khổng lồ ấy mà không cẩn thận có thể bị chính cái mớ kiến thức ấy đè bẹp. Chứ không thì tôi đã trực tiếp thông qua đó mà tìm hiểu, cần gì ngồi đọc cái mớ tài liệu này đến to cả mắt ra. "

Thấy Casta định nói, Vũ liền ngắt lời:

"- Cô cũng không cần cố thông qua cái đĩa bay ấy để tìm hiểu làm gì. Tôi nghĩ nó cũng không có những thông tin chi tiết hơn đâu.

Như cô đã nói, nó giống như một cái xe máy của người ngoài hành tinh. Mà xe máy thì có thể có hướng dẫn sử dụng chứ ai lại đem công thức, quy trình chế tạo xe máy in vào sách hướng dẫn sử dụng bao giờ."

Cast ôm đầu cười khò:

- Vậy là chúng ta phải thông qua chiếc đĩa bay đó mà tìm ngược lại những kĩ thuật, công nghệ sản xuất và ứng dụng trên nó ư. Đó là một chiếc đĩa bay của người ngoài hành tinh với những công nghệ, tri thức vượt trội so với khả năng tưởng tượng của con người chứ không phải một chiếc xe máy nha.

Việc này không khác nào đưa cho các nhà giả kim thời trung cổ một chiếc Harley Davidson và yêu cầu họ tìm ra công nghệ chế tạo một chiếc tàu con thoi. "

Vũ mỉm cười nhìn Casta, nói:

"- Cô ví von hay lắm.

Nhưng đừng vội cho đó là điều không thể. Các nhà giả kim thời cổ biết đâu có thể thực sự tạo ra một phi thuyền vũ trụ thì sao? Ít ra, tôi cũng có được công nghệ làm ra... xăng cho cái đĩa bay đó mà."

"- Con người cũng có những công nghệ không thua kém gì người ngoài hành tinh đâu. Và chúng có thể bổ sung cho thí nghiệm này. " - Hấn khẳng định

Casta vội hỏi dồn:

- Thật sao? Anh biết chúng ư? Chúng ở đâu?

Vũ gật đầu quyết đoán:

- Tôi chưa từng nắm bắt được những tri thức công nghệ đó. Nhưng những thứ đó đã tồn tại và chúng vẫn được lưu truyền đến ngày nay thông qua những tài liệu mà chúng ta gọi là Thuật Tu Tiên hay Ma Pháp Thuật.

Thấy Casta lộ rõ vẻ không tin, Vũ giải thích tiếp:

- Cô nghiên cứu về đĩa bay nhiều năm hẳn cũng biết 90% các sự kiện UFO là hư cấu hoặc ảo tưởng. 9,9% còn lại là các sự kiện tự nhiên hoặc các thí nghiệm tuyệt mật mà các cô và các đơn vị như các cô đang tiến hành thử nghiệm.

Nhưng sự tồn tại của chiếc đĩa bay trong Khu Vực 51 này chính là minh chứng hùng hồn cho 0,1% sự thật.

Tôi là một người thích đọc truyện về Các truyền thuyết Tu Tiên của Đông Phương và Ma pháp của Tây Phương. Tôi nhận thấy dù là Tiên Thuật, Ma Pháp, Vũ Thuật... có vô vàn sự khác biệt nhưng luôn có những điểm cốt lõi chung nhất.

Điều đó chứng tỏ dù những truyền thuyết đó đã bị thêm mắm dặm muối, huyền hóa phóng đại tùy theo văn hóa từng nơi và trí tưởng tượng của người kể lại. Thì trong đó vẫn giữ một phần của " Sự Thật ". Sự Thật là những Ma Pháp, Tiên Thuật ấy đã từng tồn tại và được nhân loại học tập, rèn luyện.

Vì rất nhiều lí do, chúng đã bị thất truyền. Nhưng với con mắt khoa học, chúng ta vẫn có thể tìm hiểu và tái hiện lại chúng. Cũng như các nhà khảo cổ chỉ thông qua vài mẫu xương hóa thạch cả triệu năm là có thể phục dựng lại cả một con khủng long đó sao? "

Casta cau mày hỏi:

- Nhưng việc tái hiện Ma Pháp, Tiên Thuật đó thì có liên quan gì đến thí nghiệm của chúng ta ?

Vũ cười tươi nhưng đáp lại bằng giọng nghiêm túc:

"- Cũng như cách cô gọi cái " Thí Nghiệm làm Biến Mất vật thể " này là " Ma Pháp Dịch Chuyển Tức Thời ".

Ma Thuật chính là khoa học công nghệ cao. Và ngược lại. Một khi Khoa học công nghệ cao vượt quá xa so với khả năng giải thích của các kiến thức bình thường. Thì người ta sẽ gọi đó là Ma Thuật."

"- Tôi tin rằng vào một thời kì nào đó từ rất xa xưa. Đã có những người nắm giữ khoa học kĩ thuật cực cao, vượt qua hiểu biết của nhân loại phổ thông. Những người đó gọi là Tiên, Thần, Ma Pháp Sư... Và những tri thức, công nghệ mà họ có được gọi là Pháp Thuật. "

Trên mặt Casta hiện rõ vẻ mong lung. Dường như cô chưa tiêu hóa được hết những lý luận mà Vũ đưa ra. Nhưng cô cũng không phản bác mà chỉ hỏi:

- Vậy bây giờ chúng ta tìm kiếm những Pháp Thuật đó ở đâu?

Vũ nhún vai:

- Tôi cũng chưa biết, nhưng có lẽ chúng ta nên đi Trung Quốc một chuyến xem sao

Chương 17

- Đi Trung Quốc? Ở đó còn lưu truyền Pháp Thuật ư? - Casta ngạc nhiên hỏi

- Không hẳn. Trung Quốc chỉ là một trong những nơi đầu tiên mà tôi nghĩ đến. Dù sao nền văn minh Trung Hoa cũng đã tồn tại mấy nghìn năm. Ở đó, các môn phái, đạo thuật, thư tịch và truyền thuyết có đến hàng vạn. Tôi cũng không rõ ở Trung Quốc có còn lưu truyền cái gì thực sự gọi là pháp thuật hay không. Nhưng tôi tin rằng trong các môn phái, đạo giáo có lịch sử hàng ngàn năm ấy chắc chắn còn lưu trữ không ít bí mật.

Dù cho 99,9% những thứ gọi là tu tiên công pháp, đạo thuật, thần khí ấy là rác rưởi của sự mê tín và đồn thổi thì quanh quẩn ở đâu đó trong cái nền văn hóa khổng lồ và đa dạng đó sẽ có thứ mà chúng ta cần.

Casta hỏi dò:

- Anh rất tin tưởng vào điều đó? Phải chăng anh đã có được manh mối nào rồi?

Vũ le lưỡi:

- Chưa hề. Nhưng người Trung Quốc có một câu nói thế này : " Bỏ trăm nén vàng mua xương ngựa thì mới có ngựa quý để dùng* ". Cứ coi như chúng ta chỉ tìm được những thứ công pháp rẻ tiền vô giá trị thì nếu thứ chúng ta bỏ ra đủ lớn, chắc hẳn sẽ hấp dẫn được những người giữ đồ tốt.

Tôi tin là nếu tiếp cận được dù chỉ một chút xíu với những tu chân công pháp ấy thì tôi có thể tìm ra nguồn gốc của chúng và tái tạo lại được.

Trên mặt Casta lộ rõ vẻ không tin.

Quả thật là nếu bất cứ ai đã tiếp xúc nhiều với Vũ cũng không thể tin được những lời hắn vừa nói.

Vũ không phải là một người thực sự thông minh và có nhiều kiến thức để có thể nói là học gì cũng hiểu chứ đừng nói là học một hiểu mười.

Hơn nữa lịch sử Trung Quốc với hàng trăm hàng ngàn môn phái, đạo giáo với cả tỉ lớp tín đồ ngày đêm nghiên cứu, học luyện. Trong đó có không ít những người được công nhận là thiên tài ngàn năm có một nhưng đã có mấy người thực sự thông qua những môn công pháp ấy mà học được pháp thuật cổ xưa ?

Nếu Vũ có thể dễ dàng làm được điều đó như lời hắn nói, thì giờ này hẳn là thế giới đã đầy rẫy thần tiên, Pháp thuật được giáo dục đại chúng rồi.

- Chưa cần biết là những môn công pháp ấy có thực hay không nhưng anh định dùng cái gì để đổi lấy những bí mật tu tiên ấy?

Phải biết rằng những môn công pháp ấy nếu có thật thì chắc chắn sẽ là một bí mật vô giá được trân trọng giữ kín chứ không thể nào khơi khơi mang ra bán, ra khoe như một món hàng hóa được.

Vũ cười đáp:

" - Nếu muốn lấy được một bí mật, vậy thì phải dùng một bí mật tương đương để đổi lại.

Tôi cần chuẩn bị cho người Trung Quốc một cái... Cái gì nhỉ. À, như cách gọi của họ là một cái kinh hi.

Người làm việc phi thường phải dùng cách phi thường. Tốt nhất là cho tôi mượn chiếc đĩa bay 1 thời gian. "

Casta định lựa lời khuyên Vũ bỏ cái ý tưởng điên rồ ấu trĩ ấy đi thì bị hắn cắt lời:

- Tôi biết là việc này cực kì điên rồ và liều lĩnh. Có lẽ dạo gần đây tôi gặp nhiều chuyện điên rồ quá nên cũng mất kiểm soát rồi.

Nhưng nếu tôi thực sự là Người Mở Cửa như cô nói. Vậy thì một kẻ ứng vận mà sinh ất sẽ có vận số đặc biệt. Đúng không?

Casta cứng họng. Quả thật nếu nói dự định của Vũ là không tưởng, vậy thì chiếc đĩa bay và những thí nghiệm ở Khu Vực 51 này gọi là cái gì?

Cân nhắc hồi lâu, chính cô cũng không biết phải làm thế nào. Dù sao thí nghiệm này cũng đã bị bế tắc quá lâu. Hơn nữa, đúng như Vũ nói: " Muốn làm việc không tưởng, phải dùng cách làm không tưởng " vậy.

Casta mím môi quyết định:

- Tôi cũng cần báo cáo lên cấp lãnh đạo và một thời gian để chuẩn bị. Anh cũng biết hiện nay đang là thời kì chiến tranh. Trung Quốc sẽ không hoan nghênh những người Mi đến tham quan đất nước của họ đâu.

Vũ gật đầu:

- Tôi cũng muốn chuẩn bị một chút. Nhưng tôi cần một căn phòng không camera. Tôi không thích có người theo dõi mình chăm chăm khi đang suy nghĩ đâu.

oOo

Tháng 2 năm 2015...

Khi Casta bước vào căn phòng của Vũ, cô bỗng thấy trong lòng nổi lên một cảm giác khó chịu. Cảm giác như thể đang bị một cặp mắt thần bí sẫm soi qua từng tác da thịt, từng cử động dù nhỏ nhất của cô cũng không lọt qua được cặp mắt ấy. Thậm chí cả suy nghĩ của cô cũng biến thành những trang sách dễ dàng lật giở, lồ lộ hiện ra dưới cặp mắt ấy.

Casta bỗng nhận ra mình đồng cảm sâu sắc với những con vật thí nghiệm dưới ánh mắt soi mói vô cảm của các nhà khoa học.

Càng khó chịu hơn nữa là cái cảm giác bị theo dõi, nghiên cứu, nhìn thấu suốt ấy bỗng nhiên vụt biến mất khiến những căng thẳng, phản ứng kháng cự của Casta trở nên vô ích và quá đà. Tựa như cô ngồi trên một chiếc xe mô tô đang đâm thẳng vào bờ tường, khi cô đã chấp nhận vụ tai nạn không thể né tránh, cơ thể gồng lên sẵn sàng chịu đựng những va đập mạnh mẽ và bất ngờ nhất thì bức tường trước mặt đột nhiên biến mất.

Casta thấy tim mình đập dồn dập như trống trận, mồ hôi lạnh toát khắp toàn thân khiến cô vô cùng khó chịu.

Hít thở dồn dập để xua đi cái cảm giác khó chịu vừa rồi, Casta kinh ngạc nhìn Vũ

Hắn có vẻ béo và làn da trở nên nhợt nhạt hơn sau gần 2 tháng đóng cửa trong phòng. Ánh mắt của Vũ vẫn cười cợt vô hại như xưa, trông hắn không hề giống một học giả uyên bác thấu suốt sự đời hay một người từng trải sáng suốt mà giống như một kẻ sống thỏa mãn trong một không gian khép kín.

Tự thỏa mãn với những gì mình có.

Casta mặc dù cũng là một nhà ngoại cảm, nhưng cô cũng không thể dám khẳng định đằng sau gương mặt vô cùng bình thường kia có ẩn giấu một thứ uy áp kinh người.

Dường như Vũ không phải đơn thuần là một kẻ có được năng lực đặc biệt. Mà hắn đang che giấu trong mình một bí mật mà dù là người sống giữa những điều không tưởng như cô cũng không hình dung ra được.

" - Gần 2 tháng rồi không gặp cô, trông cô có vẻ không được khỏe ? Bạn bị quá ư? " - Vũ cười thân thiện

Casta vội dứt luồng suy nghĩ, đáp :

- Tôi đến đưa anh về nhà ăn Tết.

Vũ và Casta về nhà Vũ ăn Tết Âm Lịch 7 ngày.

Trong thời gian này, điều làm Vũ ngạc nhiên nhất là mẹ hắn lại tỏ ra khá thân thiện với Casta.

Phải biết rằng mẹ Vũ là một người phụ nữ rất giỏi giao tiếp, nhưng cũng hết sức nề nếp gia giáo.

Việc Vũ dẫn một cô gái về nhà trong dịp Tết đối với bà không phải là chuyện nhỏ. Hơn nữa cô gái này lại là một người Âu Mỹ tóc vàng mắt xanh.

Mặc dù bà đã gặp Casta ở nhà chị gái Vũ trên Hà Nội và hết sức ấn tượng với vẻ đẹp " như diễn viên " - theo cách nói của bà, và cách giao tiếp thông minh của cô nhưng khi đó chỉ là trên khía cạnh xã giao.

Hơn nữa mẹ Vũ hoàn toàn mù tịt về ngoại ngữ nên xưa nay bà luôn giữ khoảng cách với người ngoại quốc.

Vì vậy việc bà tỏ ra thân thiết với Casta khiến Vũ cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Trước khi Vũ lại theo " Đoàn làm phim " rời khỏi Việt Nam, mẹ Vũ gọi hắn ra nói chuyện riêng:

- Con lớn rồi, làm việc gì mẹ không can thiệp. Nhưng lần này mẹ dự cảm thấy có điều chẳng lành. Nếu con gặp chuyện gì trắc trở, thì lúc nào cũng phải nhớ mẹ luôn ở nhà chờ con. Luôn luôn tâm niệm điều đó sẽ giúp con có nghị lực và trách nhiệm với mọi việc mình làm.

Vũ không nói nhiều lời, chỉ nắm tay mẹ nói chắc nịch:

- Mẹ yên tâm, con sẽ nhớ.

Từ khi thực sự có cái nhìn nghiêm túc với những hiện tượng siêu nhiên, Vũ không còn đại khái như trước nữa.

Hắn biết dự cảm của người mẹ đối với đứa con của mình thoát nghe thì không có cơ sở nhưng lại luôn chính xác đến kỳ lạ. Đường như những dự cảm đó được dựa trên một nền tảng huyền bí nào đó mà chưa có một người nào thực sự nắm rõ.

Điều này quanh quẩn trong đầu Vũ khiến hắn suy nghĩ mãi không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giời - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Khi lần đầu tiên nhìn thấy Vũ ngáo ngơ đi dạo trong thành phố Bằng Tường*, La Vĩ Thanh đã hạ quyết tâm phải thịt bằng được con gà béo ấy.

La Vĩ Thanh vốn là một tay ma cô ở khu chợ cổ vật Minh Thị này.

Mặc dù khá nhanh nhẹn, thông minh nhưng La Vĩ Thanh mãi cũng chỉ là một tên ma cô hạng hai trong chợ.

La Vĩ Thanh thường hận đời nói, nếu không bị ngoại hình cản trở, gã nhất định sẽ trở thành một tay trùm xã hội đen hùng cứ một phương.

Hắn có thân mình béo tròn, tướng ngũ đoản, mặt tròn xoe.

Thân hình béo ục ịch khiến gã không cách nào trèo tường khoét vách. Bởi nếu muốn làm thế, thì việc đầu tiên là lấy một cái xe tải tông vỡ tường nhà đối tượng ra thành một cái cửa thứ hai mới đủ rộng cho gã chui vào.

Một bậc thầy về thuật điêu thủ không không nhận xét là thà dùng hai trái chuối để ăn cơm thay dưa còn dễ hơn là dùng Bàn tay với Năm ngón ngắn ngủn, múp múp của gã móc túi người ta.

La Vĩ Thanh cũng không thể dùng cái gương mặt tròn xoe với hai cái nọng mỡ dưới cằm để đi dọa dẫm người ta thu tiền bảo kê như những tay anh chị khác.

Bởi vậy hắn đành đem cái vẻ ngoài dễ thương vô tội ấy đi làm một gã lừa đảo chuyên gạt tiền dân nông thôn mới lên thành phố.

Nhưng công việc thất đức ấy cũng chẳng được lâu.

Hai năm gần đây Trung Quốc tham gia vào cuộc chiến tranh thế giới lần thứ 3, mặc dù tình hình hiện tại cũng không trong giai đoạn cực kỳ căng thẳng, Chiến trường diễn ra bên ngoài biên giới nhưng hiển nhiên chế độ thời chiến chẳng thể giống thời bình. Dân nhà quê hoặc là bị điều động đi lính, hoặc là trở về quê làm nông.

La Vĩ Thanh đâm ra thất nghiệp.

Gã nhanh chóng tiếp cận Vũ.

- Chào ông anh, ông anh tới khu Minh Thị này để mua sắm phải không? Thắng em đây chính là thổ công vùng này. Anh cần mua những thứ gì, chỉ cần nói ra, thắng em sẽ hết lòng hết sức giúp cho ông anh, không mua được hàng như ý, quyết chẳng dám tính công.

Vũ mặc dù không biết tiếng Trung Quốc, nhưng trong lòng sáng như gương, vừa nghe La Vĩ Thanh nói bô bô là biết ngay là kẻ miệng lưỡi trơn tru, lưu manh chính gốc.

Hắn đáp:

- Tôi không biết tiếng Trung.

La Vĩ Thanh lại càng mừng hóm. Gã sống tại Bằng Tường này có lạ gì tiếng Việt.

Mặc dù khu Minh Thị này nằm khá xa so với khu chợ biên giới chuyên bán đồ giày dép áo quần và các đồ tiêu dùng hàng ngày cho các đầu nậu Việt Nam vận chuyển lậu qua biên giới.

Nhưng ở cái tỉnh vùng biên này, người Trung Quốc không biết tiếng Việt hay người Việt Nam không biết tiếng Trung còn ít hơn số ngón chân của gã nữa.

Tên này rõ ràng là dân Việt Nam lần đầu sang đây mua hàng. Chính là một khối thịt béo.

La Vĩ Thanh lập tức chuyển sang dùng tiếng Việt để nói chuyện với Vũ

- Ông anh từ bên ấy sang vào thời điểm này quả là liều lĩnh.

Lúc này các chiến dịch phản gián của chính phủ diễn ra quyết liệt. Ở mấy tỉnh vùng biên này thì công an ngầm còn nhiều hơn lông trâu nữa. Ông anh không biết tiếng Trung mà lớ ngớ đi hỏi đường, lại hỏi nhầm mấy chỗ như trụ sở công an, doanh trại quân đội thì đảm bảo lập tức bị quy thành gián điệp, bị bắt tức thì ông anh ạ.

Nhưng ông anh gặp em đây thì cứ yên tâm, Thắng em tên là La Vĩ Thanh, ở khu Minh Thị này ai cũng biết tên em. Em sẽ dẫn ông anh đi thăm quan chốn này, mua đồ ưng ý, mặc cả hợp lý. Không chủ hàng nào dám chém giá ông anh đâu.

Thấy Vũ ậm ừ, La Vĩ Thanh liền hỏi:

- Ông anh đang muốn mua bảo bối đem về hay có đồ tốt bán ra?

Vũ ngán ngừ giây lát rồi đáp:

- Tôi không muốn bán, cũng không cần mua

La Vĩ Thanh làm ma cô lừa đảo bao nhiêu năm? mấy câu nói lấp lửng kiểu câu khách ấy gã còn lạ gì nữa.

Thầm nghĩ đối phương cũng là một tên ma mãnh chứ chẳng phải con gà khờ như biểu hiện lúc đầu. Có khi lần này cũng chả sơ mũi được gì.

Nhưng La Vĩ Thanh vẫn làm như mình cũng là một người trung hậu thành thực mà tò mò hỏi:

- Ông anh có bảo khí gì, có thể cho thằng em chiêm ngưỡng qua được không? Biết đâu em có chút thông tin gì?

Vũ gạt đầu, móc trong cặp xách ra một gói giấy dầu, lật ra cho La Vĩ Thanh xem.

La Vĩ Thanh lẫn lộn ở chợ Minh Thị này không dưới 10 năm, dù không thực sự tham gia buôn bán cổ vật, nhưng con mắt và kiến thức của hắn đối với đồ cổ thì không hề tệ chút nào. Dù sao cũng phải có kiến thức hơn người thì mới có thể làm ma cô lừa đảo thiên hạ được chứ.

Nhưng những kiến thức cổ vật của La Vĩ Thanh cũng phải chào thua với thứ mà Vũ vừa móc ra.

Thứ đó không có hoa văn, không có kí tự, cũng không làm bằng các loại gốm sứ xưa đến nay.

Nói đó là một món đồ cổ cũng không được vì nó trông chẳng hề có chút cổ phác nào. Hình thù của nó hiện đại đến mức khiến một gã thầy bói mù cũng biết thứ đó không phải là cổ vật.

Mà gọi là thứ đồ hiện đại cũng không thỏa đáng.

Đó là một chiếc đĩa bằng đá, gọi là đĩa, thực ra nó nổi gồ cả 2 mặt.

Gọi là đá chứ thực ra khi sờ vào chiếc đĩa ấy mới biết nó cứng lạnh như ngọc, nhưng lại nhẹ nhàng như giấy.

Nhưng làm La Vĩ Thanh giật mình không phải là vì nó là đồ cổ hay đồ hiện đại mà vì nó đang trôi nổi trên không trung cách tay Vũ khoảng 20 cm.

La Vĩ Thanh hít một hơi thật sâu, miệng không ngừng lẩm bẩm:

- Thứ này là cái gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giời - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Tin đồn về chiếc đĩa đá kì lạ nhanh chóng lan ra khắp khu chợ đen Minh Thị.

Người sưu tầm đồ tới khách sạn Hồng Nhạn tìm La Vĩ Thanh nườm nượp như nước lũ khiến gã quay như chong chóng.

Điều làm La Vĩ Thanh khó hiểu là cái thằng cha người Việt Nam này bán cũng không muốn bán, mua cũng không cần mua mà cứ thích đem cái đĩa đá biết bay kia ra khoe của.

Đúng là dân gà mờ không biết cái gì gọi là "Hoài bích kì tội". Chỉ đáng thương cho gã suốt ngày lo nom nớp bị công an tóm sống vì tội buôn lậu cổ vật, hoặc là bị dân trộm cướp rình mò.

Thực ra La Vĩ Thanh cũng không bị thiệt, Vũ chẳng thèm xác minh chứng thực gì, cấp luôn cho gã gần 100 triệu đồng tiền Việt, tính ra cũng tới 5 vạn tệ gọi là ứng trước tiền công. Yêu cầu duy nhất là La Vĩ Thanh giúp hắn tìm được người có liên quan hoặc thông tin gì đó về chiếc đĩa đá.

La Vĩ Thanh vui sướng không thôi, có tiền, có chim mồi, mỗi ngày gã đều mặc Complet đắt tiền, ở trong khách sạn Hồng Nhạn sang trọng nhất Bằng Tường để tiếp đãi các đại gia sưu tầm dị vật, hoặc là các nhà nghiên cứu đến tìm hiểu vật kia. Cứ vài ngày gã lại ngọt nhạt mồi của Vũ thêm một ít tiền gọi là phí tiếp khách. Vũ lập tức đáp ứng, cũng không hỏi han gì gã mà chỉ ngồi im lặng trong phòng, nếu có thông tin gì La Vĩ Thanh sẽ trực tiếp nói lại với hắn.

La Vĩ Thanh cũng thấy ngạc nhiên, xưa nay ở chợ Minh Thị đâu thiếu cổ vật, dị phẩm. Dù là những thứ thiên kì bách quái cũng không qua được mắt gã hay những chuyên gia ở chợ này. Nhưng cái đĩa đá biết bay kia lại chẳng một ai nhận ra lai lịch, thậm chí cũng không biết gọi tên cho nó là gì. Vũ cũng từ chối cung cấp thông tin về nó. Chỉ nói rằng nó có liên quan đến thuật tu tiên.

La Vĩ Thanh cười thầm trong bụng. Rõ ràng cái thứ này chỉ là một món đồ chơi lạ mắt có khả năng bay trong không trung bằng một kĩ thuật đặc biệt nào đó chứ làm gì có liên quan gì đến tu tiên đạo thuật trong truyền thuyết. Chẳng qua Vũ nói thể để huyền hoặc hóa món đồ của mình mà thôi. Nhưng gã cũng không hỏi nhiều.

Thứ gì càng kì bí thì càng thu hút sự tò mò, càng câu được cá to.

Gã còn nghĩ tốt nhất là cứ giữ nguyên tình trạng không manh mối như bây giờ, mỗi ngày đều có thể đem con gà béo kia ra tung xẻo, hơn nữa nhờ cái đĩa kì lạ ấy mà danh tiếng gã nổi như cồn. Giới sưu tầm hay nghiên cứu xưa nay cao cao tại thượng chưa bao giờ thèm nhìn nữa mắt tới một thằng ma cô như gã nay cũng phải một câu La tiên sinh, hai câu La tiên sinh. Sau này gã làm sinh ý ắt thuận lợi vô cùng.

Một ngày đầu tháng 3, sau gần 2 tuần biến khách sạn Hồng Nhạn thành nơi triển lãm, La Vĩ Thanh bằng trực giác của một gã ma cô chuyên nghiệp cảm thấy con cá lớn mà mình đi câu cuối cùng cũng bị mùi thính thơm dẫn đến.

Người đàn ông có vóc người nhanh nhẹn với cặp mắt sáng như sao tự giới thiệu là Lý Anh Kiệt - một chuyên viên của Hiệp Hội Nghiên Cứu Các Hiện Tượng Cận Tâm Lí tới từ Bắc Kinh gây cho La Vĩ Thanh cảm giác như bộ Vest hàng hiệu của gã bỗng nhiên biến mất, để gã hiện ra trần trụi trước mặt anh ta. Thậm chí lớp da mặt dày như tường thành cùng lớp mỡ dày của La Vĩ Thanh cũng không cản nổi cặp mắt sáng ngời kia.

Lý Anh Kiệt chỉ liếc nhìn La Vĩ Thanh một cái mà khiến gã có cảm giác mọi bí mật trong lòng bị phơi ra tuột tuột. Gã bỗng trở nên luống cuống. Vội mời Lý Anh Kiệt và hai người đi cùng ngồi xuống bàn nước.

Lý Anh Kiệt thờ ơ nói với La Vĩ Thanh:

- Tôi muốn gặp chủ nhân của chiếc đĩa. Phiên La tiên sinh báo lại cho vị tài chủ kia.

Mặc dù luống cuống dưới ánh mắt sáng như điện của Lý Anh Kiệt, nhưng La Vĩ Thanh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, gã cười cầu tài:

- Chuyên viên Lý mời dùng trà. Trà này là loại ngon trà thượng hạng của vùng Thái Nguyên, Việt Nam. Tuy cách sao tẩm khác nhau khiến mùi vị khác biệt với các loại trà của Trung Hoa chúng ta, nhưng cũng rất thơm ngon, uống vào thanh nhiệt tĩnh trí, là loại trà quý đấy ạ.

Lý Anh Kiệt thấy La Vĩ Thanh mồm miệng giao hoạt, lấy việc mời trà để hòa hoãn cũng phải bội phục khả năng ứng biến xã giao của gã.

Lý Anh Kiệt bèn ra hiệu cho 2 người đi cùng cũng ngồi xuống ghế.

Một trong hai người đi cùng Lý Anh Kiệt là một cô gái rất xinh đẹp nhưng vẻ mặt lạnh lùng. Vừa ngồi xuống ghế đã nói với La Vĩ Thanh:

- Tôi nghe nói La tiên sinh làm ăn ở chợ Minh Thị này nhiều năm, ăn nói khéo léo, đầy đặn phúc hậu ai nghe cũng tin. Hôm nay hân hạnh được gặp qua nhiên xứng với danh xưng là Bất Đào Ông.

La Vĩ Thanh thấy cô gái vừa ngồi đã nhắc ngay đến tên hiệu của mình, vạch mặt hắn là tên lừa đảo. Biết ngay đối phương đã tìm hiểu kĩ trước khi đến. Trong lòng thầm biết lần này không đơn giản.

Nhưng bạn bè trong giới ma cô cũng thường đùa hắn là kẻ danh phù kì thực.

La Vĩ Thanh quả thật còn có biệt hiệu là Bất Đào Ông (Con lật đật)- Biệt hiệu này vừa trực tiếp mô tả thân hình béo tròn như cái hồ lô của gã, vừa ám chỉ khả năng mồm mép trơn tuột của La Vĩ Thanh, dù bị người ta vạch mặt chửi bới gã vẫn có thể lác mình trở lại, tránh né mũi nhọn.

La Vĩ Thanh lại nở nụ cười sáng lạn, phát huy sở trường:

- Cô nương từ Bắc Kinh xa xôi mà biết cái biệt danh còn con của tôi chứng tỏ trước khi đến cái thị trấn xa xôi hẻo lánh vùng biên này đã có tìm hiểu kĩ càng. Tin tức thông linh như vậy quả thật là thủ đoạn phi thường. Cái danh hiệu kia chẳng qua là vì anh em bạn bè thấy tôi béo tròn như cái hồ lô nên đặt vậy cho vui mà thôi.

La tôi gần đây cũng chỉ là nhờ hơi mà phát. Được cô nương biết đến như vậy khiến La tôi được yêu mà sợ.

Hắn nói vòng vo, nâng lên đặt xuống một hồi mà chẳng để lộ tin tức gì khiến Lý Anh Kiệt cũng phải tỏ vẻ tán thưởng.

- La tiên sinh chớ quá bất ngờ Ly muội của tôi tính tình tò mò, nghe nói La tiên sinh có vật quý không bán, cũng không giấu diếm làm của riêng mà đem giới thiệu cho mọi người cùng tìm hiểu. Thực là người có tấm lòng rộng rãi, Ly muội của tôi rất hâm mộ nên mới nóng lòng tìm hiểu trước hòng làm tiên sinh kinh hi một phen thôi mà.

Lý Anh Kiệt nói xong liếc nhìn cô gái gọi là Ly muội một chút rồi tiếp:

- Chúng tôi từ Bắc Kinh đã nghe tiếng La tiên sinh có vật quý, lận lội đường xa tới đây mong mới được đại khai nhãn giới một phen. Kính mong La tiên sinh rộng rãi giúp đỡ.

La Vĩ Thanh thấy Lý Anh Kiệt cấp cho mình mặt mũi, cũng không dám dây dưa lâu, vội xin phép đi lên phòng tìm Vũ.

Vũ nghe La Vĩ Thanh nói có người tìm, cũng không nói gì, chỉ đưa cái đĩa đá cho La Vĩ Thanh, bảo gã mang xuống cho khách xem, nếu có vấn đề gì cần thiết thì hắn sẽ xuống sau.

La Vĩ Thanh trước giờ rất ngạc nhiên với cách hành xử của Vũ. Hắn không giấu diếm món đồ ấy đã đành, lại tỏ ra cực kì tin tưởng La Vĩ Thanh, gã cứ mượn là đưa. Có lần La Vĩ Thanh mượn gần 1 ngày trời để đem đi nghiên cứu tìm hiểu nhưng Vũ cũng đáp ứng ngay mà không hỏi han hay đòi đi cùng. Đường như không hề lo lắng La Vĩ Thanh sẽ ôm món hàng bỏ trốn hay đánh tráo món vật kia.

Nhưng Vũ càng thờ ơ như thế thì La Vĩ Thanh càng không dám manh động.

Là lưu manh lâu năm, La Vĩ Thanh thừa biết chỉ có người có chỗ dựa chắc chắn, nắm được thế bất bại mới có thể thờ ơ như vậy. Do đó La Vĩ Thanh càng tỏ vẻ cung tận tụy hơn nữa.

Đôi lúc gã bắt giác nghĩ nếu sau này cứ đi theo làm việc cho Vũ cũng là 1 chuyện hay.

Mấy khi kiếm được người chủ có thể lực như vậy. Hơn nữa Vũ đối xử với gã 10 phần tin tưởng, không chút nghi ngờ khiến gã có cảm giác không nở làm trái.

La Vĩ Thanh mang chiếc đĩa đá xuống cho 3 người Lý Anh Kiệt xem. Trong lòng không khỏi cười thầm.

Gã đã chuẩn bị tâm lý nhìn đám Lý Anh Kiệt vứt bỏ cái vẻ cao cao tại thượng của đám đại gia, chuyên viên học giả mà trọn mắt há mồm nhìn biểu hiện phi thường của chiếc đĩa đá.

Bao nhiêu giáo sư, tài chủ kiến thức uyên thâm, nhãn giới rộng lớn không gì không biết đã xem qua chiếc đĩa mà không một người nào không kinh ngạc tột độ, khi lần đầu nhìn thấy chiếc đĩa.

Nhưng lần này kẻ phải kinh ngạc đến trọn mắt há mồm lại là La Vĩ Thanh.

Trước sự chứng kiến của gã, Lý Anh Kiệt không hề chấn động khi nhìn thấy chiếc đĩa, mà ánh mắt chỉ sáng lên như gặp người quen cũ.

Lý Anh Kiệt đưa tay với lấy chiếc đĩa đá đang phiêu phù trên không trung, khẽ vỗ nhẹ vào nó một cái.

Chiếc đĩa đá bỗng nhiên rùng rùng chấn động rồi đột ngột phát ra một ánh sáng kì ảo lung linh.

La Vĩ Thanh nhìn kĩ thì thấy ánh sáng phát ra từ chiếc đĩa đá không phải là một luồng sáng phát ra từ bên trong, cũng không phải toàn thân chiếc đĩa bay phát ra ánh sáng. Mà dường như bên trong chiếc đĩa đá xuất hiện những mạch máu li ti phát ra ánh sáng.

Những đốm sáng nhỏ nhuyễn như nước đang không ngừng chảy qua những mạch máu ấy khiến chiếc đĩa đá phát ra thứ ánh sáng lung linh huyền hoặc.

Lý Anh Kiệt bỗng cao giọng nói:

- Lý Anh Kiệt xin diện kiến cao nhân.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giới - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

La Vĩ Thanh thấy Lý Anh Kiệt nói bằng giọng trầm trọng nghiêm túc liền biết ngay những người tới lần này không đơn giản là những nhà sư tu tâm hay nghiên cứu cổ vật thông thường. Đường như họ nắm được những thông tin quan trọng mà gã và Vũ tìm kiếm bấy lâu.

Vì vậy khi Vũ bước xuống phòng khách thì La Vĩ Thanh liền ngoan ngoãn lui về sau làm người phiên dịch.

Vũ vẫn rất tự nhiên trước cái nhìn ngưng trọng của cô gái tên Ly muội và người đàn ông trung niên đi cùng Lý Anh Kiệt.

Hắn bình tĩnh mời mọi người ngồi xuống ghế rồi với tay lấy ấm trà rót một lượt.

Vừa nhấp ngụm trà Vũ vừa quan sát mấy người khách lạ.

Mặc dù Vũ có thái độ khá lãnh đạm nhưng Lý Anh Kiệt lại không dám lơ đãng, cũng ứng thanh ngồi xuống, chăm chú nhìn Vũ.

Vũ có dáng người thấp đậm, miệng rộng môi dày, trái tai rất lớn, hơn nữa lại đeo một cặp kính cận nên gương mặt của hắn khá chất phác thành thực. Hơn nữa Vũ có cặp lông mày rậm hơi xếch cùng một vết sẹo lớn ở chân mày bên phải kết hợp với bờ vai vuông rộng, cần cổ to chắc khiến hắn toát ra vẻ bu huấn chứ không có chút gì gọi là tiên phong đạo cốt.

Thế nhưng những gì mà chiếc đĩa đá đã thể hiện khiến Lý Anh Kiệt không dám coi thường. Dù sao khách cũng không thể lẩn chủ, Lý Anh Kiệt giới thiệu qua một lượt rồi tỏ vẻ cung kính chờ Vũ mở lời.

Vũ cũng chăm chú nhìn qua nhóm người Lý Anh Kiệt một lượt.

Lý Anh Kiệt thân mình nhỏ nhắn, bộ dáng nhanh nhẹn mà điềm tĩnh. Hai mắt sáng như sao thể hiện một trí tuệ uyên bác và kiên nghị như một học vấn giả, nhưng chỉ nhìn qua da tay, cần cổ cùng gương mặt rắn rỏi của người này cũng có thể thấy được Lý Anh Kiệt là một người vô cùng mạnh mẽ, từng mũi cơ bắp không nổi cuộn cuộn nhưng lại tràn ngập lực bộc phát mạnh mẽ.

Quả là một người Văn võ song toàn, thông minh khôn khéo.

Cô gái mà Lý Anh Kiệt gọi là Ly Muội còn rất trẻ, Đoán chừng mới hơn 20. Thân mình dong dỏng, làn da trắng nõn với gò trán cao khiến gương mặt hết sức thanh thoát. Tuy ánh mắt lạnh nhạt kiêu ngạo cùng với mái tóc dài hất ngược túm lại đơn giản mà gọn gàng khiến cho người ta cảm giác lạnh lùng khó gần nhưng cách cô ta nhìn Vũ chăm chăm thì lại rất giống một cô bé gái tinh nghịch tò mò trước món đồ chơi lạ.

Người đàn ông trung niên đứng sau lưng Lý Anh Kiệt ngược lại không có gì đặc biệt ngoài sự lìm lỉ ít nói nhưng lại khiến Vũ đặc biệt chú ý.

Người đàn ông được Lý Anh Kiệt gọi là "Cẩn huynh" này thậm chí không nhìn Vũ, nhưng lại khiến cho hắn có cảm giác mọi cử động của mình đều không lọt qua được tầm mắt của y.

Đây khẳng định là một cao thủ. Vũ nhận định.

Vũ đặt chén trà xuống, xòe lòng bàn tay ra.

Chiếc đĩa đá đang trôi nổi trong không trung bỗng nhiên như ruồi thấy mật, lắc mình lượn về phía bàn tay Vũ trong ánh mắt kinh ngạc của La Vĩ Thanh và cô gái tên Ly Muội.

Vũ hỏi Lý Anh Kiệt bằng một giọng đầy hàm ý:

- Ông Lý dường như rất có hứng thú với cái này? Ông Lý đã có thể nhận ra được nó, liệu có muốn tôi tặng nó cho ông coi như món quà ra mắt?

Được La Vĩ Thanh thông ngôn lại, Lý Anh Kiệt vội trả lời:

- Món đồ này là bảo bối của ông Vũ, được chiêm ngưỡng đã khiến tôi đại khai nhãn giới, ích lợi rất nhiều nào dám có dị tâm. Chúng tôi tới đây là vì muốn gặp ông Vũ.

Lý Anh Kiệt lấy trong túi áo đưa cho Vũ một tấm danh thiếp rồi nói tiếp:

- Nghe nói ông Vũ có quan tâm đến Tiên thuật. Hiệp hội chúng tôi cũng có một vài tài liệu liên quan đến các truyền thuyết tu chân, nên muốn mời ông Vũ quá bộ tới hội sở của chúng tôi để cùng trao đổi về vấn đề này.

Vũ nghe La Vĩ Thanh dịch lại thì cười nhạt, nói thâm vào tai La Vĩ Thanh mấy câu,

La Vĩ Thanh bèn vâng dạ, quay sang nói với Lý Anh Kiệt

- Cảm ơn Lý tiên sinh và quý hội đã quan tâm, nhưng hiện tại ông Vũ còn một số việc cần làm ở Bằng Tường này. Ài, mấy hôm nay cũng có một số người hữu tâm mời mọc, thành ý vô cùng, ông Vũ cũng đã đáp ứng, nên không muốn lỡ hẹn.

Mong Lý tiên sinh thông cảm. Ông Vũ cũng nói khi có thời gian nhất định sẽ sắp xếp đến tham quan quý hội. Hi vọng khi đó vẫn được Lý tiên sinh hoan nghênh.

Lý Anh Kiệt nghe La Vĩ Thanh nói, biết tên cáo béo này ám chỉ mình phải xuất ra vài phần thành ý thì mới hấp dẫn được Vũ. Bèn liếc mắt về phía Ly Muội.

Ly Muội cũng theo Lý Anh Kiệt đi làm việc đã lâu, lập tức hiểu ý.

Hai mắt vụt sáng như sao, nhìn chăm chăm vào ấm trà đặt trên bàn.

Chỉ chốc lát, ấm trà đã bốc hơi nghi ngút, thoảng nghe bên trong còn phát ra tiếng lục đục của nước trà đang sôi.

La Vĩ Thanh thấy cảnh tượng đó thì ngạc nhiên thốt lên một tiếng "Wa, là Dị năng "

Gã kinh ngạc đến mức quên cả phép xã giao, cứ đứng ngó chăm chăm vào Ly Muội như thể đang nhìn một thứ quái vật trong rạp xiếc. Gã thậm chí còn hơi ngả người về sau để ngó Ly Muội.

Ly Muội thấy gã ngó mình chăm chăm thì khó chịu liếc gã một cái.

La Vĩ Thanh như dê bị cọp nhìn, vội lùi về sau mấy bước.

Ly Muội vẫn không buông tha, ánh mắt nhìn La Vĩ Thanh lại lóe lên.

La Vĩ Thanh đột nhiên cảm thấy toàn thân nhộn nhạo, một cảm giác nóng nực bốc lên không sao kiềm chế được. Gã lúc lắc thân hình béo ú để xua đi cảm giác nóng bức như giò bọ đang cắn xé cơ thể. Bộ Compleat cắt riêng vốn rất thoải mái giờ như một chiếc bao tải quấn chặt lấy cơ thể La Vĩ Thanh khiến gã thấy ngột ngạt.

Mặc dù mới chỉ bị Ly Muội nhìn mấy giây mà mồ hôi trên người La Vĩ Thanh đã toát ra đầm đìa như bị người ta vớt vào nồi nước luộc.

Vũ cau mày nhìn biểu hiện của La Vĩ Thanh và Ly Muội, trong đầu liên tục tính toán.

Lúc này Lý Anh Kiệt cũng chăm chú theo dõi mọi cử chỉ, thái độ của Vũ, chẳng ai quan tâm rằng Ly Muội đã đi quá xa.

La Vĩ Thanh nóng đến trợn ngược mắt lên, cơ thể gã vốn rất béo, lớp mỡ dày thường giúp gã chống chịu với nóng lạnh khá tốt, thường thì nếu gặp thời tiết nóng nực, chỉ cần đổ chút mồ hôi là lại thấy ổn như thường.

Nhưng lần này, mồ hôi gã túa ra như suối mà cơ thể thì càng lúc càng thấy nóng lên như có ngọn lửa đốt từ bên trong.

La Vĩ Thanh bất giác đưa tay cào cào lên cái bụng phệ của mình. Miệng không ngừng thở dốc.

Bất chợt lúc này, chiếc đĩa đá trên tay Vũ bỗng lắc mình bay thẳng lên trên đầu La Vĩ Thanh, xoay tít trong không trung.

La Vĩ Thanh đột ngột cảm thấy cơ thể mình thêm một lần chấn động, nhưng cảm giác nóng bức lập tức biến mất.

Gã biết mình vừa dạo một vòng qua Quỷ Môn Quan, bất giác toàn thân hư thoát ngồi phịch xuống đất thở hào hển.

Ly Muội giật mình nhìn chiếc đĩa đá đang xoay tròn trên đầu La Vĩ Thanh, thốt lên:

- Không ngờ thứ pháp bảo này lại có thể cản được Dục Hòa Công Tâm của ta.

Vũ thấy mồ hôi trên người La Vĩ Thanh bốc hơi lên thành một lớp sương nhẹ thì nổi giận.

Hắn không ngờ Ly Muội thực sự định đốt chết La Vĩ Thanh.

Xưa nay hắn hành sự không phải không có chút tiêu cực, lúc trước chỉ nhắc tay liền giết luôn 3 mật vụ của Mỹ, nhưng đó là vì hắn bị bọn họ lừa lấy mất khối lập phương rồi lại bày trò theo dõi lộ liễu như thể muốn bắt hắn.

Lần này La Vĩ Thanh ăn nói hoạt bát trơn tru, không đắc tội gì với Ly Muội, không ngờ ả chỉ vì khó chịu với thái độ thất thủ của La Vĩ Thanh mà lập tức ra tay giết người. Hơn nữa lại còn dùng phương pháp tàn độc định quay chín gã.

Hai mắt kính của Vũ lại lóe lên, một khối năng lượng vô hình từ mi tâm hắn xuất ra, lướt về phía Ly Muội.

Khối năng lượng này vô hình vô ảnh, di chuyển không phát ra tiếng động nhưng nếu Ly Muội để nó chạm vào, ắt phải chết thảm giống như 3 viên đặc vụ trước kia.

Ly Muội không ngờ lại phát hiện được sự tồn tại của khối năng lượng. Nàng ta giật mình nhảy sang trái né qua đường đi của khối năng lượng. Nhưng khối năng lượng lại lập tức đổi hướng nhắm vị trí của nàng mà lao đến.

Ly Muội cả kinh liên tục lùi lại. Thân pháp của nàng ta cũng khá cao minh, chốc lát thay đổi mười mấy phương vị, tốc độ đổi hướng rất nhanh.

Nhưng khối năng lượng kia vẫn như thiêu thân lao đầu vào lửa, bám sát không thôi. Hơn nữa lại còn dần tăng tốc, chẳng mấy chốc đã khiến Ly Muội

không sao né tránh được.

Lý Anh Kiệt này giờ vẫn im lặng chau mày nhìn cảnh tượng diễn ra, nay thấy Ly Muội bị khối năng lượng áp sát không thoát nổi vội ra tay tiếp ứng.

Chỉ thấy Lý Anh Kiệt phát mạnh tay, một luồng ánh sáng từ cổ tay phóng ra, nhắm thẳng hướng khối năng lượng phóng đến.

Lúc này người đàn ông trung niên tên Cẩn cũng lắc mình, dùng một thân pháp quý dị nhanh như chớp phóng đến bên cạnh Vũ

Khối năng lượng không ngờ lại như có linh tính, vừa thấy luồng sáng do Lý Anh Kiệt phóng tới liền như gió thổi lá bay, lượn vòng một cái tránh thoát qua, lại tiếp tục nhắm hướng Ly Muội phóng tới.

Lý Anh Kiệt thấy khối năng lượng biểu hiện kinh người, biến sắc hô lên:

- Ly Muội mau dùng Hỏa Tường Thuật.

Đồng thời vẫy tay phóng tiếp ba luồng sáng khiến khối năng lượng như bị cuồng phong thổi loạn, bay lượn khắp phòng. Nhưng nó vẫn như thiêu thân bất chấp sinh tử, một lòng hướng Ly Muội lao tới.

Ly Muội này giờ do quá hốt hoảng trước sự truy sát của khối năng lượng, hơn nữa phải chật vật né tránh nên cũng không kịp ra tay. Nay thấy khối năng lượng đã bị đánh bay, vội hét lên một tiếng.

Toàn thân nàng phát ra một luồng hỏa nhiệt vô hình, luồng hỏa nhiệt này vô hình vô ảnh nhưng sức nóng thì cực mạnh, không khí trong phòng bị luồng hỏa nhiệt đốt cho vẩn vèo khiến La Vĩ Thanh dùng mắt thường cũng thấy một bức tường trong suốt từ Ly Muội phóng ra, ép thẳng về phía khối năng lượng.

Khối năng lượng mặc dù có thể né tránh được luồng sáng do Lý Anh Kiệt phóng ra, nhưng lại không hề né tránh bức tường hỏa nhiệt do Ly Muội ép đến. Cả hai lập tức va chạm ngay trong không khí.

Một tiếng nổ nhỏ vang lên, bức tường hỏa nhiệt và khối năng lượng cùng lúc nổ tung.

Tất cả mọi người trong phòng đều chấn động mạnh. Ly Muội do tiếp cận khối năng lượng gần nhất liền bị chấn động hất văng về phía sau, khóe miệng rỉ máu.

Điều ngạc nhiên là trừ hai bóng đèn huỳnh quang trong phòng lóe lên rồi tắt ngúm thì đồ đạc trong phòng dường như ko hề bị ảnh hưởng bởi vụ nổ. Trừ nước trong nấy cốc trà hơi rung rinh, còn lại đều nguyên vị như trước.

Lý Anh Kiệt và Ly Muội kinh hoàng nhìn về phía Vũ. Chỉ nghe hần hừ nhẹ một tiếng, mặc cho Cẩn lạnh lùng áp sát sau lưng. Dường như không hề sợ sát khí lạnh lẽo do Cẩn tỏa ra. Nhưng hần cũng không tiếp tục động thủ mà tiến lại đỡ La Vĩ Thanh dậy.

Lý Anh Kiệt ra hiệu bảo Cẩn dừng ra tay, rồi khề vung tay, Bốn luồng sáng khi nãy liền tự bay về trong tay. Thì ra là bốn cây kim bạc, trên thân kim còn có rất nhiều hoa văn kì lạ.

Vũ vừa phui áo cho La Vĩ Thanh, vừa bảo hần nói với đám người Lý Anh Kiệt:

- Tôi nghe nói người Trung Quốc, nhất là những người tu tiên luyện đạo thường có tiên phong đạo cốt, trầm ổn đáng kính nên mới từ Việt Nam sang để học hỏi phong cách quân tử. Không ngờ chỉ là một hội lưu manh. Dùng chút tiểu thuật dị năng để giết người. Quả là thất vọng quá.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giới - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Đám người Lý Anh Kiệt bị Vũ mắng cho mặt mũi tối sầm, không biết nói sao.

Lý Anh Kiệt thấy không khí quá căng thẳng vội cất tiếng làm hòa:

- Ly Muội là người tu luyện dị năng, lại thuộc hỏa hệ nên tính tình hơi nóng nảy quá đà. Cũng là tôi quản lý thuộc hạ không tốt. May sao ông Vũ đạo thuật cao cường hóa nguy thành an, nên không xảy ra sự việc đáng tiếc.

Ly Muội lần này được ông Vũ chỉ giáo, khi về hội sở sẽ tu tâm dưỡng tính. Kiệt tôi cũng tin rằng ông Vũ là người luyện đạo không chấp tiểu tiết, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

La Vi Thanh âm ức dịch lại lời Lý Anh Kiệt cho Vũ nghe.

Vũ cau mày lắc đầu, chỉ Ly Muội nói:

- Cô ta là người gây ra chuyện, phải để cô ta giải quyết.

Những người tu luyện dị năng thường là những người phải tu luyện tinh thần đạt tới cực hạn, thậm chí hơi có chút biến thái.

Bởi vì dị năng có được là do kì ngộ hoặc thiên phú dị bẩm. Nhưng để sử dụng được nó, thì người có dị năng phải tự ám thị chính mình, quan trọng về năng lượng đó đến khi tâm ý tương thông, ý vừa động thì dị năng cũng liền phát động.

Ví như Ly Muội luyện hỏa hệ dị năng, năng ta thường phải quan sát ngọn lửa đến nhập tâm, Thậm chí còn tôn sùng ngọn lửa.

Luôn học hỏi những ý nghĩa, đặc tính của ngọn lửa như mãnh liệt, nóng nảy, lan tràn bất diệt... đến khi nào tâm linh cùng ngọn lửa hòa vào làm một.

Lửa là tâm, tâm là lửa thì khi đó mới vận dụng được hỏa hệ dị năng một cách tốt nhất.

Do vậy những người tu luyện hỏa hệ dị năng như Ly Muội thường là tính tình bạo liệt nóng nảy, thẳng thắn bất khuất. Thậm chí hơi có chút hung ác.

Bảo nàng ta nhận thua thì được, nhưng muốn dọa sợ nàng ta thì còn khó hơn lên trời.

Ly Muội thấy Vũ chỉ về phía mình thì nghĩ rằng hắn đe dọa truy sát, liền nghiêng răng quát lên:

- Thăng lùn kia, ngươi tưởng là ta sợ ngươi sao ?

Lý Anh Kiệt thấy Ly Muội quát tháo ầm ỹ định ra tay, e rằng mục đích cuộc gặp mặt lần này hồng бет, vội gờ tay cản Ly Muội lại. Hướng về phía Vũ nói:

- Mọi việc chỉ là hiểu lầm. Cùng là người tu luyện đạo thuật, việc chiết chiêu qua lại một chút cũng là chuyện thường tình. May sao mọi người đều chỉ điểm đến là dừng chứ nếu là giao đấu sinh tử thì kết quả thật không dám tưởng tượng. Hôm nay ông Vũ biểu hiện phi thường khiến Kiệt tôi vô cùng khâm phục. Hi vọng mọi việc đến đây là dừng, chúng ta cùng ngồi xuống nói chuyện tiếp được không.

Lý Anh Kiệt lời nói ngoài mềm mà trong cứng, mặc dù khen ngợi Vũ nhưng vẫn ngầm khuyến cáo hắn chớ nên coi thường bọn họ.

Vũ nghe La Vi Thanh dịch lại, lắc đầu cười nhạt:

- Ông Lý nói như vậy không đúng. Anh La Vi Thanh đây bị cô Ly bên ông vô cớ tấn công, suýt nữa mất mạng. Lúc đó ông Lý không ra tay ngăn cản nên tôi mới phải múa rìu qua mắt thợ. Nay người bị thiệt thòi là anh La Vi Thanh thì không thấy ông nhắc đến một lời, lại cho rằng tôi cư xử quá phận là sao?

Vũ chỉ Ly Muội rồi lại chỉ La Vi Thanh nói:

- Bây giờ tôi chỉ cần cô ta xin lỗi anh La Vi Thanh đây, anh La đồng ý bỏ qua thì tôi cũng không có tư cách gì truy cứu đến nữa.

Lý Anh Kiệt nghe La Vi Thanh dịch lại mới biết là mình thất hổ.

Quả thật đối với những người như Lý Anh Kiệt, Ly Muội, đừng nói là một tên lưu manh mặt rệp không có thực lực, không có chỗ dựa như La Vi Thanh. Dù là cán bộ quan chức của chính quyền trong mắt bọn họ cũng không đáng nhắc tới.

Do đặc thù công việc, bọn họ có được quyền hạn rất lớn, quan chức địa phương gặp họ còn phải tận lực hỗ trợ, không dám trái ý. Huống hồ La Vi Thanh vốn chỉ là một tên lưu manh nhỏ nhen, đi theo Vũ làm một gã thông dịch viên. Trong mắt bọn họ, tên họ La kia chỉ như một con kiến hôi không đáng nhắc tới.

Do đó Lý Anh Kiệt cũng không hề nghĩ đến chuyện phải trực tiếp xin lỗi La Vi Thanh.

Ly Muội càng là người cao ngạo bất khuất.

Khi nghe La Vi Thanh yêu cầu nàng phải xin lỗi gã. Ly Muội cảm thấy như bị sỉ nhục. Nàng trừng mắt lên, chỉ La Vi Thanh mắng:

- Con heo mập nhà ngươi muốn bốn cô nương phải xin lỗi ngươi? Nằm mơ!

Ngươi không tin là bốn cô nương sẽ nương chín ngươi phải không?

La Vi Thanh vừa bị nàng đút cho gần chết, thấy Ly Muội trợn mắt mắng nhiếc thì sợ quá vội nhảy lùi trở lại, quay về phía Vũ kêu cứu.

Lý Anh Kiệt cũng đứng trầm ngâm không nói, chỉ ngầm ra hiệu cho Ly Muội không được làm quá.

Lý Anh Kiệt biết lần này đi gặp Vũ đã gặp trắc trở. Nếu hành động quá ngang ngược thì khó lòng hợp tác, mà nếu quá mềm mỏng thì e rằng Vũ lại không biết thân phận, kiêu ngạo bất thuần.

Bởi vậy y và Ly Muội một đánh một xoa, trước là thăm dò thực lực của Vũ, sau là để cho Vũ biết rằng thực lực của bọn họ không dễ coi thường. Để hẳn biết thân biết phận hào hào hợp tác.

Vũ thấy La Vĩ Thanh bị dọa nhảy trở về thì bực mình nói:

- Anh có phải đàn ông không vậy, rõ ràng ả chỉ là một cô gái. Nếu tính cân nặng thì anh cũng nặng bằng 3 ả. Nếu nói đến tuổi tác thì anh đi cầu còn nhiều hơn ả đi đường. Thế mà anh lại đi sợ hãi để một con bé khi dễ thế ả.

La Vĩ Thanh cười khò, nói với Vũ:

"- Ông chủ Vũ cứ đùa, đừng nói ả có cái loại dị năng quả thực có thể quay chín cái thân tôi. Mà ả còn là người rất có quyền thế.

Ông chủ Vũ không phải là người Trung Quốc nên không biết, trên tấm danh thiếp mà họ Lý đưa cho ông có đóng dấu đỏ của bộ nội vụ quốc gia đó. Mấy người này chắc hẳn là chuyên làm việc cơ mật cho chính phủ. Thân phận cao đến không tưởng nổi.

Đối với họ thì La Vĩ Thanh tôi chỉ là một thằng lưu manh ở chợ huyện. So với một con kiến hôi cũng không khá hơn bao nhiêu, chỉ dùng ngón tay miết một cái là đủ khiến cho tôi bẹp dí."

La Vĩ Thanh lén quay lại nhìn gương mặt hung thần ác sát của Ly Muội rồi nói tiếp:

"- Dù cho hôm nay ông chủ Vũ tài nghệ thông thiên, có thể bảo đảm cho tôi được chút phong quang, nhưng cổ nhân có câu "Tối độc phụ nhân tâm". Con nhỏ kia nếu hôm nay bị tôi hạ nhục, ắt đem lòng thù.

Với quyền thế của nó, chỉ cần ngày sau tùy tiện nói một câu, liền dòn tôi vào chỗ chết. Lúc đó dù ông chủ Vũ có là người tình nghĩa chu toàn chiếu cố đến tôi cũng không kịp nữa rồi."

Vũ nghe La Vĩ Thanh nói thế thì vừa giận đấm Ly Muội, vừa thấy có chút buồn cười vì cái sự khúm núm của gã. Hắn nói bằng giọng trào phúng:

"- Anh La làm tôi thất vọng quá.

Mấy năm gần đây tôi đọc truyện dịch của Trung Quốc rất nhiều, thấy trào lưu viết văn của các tác giả hầu hết ăn theo xu hướng ca ngợi lưu manh.

Xưa thì có Lộc Đình Ký của Kim Dung, nay thì có Chí Tôn Vô Lại, Đình Cấp Lưu Manh.

Nhân vật chính trong đó đều là lưu manh không sợ trời đất, nữ nhân dù hung ác hay tiểu thư quý tộc cũng nhất nhất thu về hậu cung. Rất đáng hâm mộ.

Ấy vậy mà hôm nay anh La tự nhận mình là lưu manh, vậy mà không có được cái giác ngộ của lưu manh. Anh thật khiến tôi thất vọng quá "

La Vĩ Thanh thấy Vũ nói tràng giang đại hải thì chỉ biết cười khò đáp:

"- Ông chủ Vũ ở Việt Nam không ở Trung Quốc nên không hiểu đâu.

Mấy câu truyện trên mạng ấy tôi cũng có đọc. Nhân vật trong ấy đều là hư cấu cả. Mấy tay tác giả đều viết cho nhân vật chính trong truyện của bọn họ có năng lực phi thường, tiền bạc vô số, quan hệ rộng rãi nên mới dám hoành hành thiên hạ như thế. Khiến cho những kẻ lưu manh hạng bét như tôi đây vừa đọc vừa mơ tưởng, cầu được rất nhiều sự ủng hộ và hâm mộ.

Bởi vì ở Trung Quốc chúng tôi thế chế rất chặt chẽ, không có điểm có thể y lại thì mình chỉ là con kiến hôi, không thể ngóc đầu dậy nổi. Do vậy nên đám tác giả kia mới hay viết truyện lưu manh để kiếm nguyệt phiêu đầy thôi "

Vũ nghe La Vĩ Thanh phân trần thì càng buồn cười, lại cao giọng nói tiếp:

"- Thì ra là như thế. Làm lưu manh ở Trung Quốc cũng vất vả quá nhỉ.

Anh La phải biết, ở Việt Nam chúng tôi, lưu manh có khí phách hơn lưu manh Trung Quốc các anh rất nhiều.

Một câu không hợp thì dù là chủ tịch tỉnh hay đại biểu quốc hội thì cũng phải xoi vãi cú đấm, dăm cú song phi ngay tắp lự.

Thậm chí có chủ đại tá công an, chỉ vì bắt phạt một tay lưu manh vì tội đi xe máy không đội mũ bảo hiểm, mà bị hắn xách dao đuổi chạy 2 con phố, chém mười mấy nhát suốt nửa tử vong.

Mà anh La đừng nghĩ rằng đó là bọn liều lĩnh vô tri. Toàn giang hồ gộc đấy.

Mấy vị chủ tịch, nghị sĩ kia bị đánh bị chửi mà về đến nhà thấy gia đình vẫn bình yên thì cũng phải khấn vái tổ tiên anh linh phù hộ rồi. Làm gì còn dám cậy quyền cậy thế báo án bắt người.

Lưu manh như thế mới gọi là lưu manh chứ. Tiểu ngao giang hồ khiến người ta phải cảm khái.

Chẳng qua ít được viết thành truyện như Trung Quốc các anh thôi "

La Vi Thanh nghe Vũ nói mà chỉ biết trợn mắt há mồm, cũng không cho là thật nhưng chẳng biết nói sao.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giời - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Vũ và La Vi Thanh nói chuyện với nhau bằng tiếng Việt nên đám Lý Anh Kiệt chẳng hiểu được gì.

Chỉ thấy Vũ thì cao giọng nói chuyện ra chiều giảng giải, còn La Vi Thanh thì vẻ mặt không được thoải mái, vừa phân trần với Vũ, vừa đưa mắt nhìn về phía Ly Muội.

Rồi lại thấy gã cau mày bĩu môi liền đoán rằng tên La Vi Thanh này bất mãn chuyện Ly Muội suýt đốt chết gã. Vũ khuyên can đến mấy cũng không chịu bỏ qua.

Lý Anh Kiệt tự nhiên đâm bực mình với Ly Muội.

Lần này Hiệp hội vì nghe nói La Vi Thanh ở Bằng Tường đang giúp một người ngoại quốc triển lãm một món bảo vật. Theo như mô tả thì chiếc đĩa đá này rất có khả năng là một bảo vật của tu chân giới.

Do vậy vội phái y và hai người Ly, Cẩn lặn lội từ Bắc Kinh tới đây, bằng mọi giá phải đem được món bảo vật này về Hội sở.

Lý Anh Kiệt lúc đầu còn tưởng chủ nhân của món pháp bảo này là một nhà sưu tầm hoặc là được thừa hưởng, hoặc giả có thể là một kẻ đào trộm mộ.

Khi đó thì dễ rồi, có thể dùng tiền mua lại, hoặc là bằng vào thân phận đặc biệt của mình huy động cảnh sát sở tại bắt giữ chủ nhân của món pháp bảo vì tội buôn bán cổ vật rồi tịch thu tang vật.

Thậm chí nếu cần cũng có thể dùng vũ lực đoạt lấy.

Nhưng khi Lý Anh Kiệt sử dụng Suru Hồn Châm để thử chiếc đĩa đá, khiến nó phát ra ánh sáng liền cảm thấy một khí tức vô hình mà mạnh mẽ phát ra từ trên phòng ngủ của khách sạn. Liền biết Vũ cũng là một người tu luyện đạo thuật.

Do vậy khi Ly Muội công kích La Vi Thanh thì y cũng vì mãi quan sát phản ứng của Vũ mà quên không tiết chế năng.

Quả nhiên Vũ không những là chủ nhân của món pháp bảo mà còn là một cao thủ tu chân. Công phu cũng hết sức cao cường chưa thể định lượng.

Thường thì với những cao thủ tu chân, cách làm việc của Hiệp Hội * trước tiên sẽ là tìm hiểu thực lực và lập trường.

Nếu những người đó có cùng chí hướng và hợp tác, vậy tiến hành mời bọn họ tới Hội sở, sử dụng tiền tài, địa vị hoặc trao đổi một số công pháp tu luyện để câu dẫn họ gia nhập Hiệp Hội.

Nếu người đó có lập trường bất đồng, vậy đem thể hiện một chút thực lực và lợi ích để khiến họ phải đạt thành một số hiệp nghị, tôn trọng một số quy tắc. Tránh để bọn họ làm tiết lộ những bí mật hoặc gây ra những việc không đáng có.

Nhưng hôm nay thì hay rồi, vì Vũ vừa có pháp bảo, vừa có dị năng. Rất có thể còn mang trong mình nhiều bí mật liên quan đến tu luyện đạo thuật và tu chân giới. Đúng là đối tượng mà Hiệp Hội đang rất cần, có thể nói là cầu còn không được.

Thế mà Ly Muội lại không biết tốt xấu ra tay với La Vi Thanh quá nặng, khiến hai bên động thù một hồi. Nhìn thái độ hai người họ nói chuyện với nhau, e rằng mọi chuyện không dễ hòa giải.

Đã vậy Lý Anh Kiệt lại cũng không dám chắc là nếu hai bên thực sự trở mặt thì với 3 người bọn họ có thể thực sự không chế được Vũ hay không.

Vừa rồi chỉ một khối năng lượng mà Vũ phát ra đã khiến y và Ly Muội phải một phen vất vả.

Tuy rằng Cẩn còn chưa ra tay, nhưng Vũ cũng chưa thực sự động thủ. Lý Anh Kiệt không cách nào nhìn ra được nông sâu

Lý Anh Kiệt nghĩ đoạn liền chấp tay tạ lỗi với La Vi Thanh:

- Ly Muội của tôi tuổi trẻ chưa hiểu chuyện, lại sẵn tính hiếu thắng nên đã mạo phạm đến La tiên sinh. Cũng là Lý Anh Kiệt tôi quản giáo không nghiêm. Lý Anh Kiệt xin tạ tội với La tiên sinh, hi vọng La tiên sinh đại lượng không chấp. Ngày sau nếu La tiên sinh có việc phân phó. Lý Anh Kiệt tôi xin dốc hết sức mình quyết không dám từ nan.

Đồng thời quay về phía Ly Muội mắng:

- Ly, muội không biết trên dưới dám mạo phạm La tiên sinh đây, còn không mau tạ tội nhận lỗi. Dù La tiên sinh đại lượng không trách thì khi về hội sở, ta cũng sẽ phạt muội điện bích 1 tháng.

Ly Muội mặc dù tính tình nóng nảy cường liệt, nhưng không phải là không hiểu chuyện. Nàng biết khi này mình ra tay cũng hơi quá ác độc. Hơn nữa lần này là đi làm việc chứ không phải là lúc chơi đùa. Lý Anh Kiệt bắt nàng nhận lỗi cũng có lý của y.

Ly Muội rất tôn trọng Lý Anh Kiệt, không dám cãi lại. Nàng xụ mặt đi đến trước mặt La Vĩ Thanh, cúi đầu nói:

- Mong La tiên sinh không chấp.

Tuy đã nghe lời Lý Anh Kiệt nhận lỗi với La Vĩ Thanh, nhưng Ly Muội tính tình cương liệt, xưa nay ít khi phải nhận lỗi với ai. Hơn nữa lại chỉ vì một tên lưu manh béo La Vĩ Thanh này mà bị Lý Anh Kiệt mắng nên cảm thấy rất ảm ức.

Nhân lúc đứng cạnh La Vĩ Thanh khề lờm hẩn một cái tóc lửa, nói nhỏ qua kẽ răng:

- Ngươi cứ chờ đến ngày mai, bốn cô nương sẽ đem roi đến tạ lỗi ngươi như thế nào.

La Vĩ Thanh không ngừng kêu khổ trong lòng.

Gã cũng biết Lý Anh Kiệt bắt Ly Muội xin lỗi tên lưu manh béo này là vì muốn lấy lòng Vũ nên mặc dù Lý Anh Kiệt ăn nói khéo léo, vừa mắng nhích nàng nhưng cũng không tỏ ra quá giận. Cái án phạt điện bích một tháng kia cũng chỉ là kiểu nói qua loa cho có mà thôi.

Mình đây đang là cáo mượn oai hùm, bây giờ được chút phong quang, nhưng nếu Vũ rời đi rồi thì hôm sau quả thật là sẽ thấy ả Ly Muội này xách roi đến tạ tội. Chỉ là không biết roi sẽ quất ai, ai phải tạ tội mà thôi.

Đúng là đàn bà và tiểu nhân chó nên đắc tội.

Nhưng La Vĩ Thanh cũng chợt nhớ đến một điều - Gã cũng chính là tiểu nhân chứ đâu xa.

Mà tiêu chí của tiểu nhân thì chính là nhân lúc đắc ý, liều mạng chiếm tiện nghi.

La Vĩ Thanh bèn lên giọng:

- Ta vốn cũng không muốn chấp nhặt với cô. Nhưng khi này cô dùng cái thứ lực lượng gì đó đốt ta một hồi, đã khiến ta bị bỏng vài chỗ. Giờ phải làm sao?

Ly Muội bực tức nói:

- Nói láo! Dục Hỏa Công Tâm của bốn cô nương thiêu đốt ngươi từ bên trong ra. Nếu như ngươi bị bỏng vài chỗ ngoài da, chẳng hóa ra ngươi đã bị quay thành con lợn chín bọc cả bì ra rồi ư? Còn đứng được ở đây mà hoành hành ?

La Vĩ Thanh nghe Ly Muội nói vậy, lại nhớ đến tình cảnh của gã lúc đó quả thật thấy nóng từ bên trong nóng ra chứ không phải là bị lửa đốt như bình thường, bất giác thấy rất hiếu kì, bèn quay lại hỏi Vũ.

Vũ nghe La Vĩ Thanh hỏi, cũng gật đầu trả lời:

- Cái gọi là Dục Hỏa Công Tâm của cô ta thực ra là một loại dị năng khổng chế năng lượng. Cơ thể hoặc não bộ của cô ta có khả năng phát ra sóng điện não hoặc nhân điện trên cơ thể tạo thành một loại năng lượng chấn động

Năng lượng này cũng giống như sóng Viba trong lò vi sóng vậy, khi chiếu vào người người, lập tức khiến từng tế bào, phân tử mỡ, nước trong cơ thể người lay động dữ dội tạo thành nhiệt.

Do đó người cũng giống như miếng thịt để trong lò vi sóng, sẽ bị nóng từ trong nóng ra chứ không bị cháy bỏng ngoài da giống như bị thiêu bằng ngọn lửa.

La Vĩ Thanh nghe Vũ giải thích liền hiểu vì sao Ly Muội gọi kỹ năng đó là Dục Hỏa Công Tâm. Quả thật là giống như dục hỏa thiêu đốt tâm can vậy.

Lại nghĩ sâu hơn chút nữa, miếng thịt cho vào lò vi sóng mấy phút đã chín nhừ. Lúc đó mình cũng bị quay mất mấy chục giây, nóng đến cơ hồ mê man đi được, nếu bị quay tiếp chút nữa thì chỉ có nước thực sự thành con lợn nướng

Gã bực tức quay lại nói với Ly Muội:

- Thì ra người định dùng cái thứ năng lực mô phỏng cái lò vi sóng ấy để quay chín ta. May sao Bất Đào Ông ta phúc lớn mạng lớn có quý nhân phù trợ nên chỉ bị vài vết bỏng nhẹ. Chứ không thì đã bị hại vào tay con ác phụ người rồi.

Lý Anh Kiệt nghe La Vĩ Thanh nói vậy, bất giác nhúm mày không nói.

Ly Muội thì cười ngất :

- Vĩ hay lắm, vậy thì cứ coi như ta là " cái lò vi sóng có nường ". Nường con lợn béo nhà người bực một tí da thì đã làm sao? Lấy mấy miếng gạc băng lại là được chứ gì.

La Vĩ Thanh liền nói:

- Vậy người lấy gạc băng lại cho ta.

Nói đoạn bèn vạch áo ra. Trên cổ và vai gầy có vài vết cào xước nho nhỏ, cũng không rõ là lúc bị đốt nóng gãi cào cấu cơ thể mà xước hay là vì dễ chiếm tiện nghi của Ly Muội mà nhân lúc cởi áo tự cào mình mấy phát. Dù sao vết xước cũng rất nhỏ và mờ nhạt, trông chỉ giống như vết ngón tay ửng hồng mà thôi.

Ly Muội vốn là một cô gái trẻ. Dù là cô gái trẻ có luyện dị năng đi nữa thì trên người lúc nào cũng có một túi nhỏ đựng mấy đồ linh tinh như son môi, băng gạc...

Ly Muội vừa lấy mấy cái băng gạc từ túi ra đã thấy La Vĩ Thanh cởi áo khoe tằm thân béo tròn trĩnh trực thì kêu " Ôi " một tiếng vừa xấu hổ vừa vô cùng chán ghét. Nàng ném luôn mấy cái băng gạc vào mặt gã nói:

- Muốn bôn cô nường băng lại cho người ư? Nằm mơ.

La Vĩ Thanh liền phát huy sở trường lưu manh:

- Ài, cũng vì ông Lý đây muốn mọi việc giải quyết trong nhà nên ta mới nhờ cô. Chứ tay ta ngắn như vậy, làm sao tự băng gạc vào lưng mình được. Cô không băng cho ta, vậy ta đành đi ra bệnh viện điều trị vậy.

Lý Anh Kiệt thấy Vũ vẫn đứng cười cười xem kịch bèn chau mày nói với Ly Muội:

- Muội mau giúp La tiên sinh băng bó lại đi.

Ly Muội âm ức nói:

- Sao huynh lại hùa vào bắt nạt muội. Con lợn quay này cố tình giờ trò chứ gã thì cần gì băng bó.

Lý Anh Kiệt biết thừa La Vĩ Thanh chỉ là dọa làm lớn chuyện để lấy cớ trêu chọc Ly Muội mà thôi. Nhưng y nhớ lại lời La Vĩ Thanh lúc trước ví dụ năng của Ly Muội như cái lò vi sóng. Quả thật là cách ví von rất thô thiển nhưng càng ngẫm lại càng thấy vô cùng chính xác.

La Vĩ Thanh trước đó trao đổi với Vũ, hiển nhiên là do Vũ lý giải giúp hắn.

Người này không ngờ lại có cách lý giải năng lực của Ly Muội một cách trực quan thực tế mà lại rất có cơ sở khoa học như vậy. Quả là không tầm thường.

Trong mắt Lý Anh Kiệt, thực lực của Vũ lại càng sâu không lường được.

Người này nhất định phải chiêu lãm. - Lý Anh Kiệt tự nhủ.

Bởi vậy nên Lý Anh Kiệt không những không thông cảm, mà còn mắng át Ly Muội:

- Là muội gây họa, giờ phải chịu khổ, còn than vãn gì. Mau mau trị thương cho La tiên sinh đi.

La Vĩ Thanh thấy Li Muội phụng phịu sắp khóc nín nhịn đến băng bó mấy vết xước bằng sợi tóc của mình thì cảm thấy thực là khoan khoái, liền tục chỉ cho yêu cầu.

Thậm chí gã còn lấy cớ đau mỏi xương cốt, bắt Ly Muội đắp lưng bóp vai một hồi.

Ly Muội trong lòng âm ức đến cực điểm, tủi thân suýt khóc. Mặc dù bị La Vĩ Thanh đưa ra rất nhiều đòi hỏi vớ vẩn đến không tả được, nhưng cũng chỉ ỷ khuất mà làm.

Mặc dù hận La Vĩ Thanh đến nỗi đom đóm mắt, chỉ muốn bạo phát năng lượng mà tạc nó luôn tên lưu manh béo. Nhưng cũng chỉ dám tranh thủ ngất chéo lưng eo gãi mấy cái mà thôi.

La Vĩ Thanh da dầy nhiều mỡ nào biết đau đớn là gì. Ha hả cười to, cực kì đắc chí.

Lý Anh Kiệt thấy Vũ vẫn đứng bên xem kịch thì cũng không nói gì, đợi lúc La Vĩ Thanh mặc lại áo xống, mới bảo hắn nhắc lại lời mời Vũ về Hội sở tham quan.

Vũ cũng không làm giá, lập tức đáp ứng.

Hắn móc trong túi ra một xấp tiền, đưa cho La Vĩ Thanh:

- Cảm ơn anh La đã giúp đỡ tôi thời gian qua. Bây giờ tôi có chuyện phải làm, sẽ cùng bọn họ đi một chuyến. Tôi gửi anh phần tiền công còn lại.

La Vĩ Thanh thừa biết nếu Vũ đi rồi, ngay hôm sau hắn sẽ bị Ly Muội biến thành con lợn quay nên nào dám để hắn đi, vội nói:

- Ông chủ Vũ là người trọng tình trọng nghĩa, quả xứng với lời của Khổng Tử "Nhìn về phương nam mà học đạo nhân nghĩa". Hơn nữa lại tài cao học rộng, nhắc chân động tay ắt làm cho kinh thiên động địa. La Vĩ Thanh tôi chỉ một thân một mình. Vốn ước ao được đi du lịch thiên hạ cho tăng phần kiến thức. Nhưng vô học bất thuật nên chưa dám đi đâu.

Nay ông Vũ mới đến Trung Hoa, chưa thạo tiếng bản địa, giao tiếp bất tiện. Chi bằng để tôi tiếp tục đi theo làm người phiên dịch cho ông.

Vũ thấy La Vĩ Thanh nói năng khéo léo, lại tha thiết xin đi cùng mình, liền đáp ứng với gã.

La Vĩ Thanh cũng không có gia đình nhà cửa gì. Chỉ thu xếp mấy tiếng đã mang theo một túi đồ to theo Vũ đi cùng đám La Anh Kiệt về Bắc Kinh...

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giới - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Hội sở của Hiệp Hội Nghiên Cứu Các Hiện Tượng Cận Tâm Lý đặt tại Bắc Kinh, nhưng Lý Anh Kiệt lại đưa Vũ đến một khu trang viên tại ngoại ô thành phố Thành Đô của Tứ Xuyên.

Gọi là trang viên vì quả thực khu kiến trúc này được xây dựng theo phong cách cổ xưa.

Mặt tiền trang viên hướng ra một con sông nhỏ, muốn vào phải đi qua một cây cầu đá.

Cầu không dài lắm nhưng rất rộng rãi, hai bên thành cầu trồng hai hàng dương liễu rủ nghiêng xuống dòng sông trôi lững lờ tạo thành một khung cảnh đẹp đến mê người.

Mặc dù cầu rất rộng, thừa đủ cho 3,4 làn xe đi vào nhưng Lý Anh Kiệt vẫn bảo Cán dừng xe từ ngoài xa, để mấy người bọn họ tản bộ qua cầu đi vào trang viên.

Vũ vừa bước trên cầu vừa tám tặc với La Vĩ Thanh:

- Trung Quốc quả là vùng Thiên Châu Hạo Thổ, cảnh đẹp vô số. Tôi xem nhiều phim Trung Quốc thấy cảnh đẹp như tiên giới, hôm nay mới được tận mắt chứng kiến.

Hèn nào người ta thích đi du lịch. Được ngắm cảnh đẹp như thế này thì tâm hồn cũng được mở mang.

La Vĩ Thanh cũng gật gù:

"- Ông chủ Vũ nhìn xem, Trang viên này lưng dựa vào dãy đồi núi lớn, trước mặt có sông nước lượn quanh gọi là thế "ý sơn hướng hải" Là đất lành bậc nhất trong thuật phong thủy.

Trang Viên hướng về phía đông nam, trước mặt lại có con sông ứng với Thanh Long

Dãy đồi đằng sau kéo dài theo hướng Tây Bắc ứng với Huyền Vũ

Phía Tây là thành phố Thành Đô phát triển mạnh mẽ ứng với Bạch Hổ.

Lại nhìn sang Phía nam sẽ thấy con sông uốn quanh một rừng trúc trải ra một vùng rộng lớn. Ứng với Chu Tước thế là đủ bộ tứ phương."

Gã nói đoạn giọng ngon cái khen ngợi

" - Đất này nói là đắc địa cũng không phải, mà phải gọi là đắc đắc đắc đắc địa mới đúng. E rằng mỗi tác đều giá trị phi thường. Mà nếu có muốn mua, chỉ tiền thôi cũng không mua được.

Ấy thế mà Hiệp Hội này lại chiếm dụng cả một trang viên rộng lớn như thế. Quả thật là thực lực lớn đến bất khả tư nghị a "

La Vi Thanh vốn là một lưu manh, hay còn gọi là "cò" chuyên môi giới cổ vật, môi giới nhà đất ở Bằng Tường.

Đồ giả đắt dữ mà qua lời gã cũng còn trở thành chí bảo hiếm gặp. Huống chi trang viên này quả thật là nơi thắng địa. Vũ nghe gã nói, luôn miệng đồng ý.

Lý Anh Kiệt dẫn Vũ qua cầu, vượt qua một khoảng đất rộng tới trước một cánh cửa lớn khép hờ, bên trên có một tấm biển lớn khảm hai chữ bằng đá.

La Vi Thanh nhanh nhẩu chỉ hai chữ ấy nói:

- Thì ra đây vốn là một cái thôn, hèn nào chiếm được vị trí đắc địa đến vậy. Ông chủ Vũ nhìn xem, hai chữ kia là Dịch Thôn.

Cánh cửa lớn không đóng, Lý Anh Kiệt đẩy mạnh mời Vũ và La Vi Thanh vào. Vũ theo Lý Anh Kiệt băng qua một khoảng sân rất rộng tới một căn nhà lớn.

Sau khi mời Vũ và La Vi Thanh ngồi, Lý Anh Kiệt nói:

- Mời ông Vũ và La tiên sinh đợi ở Tri Khách Đường. Tôi sẽ đi mời thư kí Bạch tới gặp hai vị.

La Vi Thanh vốn là kẻ môi giới cổ vật. Tuy rằng chỉ lừa bịp là chính, nhưng cũng có con mắt và kiến thức về đồ cổ. Gã đi quanh phòng, liên tục trầm trồ trước những tấm bích họa, bình phong. Thậm chí theo như lời gã thì cả bộ bàn ghế họ đang ngồi cũng là đồ cổ gỗ tốt, giá trị không nhỏ.

Vũ và La Vi Thanh ngồi tại Tri Khách Đường chờ tới gần 10 phút vẫn không thấy Lý Anh Kiệt quay lại. La Vi Thanh bắt đầu sốt ruột. Gã quay sang thì thảo với Vũ:

- Hình như bọn họ đang chơi trò gì đó. Tôi cảm thấy có người đang theo dõi mình.

Nhưng nãy giờ tôi ngó nghiêng khắp phòng, không thấy có chiếc camera nào, không hiểu là họ định làm gì.

Vũ cười đáp:

- Tôi cũng không thích chờ đợi thế này. Hay là tôi và anh La chơi đánh cuộc nhé.

La Vi Thanh tò mò hỏi:

- Ông chủ Vũ định đánh cuộc thế nào?

Vũ nói:

- Đánh cuộc xem lúc nào thì có người đến gặp chúng ta. Cho anh La đoán trước.

La Vi Thanh gật đầu, nhìn đồng hồ nói:

- Nãy giờ tuy lâu, cũng chưa tới 10 phút, hơn nữa thôn này rất rộng. Tôi đoán chừng 10 phút nữa mới có người đến.

Vũ cười đáp:

- Tôi thì đoán là chỉ cần 1 phút nữa là có người đến gặp chúng ta.

Vũ vừa dứt lời, Một tiếng nói vang lên:

- Để hai vị phải chờ lâu, Bạch Cổ Văn thật thấy xấu hổ. Mong hai vị lượng thứ.

Một người đàn ông ăn mặc giản dị bước vào, mỉm cười chào Vũ.

Vũ neho mắt nhìn người đàn ông tên Bạch Cổ Văn này.

Bạch Cổ Văn hình dáng bình thường, ăn mặc dân dị, ánh mắt cũng mờ mờ không có gì khiến người khác phải chú ý. Nhưng Vũ lại đặc biệt lưu ý tới ông ta.

Vũ chú tâm quan sát Bạch Cổ Văn không phải bởi vì ông ta có thể nói tiếng Việt rất trôi chảy. Cũng không phải vì ông ta bất ngờ lên tiếng khiến hấn giật mình.

Mà bởi vì Bạch Cổ Văn biểu hiện hoàn toàn bình thường.

Mỗi bước chân, cử chỉ của ông ta tự nhiên lưu loát, phối hợp với không gian xung quanh như thể ông ta là một cái cây trong vườn, cử chỉ của ông ta là lá cây dao động.

Là người mà như vật thể. Là động mà lại như tĩnh. Khiến người khác nhìn ông ta giống như đang xem tivi. Thấy người mà như không phải người. Thấy cảnh mà không phải cảnh.

Vũ liếc nhìn sang La Vi Thanh, thấy gã cũng trở nên lúng túng gượng gạo. Dường như hơi mất thăng bằng.

"Người nào đứng trước Bạch Cổ Văn ắt sinh ra cảm giác chính mình lạc lõng không phù hợp. Đứng trên đất bằng mà như thể đang lạc vào ảo cảnh. Mà cảm giác đó lại không phải do bị ông ta tác động đến giác quan mà là vì ông ta thực sự phối hợp quá hoàn hảo với hoàn cảnh, khiến đối phương tự sinh ra ảo giác.

Người này đã đạt tới cảnh giới Nhân Thiên Hợp Nhất. Là cao thủ. " - Vũ thầm nghĩ

Bạch Cổ Văn bước tới trước mặt Vũ, chìa tay nói:

- Ta nghe Lý Anh Kiệt nói ông Vũ không những có được pháp bảo thần kì, mà còn có đạo thuật cao thâm. Hôm nay ông Vũ tới thăm quan bốn hội, Bạch Cổ Văn ta thực lấy làm vui mừng. Mong ông Vũ có thể chỉ giáo nhiều điều.

Vũ cười nhẹ, khiêm tốn bắt tay Bạch Cổ Văn, luôn miệng nói:

- Không dám, không dám. Vũ tôi chỉ mới chập chững bước đầu nhập đạo. Kiến giải còn nông cạn, đạo thuật lại chưa được tinh tường. Thường nghe Trung Hoa đạo thuật mấy ngàn năm phát triển rực rỡ. Tông phái vô số, cao thủ như mây nên dốc lòng tận lực xa tới học đạo.

May sao được anh Lý quý mến giới thiệu tới đây. Mong ông Bạch và quý hội giúp đỡ.

Vũ và Bạch Cổ Văn cười cười nói nói nhưng trên mặt liên tục hiện ra thần sắc kì lạ.

Nguyên khi hai người vừa bắt tay, Vũ bỗng cảm thấy một luồng trường lực kì lạ từ tay Bạch Cổ Văn truyền qua tay mình.

Luồng trường lực này như điện mà lại chậm rãi, như gió mà không lay động quần áo, từ bàn tay truyền ngược lên trên.

Vũ khê đảo mắt, nhưng lại mặc kệ cho luồng trường lực ấy lan khắp toàn thân.

Luồng trường lực nọ giống như xúc tu của một con bạch tuộc, mềm mại mà nhạy cảm. Từng đầu xương, mớ cơ, mạch máu của Vũ đều bị chạm qua.

Chỉ chớp lát, Bạch Cổ Văn đã dò xét toàn bộ cơ thể Vũ. Cả cơ thể của Vũ đều bị Bạch Cổ Văn thấy hết. Thậm chí lực phù ngũ tạng, kinh mạch máu huyết của Vũ cũng bị họ Bạch nắm rõ như lòng bàn tay.

Lúc này, nếu Bạch Cổ Văn chỉ cần khê vận chuyển ý nghĩ, liền có thể thông qua trường lực kia mà tác động đến huyết tạng của Vũ. Muốn hấn chết là chết, muốn hấn bệnh là bệnh. Đồng thời cũng có thể dễ dàng chữa khỏi mọi bệnh tật cho hấn.

Bạch Cổ Văn cũng không có ác tâm, dùng luồng trường lực thăm dò cơ thể Vũ một vòng rồi triệt tiêu hoàn thủ.

Nhưng lúc này bỗng nhiên Bạch Cổ Văn cảm thấy vô cùng kinh dị.

Luồng trường lực mà ông ta phát ra không những không bị triệt tiêu, mà lại còn mạnh mẽ hướng về phía Bạch Cổ Văn mà dò xét ngược lại.

Bạch Cổ Văn sắc mặt kinh hoàng, thân hình khê lay động. Một luồng kinh lực mới thoát ra chấn tan luồng trường lực cổ quái kia. Cùng lúc đó cả hai cùng rút tay về.

Vũ và Bạch Cổ Văn nhìn thẳng vào mắt nhau, cả hai cười xã giao rồi ngồi xuống ghế.

Bạch Cổ Văn mở lời trước:

- Thật không ngờ ông Vũ lại là người đồng đạo. Chẳng hay ông Vũ học được Thuật Thám Hồn này từ vị tiền bối nào vậy?

Vũ giơ ngón tay cái khen:

- Thì ra môn công pháp này gọi là Thuật Thám Hồn. Quả là một môn đạo thuật cao thâm. Không những có thể thăm dò tới từng kinh mạch huyết đạo của đối phương, mà còn có thể dò thám được cả những phản ứng tâm linh nhỏ nhất, nắm được cả ý niệm trong đầu, không chế tâm linh. Quả nhiên có thể gọi là Thám Hồn.

Tôi trước giờ chỉ nghe đến thuật này ở trong truyền thuyết, những tưởng chỉ là người ta tưởng tượng ra. Không ngờ mới đến Dịch Thôn đã gặp được ông Bạch nắm vững thuật này. Đúng là đi một ngày đàng học một sàng khôn.

Bạch Cổ Văn vội đáp:

-Thám Hồn Thuật này Bạch Cổ Văn tôi luyện mười mấy năm nay, mới nắm được chút thành tựu nho nhỏ. Chỉ là chút công phu bắt mạch chữa bệnh, còn xa mới có thể gọi là Thám Hồn. Thám Hồn Thuật luyện tập mười phần khó khăn, không những cần có thiên phú, cảm giác linh mẫn mà còn phải ngày đêm luyện tập. Gia sư năm xưa cũng chưa luyện thành đến mức Thám Hồn.

Khi này ông Vũ hiển lộ thủ đoạn, tôi thấy mười phần quen thuộc. Không rõ là học tập từ vị tiền bối nào?

Vũ cười xòa, lắc đầu đáp:

- Ông Bạch chớ khiêm tốn. Thám Hồn Thuật này luyện tập cực kì khó khăn, lại yêu cầu tố chất thân thể rất cao. Hơn nữa phải là người có kiến thức quảng bác, tâm tư nhạy bén như ông Bạch đây thì mới có thể học được. Đừng nói là Vũ tôi không có duyên được cao nhân chỉ dạy mà dù tôi có muốn học cũng chẳng học nổi.

Vừa rồi được tận tay thể ngộ ông Bạch thi triển bí thuật, tôi không kìm được có ý định bắt chước. Thật là xấu hổ, mong ông Bạch thứ lỗi.

Bạch Cổ Văn nghe Vũ nói mà kinh dị không thôi.

Thám Hồn Thuật quan trọng nhất là thể ngộ. Nhưng một người thì không thể đủ kinh nghiệm lý giải hết thấy những thể ngộ ấy. Cần nhất là phải có một vị tiền bối luyện tập nhiều năm luôn luôn ở bên chỉ dẫn, giảng giải mới có thể giúp người luyện tập thông hiểu được thuật này. Nếu không có sự phụ truyền dạy những kinh nghiệm đi trước thì dù có được công pháp, tự mình luyện tập 10 năm cũng chưa chắc đã có tiến bộ nổi.

Thám Hồn Thuật luyện tập khó khăn như vậy, nên Bạch Cổ Văn không thể tin được là có người nào lại chỉ trong vài giây có thể bắt chước được.

Nhưng Bạch Cổ Văn là người luyện tập Thám Hồn Thuật, ông ta hiểu rõ thuật này chú trọng thể ngộ, dựa vào cảm giác của bản thân mà hình thành nên thủ pháp riêng.

Một thầy dạy nghìn trò cũng không có người nào có thủ pháp giống nhau. Ấy vậy mà nhớ lại khi đó luồng trường lực mà Vũ sử dụng lại giống của Bạch Cổ Văn đến kì lạ.

Điều này khiến Bạch Cổ Văn không thể phản biện, trong lòng thầm nhủ "Nếu quả thật người này có thể học tập rồi bắt chước được bí thuật của người khác chỉ trong chớp mắt như vậy thì hẳn là cái loại người gì đây? ".

Vũ thấy Bạch Cổ Văn nhìn mình trân trân, ánh mắt lộ rõ vẻ bất khả tư nghị thì mỉm cười :

" - Ông Bạch cũng chớ lấy làm kinh dị.Tôi đã nói từ trước, Thám Hồn Thuật là một bí thuật phi thường khó học. Vũ tôi cũng không có tài năng và tư chất để học.

Nếu thuật này ví như một bộ kinh thư ý nghĩa thâm ảo, thì Vũ tôi là kẻ một chữ bẽ đôi không biết. Dù có đưa cả quyển đến tay, chú thích rõ ràng thì vẫn như cũ không sao hiểu nổi. Nói gì đến vận dụng thuần thực, học theo sách ấy.

Chẳng qua tôi có chút tiểu thuật, có thể nhìn chữ mà vẽ, dù không hiểu ý nghĩa thế nào nhưng cũng có thể chép lại một đoạn.

Khi này tôi dùng cách sao chép lại thủ pháp của ông Bạch khiến ông kinh ngạc một phen. Thực ra tôi dùng thủ pháp của ông mà không có được thể ngộ của ông, nên chỉ là giống nhau cái vỏ bề ngoài, bên trong thực chất là một chút cũng không nắm được. "

Bạch Cổ Văn nghe Vũ nói lập tức hiểu được, khẽ A lên một tiếng đoạn khẳng khái nói:

- Khi này nghe Lý Anh Kiệt khen ông Vũ đạo thuật tinh thâm, kiến giải độc đáo, tôi quả thật có ý muốn thử tài.

Không ngờ ông Vũ so với lời của Lý Anh Kiệt càng khiến người ta phải bội phục. Bạch Cổ Văn ta phục rồi.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giời - Khai Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

- Bạch tiên sinh đã hết lời tán dương, bọn ta cũng không dám không phục.

Hoan nghênh ông Vũ đại giá quang lâm tề thôn.

Ngoài cửa Tri Khách Đường xuất hiện hai người. Một nam một nữ cùng tiến vào phòng.

Bạch Cỏ Văn liền giới thiệu :

- Giới thiệu với ông Vũ, đây là Cực tiên sinh - là thôn trưởng của Dịch Thôn này, cũng là phó chủ tịch của bốn hội.

Vị này là Hồng phu nhân, đường chủ của Chu tước đường. Một phân hội của bốn hội.

Vũ quay người chào hỏi hai người mới tới.

Hai người này phong cách thật khác nhau.

Người đàn ông có gương mặt từng trải rắn rỏi, làn da hơi đỏ, làn môi mỏng với cái cằm bạnh trông khá dữ dằn. Cặp mắt sáng như điện khiến người ta có cảm giác không giận mà uy, khí khái lắm liệt.

Vị Cực tiên sinh này toát lên phong cách bá đạo như thể mãnh tướng đứng trước vạn quân. Nhất hô bá ứng không ai dám trái lời.

Còn vị Hồng phu nhân kia thì ngược lại, làn da trắng mịn, môi đỏ như son, đôi mắt lung linh như nước, phong tình vạn chủng.

Mặc dù vóc người và cử chỉ mang theo sự thành thực chỉ có được ở nữ nhân từng trải, nhưng làn da Hồng phu nhân lại trắng nõn trẻ trung cộng với những đường nét xinh xắn như một cô gái mới lớn khiến Vũ cảm thấy hơi có chút yêu dị cuốn hút.

Vũ nhìn thấy rất quen thuộc nên nhìn nàng hơi có chút chăm chú.

Hồng phu nhân trên mặt không dùng son phấn thái độ tự nhiên, có chút lạnh lùng thế nhưng mỗi cử chỉ đều có thể câu hồn nhiếp phách người ta.

Vũ phải liên tục tự trấn định trong lòng mới tránh khỏi thất hốt.

Không ngờ nhìn sang bên, thấy La Vi Thanh ánh mắt như si như mê, thân hình béo núc đờ đẫn cả ra. Thậm chí cổ gã còn vươn ra như thể muốn nhìn Hồng phu nhân thật gần hơn nữa.

Hồng phu nhân thấy La Vi Thanh nhìn mình chòng chọc như muốn ăn tươi nuốt sống, khẽ chau mày nói:

- Đây là vị La tiên sinh mà tiểu Ly đã kể phải không? Quả không sai lời.

La Vi Thanh nghe Hồng phu nhân nói mắt mê mẩn, nhưng coi như đang nói về một người nào khác. Gã gật đầu:

-Được Hồng cô nương biết đến, La Vi Thanh thật là vinh hạnh.

Hồng phu nhân bắt đầu phát bực, nói:

- La tiên sinh thực khiến cho bốn phu nhân mở mang tầm mắt. Xem ra thực sự có người có thể chiếm được tiện nghi của tiểu Ly. Bốn phu nhân sống đến ngần này năm, mới gặp được La tiên sinh là người thứ nhất.

La Vi Thanh vốn thường ngày rất linh lợi khéo léo. Làm lưu manh lừa đảo nhiều năm, ý tứ người khác thế nào gã nắm được hết.

Cái tên hiệu Bát Đảo Ông của gã cũng không phải là hữu danh vô thực.

Ấy thế nhưng đứng trước mặt Hồng phu nhân gã bỗng trở thành thẳng ngốc, ăn nói hàm hồ.

"- Hồng cô nương quá khen, La tôi cũng lần đầu tiên được gặp người con gái xinh đẹp như Hồng cô nương. Dù là minh tinh màn bạc cũng không so sánh được một phần. Khiến cho La Vi Thanh tôi ngưỡng mộ không thôi, được gặp cô nương một lần, chết không hối tiếc..."

Hồng phu nhân từ nhỏ đã có mị lực trời sinh, không những xinh đẹp động lòng mà còn là thiên tài hiếm có. Từ lúc hiểu biết đến nay đều là ở vị trí cao cao tại thượng.

Đàn ông hâm mộ có đến cả ngàn nhưng không một ai dám biểu hiện lỗ lã trước mặt nàng. Hết thầy đều phải cúi đầu ánh mắt háo sắn, cẩn trọng lời nói trước mặt nàng.

Thậm chí coi nàng như thần tượng, tôn thờ trong lòng.

Hồng phu nhân lại chứa ghét đàn ông khinh bạc háo sắn, ghét đến nỗi mỗi ngày đều dạy dỗ Ly căm thù bọn đàn ông coi thường phụ nữ.

Chính vì vậy nên khi Ly bị La Vi Thanh nhìn với ánh mắt soi mói thì lại vô cớ xuất thủ không biết kiềm chế.

La Vi Thanh ăn nói hàm hồ lỗ lã khiến Hồng phu nhân tức đến xì khói.

Nàng nghiêng răng hừ nhẹ:

- Nếu vậy thì người đi chết đi.

Lời nói còn chưa dứt, không khí trong phòng đã tăng lên thấy rõ.

Một ngọn lửa xanh lét đã hướng phía La Vi Thanh phóng tới.

Ngọn lửa này không biết xuất ra từ đâu, cũng không thấy nó được đốt bằng cái gì mà phát ra sắc xanh lung linh.

Ngọn lửa màu xanh thoạt trông thật đẹp đẽ nhưng chỉ nhìn không khí bị đốt cho nóng rực vẩn vơ là đủ biết nhiệt độ của nó nóng đến kinh người.

La Vi Thanh nếu bị ngọn lửa cực nóng này liếm qua thì ắt bị đốt cháy đen thành cục than, đến lợn quay cũng không bằng.

Vũ này giờ nhìn La Vi Thanh và Hồng phu nhân đối đáp chả hiểu cái gì, tuy nhìn thái độ có thể biết La Vi Thanh chọc Hồng phu nhân phát cáu. Nhưng hai người nói chuyện bằng tiếng Trung Quốc, hẳn nghe không hiểu.

Đột nhiên lại thấy Hồng phu nhân xuất thủ thiêu chết lưu manh béo khiến Vũ giật mình hét lên một tiếng, nhảy bật khỏi ghế. Xông đến chắn trước mặt La Vi Thanh.

Tiếng hét của Vũ vừa kịp đề tỉnh La Vi Thanh, Gã không hổ danh là Bất Đảo Ông. Vừa bị công kích đến liền né tránh ngay.

La Vi Thanh thân hình mập mạp, thoạt nhìn chậm chạp nhưng hóa ra phản xạ lại rất nhanh nhẹn.

Gã ngã ngửa người ra sau, đè luôn lên cái ghế tựa

Cả ghế lẫn người lộn một vòng đồ liêng xiêng ra đất. Rồi như một con lật đật bật ngay dậy, chạy trời chết.

Ngọn lửa màu xanh phóng đến đã nhanh, La Vi Thanh lẩn tránh còn nhanh hơn. Khi ngọn lửa liếm đến chỗ gã vừa đứng thì đã chỉ còn cái ghế tựa nằm chổng chơ ở đó.

Ngọn lửa vừa liếm đến, chiếc ghế gỗ sơn màu cánh gián bỗng đen sạm lại, quắt đi vì hơi nóng rồi bốc cháy rùng rục.

La Vi Thanh liếc mắt lại nhìn thấy cảnh ấy mà toát mồ hôi lạnh.

Nếu vừa rồi gã chỉ chậm một chút thôi, thì giờ gã đã thành một cái bụi nhùi đem đốt đèn trời được rồi.

Ngọn lửa màu xanh dường như có mắt, lại nhắm phía La Vi Thanh đuổi tới.

La Vi Thanh lúc này còn đang thờ phào, bỗng nhiên thấy ngọn lửa lại như oan gia tìm đến thì sợ đến hồn vía lên mây, vừa chạy vừa lẩn, né tránh khắp phòng. Miệng không ngừng kêu cứu.

Vũ xông đến cứu La Vi Thanh không kịp, lòng đang lo lắng, thì thấy La Vi Thanh dùng một loạt động tác xấu xí hỗn loạn mà nhanh như chảo chớp né được ngọn lửa thì trong lòng cũng đỡ hoảng hốt.

Nhìn thấy ngọn lửa lại tiếp tục đuổi theo La Vi Thanh, nhất mực đòi giết chết gã lưu manh béo. Vũ nổi giận gầm lên một tiếng

Hắn tưởng Hồng phu nhân và La Vi Thanh mới nói chuyện vài câu, dù lưu manh béo có chọc giận bà ta đến thế nào thì bà ta cũng chỉ là giận dữ nhất thời ra tay hơi nặng một chút. Không ngờ bà ta lại quyết tâm giết chết La Vi Thanh.

Vũ vung tay. Một khối cầu bạc từ tay hắn thoát ra, lao về phía ngọn lửa màu xanh.

" Oành " một tiếng.

Khối cầu bạc va chạm với ngọn lửa màu xanh, tức thì tạo thành một tiếng nổ trầm như tiếng sấm

Ngọn lửa màu xanh cũng giống như bức tường hỏa nhiệt của Ly, lập tức bị nổ tan thành từng mảnh.

Vũ giận dữ quát lên:

- Dừng tay.

Hồng phu nhân thấy ngọn lửa màu xanh của mình bị Vũ tạc nổ, hơi có chút kinh ngạc, rồi chuyển thành cười mát.

Ngọn lửa màu xanh vừa bị nổ thành hàng trăm tia lửa nhỏ bỗng nhiên bùng lên thành hàng trăm ngọn lửa xanh lét bay lượn trong phòng.

Không khí trong phòng kịch liệt nóng lên. Những người đứng trong phòng có cảm giác như đang bị thiêu trong lò lửa.

Bạch Cổ Văn thấy lửa cháy rùng rục khắp phòng vội lên tiếng nhưng Cực tiên sinh lại đưa tay ngăn họ Bạch lại.

Bạch Cổ Văn đưa mắt nhìn qua, lúc này khung cảnh trong phòng vừa hoành tráng vừa quý dị đến cực điểm.

Hàng trăm ngọn lửa xanh lét nóng đến cả nghìn độ bay lượn xung quanh La Vi Thanh và Vũ tạo thành một quả cầu lửa màu xanh bao trọn hai người vào giữa.

Khối cầu lửa này đốt cho lớp gỗ trên vách cong cả lại, những đồ vật ở gần khối cầu tức thì bắt lửa bốc cháy rùng rục vô cùng đáng sợ.

Khối cầu lửa bỗng nhiên thu nhỏ lại.

Không khí bên trong khối cầu bị đốt cháy sạch, vừa nóng vừa ngột ngạt.

Đừng nói là hai người bằng xương bằng thịt, dù là đặt một thùng nước lớn ở trong khối hỏa cầu này thì cũng bị hơi nóng làm cho bốc hơi bằng hết trong vòng mấy giây.

Hai người ở trong khối cầu dù không chết vì nóng thì cũng sẽ chết vì không còn không khí để thở.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giới - Khai Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Bạch Cổ Văn thấy Hồng phu nhân vận dụng Hỏa Võng Thuật vây chết hai người khách thì giận dữ hét lên:

- Hồng phu nhân làm vậy có ý gì, dù sao họ cũng là khách nhân của Dịch Thôn. Mau dừng tay.

Hồng phu nhân không đáp lời Bạch Cổ Văn mà liếc mắt nhìn Cực tiên sinh, thấy Cực tiên sinh hai mắt nhắm lại, nhẹ vận khí. Hồng phu nhân bèn phóng tay làm tới.

Hỏa Võng thu nhỏ lại càng lúc càng nhanh, chớp lát đã sát đến bên người Vũ và La Vi Thanh.

Vũ cũng không khách khí, hấn chậm rãi vùng tay.

Vũ khoát tay trong không khí nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác là hấn đang dùng tay khóa nước. Lập tức trong không gian xuất hiện những điểm sáng xoáy tròn giống như những xoáy nước lan ra tứ phía.

Những xoáy nước này rất nhỏ, khi xoay cũng rất chậm chạp nhưng khi chúng vừa chạm vào lưới lửa tức thì lưới lửa đang cháy phừng phừng kia liền bị nổ ra thành từng đốm lửa nhỏ, bắn tán loạn khắp phòng.

Hỏa Võng Thuật vừa bị phá, tức thì không khí vốn bị đốt bên trong liền thoát ra, tạo thành một cơn gió mạnh thổi ra ngoài cửa. Cơn gió khiến Bạch Cổ Văn, Cực tiên sinh cũng phải nghiêng mặt tránh.

Vũ cũng không dừng tay, từ cơ thể hấn thoát ra hơn chục khối cầu sáng nhỏ li ti như đàn đom đóm.

Hấn vùng tay chỉ về phía Hồng phu nhân. Tức thì đàn đom đóm kia như thiêu thân thấy lửa, lao thẳng về phía Hồng phu nhân.

Hồng phu nhân vừa bị Vũ phá tan Hỏa Võng Thuật, còn chưa kịp kinh ngạc đã lại thấy một chùm sáng lao về phía mình vội hé miệng phun ra một luồng hơi nóng.

Luồng hơi nóng từ miệng Hồng phu nhân vừa gặp không khí tức thì đốt cho không khí bốc cháy bùng bùng, tạo thành một lưới lửa dài trùm lấy chùm sáng mà Vũ phát ra.

Oanh oanh, chùm sáng bị luồng khí nóng làm nổ tung khiến cả căn phòng rung lên vì chấn động. Luồng hơi nóng do Hồng phu nhân thổi ra cũng bị nổ cho tán loạn.

Mấy đốm sáng nhỏ như đom đóm ấy không ngờ lại có thể nổ mạnh kinh người, cả Vũ và Hồng phu nhân đều bị dư chấn đẩy lui về sau.

La Vi Thanh khi này bị Hỏa Võng Thuật vây khốn, không những bị đốt cho bỏng rát mà không khí cũng bị đốt cháy hết, hít thở không thông tưởng như đã bị thiêu sống.

Đến khi Vũ phá tan Hỏa Võng Thuật khiến gã như được sống lại, ngồi thở hồng hộc dưới đất.

La Vi Thanh đang ngồi thờ, bỗng nhiên bật dậy nhanh như điện xẹt, hai tay cong cong như móc câu xông tới vồ lấy Hồng phu nhân.

Hồng phu nhân giật mình lui lại phía sau, thân pháp của nàng rất nhanh, lách mình một cái đã né được cú vồ của La Vi Thanh. Đồng thời hít mạnh một hơi, lại thổi ra một luồng lửa nhắm vào gáy La Vi Thanh.

La Vi Thanh không hổ là Bất Đảo Ông, luồng lửa nóng tấp đến cực nhanh nhưng gã cũng kịp nhào xuống đất, vừa vặn né qua lưỡi hái tử thần.

Hồng phu nhân hai mắt tỏa sáng, hai tay bắt thành 2 cái thủ ấn, vất chéo trước ngực

Tức thì không khí xung quanh bà ta bốc cháy dữ dội thành một ngọn lửa lớn, bao trùm luôn Hồng phu nhân vào trong.

Cơ thể Hồng phu nhân như cát khô hút nước, ngọn lửa vừa bao trùm lấy thân mình lập tức tiến nhập vào cơ thể nàng khiến cho làn da Hồng phu nhân sáng lên như than hồng.

Hồng phu nhân đứng trong ngọn lửa lớn khẽ vẫy tay. Một lưỡi đao lửa liền nhắm La Vi Thanh chém xuống. La Vi Thanh vừa lồm cồm bò dậy lại vội lăn mình một cái, né sang một bên. Nhưng lưỡi đao lửa như có mắt, bám riết không rời. Lại quét tới trước mặt không cho gã chút thời gian nào để đứng dậy.

La Vi Thanh cũng dứt khoát không thêm đứng dậy. Gã lợi dụng cơ thể béo tròn như hòn bi lăn luôn mấy vòng trên sàn nhà, khéo léo tránh thoát được lưỡi lửa. Miệng không ngừng la cứu mạng

Mấy người Bạch Cổ Văn, Cực tiên sinh đứng ngoài nhìn không khỏi tấm tắc:

- Đã lâu không được thấy Hồng phu nhân dùng qua Hóa Vân Chiến Giáp trong Ngự Hòa Thuật, không ngờ nàng ta có thể khống chế ngọn lửa khiến vài vốc dù ở trong ngọn lửa cũng không bốc cháy. Quả nhiên công lực tinh tiến. Đáng tiếc...

Bạch Cổ Văn cũng lắc đầu nói:

" - Đúng là đáng tiếc a. Hồng phu nhân luyện được Ngự Hòa Thuật lẽ ra là việc đáng mừng. Nhưng nàng ta có thể ngự hòa, mà không thể ngự tâm. Hành sự quá mức lỗ mãng.

Ai lại vì một chút không vừa ý mà dùng đến Ngự Hòa Thuật dồn người ta vào chỗ chết.

May sao anh chàng La Vi Thanh này lại cũng nhanh nhẹn không ngờ nên vẫn chưa gây ra án mạng. "

" Ài, Cực tiên sinh mau bảo nàng ta dừng tay đi. Nàng ta thực sự muốn giết người đó a "

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giới - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Cực tiên sinh chưa kịp cất tiếng thì đã thấy Vũ vung tay, một vật hình tròn bay ra, chắn giữa ngọn lửa và La Vi Thanh. Vật này không ngờ có thể hoàn toàn chặn được ngọn lửa.

La Vi Thanh thấy vật này thì yên tâm hẳn, vội vã đứng lên, phóng ra sau lưng Vũ.

Gã đã từng được món pháp bảo này cứu mạng một lần, nên hoàn toàn tin tưởng chiếc đĩa đá ấy có thể bảo hộ được Vũ và gã trước hỏa thuật của Hồng phu nhân.

La Vi Thanh kêu lên the thé:

- Lửa cháy phải có củi than. Ông chủ Vũ mau dùng pháp bảo đánh ngất ả ta đi.

La Vi Thanh nói rất đúng.

Từ sau khi bị Ly Muội dùng Dục Hóa Công Tâm thiêu đốt, La Vi Thanh đã không ngừng nghĩ về dị năng đặc biệt của Ly Muội. Tuy gã không luyện qua dị năng đạo thuật, nhưng Vũ từng nói người luyện dị năng hỏa hệ thường tôn sùng và mô phỏng ngọn lửa nên các đặc tính dị năng cũng không khác biệt với các đặc tính của lửa.

Đặc tính của lửa là thiêu đốt không ngừng, càng cháy càng mạnh.

Nếu không lập tức khống chế được Hồng phu nhân thì không thể nào dập tắt được ngọn lửa được tạo ra bởi Hỏa hệ dị năng này được.

Khi này La Vĩ Thanh muốn xông tới bắt Hồng phu nhân chính vì lý do này. không ngờ người luyện Hỏa thuật vốn giỏi công không giỏi thủ nhưng Hồng phu nhân lại luyện thành Ngự Hỏa Thuật biến toàn thân thành ngọn lửa khiến gã cũng bó tay.

Vũ gạt đầu, chiếc đĩa đá vừa xoáy tròn chặn ngọn lửa, vừa lao thẳng về phía Hồng phu nhân.

Hồng phu nhân cũng được Ly Muội kể về món pháp bảo này. Nàng hít một hơi, tay phải đang bắt chéo trước ngực khê đẩy ra.

Một ngọn lửa cực nóng phát ra từ cánh tay nàng, hóa thành một con chim lửa với những sợi lông đuôi dài uyển chuyển múa lượn trong không trung.

Những chiếc móng lửa sáng trắng của con chim lửa khéo léo chụp ngay lấy chiếc đĩa đá khiến nó dừng lại trên không trung.

Bạch Cổ Văn đứng ngoài kinh ngạc thốt lên:

- Hỏa Phụng Liễu Nguyên !

Đồng thời tay trái của Hồng phu nhân múa vòng trên không trung, một con phượng hoàng lửa xuất hiện trong không trung, uốn lượn lao về phía Vũ và La Vĩ Thanh.

Con phượng hoàng lửa còn chưa vào tới mà không khí đã bị đốt cháy đến mức vặn vẹo.

Vũ dường như không bị ảnh hưởng lắm, nhưng La Vĩ Thanh thì đã bị nóng đến nổi mồ hôi bốc hơi lên thành một làn khói nhẹ.

Vũ thấy vậy chau mày, hét lên một tiếng. Chiếc đĩa đá rung mình xoay tròn, hất văng con hỏa phụng ra rồi bay ngược trở lại, xoay tròn trên đầu La Vĩ Thanh.

Chiếc đĩa đá phát ra ánh sáng lấp lánh, tạo thành một cái lồng vô hình chụp lấy hai người khiến hai con hỏa phụng cũng không cách nào tiếp cận được.

Vũ và La Vĩ Thanh đứng dưới sự bảo hộ của chiếc đĩa đá đang xoay tròn trên đầu trong khi Hồng phu nhân vẫn như một người lửa đứng một chỗ thao không hai con hỏa phụng không ngừng vờn vũ xung quanh.

Vũ phát ra mấy trái cầu sáng phóng về phía hai con hỏa phụng, nhưng hai con hỏa phụng này cũng sinh ra từ lửa, nhưng lại không bị nổ tung giống như Hỏa Tường Thuật của Ly Muội hay Hỏa Võng Thuật của Hồng phu nhân.

Chúng chỉ múa loạn lên khi bị trúng đòn chứ nhất quyết không chịu rời hai người.

Cả Vũ và Hồng phu nhân đều tạm thời không thể công kích được nhau, đành đứng nhìn nhau chòng chọc.

Lúc này quang cảnh trong phòng đã hoành tráng đến cực điểm, nếu người ngoài nhìn thấy, ắt cho rằng mình đang bị lạc vào thế giới phim ảnh.

Bạch Cổ Văn thấy Vũ bị vây khốn nhưng cũng không bị Hỏa Phụng Liễu Nguyên của Hồng phu nhân thiêu đốt thì không khỏi gật đầu:

- Người tên là Vũ này đạo thuật quả nhiên cao thâm mịch trắc, Mặc dù này giờ không có xuất ra công kích gì đặc biệt nhưng thái độ ung dung, gặp nguy không loạn. Hèn nào Lý Anh Kiệt nói y cùng hai người Ly, Cẩn cũng không tự tin có thể đối đầu được.

Hơn nữa Hỏa Phụng Liễu Nguyên của Hồng phu nhân hỏa lực cực mạnh, dù là sắt đá cũng có thể nung chảy, vậy mà món pháp bảo kia dễ dàng bảo hộ được hai người khỏi nhiệt lực khổng lồ ấy. Xứng đáng là đỉnh cấp pháp bảo. Nhưng hình như đây là một loại pháp bảo phòng hộ, không có năng lực công kích.

Cực tiên sinh cũng gạt đầu:

- Nếu hắn không bị vương bảo hộ cho gã La Vĩ Thanh kia, thì cũng không bị Hồng phu nhân vây khốn.

Hơn nữa từ này đến giờ tuy hắn không xuất ra thuật pháp nào đặc biệt ngoài mấy quả lôi cầu. Nhưng nhìn thái độ ung dung kia, chắc chắn bên trong vẫn còn ẩn tàng thực lực.

Quả là cao thủ.

Vũ và La Vĩ Thanh đứng trong lồng bảo hộ, mặc dù không bị Hỏa phụng công kích trúng, nhưng cũng thấy nóng bức kinh người. Hơn nữa đứng mãi trong này cũng không phải là cách.

La Vĩ Thanh nấp sau lưng Vũ nghe Cực tiên sinh đứng ngoài bình luận thì không khỏi động tâm. Gã nhìn lưng Vũ cũng ướt đẫm mồ hôi, chứng tỏ hắn cũng không thoải mái gì.

Ngắm lại, Vũ tới Trung Quốc triển lãm pháp bảo cốt để thu hút đám người như Lý Anh Kiệt, chắc hẳn là muốn thiết lập quan hệ với những người này.

Bọn họ thế cường lực đại, đạo thuật kinh người, hẳn là những người mang trong mình bí mật kinh thiên. Một khi hợp tác thì ắt phải tạo thành đại sự.

Vậy mà chỉ vì một gã lưu manh không quen không biết mà phát sinh ra xung đột sống chết. Hai bên vừa gặp đã đánh nhau không chết không thôi.

Thế nhưng Vũ một câu cũng chưa từng trách móc gã. Nhất nhất bảo vệ.

La Vi Thanh trong lòng cảm động, không kìm được khẽ nói:

- Xin lỗi ông chủ Vũ. Toàn là ta gây họa.

Vũ ngạc nhiên quay lại nhìn La Vi Thanh

- Anh La nói gì vậy? Những việc này xảy ra đâu phải do anh La.

Nếu không phải tôi nhờ vả anh khiến anh bị cuốn vào việc này thì đâu đến nỗi liên tục bị mấy bà nương điền này truy sát. Người xin lỗi là tôi mới phải.

La Vi Thanh lắc đầu nói:

- La Vi Thanh tôi dù là lưu manh, nhưng trong lòng cũng biết phân biệt phải trái. Tôi làm việc thất đức đã nhiều, bản tính lại hạ lưu nên đi đâu cũng bị người ta khinh ghét. Lăn lộn trong đời mười mấy năm mà vẫn không ngoi lên được.

Lần này ông Vũ sang Trung Quốc tìm những người này làm việc lớn. Lại vì La Vi Thanh này mà trở mặt đánh nhau sống chết. Thế mà không trách móc nữa lỗi, tôi... tôi...

Vũ thấy La Vi Thanh bỗng nhiên ăn nói lấp bắp, nhưng toàn là những điều tâm sự. Hình như khi bị dồn vào nguy hiểm người ta thường nói chuyện chân thành. Hắn mỉm cười nói:

- Anh La luôn tự nhận mình là lưu manh, nhưng tôi thấy anh đâu có những tính xấu của lưu manh đâu?

Theo cách hiểu của người Việt Nam chúng tôi, lưu manh là những kẻ ích kỉ, lừa lọc. Ví thử đặt vào địa vị của anh La, chúng liền oán trách tôi đã đem tai vạ đến. Hoặc tự trách mình đã tự rước họa vào thân chứ đâu có lưu manh nào lại đi nghĩ cho người khác như anh La.

La Vi Thanh cười khổ.

- Là do ngôn ngữ của Việt Nam và Trung Quốc khác nhau thôi. Ở Trung Quốc, những kẻ vô công rồi nghề, buôn bán nước bọt kiếm sống như tôi đều gọi là Lưu manh.

Vốn ra lưu manh, mà cô cũng chỉ là cái tên của một loại nghề. Nhưng dần dần do lăn lộn trong chốn chợ búa, lừa lọc đối phó nhau mà sinh sống khiến cho người ta cũng dần nhiễm những thói xấu. Đến nỗi ác quán mất danh. Hai từ Lưu manh vốn để chỉ một hạng người, lại thành ra ám chỉ những tính xấu của bọn chúng tôi.

Vũ gật đầu nói:

- Anh La ở trong vũng nước đục mà vẫn giữ được tâm hồn trong sáng như vậy thực hiếm có.

Tôi hỏi anh La một điều, anh trả lời tôi dứt khoát nhé. Chúng ta nói chuyện xong xuôi rồi đi đối phó với cái mụ ác phụ kia.

Vũ chỉ tay về phía Hồng phụ nhân rồi nói tiếp

"Tôi sang Trung Quốc tầm đạo. Muốn học hỏi đạo thuật tối cao. Con đường này vô cùng vất vả cùng nguy hiểm. Hơn nữa một thân một mình tôi tiếng Trung không biết, đường xá không thông. Cũng không giỏi xã giao quan hệ. E rằng chẳng khác nào mò kim đáy biển. Không có người giúp không xong.

Anh La có đồng ý giúp tôi không ?

Nói trước với anh, tôi đi lần này tìm hiểu đạo thuật tối cao, ắt sẽ đụng chạm tới nhiều chuyện đại kỵ, kiếp nạn sẽ không ít đâu. Do đó tôi cũng không dám mời ai theo. Anh theo tôi ắt gặp nhiều nguy hiểm đấy. "

Những điều Vũ nói, La Vi Thanh cũng đoán được từ trước.

Vũ sang Trung Quốc triển lãm pháp bảo, lại tinh thông đạo thuật, xuất thủ khiến người ta kinh ngạc chắc hẳn là muốn làm việc lớn.

La Vi Thanh xưa nay vẫn luôn mong được trở thành đại nhân vật. Tiếc là gã không có năng lực gì đặc biệt, cũng không có người để dựa vào.

Hơn nữa trước nay vì tính mộng mơ, ham đọc truyện kiếm hiệp, tiên hiệp trên mạng, trong lòng luôn giữ một chút lương tâm. Đi lừa đảo gạt người mà lại giữ chút lương tâm thì hiển nhiên là không sao khá lên được. Nên gã làm người tốt không được, mà làm kẻ lưu manh cũng không xong.

Vũ tinh thông đạo thuật, thần bí mà lại thân thiện. Đối xử với gã mười phần tin tưởng, thân mật khiến La Vi Thanh vô cùng hảo cảm.

Hơn nữa La Vi Thanh luôn tâm niệm " Gian khổ lộ chân tình ". Lúc này sinh tử quan đầu, còn không lộ chân tình thì còn để lúc nào nữa.

Gã dứt khoát gật đầu:

- Ông chủ Vũ không ngại tôi là kẻ lưu manh, ma cô. Đối với tôi luôn tin tưởng, thân thiện.

Chính là người tri kỉ mà La Vĩ Thanh tôi tìm kiếm cả đời.

Hơn nữa ông chủ Vũ lại là người làm việc lớn. Trung Quốc chúng tôi có câu "Nhất nhân đắc đạo, kê khuyến phi thăng". La Vĩ Thanh tôi được đi theo ông chủ Vũ chính là phúc phận của tôi.

Vũ nghe La Vĩ Thanh khẳng khái nhận lời, cảm động nói:

- Anh La yên tâm, Tôi không có quan niệm kẻ dưới người trên. Đã đi cùng nhau thì là anh em. Tôi ăn cơm ắt không để anh phải ăn cháo. Cùng nhau tu luyện đạo thuật.

La Vĩ Thanh cũng rung rung:

- La Vĩ Thanh tôi nếu có thể cùng ông Vũ làm được việc lớn thì thực không uổng công sống đến ngày nay. Tiếc là La tôi vô học bất thuật, nói về mồm mép giáo hoạt hay đi chợ mua đồ thì còn có chút kinh nghiệm chứ nói về đạo thuật bí pháp thì một khiêu cũng không thông, so với đầu heo thì còn ngu dốt hơn. E rằng chỉ làm vương tay vương chân ông chủ Vũ.

Vũ cười ha ha

- Anh La có nhớ tích xưa không?

Đường Tăng tây du thỉnh kinh tìm đại đạo. Trư Bát Giới cũng chính là một đầu heo, nhưng khi tới được Tây Thiên, cũng thành một Tịnh Đàn Sứ Giả.

Huống gì tình huống bây giờ không giống tích xưa, anh La cũng không phải nhệ đệ tử của tôi. Biết đâu lại chính là vị đại thánh hóa nhân kim tinh cũng không biết chừng.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giới - Khai Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

La Vĩ Thanh lắc đầu nguây nguây

- Trư Bát Giới cũng tốt chứ sao. Trong truyện Tây Du, ta thích nhất là Trư Bát Giới.

La Vĩ Thanh này vừa béo vừa háo sắc không phải Trư Bát Giới thì là cái gì ?

Vũ cười ha ha:

- Được, vậy anh La sẽ là Ngộ Năng của tôi. Chúng ta trước tiên vượt qua kiếp nạn này, rồi cùng nhau đắc đạo phi thăng.

- Nhưng trước tiên, tôi xin tặng anh La một món quà ra mắt. Cũng là giúp anh La chính thức tiến nhập đạo môn.

Vũ nói đoạn, tay trái nắm chặt lấy đầu vai La Vĩ Thanh

Tay phải xòe ra. Chiếc đĩa đá vẫn xoay trong trên đầu bỗng rung mình một cái phát ra hơn trăm đốm sáng nhỏ bay xung quanh Vũ và La Vĩ Thanh. Chiếc đĩa đá dường như đã xuất hết năng lượng, không còn là một món pháp bảo nữa mà chỉ còn là một vật thể thông thường, rơi thẳng xuống đất.

Vũ khẽ vung tay. 128 điểm sáng vừa xuất ra lập tức cuốn lấy La Vĩ Thanh, dường như chúng được lập trình sẵn, thông qua những quỹ đạo và thời điểm khác nhau lần lượt xâm nhập vào cơ thể La Vĩ Thanh từ nhiều hướng khác nhau.

Đồng thời hai tay Vũ phát ra ánh sáng lung linh, bấu chặt lấy hai đầu vai của La Vĩ Thanh.

Luồng ánh sáng từ tay Vũ giống như một dòng nước từ từ lan tỏa vào từng mạch máu, khớp xương của La Vĩ Thanh.

Dòng nước ấy lan đến đâu, lập tức giống như một sợi chỉ liên kết những điểm sáng vừa xâm nhập. Khiến cho cơ thể La Vĩ Thanh xuất hiện những đường vân ánh sáng kì lạ, chiếu xuyên qua da thịt và quần áo gã.

128 điểm sáng cũng đã được xuyên suốt, La Vi Thanh rùng mình một cái. Những đường vân ánh sáng cũng lập tức biến mất. Trông gã lại giống như bình thường.

Thế nhưng những người xung quanh đều biết La Vi Thanh vừa thoát thai hoá cốt. Ngoại hình không thay đổi nhưng từ gã lại toát ra một khí thế khiến người khác không thể coi thường.

Lúc này Vũ cũng nhấc tay khỏi người La Vi Thanh. Hai tay phát sáng của hắn bỗng co lại như móc câu, hướng về không trung chộp một cái.

Hai con phượng hoàng lửa này giờ vẫn đang vùn vụt xung quanh bỗng như bị một lực hấp dẫn vô hình, lượn ngay vào hai tay Vũ. Hắn chộp một cái liền nắm chặt lấy chân hai con hỏa phượng.

Hồng phu nhân thấy vậy giật mình, vội phát ra tinh thần lực khổng lồ chế hai con phượng hoàng tách ngay ra.

Nhưng Vũ nắm chặt hai tay. Hai con phượng hoàng bằng lửa không ngờ lại giống như có thực thể, giãy giụa trong không trung nhưng vẫn bị Vũ giữ chặt, không sao thoát khỏi.

Vũ cười lớn:

- Nhị ca, mời anh xuất thủ. Hòa điểm này không còn làm khó được anh đâu.

La Vi Thanh mặc dù không biết Vũ đã động tay động chân gì trên người mình, nhưng gã biết cơ thể mình vừa có một sự thay đổi kinh người. Hơn nữa, gã tin Vũ sẽ không lừa mình.

La Vi Thanh phấn chấn hét to:

- Ông chủ Vũ cứ giữ chặt hai con gà trống kia, để La béo tôi xử lý con gà mái đỏ này.

Nói đoạn gã lao thẳng vào Hồng phu nhân.

Hồng phu nhân thấy La Vi Thanh lao vào mình, hừ một tiếng đồng thời phát tay.

Một lưỡi lửa dài quét thẳng vào La Vi Thanh. Thuận đà lao tới, La Vi Thanh lập tức bị ngọn lửa bao trùm. Áo xống trên người gã lập tức bắt lửa cháy phừng phừng.

Cực tiên sinh thấy La Vi Thanh bị Hồng phu nhân đốt cho thành một ngọn đuốc sống liền dậm chân phóng đến.

Bất ngờ lại nghe tiếng La Vi Thanh cười ha ha.

- Thì ra chỉ là ảo thuật lừa người. Lão La ta một chút cũng không nóng.

Con gà mái đỏ kia, tiếp một chiêu Ngũ Hồ Đoạt Phong của ta.

La Vi Thanh mặc dù bị đốt như ngọn đuốc nhưng lại không có vẻ gì bị bỏng. Từ trong ngọn lửa xông ra, hai tay khum khum vồ luôn vào ngực Hồng phu nhân.

Hồng phu nhân cả kinh lùi lại, người ngã ra thành thế Thiết Bản Kiêu, vung chân đá mạnh vào tiểu phúc của La Vi Thanh.

La Vi Thanh lăn lộn nhiều năm trong giang hồ, cũng học được ít võ thuật phòng thân.

Động tác không hề hoa mỹ nhưng hiệu quả lại có thừa. Gã không né tránh mà còn đạp mạnh chân, cả người tràn qua mặc cho Hồng phu nhân đá vào bụng mình.

La Vi Thanh nặng tón gần trăm cân, nếu đem đi thi đấu quyền anh chắc chắn phải được đấu ở hạng siêu nặng. Tuy rằng không có tập luyện võ nghệ nhiều, cơ thể cũng không dẻo dai nhưng khí lực nhất thời thì có thừa.

Hồng phu nhân đá vào bụng La Vi Thanh nhưng gã lại tràn mình qua khiến lực đạo không phát được hết, uy lực hiển nhiên không đủ đánh văng La Vi Thanh ra.

Gã lại da dày thịt cứng, một đá đó coi như muối cắn, hai tay vẫn như cũ chộp tới.

Hồng phu nhân thất kinh, hai tay dọc theo thân mình bung ra như hoa nở, vừa vặn gạt được hai bàn tay đâm tặc của La Vi Thanh vồ vào song phong của mình.

Đồng thời hai tay lại khum lại như mỏ phượng. Hai tay như hai con chim phượng dụi đầu vào nhau mỏ liên tiếp vào mặt La Vi Thanh.

Một chiêu Song Phượng Luyến của Hồng phu nhân vừa phá giải thế công của La Vi Thanh, vừa công kích thẳng vào mặt gã. Thực là một chiêu tuyệt diệu.

Nhưng người ta thường nói " Dĩ lực phá xảo "

Chiêu Song Phụng Luyến của Hồng phu nhân cực kì tinh xảo, công thủ có đủ, lực đạo cũng không kém.

Nhưng La Vi Thanh lại cậy mình da dày thịt cứng, lì lợm chịu đòn.

Kinh nghiệm đánh nhau trong giang hồ của gã không phải là thấy chiêu chiết chiêu, vận khí lộ số gì gì đó.

Mà đơn giản là ai khỏe hơn thì thắng, ai chịu đau tốt hơn thì thắng.

Đây chính là khắc tinh của võ thuật. Một võ sư nếu gặp một kẻ lưu manh kinh nghiệm thực chiến dày dặn, chưa chắc vị võ sư kia đã thắng được.

La Vi Thanh chớp tới không được, liền thuận đà vòng luôn hai tay ôm lấy eo của Hồng phu nhân, mặt chúm luôn vào lòng nàng. Vừa kịp né được mấy cú mổ của nàng.

La Vi Thanh cả thân hình béo nặng đè lên người Hồng phu nhân, hiển nhiên nàng không trụ nổi, bị gã béo đè ngửa xuống đất.

Ngon lửa trên người Hồng phu nhân thoát trông rất đáng sợ, không ngờ lại chẳng đốt được La Vi Thanh, bị gã ôm chặt bỗng nhiên tắt ngóm.

Tràng cảnh trong phòng liền trở nên vô cùng quái dị.

Một gã béo ôm chặt lấy một nữ nhân xinh đẹp, hai tay ghì chặt tiểu yêu, đầu rúc vào lòng nàng. Trong lúc nữ nhân ra sức hò hét, đánh như mưa sa vào đầu, vào lưng thì gã dâm tặc vẫn lơ đãng như thể những chiêu thức hung mãnh kia chỉ là muối đốt gỗ lim.

Hai tay của gã trượt lên trượt xuống kiêu đồn nữ nhân, đầu lại ngo nguẩy như sâu, tranh thủ mọi cách chiếm tiện nghi của nàng.

Lúc này Hồng phu nhân làm gì còn tỉnh thần mà duy trì Ngự Hòa Thuật.

Ngon lửa trên người đã tắt ngấm, hai con hòa phụng cũng biến mất.

Vũ không cần khống chế hai con hòa phụng nữa, liền rảnh tay đứng nhìn hoạt cảnh. Miệng không ngừng cổ vũ.

- La nhị ca quả nhiên có nhiều kĩ thuật đối phó với nữ nhân, hôm nào tôi phải theo anh học hỏi mới được. Ôi, ước gì mình được như anh ấy.

Nháo cảnh càng lúc càng thô tục.

La Vi Thanh bị đánh vào đầu nhiều quá không dám ngẩng lên, sự bị trảo của Hồng phu nhân cào vào mắt mũi, nhưng cũng không chịu thiệt thòi.

Gã dùng hai tay ra sức nhào nắn, cấu véo kiêu đồn tròn trĩnh của Hồng phu nhân khiến nàng càng điên cuồng la hét, chiêu thức trên hai tay xuất ra như mưa. Đánh loạn vào đầu, vào lưng La Vi Thanh.

La Vi Thanh cũng không chịu kém, gã ngoác miệng ra ngoạm luôn một miếng vào cặp song phong kiêu ngạo của Hồng phu nhân, lặc đầu bứt mạnh một cái, liền xé luôn được một mảnh áo ngoài của Hồng phu nhân.

Tức thì xuân quang phát tiết, làn da trắng bóng như ngọc của Hồng phu nhân liền lộ ra một mảng lớn, đập ngay vào mắt La Vi Thanh.

Lưu manh béo chiếm được tiện nghi như vậy, liền phấn chấn trong lòng, liên tục xuất khẩu.

Bạch Cổ Văn và Cực tiên sinh đứng ngoài nhìn cảnh tượng dâm ô này thì cười khở.

Rõ ràng là chẳng một ai lại tưởng tượng được Hồng phu nhân cao cao tại thượng, hung dữ có tiếng lại bị lâm vào tình cảnh dờ khóc dờ cười này.

Cực tiên sinh khẽ lặc mình, thân ảnh như đột ngột biến mất, lập tức xuất hiện sau lưng La Vi Thanh, vung tay tóm lấy lưng gã định nhấc lên.

Chợt Cực tiên sinh cảm thấy một mối nguy hiểm ập đến sau lưng.

Cực tiên sinh phản ứng cực nhanh, eo lưng xoay tròn một cái lặc mình thoát ra khỏi khối cầu sáng mà Vũ phát ra.

Vũ trừng mắt nhìn Cực tiên sinh và Bạch Cổ Văn đang định xuất thủ, nói:

- Hừm, thì ra đây gọi là đạo tiếp khách của Dịch Thôn các vị ư?

Ỗ đông hiếp ít, cậy nhà ép khách ?

Bạch Cổ Văn cười khở đáp:

- Ông Vũ không thấy là mọi chuyện đã đi quá đà rồi sao. Dù sao cũng không nên làm cái việc phi lễ như vậy.

Vũ nhưng mảy:

- Lúc Hồng phu nhân kia định đốt chết anh La, các vị không thấy là quá đà, tại sao khi anh La phản thù thì lại là quá đà? Huống chi anh La không hề gây thương tổn đến Hồng phu nhân của các vị.

Chủ nhà giết khách nhân thì là hữu lễ, người ta đáp trả thì là phi lễ ư?

Bạch Cổ Văn lại cười khò không đáp. Dù sao cũng là họ sai, khi nãy Hồng phu nhân xuất thủ đánh giết, cả hai lại đứng ngoài tụ thủ bàng quan. Vốn là muốn nhìn qua thực lực của Vũ, không ngờ lại để tình huống diễn ra đến mức này.

Bây giờ có nói lý cũng khó xuất ngôn.

Cực tiên sinh ngược lại cũng không phân trần lý lẽ, lắc mình một cái liền phóng đến trước mặt Vũ, xuất ra một chưởng.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giời - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Một chưởng này của Cực tiên sinh không nhanh cũng không hiểm, nhưng góc độ lại cực kì chuẩn xác đánh lên đầu vai Vũ.

Rõ ràng Cực tiên sinh vẫn không muốn gây hấn mà chỉ muốn đẩy hấn lùi lại mà thôi.

Vũ vốn không phải cao thủ võ thuật, một chưởng này không thật khó nhưng bản thân hắn biết mình không thể cản cũng không thể né tránh được.

Vũ dứt khoát chia đầu vai ra tiếp chưởng của Cực tiên sinh.

"Thịch"- Chưởng của Cực tiên sinh đã đánh trúng đầu vai Vũ.

Vũ cảm thấy một luồng lực đạo mạnh mẽ xâm nhập vào cơ thể như một con gió lốc khiến thân mình nhẹ bổng, tưởng như có thể bay lên được.

Vũ nghiêng rặng, đầu vai trĩ xuống, cả người bị đánh chao một cái nhưng hai chân vẫn bám trên mặt đất, vững như bàn thạch.

Cực tiên sinh neho mắt, bàn tay nắm lại thành quyền. Chân trái dậm mạnh xuống đất, cả người rùn mạnh một cái.

Một luồng lực đạo từ hạ bàn dâng lên, truyền từ eo lưng tới bả vai tựa như một sợi roi vô hình dọc theo tay phải của ông ta quét tới.

Nắm tay của Cực tiên sinh lập tức giống như sắt nung đỏ vào tượng sáp, lún sâu vào đầu vai của Vũ.

Một quyền này chính là tuyệt chiêu Thất Thốn Kinh danh chấn thiên hạ từng được Lý Tiểu Long thi triển đánh bay một vị võ sư.

Uy lực của một quyền này tuyệt đối không thua kém Lý Tiểu Long năm xưa, lực đạo mạnh mẽ đủ xô ngã cả một con trâu. Hơn nữa kinh lực như tạc đạn, phá nát luôn vai áo của Vũ, công kích trực tiếp vào da thịt hần.

Cực tiên sinh xuất ra tuyệt chiêu Thất Thốn Kinh này bởi ông cảm thấy Vũ mặc dù không thạo võ thuật, phản ứng cũng chậm chạp nhưng nội lực lại cực kì thâm hậu. Một chưởng trước đó của ông ta không lay động nổi hần nửa bước, tựa như được tạc bằng đá vậy.

Một chiêu này nếu người thường bị đánh trúng, ắt xương bả vai sẽ bị đánh vỡ tan, dù là tượng đá cũng không chịu nổi.

Nhưng sự cường hần của Vũ lại một lần nữa vượt qua dự kiến của Cực tiên sinh.

Khi quyền đầu mang theo Thất Thốn Kinh của Cực tiên sinh dễ dàng phá nát lớp áo ngoài, đánh sâu vào da thịt hần thì cơ thể Vũ liền xuất hiện một lớp vỏ vô hình cản quyền đầu lại.

Lớp vỏ vô hình này vững chắc tựa như cang khí của ngoại gia cao thủ nhưng lại không có kháng tính, mà tầng tầng lớp lớp bao bọc chắc chắn cho cơ thể Vũ.

Cực tiên sinh cảm thấy quyền đầu của mình đánh vào đầu vai của Vũ mà không giống như đang đánh vào một cơ thể bình thường.

Là một cao thủ võ đạo, Cực tiên sinh từng giao đấu qua với không biết bao nhiêu cao thủ võ công thượng thừa.

Có cao thủ ngoại gia, luyện thành Thiết Bối Sam, Kim Chung Trảo khi đánh vào da thịt của họ liền cảm giác như đánh vào khối sắt, đao thương bất nhập. Thậm chí khi đối đầu với người luyện Ngạnh Khí Công còn bị phản chấn gây tê dại cả cánh tay.

Hoặc khi gặp cao thủ nội gia, dùng những môn công phu âm nhu như Hóa Kinh Thuật, Di Lặc Thần Công... thì quyền đầu đánh tới liền như đâm vào bịch bông, kinh lực như trâu đất xuống biển không thấy tăm hơi.

Đằng này cảm giác từ quyền đầu truyền khiến Cực tiên sinh cảm thấy như mình đang đâm xuống nền cát. Một chiêu có thể khiến cát sỏi bay tung, nhưng càng xuống sâu càng khó. Lực đạo liên tục bị bào mòn đến hết.

Lực phòng ngự của lớp vỏ vô hình kia không lớn, Thất Thốn Kinh của Cực tiên sinh rất dễ dàng phá tan, nhưng cơ thể Vũ lại giống như củ hành, bóc hết lớp này lại có lớp khác.

Thất Thốn Kinh của Cực tiên sinh phá qua mấy trăm lớp vỏ, kinh lực liền bị tiêu hao hết.

Vũ lắc đầu vai, hất tay của Cực tiên sinh về sau. Trên vai chỉ hiện ra một vết đỏ mờ. Trong chốc lát màu da lại trở lại bình thường.

Nếu không phải áo ngoài của hắn bị đánh nát thành một lỗ hổng trông vô cùng đáng sợ thì biểu hiện vừa rồi chỉ giống như người ta vỗ muỗi đỏ da mà thôi.

Nhìn quyền đầu của Cực tiên sinh lún vào vai Vũ nhưng lại không thể phá được qua da hắn là đủ biết lớp vỏ vô hình kia dày đặc đến mức nào, mà lại mỏng tới mức có thể xếp hàng trăm lớp lên trên một tầng da.

Cực tiên sinh nheo mắt nhìn Vũ, nói " Tốt ".

Cả người nhao về phía trước, chân bước theo tám phương vị trong Ngoại Bát Quái Đồ Hình, eo vận tay đẩy liên tục xuất ra sáu mươi tư chiêu trong Bát Quái Chương.

Bát Quái Chương này phát triển từ Dịch Kinh mà ra, bộ pháp linh hoạt biến ảo, liên tục xoay chuyển phương hướng.

Vừa áp sát bao vây đối phương lại vừa có thể vận kinh lực từ chân, eo xuất ra chương lực âm nhu mà có lực sát thương kinh người.

Trong giới võ thuật, có thể thực hiện được đầy đủ Bát Quái Chương đã rất hiếm có, mà mỗi chương xuất ra đều mang theo Thất Thốn Kinh thì ngoài Cực tiên sinh ra số người có thể thi triển được chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Hai tay Cực tiên sinh như hai ngọn roi quăn quanh người Vũ, thông qua hàng trăm phương hướng công kích liên tục lên từng tác cơ thể Vũ.

Vũ vốn võ công so với La Vĩ Thanh còn kém hơn, hiển nhiên không thể né tránh được Bát Quái Chương đan chấn thiên hạ. Hắn cũng giác ngộ rất cao, tự giác rút đầu che mặt, mặc cho Cực tiên sinh đánh mình thỏa thích.

Bát Quái Chương vỗ lên người Vũ như mưa mang theo những tiếng nổ liên thanh như pháo.

Chỉ chốc lát, Quần áo Vũ đã nát như xơ mướp.

Thân hình hắn lún lư như cây cỏ rong giữa dòng nước xoáy. Bị Cực tiên sinh đánh cho không ra hình dạng gì.

Chỉ chốc lát, Sáu mươi tư chiêu trong Bát Quái Chương đều đã được Cực tiên sinh đánh cả lên người Vũ.

Không chiêu nào không trúng đích, không chiêu nào không mang theo đầy đủ lực đạo.

Cực tiên sinh cũng lùi lại. Chân mày nhăn tít lại nhìn Vũ.

Chỉ trong chốc lát giao thủ, Cực tiên sinh đã đánh tới tất cả các bộ vị trên người Vũ, từ mặt, gáy, thiên linh cái, bả sườn, khớp xương, xương sống, cổ họng.... cho tới cả bộ âm chén của hắn cũng đã trúng qua vài chương.

Nhưng dường như cơ thể Vũ không chia ra kinh mạch huyết đạo, khí quan nội tạng như người thường mà liền thành một khối.

Đánh vào vị trí nào cũng có một cảm giác như nhau khiến trong lòng Cực tiên sinh hơi có chút cảm giác bất lực.

Vũ lúc này đứng giữa phòng, hai chân vẫn vững vàng trên mặt đất, nhưng thân hình thì vẫn bị dư chấn đánh cho lún lư như con lật đật.

Cực tiên sinh, Bạch Cổ Văn đứng nhìn Vũ vẫn sừng sững giữa phòng thì không khỏi kinh dị trong lòng.

Bát Quái Chương của Cực tiên sinh có thể đánh vỡ cả tượng đá, người thường trúng một chiêu cũng đủ trọng thương, không ngờ Vũ ngoài bị rách hết áo quần còn thì một chút bầm tím trên da cũng không thấy có.

Điều này khiến mọi người trong phòng hết thấy sững sờ.

Thậm chí Hồng phu nhân và La Vĩ Thanh đang vật lộn trong phòng cũng bị những tiếng vỗ như pháo nổ của Bát Quái Chương làm cho phân tâm, vẫn giữ

nguyên tư thể ngẩng mặt lên nhìn Vũ không chớp mắt.

Vũ vừa định thân, hai mắt liền đỏ hồng lên, gầm một tiếng:

- Người đánh đã rồi, thì tới lượt ta.

Hai tay hắn bỗng nhiên phát ra ánh sáng lung linh. Đoạn vọt thẳng tới trước mặt Cực tiên sinh. Tay trái vỗ vào đầu vai của Cực tiên sinh, tay phải nắm lại thành quyền, định tung ra một cú đấm thôi sơn.

Chiêu thức này của Vũ vô cùng thô thiển, rõ ràng là đánh loạn chứ không phải là võ thuật.

Hơn nữa động tác của hắn vừa chậm vừa lộ, Cực tiên sinh chỉ khẽ lắc vai đã khiến hắn vồ trượt. Cú đấm cũng văng vào khoảng không.

Cực tiên sinh nghệ cao mật lớn, mặc dù Vũ áp sát cận thân, thế như hùm hổ nhưng vẫn xem nhẹ như không, đáng về không có chút gấp gáp, thậm chí cũng không có động tác nào đối phó với hắn.

Nguyên do là từ khi tiếp xúc, Cực tiên sinh vẫn chưa rõ thực lực của Vũ đạt đến mức nào.

Hắn có dị năng có thể phát ra mấy khối lôi cầu. Bất chước được Thám Hồn Thuật của Bạch Cổ Văn, thậm chí có thể dùng dị năng của mình cải tạo năng lực cho La Vĩ Thanh đủ đối phó với Ngự Hỏa Thuật của Hồng phu nhân.

Hơn nữa Khi này Vũ cũng đã thể hiện ra khả năng phòng thủ phi thường. Nhưng đó mới chỉ là những kỹ năng bị động, phụ trợ chứ hoàn toàn chưa phải là thứ năng lực có tính công kích, uy hiếp.

Cực tiên sinh muốn biết Vũ có năng lực gì có thể uy hiếp đến bọn họ hay không. Điều này rất quan trọng trong việc hợp tác về sau. Do vậy ông ta liền kích nộ Vũ rồi để mặc hắn ra tay.

Vũ ra tay đánh trượt, nhưng không chút ngạc nhiên, cả người tràn tới, lại bắt chước La Vĩ Thanh ôm lấy Cực tiên sinh.

Cực tiên sinh cười mát, hai chân xoạc ra, thân hình liền như độn thổ, hụp sát xuống nền, thoát qua được cú vỗ của Vũ.

Vũ vồ trượt, loạng choạng mấy bước rồi lại nhảy bổ trở vào, cố gắng chụp lấy Cực tiên sinh.

Cực tiên sinh tất nhiên cũng không khó khăn gì để thoát khỏi tay hắn. Vũ một lần nữa vồ trượt nhưng cũng không nản chí, lại hăm hở lao vào Cực tiên sinh.

Cục diện trong Trì Khách Đường của Dịch Thôn bỗng nhiên trở nên hài hước.

Căn phòng bị Hồng phu nhân đốt phá tan hoang, đồ đạc cháy đen, bốc khói nghi ngút.

Một đôi nam nữ ôm nhau nằm giữa phòng, xung quanh thì Vũ và Cực tiên sinh kẻ đuổi người bắt chạy quanh phòng.

Phía ngoài Trì Khách Đường đã ló nhô rất nhiều người đứng xem.

Kẻ không ăn nhập với khung cảnh nhát hóa ra lại là Bạch Cổ Văn.

Vốn họ Bạch có thể nhân cơ hội Vũ và Cực tiên sinh giao thủ để tới giúp Hồng phu nhân. Nhưng cảnh tượng quý dị khi Cực tiên sinh và Vũ giao thủ khiến họ Bạch Cổ Văn cũng ngây người đứng xem. Đến khi vừa chuẩn bị động tay, thì lại thấy ngoài cửa đã xuất hiện rất nhiều người. Ai nấy đều dùng ánh mắt hiếu kỳ quái dị chỉ trỏ bình phẩm hoạt cảnh bên trong.

Bạch Cổ Văn bỗng nhiên cảm thấy hơi xấu hổ. Tài trí lanh lợi nhất thời cũng không biết thi triển thế nào. đành đứng lăm lăm ở góc phòng.

Vũ vồ mãi không được, nộ khí không giảm mà tăng. Hắn gầm ghè:

- Được, ta không tin không tóm được ông.

Cơ thể Vũ cũng từ từ phát sáng như một chiếc đèn nê-ông khiến tất cả những người nhìn thấy đều phải trầm trồ.

Cực tiên sinh lúc này không còn ung dung như trước. Chân mày nhăn tít lại.

Những người đứng ở xa không cảm nhận thấy, nhưng Cực tiên sinh lại rất rõ ràng rằng chính mình đang bị một trường lực kì lạ bao vây.

Trường lực kì lạ này khiến cơ thể Cực tiên sinh cảm thấy nhộn nhạo. Cảm giác về không gian, thời gian, cảm giác thăng bằng nhất thời bị xáo động khiến ông ta thấy mình như đang say rượu.

Không khí trong phòng cũng bị trường lực kì lạ do Vũ phát ra làm cho biến đổi.

Những đồ vật bằng kim loại không ngừng rung lắc. Những đồ vải, giấy vốn bị Hồng phu nhân đốt cho quần lại cũng căng ra như bị một lực vô hình giằng.

xé.

Ánh sáng mà Vũ phát ra càng lúc càng chói lọi, Những đồ đặc bằng kim loại cũng đồng loạt phát ra ánh sáng.

Cực tiên sinh rất muốn động thủ, hoặc là công kích Vũ ngay trước khi hắn hoàn toàn sức lực, hoặc là thoát li khỏi phạm vi khống chế của hắn. Nhưng dường như mọi dây thần kinh của ông ta cũng bị tê dại, đừng nói là cử động tay chân mà đến suy nghĩ cũng có chút mơ hồ.

La Vi Thanh và Hồng phu nhân đã rời khỏi nhau, cả hai cùng nằm dưới đất, đờ đẫn nhìn ánh sáng phát ra từ người Vũ như thể bị thôi miên.

Vũ vẫn nhắm nghiền hai mắt, Đứng im giữa phòng nhưng ánh sáng từ cơ thể phát ra càng lúc càng chói.

Không gian trong phòng đã bị thứ ánh sáng ấy bao trùm.

Dường như chỉ cần hắn mở mắt cử động, Cả gian Tri Khách Đường liền bị thứ ánh sáng ấy hòa tan.

Đúng lúc này, một tiếng Hừ nhẹ vang lên.

Tiếng " hừ " này chỉ nhẹ như gió thoảng mà vang rất xa.

Những người nghe thấy không khỏi có chút hồ nghi. Dường như tiếng hừ đó không phải là âm thanh lọt vào tai, mà phát ra ngay từ bên trong ý nghĩ.

Vũ đang nhắm nghiền hai mắt, vừa nghe tiếng ấy liền như người tỉnh ngủ.

Ánh sáng chói lọi trên người cũng lập tức tắt phụt. Hắn mở mắt, khẽ nghiêng đầu liếc ra ngoài cửa.

Trên bậc tam cấp trước Tri Khách Đường xuất hiện một thiếu nữ áo trắng với dáng vẻ lạnh lùng. Thiếu nữ này làn da trắng nõn, vóc người thanh mảnh, đôi môi tươi mọng như trái anh đào. Thoạt trông chỉ là một cô nương tuổi chừng mười tám nhưng lại có vẻ lãnh đạm xuất trần.

Tiếng hừ khi nãy hẳn là do nàng phát ra.

Thiếu nữ mới đến quả thực xinh đẹp.

Thân hình dong dỏng với cặp chân thon dài của nàng phối hợp với bộ đồ lụa trắng tinh thuần khiến nàng nổi bật giữa như bông hoa sủng nỡ trên mặt hồ.

Mái tóc mây mượt mà trải dài qua bờ vai, thẳng xuống đến tận vòng eo nhỏ nhắn càng khiến gương mặt xinh đẹp với làn da trắng muốt của nàng trở nên mê người.

Vũ vừa chiến đấu đến đỏ mắt, nộ khí xung thiên vậy mà khi bắt gặp ánh mắt sáng như sao của thiếu nữ áo trắng đang liếc mình cũng không khỏi có chút thần thờ.

Càng không cần nói tới tên hào sắc La Vi Thanh. Gã lưu manh béo lúc này đã buông Hồng phu nhân ra, gương mặt đờ đẫn như bị mất hồn.

Miệng gã trẻ cả xuống, Cũng may trong miệng vẫn còn ngậm một mảnh áo của Hồng phu nhân nên nước miếng mới tha không chảy xuống.

Thiếu nữ nhìn La Vi Thanh như muốn ăn tươi nuốt sống mình thì không khỏi chán ghét.

Nàng nhìn mặt nói với Bạch Cổ Vãn:

- Ta nghe nói có vị đạo thuật cao thủ từ phương nam tới. Những tưởng là hai bên đang cao đàm đại đạo, không ngờ lại ở đây giờ trò dâm ô. Bạch tiên sinh là người có học thức hiểu lễ nghĩa, sao lại để bọn họ làm ra chuyện mất mặt này?

Giọng của nàng phát ra trong trẻo êm tai, lời lẽ trách móc nặng nề nhưng lại chẳng gây khó chịu.

Thiếu nữ nói tiếng Trung, Vũ nghe không hiểu, chỉ nhìn bộ dáng lúng túng của Bạch Cổ Vãn mà đoán. Trong lòng thầm khen ngợi " Khi xưa ta nghe nói Tây Thi đau bụng, mặt mũi nhăn nhó mà vẫn xinh đẹp mê người, cho là bọn nhà văn cách điệu. Bây giờ mới biết được thế nào là tuyệt đại mỹ nhân. Quả thực trông nàng nhũn mày trách mắng mà vẫn xinh đẹp động lòng như vậy, thật xứng đáng với hai từ mỹ nữ "

Vũ thấy nữ tử chỉ dám bình luận trong lòng, nhưng La Vi Thanh thì sắc đảm lớn phi thường. Gã hung hăng nuốt một ngụm nước miếng, mắt mở lớn như hai cái đèn pin, nhìn mãi không rời.

Vũ thấy vậy cười khở hướng về phía La Vi Thanh gọi nhỏ:

- Anh La...

-... - La Vi Thanh dường như bị thiếu nữ mới đến hớp mất hồn, không nghe thấy gì.

Vũ đành bước tới vỗ vào lưng gã béo

"- Anh La mau ngồi dậy đi, làm gì mà ngủ ra như vậy "

La Vĩ Thanh bị Vũ vỗ vai, cũng hơi bừng tỉnh, ý thức được mình đang nằm ở tư thế hết sức khó coi, vội bật dậy nhanh như tia chớp.

Mắt vẫn không rời thiếu nữ mới đến, gã nghiêng đầu vào vai Vũ nói:

- Nàng đẹp quá.

La béo đang lúc xúc động, quên cả nói tiếng Việt. Vũ nghe không hiểu nhưng cũng đoán ra được. Hắn nói đùa:

- Anh La có đề ý là dạo gần đây, mỗi lần thấy nữ nhân xinh đẹp là anh lại bị người ta đánh hay không?

Mà hình như độ khốc liệt lại tỉ lệ thuận với sự xinh đẹp. Lần này tôi e rằng nếu anh lại bị cô nương kia đánh thì khó lòng mà qua khỏi lắm.

La Vĩ Thanh cũng đã hơi khôi phục lại, gã cười hèn hèn đáp:

- La tôi vốn không có duyên với nữ nhân, đến nay đã ba mươi mấy tuổi rồi nhưng cũng chưa có người đàn bà nào.

Thời gian gần đây được đi theo ông chủ Vũ, chỉ mấy ngày đã gặp không ít nữ nhân xinh đẹp. Tuy các nàng đều có chút hung dữ, nhưng tính ra thì La béo tôi cũng chiếm được không ít tiện nghi. Đánh trước xoa sau mới gọi là thống khoái chứ. Hề hề.

Vũ đăm đăm nhìn trước sự vô sỉ của La Vĩ Thanh, gắt:

- Làm đàn ông, thấy gái đẹp không thể không động dục. Nhưng cũng phải giữ được bản sắc nam nhân chứ.

Đôi mắt lấy chút tiện nghi như vậy thật quá mất mặt đi. Huống gì cô bé này còn quá trẻ, nàng gọi chúng ta là chủ cũng còn được. Anh La đừng có động dục linh tinh như vậy chứ.

Lúc này Bạch Cổ Văn đã giải thích với thiếu nữ xong, quay sang dùng tiếng Việt nói với Vũ:

- Thái cô nói chúng ta đều là những người tu luyện đạo thuật. Mặc dù chỉ là trao đổi giao lưu đạo thuật nhưng cũng đủ gây kinh động đến nhiều người. Mời ông Vũ vào nhà trong dùng trà. Chúng ta từ tốn bàn luận.

Vũ trong lòng đầy một bụng tức.

Rõ ràng đôi phương cậy thế chủ nhà, vừa đến đã động thủ đánh nhau. La Vĩ Thanh và hắn còn bị đánh tới mức quần áo rách nát, da dẻ cháy xém như vừa đi chiến trường về. Vậy mà giờ một câu cũng không nhắc tới, lại còn ra vẻ trách móc hắn quá nặng tay?

Vũ định phát tác, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt của cô gái tên Thái Minh kia, bao nhiêu nộ hỏa trong lòng liền bị dập tắt hết. Hắn ngược lại còn thấy hơi lúng túng khi để quần áo te tua đứng trước ánh mắt trong suốt mà sáng như sao của nữ nhân.

Bạch Cổ Văn liền nói:

- Mời hai vị theo tôi vào phòng thay áo.

Vũ ho khan một tiếng, ậm ừ gật đầu.

La Vĩ Thanh đi qua trước mặt hắn, khẽ huých tay vào bả vai Vũ, giờ ngón tay cái khen:

- Có bản sắc. Ông chủ Vũ quả là người đồng đạo.

Vũ xấu hổ cười gượng, đáp nhỏ:

- Cô bé này đúng là hồng nhan họa thủy, trong đôi mắt hình như có năng lực thôi miên, khiến người ta mất cả chủ ý, buộc phải phục tùng. Đến cái ông Bạch Cổ Văn kia tuổi lớn bằng cha chú mà nói chuyện cùng nàng ta còn phải khép nép phục tùng nữa là.

Tuổi còn nhỏ mà đã có mị lực như thế. Lại lạnh lùng cao ngạo như thế. Qua vài năm thành thực sự đời thì không biết còn đến thế nào?

Vũ nói với La Vĩ Thanh, nhưng Bạch Cổ Văn cũng là người biết tiếng Việt, những lời hai người nói chuyện từ nãy đều đã lọt vào tai. Ánh mắt họ Bạch lộ ra một nét tiêu ý, liền khẽ xoa người nói nhỏ:

- " Cô bé " mà ông Vũ nhắc đến ấy nếu tính về bối phận, còn là trường bối của tôi. Cũng là người đích thân xây dựng nên Dịch Thôn này. Bạch Cổ Văn tôi không kính trọng, thì kính trọng ai?

Vũ và La Vĩ Thanh đều ngạc nhiên nhìn Bạch Cổ Văn.

La Vĩ Thanh nói:

- Bạch tiên sinh khéo nói đùa. La Vĩ Thanh tôi không rành kiến trúc, cũng biết Dịch Thôn này xây dựng tối thiểu cũng đã mấy chục năm. Làm gì có chuyện cô nhóc ấy lại xây dựng lên được.

Bạch Cổ Văn điềm nhiên đáp:

- Năm 1949 khi đó Thái Cô mới có 17 tuổi đã tinh thông Dịch Số, Bát Quái. Lại tu luyện Hồn Thuật đến mức đại thành. Trong kháng chiến chống Nhật đã hỗ trợ quân đội lập được vô số kì công. Một vị kì tài ngàn năm có một như vậy muốn xây dựng nên một cái Dịch Thôn có gì là không được ?

Vũ và La Vĩ Thanh nghe Bạch Cổ Văn nói mà trong mắt hiện lên vẻ sùng kính nghiêm túc, tuyệt đối không giống nói đùa thì cũng không dám không tin.

Cả hai giương mắt nhìn nhau, cùng lúc thốt lên:

- Quái vật

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giời - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

La Vĩ Thanh nhìn chăm chăm thiếu nữ áo trắng ngồi

đối diện với ánh mắt không chút dâm tà, nhưng có thừa sự quái dị. Gã

nghe đầu bình luận với Vũ:

- Tôi nhìn đi nhìn lại, vẫn là một tiểu cô nương chưa đến 20 tuổi. Có

lẽ cái lão Bạch Cổ Văn kia xuyên tạc a.

Vũ định trả lời nhưng nhìn ánh mắt bất thiện của Thái cô lờm La Vĩ

Thanh hần bèn rút lưỡi lại, thành ra ho khan một tiếng.

Tên La Vĩ Thanh này có một cái cổ tật là cực kì vô duyên với nữ nhân.

Thậm chí, từ khi biết gã đến nay, chưa có một nữ nhân nào gặp gã mà

không phát sinh ầu ẩu.

Vũ cũng không dám bình luận, vội chuyển đề tài:

- Khi này Vũ tôi bị nộ khí xung tâm mất cả kiểm soát, làm một số việc ngoài ý muốn. May sao được Thái cô nương đề tỉnh trong lúc khẩn yếu.

Tôi xin cảm ơn.

Thiếu nữ gọi là Thái Cô kia cũng không trực tiếp trả lời mà hỏi lại:

- Ông Vũ hiển lộ thủ đoạn phi thường. Ất hẳn là có đại sự muốn làm.

Chẳng hay là việc gì?

Vũ nghe Bạch Cổ Văn dịch lại, vừa định lựa lời đưa đẩy, bỗng thấy một chút quái dị.

Vũ cũng là người rèn luyện dị năng.

Dị năng thực ra là khả năng cảm nhận và điều chỉnh cơ thể tạo ra những

trường lực đặc biệt mà khoa học thường thức chưa nghiên cứu đến. Những trường lực đó sẽ tác động đến vật chất, không gian thực và tạo thành những hiệu ứng đặc biệt gọi là Thuật.

Trong tổng khối lượng Vũ trụ, vật chất và những lực tác động vật lý mà con người biết đến, tính toán được chỉ chiếm có 10%.

90% còn lại các nhà khoa học thông qua những phép tính vĩ mô mà tính toán ra sự tồn tại của chúng nhưng không thể biết đó là cái gì, cũng không thể hiểu được bản chất của nó. Nên gọi chung là Vật Chất Tối.

Vật Chất Tối là một khái niệm cũng không rõ ràng. Các nhà khoa học đã đưa ra hàng trăm giả thiết về nó.

Đó có thể là những thế giới khác song song với chúng ta giống như những trang sách xếp chồng lên nhau trong một quyển sách vĩ đại. Và vì là "song song" nên vũ trụ của chúng ta không có điểm chung, nên các công thức, vật chất của thế giới này không liên quan gì đến thế giới kia dẫn đến việc khoa học hiện nay không sao tìm hiểu được.

Đó có thể là những trường năng lượng hoàn toàn độc lập với những lực hấp dẫn, điện từ trường hay các loại sóng điện từ mà khoa học đã biết đến. Tuy nhiên chúng lại có một chút tương tác, gây ra một số hiện tượng siêu nhiên dẫn đến làm thay đổi khối lượng của Vũ trụ trong các tính toán vật lý.

Hàng trăm giả thiết, nhưng đều có một thống nhất, đó là khoa học của con người còn rất rất lâu nữa cũng chưa tìm hiểu hết được 10% thế giới vật chất mà chúng ta đang sống, chứ chưa nói gì đến 90% Vật Chất Tối nằm ngoài trí tưởng tượng kia.

Do đó, các nhà khoa học cũng đi đến một thống nhất, đó là xếp các hiện tượng siêu tự nhiên, khả năng ngoại cảm hay một số năng lực không thể dùng khoa học hiện đại giải thích vào chung thành một dạng Năng Lượng Tối và các ứng dụng của nó.

Cũng chính từ lúc các nhà khoa học công bố những tính toán cho thấy sự tồn tại của Vật Chất Tối và Năng Lượng Tối kia, cũng là lúc các hiện tượng siêu nhiên, dị năng chính thức được hầu hết các quốc gia nghiêm túc nhìn nhận.

Các chính phủ đã không còn coi những trường hợp dị năng, ngoại cảm, siêu năng lực là những trò mê tín, lừa bịp cần giấu diếm, dập bỏ đi

nữa.

Mà tìm cách kiểm soát, lập thành những cơ quan độc lập, bí mật nghiên cứu về những khả năng phi thường có được từ việc sử dụng những năng lượng, vật chất đặc biệt ấy.

" Hiệp Hội Nghiên Cứu Các Hiện Tượng Cận Tâm Lí " của Trung Quốc, " Liên hiệp khoa học công nghệ tin học ứng dụng (UIA) " của Việt Nam hay các cơ quan tương tự của rất nhiều quốc gia khác đều được công khai thành lập, nghiêm túc nghiên cứu về các hiện tượng siêu nhiên.

Và trong đó, Những nhà ngoại cảm, những người rèn luyện dị năng chính là những người có thể cảm nhận, tạo ra hay điều khiển (dù chỉ là một phần rất rất nhỏ) những Năng Lượng Tối siêu nhiên kia.

Vũ cũng là một người có dị năng. Mà dị năng của hấn lại là khả năng kiểm soát và tạo ra một số hiện tượng điện từ nên những biến đổi dù rất nhỏ của nhân điện hay sóng não của những người, vật xung quanh hấn đều có thể cảm ứng được. Những thông tin đó so với hình ảnh, âm thanh hay sờ nắm... còn nhiều và chi tiết hơn gấp trăm lần.

Mặc dù thời gian luyện tập không dài, hơn nữa trí năng của Vũ cũng có hạn, không phải là loại siêu cấp thiên tài trong sách truyện nên đa số các thông tin, tín hiệu mà hấn cảm nhận được chỉ là biết mà không hiểu.

Kiểu như một đứa nhóc 5 tuổi đọc một bản báo cáo bằng 200 thứ ngôn ngữ ngoài tiếng mẹ đẻ vậy.

Nhưng thường thì hấn có thể thông qua những tín hiệu, những biến đổi cực nhỏ đó để hình thành được một số cảm giác về sự tồn tại, hoạt động thậm chí là nếu đôi phương xoay chuyển ý nghĩ, dao động tâm lý... cũng có thể đưa đến những tín hiệu khác thường có thể nhận biết được.

Lần này Vũ giật mình chính là bởi những tín hiệu, thông tin mà hấn nhận được từ Thái Cô là rất ít, ít đến mức trong tâm thức hấn dường như xuất hiện một mảng màu đen che phủ lấy Thái Cô trong đó khiến hấn mặc dù đang ngồi đối diện Thái Cô, nhưng vẫn có cảm giác là nhìn không thấy gì.

Vũ không khỏi thốt lên:

- Quả nhiên là Thái trong Thái Cực. Cực tiền sinh võ công đã kinh người, mà Thái cô nương đạo thuật lại càng tinh thâm. Vũ tôi tới Trung

Quốc truy tầm đại đạo quả nhiên là đi đúng đường lớn, mở mang tầm mắt.

Bạch Cỏ Văn biết tiếng Việt nên La Vĩ Thanh không cần dịch lại, chỉ

bữu môi nói thầm với Vũ:

- Tôi thấy nếu lão họ Bạch nói đúng, thì cô ta không phải là Thái

trong Thái Cực, mà là Thái trong Biến Thái thì có.

Vũ mặc kệ La Vĩ Thanh cợt nhả. Khi này Thái Cô đã hiển lộ đạo thuật ẩn

giấu gần như tất cả các thông tin của bản thân khiến tiểu ý của Vũ bay

sạch không còn một chút.

Đừng đọc mấy truyện tu tiên nói thuật ẩn thân là một tiểu thuật dễ học

dễ thi triển.

Đối với người tu luyện dị năng đạo thuật mà nói, mấy cái chiêu thức

bằng hóa lời phong gì gì đó chỉ mới là tiểu thuật nhập môn. Nhiều đứa

trẻ có dị năng bẩm sinh thậm chí có thể sử dụng được những thuật đó

trong lúc vô thức.

Rèn luyện thành thục theo phương pháp đúng đắn thì có thể phát huy

đến mức uy lực kì khủng khiếp, độc bá thiên hạ thì cũng chỉ là trung

cấp kĩ năng mà thôi.

Dù người đó có năng lực phi thường, dị năng luyện đến mức có thể hủy

diệt cả một tinh cầu thì cũng đều là dừng ở mức Thuật Pháp mà thôi.

Chỉ khi nào hiểu biết, cảm nhận sâu hơn đối với năng lượng, vật chất

thì mới có thể nắm được phần nào bản chất của năng lượng tối.

Hiểu được ý nghĩa của những thông tin, tín hiệu mà mình nhận được. Từ

đó tinh tế không chế những tác động, biểu hiện của siêu năng lực theo

như ý mình.

Vậy mới chính thức bước vào cánh cửa Đạo Pháp.

Mà trong quá trình tu luyện Đạo Pháp mới thực sự biết được Ẩn Thân khó

đến mức nào.

Ví như con cáo khôn ngoan, nấp trốn thật kĩ, nín thở núp trong hang

khiến cho chó săn không nhìn thấy, không nghe thấy được. Nhưng cơ thể

vẫn phát ra mùi không sao giấu được mũi của chó săn nên bị phát hiện.

Người tu luyện Dị năng đạo thuật cũng vậy. Mỗi người lại thiên về một

vài loại hình năng lực riêng, do đó khả năng cảm nhận của người đó đối

với những tín hiệu, thông tin do loại hình năng lượng tương ứng đem

lại cũng rất chi tiết, rõ ràng hơn hẳn những người tu luyện hệ năng

lực khác.

Mà đồng thời, khả năng khống chế năng lượng, che giấu thông tin của một người cũng chỉ đặc biệt hiệu quả đối với những năng lượng, tín hiệu tương ứng với loại hình năng lượng mà người đó tu luyện mà thôi. Tỉ như anh là người tu luyện băng hỏa dị năng, có thể khống chế chính xác nhiệt độ cơ thể phát ra, không làm ảnh hưởng gì tới môi trường chung quanh khiến các thiết bị dò tìm thân nhiệt không sao phát hiện được. Thậm chí đóng băng cả tuyến mồ hôi ở dưới da tạo cho người ta cảm giác là không gian chung quanh ko có " hơi người ". Thành công che mắt những người bình thường, thậm chí là những người tu luyện cùng hệ dị năng có khả năng cảm ứng kém hơn.

Nhưng khi gặp một người tu luyện dị năng cảm ứng âm thanh, người đó có thể nghe được tiếng thở sâu trong lồng ngực của anh, cảm nhận được tiếng tim đập thậm chí các mạch máu trong cơ thể vận động cũng tạo thành những âm thanh ào ào như sóng biển mà ta nghe thấy mỗi khi áp những con ốc biển lên tai.

Như vậy người đó có thể không nhìn thấy anh, không cảm giác được sự có mặt của anh dù anh đứng ngay trước mắt họ. Nhưng họ lại nghe thấy được sự tồn tại của anh một cách chính xác, không sao giấu được.

Bởi vậy nên mới nói thuật Ẩn Thân vô cùng khó khăn. So với mấy cái kĩ năng kia còn khó hơn gấp bội.

Mặc dù Thái Cô thành công che mắt Vũ, nhưng vẫn tạo cho hắn một cảm giác bị che phủ chứ không phải là " không tồn tại ". Điều này làm Vũ càng kinh ngạc hơn.

Bởi nếu Thái Cô cùng tu luyện một loại năng lực giống hắn mà có tu vi cao hơn, thành công Ẩn Thân trước hắn thì cũng không lạ.

Điều đáng sợ của Thái Cô, là cô ta dứt khoát đem gần như toàn bộ tín hiệu, trường lực do bản thân phát ra dấu đi hoàn toàn.

Muốn làm được vậy, trừ phi là Thái Cô tu luyện tất cả các hệ dị năng, hoặc là cô ta nắm rất rõ những nguyên lý căn bản nhất liên quan đến khả năng cảm nhận của con người.

Cả hai khả năng trên quả thực đều quá biến thái. Khiến Vũ không khỏi kinh tâm động phách.

Chương 30

Hít một hơi dài, vượt thoát ra khỏi cảm giác ngạc nhiên, bất ngờ. Vũ lại dùng ánh mắt tự tin hàm tiếu nhìn Thái Minh, nói chậm rãi:

- Cũng chẳng phải đại sự gì, chỉ là tôi muốn nhập môn bá sư. Thành một đệ tử của quý môn thôi mà.

Thái Minh vẫn lạnh nhạt đáp lời:

- Ông Vũ năng lực thông thiên, đẳng cấp đã có thể gọi là tông sư một phái, trên dưới Dịch Thôn không mấy người có thể so sánh. Xin chớ nói đùa.

Hắn cười giả là:

- Chút tài mọn tự học, trông có vẻ hay ho, chẳng qua là cái xác của thôi. So với công pháp tu chân quả thực không đáng nhắc tới. Muốn tiến nhập Tiên giới, không có sự chỉ điểm của Thái cô e rằng không làm nổi.

Thái Minh vẫn lạnh lùng đáp :

- Ông Vũ quá lời. Thái Minh chẳng qua là tập luyện chút thuật dưỡng sinh chứ có phải công pháp điển tịch gì, nào dám múa búa qua phủ Lỗ Ban

Vũ làm bộ thất vọng nói với La Vĩ Thanh:

- Haiz, tôi nghe tay Kiệt nói tổng hội có công pháp tu chân, chẳng quản đường xa tôi đây tầm sư học đạo. Nhưng có lẽ người ta không muốn thu nhận rồi. Lại phiền anh La dẫn tôi về chợ Minh Thị vậy.

Nói đoạn hắn hé mắt nhìn, thấy Thái Minh vẫn ngồi uống trà, thái độ lạnh băng, bèn vỗ gối đứng lên, dõm bước ra về.

Cũng chả biết căn phòng có bố trí trận pháp nào kì ảo không, mà khoảng cách từ ghế ngồi ra đến cửa có gần chục mét thế nhưng Vũ bước nửa ngày vẫn chưa ra đến cửa. Mấy người trong phòng đều không khỏi tức cười.

Không chỉ mấy người phía bên kia thì đang cố nén cười trước cái kiểu " mặc cả " ngô nghê của hắn. La Vĩ Thanh cũng biết thừa hắn đang làm bộ làm tịch, hơn nữa còn làm rất vụng về. Trên mặt gã thiếu điều hiện lên mấy chữ " Ta không quen thằng này ". Nhưng cùng hội cùng thuyền, xấu chàng thì hổ ai. Gã đành lên tiếng:

" Tôi nghe nói, " Hiệp Hội Nghiên Cứu Các Hiện Tượng Cận Tâm Lí " là nơi công cộng hiếu khách nhưng chẳng phải muốn đến là đến, muốn đi là đi. Ở đây công pháp vô số, cao thủ như mây. Nhiều người được mời đến còn mê mết chẳng muốn về, ở lại đây nghiên cứu cả đời. Ông Vũ chớ vội quay lưng, "

La Vĩ Thanh là tên lưu manh chuyên lừa bịp kinh doanh nơi đầu đường xó chợ. Tuy hay sàm ngôn hàm hồ, nhưng đạo lý thương thuyết lại rất trơn tru. Từ cứng tới mềm, dù lạnh hay nóng, bất luận đối phương là loại người gì, gã đều có thể lèo lái vài câu.

Mấy lời vừa rồi gã nói với Vũ vừa giống như khuyên hắn dừng bước, lại vừa hàm ý xúi hắn làm tới.

Quả thật như lời. Dịch Thôn vốn thoạt nhìn giống một cái thôn trang yên ả. Nhưng nơi đây là nơi tập hợp của hầu hết những tinh anh toàn Trung Quốc. Nắm giữ những bí mật của một phần năm nhân loại. Đâu phải muốn đến là đến, muốn về là về.

Chẳng những vậy, đối với bất kì quốc gia nào, những người có dị năng hay công pháp siêu việt lẽ thường đều được coi là tài sản quốc gia. Thứ nhất ưu tiên trọng dụng, thứ nhì không chế không để đối tượng rơi vào tay thế lực bên ngoài. Mà càng quan trọng hơn, những người có siêu năng lực thường hay tự tung tự tác làm mất an ninh, gây hoang mang cho quần chúng, để lại hậu quả khôn lường.

Thế nên không thiếu trường hợp những người có dị năng không chịu hợp tác, bị Hiệp Hội cho người tới cưỡng chế quản thúc. Giam lỏng tại Dịch Thôn hoặc các trung tâm nghiên cứu khác.

La Vĩ Thanh nói qua loa mấy câu, chính là nhắc khéo Dịch Thôn nên thể hiện thái độ, chớ để đến lúc hai bên phải cưỡng chế lẫn nhau thì chẳng hay ho gì.

Bạch Cổ Văn dùng ánh mắt tán thưởng nhìn La Vĩ Thanh, nói:

" La tiên sinh nói rất phải. Hiệp Hội chính là nơi công cộng nghiên cứu. Chúng tôi nghe nói ông Vũ có pháp bảo phi thường, vội cử người tới mời về, cốt là để cùng nhau nghiên cứu. Tất nhiên là hiếu khách hết lòng. Tiếc là yêu cầu của ông Vũ quá cao, bản hội không cách nào đáp ứng.

Vốn xưa nay chuyện thần tiên vẫn là điều huyền hoặc. chúng ta mặc dù đều là những người có hoặc có nghiên cứu về dị năng, cũng có thể coi là sơ cấp

tán tu. Nhưng từ tiểu đạo đi tới đại đạo khác nào bướm bướm tìm trăng. Bồn hội mấy chục năm qua có suu tầm được một số công pháp điển tịch thất truyền. Nhưng để có thể gọi là Tu Chân vẫn còn cách mười vạn tám ngàn dặm. Đừng nói tới chuyện Tiên giới, phi thăng.... Haiz, vẫn hi vọng ông Vũ có công pháp bí truyền đem ra cùng nghiên cứu. Bồn hội quyết tận tình địa chủ, toàn lực hỗ trợ cho ông. "

Vũ được hai người này bắc thang cho xuống, cũng chẳng ngờ đến mức cố ý dây dưa. Hắn cũng giác ngộ bản thân mình mới là người cần họ, chứ không hẳn là họ cần mình. Khi này làm giá, tương kiếm được tí tiện nghi giống như trong tiểu thuyết. Ai dè sút trúng ngay đá tảng. " Haiz, quả nhiên chỉ có trong tiểu thuyết thì nhân vật phụ mới thuần khiết vậy a. Ta đây gặp toàn thiết bản. " - hắn cảm khái than thầm

Vũ ngồi trở lại bàn nước. Hắn định mở lời nói đôi chút về kế hoạch của mình. Nhưng nhìn vẻ mặt lạnh như băng mang theo nét cười nhạo của Thái Minh, hắn dậm bụng. Bị người khác cười khẩy đã bức, bị nữ nhân cười khẩy càng bức hơn. Mà bức nhất là bị nữ nhân cười khẩy. Vừa bức vừa nhục. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi đứng phắt dậy, hay tay tức thì phát ra ánh sáng lung linh.

Chỉ trong chốc lát, Toàn thân hắn đã phát sáng như một bóng đèn nê-ông.

Cảm giác bị khống chế hết sức khó chịu trong lần giao thủ vừa rồi vẫn chưa quên khiến Cực tiên sinh như lâm đại địch. Toàn thân ông đã tích súc lực lượng lên đến mức tối đa. Chỉ cần Vũ có chút cử động, lập tức sẽ phải hứng lấy một kích lôi đình không chết không thôi.

Ngược lại với Cực tiên sinh, Thái Minh vẫn điềm tĩnh như nước trong ao, thân nhiên quan sát những điểm sáng trên mình Vũ.

Quả thật nhìn kĩ mới thấy hắn phát sáng không giống như một chiếc bóng đèn mà giống như một tập hợp hàng ngàn điểm sáng. Những điểm sáng này như một đàn đom đóm thông qua kinh mạch, huyết đạo hướng về phía hai tay hắn chen chúc mà tới.

Chỉ vài hơi thở, đàn đom đóm ấy đã hoàn toàn tụ tập tới hai lòng bàn tay của Vũ khiến chúng trở nên sáng chói.

Không gian trong phòng không xảy ra dị tượng giống như lúc hắn và Cực tiên sinh giao đấu, nhưng lại tràn ngập thứ âm thanh " ti ti ti " như tiếng côn trùng.

Vũ vừa bước tới trước mặt Thái Minh, vừa chấp hai tay đang phát sáng lại. Tiếng côn trùng tức thì biến mất, ánh sáng cũng không còn chói lọi mà âm ỉ đi rất nhiều.

Thái Minh là người từng trải. Đối với dị năng, nàng lại càng từng trải hơn người khác rất nhiều. Trong mấy chục năm trời, số kì nhân dị sĩ nàng gặp đã không còn nhớ nổi. Mỗi người đều có năng lực, công pháp vô cùng đặc biệt. Những điều người thường không sao tưởng tượng được, đối với nàng đã là chuyện bình thường. Tương như trên đời chẳng còn gì có thể khiến nàng ngạc nhiên được nữa.

Khi nàng được báo cáo về món pháp bảo kì lạ có thể tự bay trong không trung của Vũ, thì việc triệu mòi hắn tới đây đơn giản cũng chỉ là hành động theo quy tắc của Hiệp Hội, bản thân nàng không thấy quá hứng thú. Kể cả khi hắn liên tục thể hiện ra khá nhiều năng lực lúc giao đấu với Tiểu Ly, Hồng phu nhân hay với Cực tiên sinh, đối với nàng cũng không phải cái kinh hi gì.

Nếu chốc lát nữa đây, Vũ phóng ra một luồng năng lượng có sức mạnh bài sơn đảo hải, hay một con điện long khổng lồ phá sập cả căn phòng cũng chưa chắc khiến nàng động dung.

Thái Minh đã quá quen thuộc rồi, đạo tâm của nàng tĩnh lặng vô cùng.

Nhưng thứ Vũ đưa đến trước mặt nàng lại khiến đạo tâm yên tĩnh của nàng phải nổi lên trợn trợn phong ba.

Thái Minh cẩn thận quan sát, tinh thần lực của nàng hoàn toàn tập trung vào tiểu hài nhi đang nằm ngủ trong lòng bàn tay.

Tiếng hơi thở thông qua bộ ngực nhỏ xíu phập phồng lên xuống, cảm giác ấm nóng do huyết thanh chạy trong kinh mạch. thậm chí cả cái cựa mình khe khẽ của nó cũng khiến nàng cảm nhận được sinh khí ngập tràn.

Ngoại trừ việc thân hình của nó phát ra ánh sáng di diệu, nhỏ vừa một lòng bàn tay và nhẹ tới mức có thể phiêu phù trong không khí thì đây chính xác là một đứa trẻ con " bằng da bằng thịt "

Thái Minh không ngẩng mặt nhìn Vũ, ánh mắt của nàng vẫn nhìn đứa trẻ trong lòng bàn tay đến thất thần, miệng khẽ thì thào hỏi:

" Là Nguyên Anh ? "

Vũ không biết tiếng Trung, nhưng vẫn hiểu nàng đang nói gì. Vốn định lên mặt đê gờ thê diện, nhưng thấy ánh mắt nàng đã thất thần, hắn lại không nỡ làm trò, khẽ gật đầu đáp

" Ừm "

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giới - Khai Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Nguyên Anh nhỏ bé không tồn tại lâu. Nó trở nên mờ dần, thân thể mềm mại mà trần ngập sinh khí của nó nhẹ đi trông thấy và ánh sáng dưới làn da của nó cũng phát ra rực rỡ hơn. Rồi tan biến giống như một cái bong bóng xà phòng đầy màu sắc, để lại trên tay Thái Minh một luồng khí nóng.

Thái Minh khẽ rung mình. Dường như không chỉ tảng băng mang tên "cao ngạo và cô đơn" đã phủ kín mắt nàng mấy chục năm qua bị luồng khí nóng ấy làm cho tan chảy. Mà cả khối băng khổng lồ đè nặng, phong bế cả tâm hồn nàng cũng vỡ vụn ra trong phút chốc.

Thái Minh giương cặp mắt kinh ngạc đến thất thần nhìn Vũ. Hắn nhún vai nói:

"Chỉ được đến thế thôi, nhưng tôi nghĩ như vậy là đủ chứ hả?"

Thái Minh không trả lời, bờ vai nàng vẫn khẽ run rẩy, đôi mắt đẹp long lanh như sắp khóc khiến Vũ nảy ra xúc động muốn ôm lấy mà an ủi. Hắn lưỡng lự tay chân một hồi, rồi cũng không dám có hành động gì, đứng im như phỗng, trong lòng thầm nghĩ "Cô nàng này không ngờ cũng không phải là quá lãnh đạm như lúc mới quen"

"Bạch tiên sinh mau cho người làm tiệc tẩy trần. Ông Vũ là khách quý của bản hội, hết thấy yêu cầu đều đáp ứng, chớ để chậm trễ." - Thái Minh từ trong trạng thái thất thần đi ra, khôi phục vẻ lãnh tỉnh nhưng trong đáy mắt thâm thúy thấu triệt sự đời của nàng đã không còn trầm ổn như xưa, trong cách nàng nhìn Vũ đã toát lên vẻ sùng bái nhiệt thành, còn có chút mong chờ. Cực tiên sinh thấy ánh mắt ấy cũng không khỏi giật mình kinh ngạc. Mặc dù đã ở Dịch Thôn cùng Thái cô suốt mấy chục năm, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Cực Tiên Sinh thấy Thái cô dùng ánh mắt ấy nhìn người.

"Tên Vũ này mặc dù đạo thuật cũng có mấy phần hóa hầu, thực lực không tệ. Nhưng so với những tu giả cường đại đã từng tới đây thì cũng chẳng có gì hơn. Khi này lão phu còn chưa sử dụng tới tuyệt chiêu. Nếu luận về thực lực, thì còn lâu hán mới có thể khiến Thái cô hứng thú. Chẳng qua hán là người nước ngoài lại học được tu chân đạo pháp của Đạo gia nên mới khiến Thái cô có đôi chút lưu tâm."

Nhưng cũng thực không ngờ Thái cô lâu nay không còn hứng thú với chuyện thế gian bỗng nhiên lại xuất ra thái độ trọng thị như vậy... "Nghĩ đến đây, Cực tiên sinh ngẩng đầu nhìn lên, bất giác thấy một làn khí lạnh chạy dọc sống lưng, khẽ rung mình tự nhủ "Không lẽ thực sự là hán hay sao?. Ày.. Suy nghĩ này quả thực quá hoang đường" - Mặc dù đã cố xua đi ý nghĩ hoang đường kia, nhưng thái độ trọng thị của Thái cô dành cho Vũ khiến nó vẫn lẩn khuất trong đầu. Bất giác Cực tiên sinh nhìn Vũ với ánh mắt mang theo sự chờ mong.

Vũ nào biết tâm tư hai người, hán chỉ cho rằng cả hai bị tiểu Nguyên Anh mà mình tạo ra làm cho ngưỡng mộ nên rất là đặc chí. Lại nghe Bạch Cổ Văn mời đi nhận phòng, chuẩn bị ăn tiệc chiêu đãi thì đồng ý cả hai tay, cùng La Vi Thanh ngênh ngang rời đi. Trước lúc ra khỏi phòng, hán còn vênh mặt nhìn quanh, tiện thể nói:

- Tôi không biết tiếng trung, nhưng chữ Hán tên mình cũng biết viết như thế nào. Anh La xem, bức hoành phi kia viết gì mà lại có chữ Vũ tên tôi thế kia?

La Vi Thanh đáp:

- Bức hoành phi kia viết "Vũ hạ Dịch Thôn, Tiên môn khai hội" - Tức là con mưa mùa hè đổ xuống thôn Dịch như chúng tiên mở hội. Đúng! à có chữ Vũ, nếu tên của ông cũng có nghĩa là mưa, thì chắc là đúng vậy,

- Haha, chữ Vũ tên tôi đúng có nghĩa là mưa thật. Có lẽ cây này là để tạ cảnh mưa. Bình thường khi mưa cảnh sẽ buồn, không nghĩ câu này lại ví cảnh trời mưa ở Dịch Thôn vui như mở hội, quả là khác lạ. Hi vọng chúng ta ở đây sẽ được thấy cảnh "mưa vui".

La Vi Thanh cũng phụ họa:

- La béo tôi không có tài văn lược, nhưng cũng thích ngắm mưa rơi. Mà vừa ngắm mưa rơi, vừa uống rượu mao đài thì đúng là "tiên môn khai hội" vậy đó. haha

Hai người vừa nói cười ha hả vừa đi theo Bạch Cổ Văn, không để ý tới hai người Thái - Cực đang kinh ngạc nhìn nhau.

....

Đồi Huyền Vũ nằm phía sau Dịch Thôn, quanh đồi là dòng suối nhỏ róc rách chảy xuôi đổ vào một hồ nhân tạo. Hồ này tám cạnh đều nhau, được Thái cô cho xây dựng phòng theo Thái Cực Đồ ngay dưới chân đồi Huyền Vũ. Nước theo suối chảy vào hồ từ hướng đông nam, lại theo cửa công phía Tây chảy về sông. Trên hồ có Điếu ngư đài đẹp như tranh vẽ.

Thuyền lá đi ra, nước hồ xao động dưới đáy thuyền, sóng sánh như mặt khiến Vũ ngồi trên tấm tắc luôn mồm.

Trên Điếu Ngư đài đã có ba người đợi sẵn, ngoài Thái Minh và Cực tiên sinh ra, còn có một lão nhân hán không quen mặt. Lão nhân ngồi quay ra phía hồ, tay cầm cần trúc. Lúc Vũ chào hỏi mọi người cũng không lên tiếng.

Lão nhân này ăn mặc khác khổ theo lối cổ trang, khí tức xa xưa mà thể lương từ bóng lưng người này khiến kẻ khác trước sự lạnh nhạt của mình cũng không dám có một tia bất mãn, mà ngược lại còn cảm thấy tôn kính, sợ hãi như đứng trước một tòa cổ miếu linh thiêng.

Bạch Cỏ Văn cột thuyền lá xong, theo Vũ lên đài. Thấy lão nhân này liền cúi đầu kính cẩn thưa

" Sur phụ ". Lão nhân cũng không quay lại, chỉ khẽ ừ trong cổ họng. Âm thanh trầm đục như từ hang đá vọng ra, hết sức kì lạ.

Bạch Cỏ Văn thấy vậy liền bèn nói:

" Mời ông Vũ an tọa, sur phụ tôi tính tình cổ quái. Mọi người cứ tùy tiện "

Rồi quay sang nói với Vũ :

"Lão nhân gia ít quản chuyện nhân gian, bề quan đã lâu không ngờ hôm nay lại vì ông Vũ mà tới đây hội ngộ. Quả thật là chuyện hiếm có "

Nói đoạn liền kéo Vũ ngồi xuống, rót rượu mời mọc. Thái Minh là chủ nhà tiếp khách, cũng đồng dạng nâng ly, khẽ cười xã giao mời hân một chén. Mặc dù Thái Minh đã không còn vẻ xúc động như hôm trước mà đã khôi phục vẻ lạnh lùng băng tuyết, hơn nữa chỉ là cười xã giao nhưng nụ cười của nàng cũng đẹp như bông tuyết liên nở trong băng giá khiến hân phát ngẩn ngơ không kiềm chế được.

Không cần luyện qua Hồn Thuật , dù là nữ nhân bình thường nhất cũng có thể dễ dàng nhận ra vẻ thất thố của nam nhân trước sắc đẹp của mình. Huống gì là Thái Minh, vẻ băng lãnh của nàng càng thêm phần lạnh nhạt.

" Nụ cười mỹ nữ là mồ chôn của nam nhân " - Đó là câu xuất hiện đầu tiên trong đầu Vũ. Hân nhận ra thái độ bất mãn của Thái Minh, lắc đầu cười khổ, vội nâng chén lấp liếm.

Rượu qua vài tuần, mấy lý do khách sáo đều đã dùng hết. Lúc này không khí trên bàn tiệc đã quái dị vô cùng.

Khách nhân cầm đầu ăn, mặt không ngẩng lên, đũa không ngừng gấp.

Bốn người là chủ nhà thì một người quay lưng ra hồ ngồi câu cá, một người thần sắc lãnh đạm nhìn đi chỗ khác, thậm chí còn nhắm mắt dưỡng thần.

Cực tiên sinh cũng chẳng thân thiện hơn là mấy, dáng vẻ như đang đợi chờ, không quan tâm vào bàn rượu. Chỉ mình Bạch Cỏ Văn là cố làm theo phép xã giao, thỉnh thoảng cách đoạn thời gian lại cụng ly cùng Vũ.

Rượu được mấy tuần, Vũ là người đầu tiên buông đũa.

Hân ngẩng mặt nhìn Thái Minh và Cực tiên sinh, tưởng họ sẽ hỏi han gì đó nhưng thấy cả hai người này đồng loạt dùng bộ dáng " có rắc gì thì đánh nốt đi " nhìn hân, cũng ngưng ngưng chả hiểu đầu đuôi. Đành nói vài câu nhạt như nước ốc với Bạch Cỏ Văn rồi bắt chước lão nhân quay mặt ra hồ ngắm trăng.

Hôm nay vừa trùng ngày rằm tháng hai, mặt trăng chưa được căng tròn mỹ lệ như đêm rằm tháng tám nhưng phối hợp với khung cảnh nước non cũng có thể nói là mỹ lệ động lòng. Kể mà là ngày thường thì hân cũng có thể nảy ra chút say mê. Nhưng bầu không khí sượng sùng bao vây bàn tiệc khiến hân chẳng còn hứng thú.

Trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Ngồi chốc lát, con buồn bức càng lúc càng tăng. Hân đứng dậy nói :

" Các vị tiếp tục thưởng trăng, tôi có chút chuyện riêng, xin về phòng trước "

Bạch Cỏ Văn vội nói:

" Ông Vũ có việc gì không thể nán lại một lát được sao ? "

Vũ giận dỗi đáp

" Cũng thực xin lỗi, tôi bẩm sinh có cái tính lười. Ăn uống xong rồi, không có việc gì làm, không có chuyện gì để nói thì liền díp hai mắt lại, chỉ muốn về phòng đi ngủ mà thôi "

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giới - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Bạch Cổ Văn quay sang Thái Minh, thấy nàng khẽ nhếch môi cười mắt nhưng chẳng nói gì thì cũng cười khổ không thôi. Trong bụng thầm nghĩ người này tu luyện cũng đạt đến hóa hầu, sao lại thích làm mấy trò trẻ con như vậy.

Vũ tới Dịch Thôn là có đại sự bên người. Dùng trăm phương ngàn kế cố tiếp cận giao lưu với họ, làm gì có chuyện hơn giận trẻ con. Hơn nữa người ta không cầu mình, là mình cầu người ta. Thực sự là tư cách để giận đối cũng không có.

Nhưng con chim trống đứng trước con chim mái thường thích xù lông làm dáng. Vũ cũng vì vẻ lạnh nhạt của Thái Minh mà làm giá tí thôi.

Không ngờ ở đây toàn người già sống đã thành tinh. Thái Minh trông bề ngoài trẻ như thiếu nữ nhưng tuổi tính ra còn hơn cả bà ngoại hân. Làm gì không hiểu, chỉ cười mắt mà thôi.

Vũ then quá hóa giận, từ giả thành thật, đứng đứng bước ra mép nước, tính lấy thuyền lá chèo về. Bỗng nhiên có tiếng cười sang sảng vang lên

" Hahaha, thú vị, thú vị "

Đáp lại người kia là một giọng nói lạnh lùng :

" Hừm, tâm chí không đủ, căn cốt thấp kém. Dù gặp kì ngộ đạt được cảnh giới cao, cũng không có tiền đồ. Chẳng có gì tốt "

Tiếng cười sang sảng lại cất lên :

" Haha, Lực lượng dễ có, cảnh giới khó cầu. Mấy người chúng ta có ai không kiên trì tích súc, đạt tới bình cảnh rồi mới đề thăng cảnh giới. Hân thì ngược lại, như lời Thái cô thì hân đã thành tựu tới Nguyên Anh Hóa Hình. Thành tựu như vậy hoàn toàn chỉ có thể dựa vào đồn ngộ của bản thân, không thể dựa vào ngoại nhân trợ lực. Đạt được như vậy quả thực không dễ. Căn cốt thấp kém vô cùng, không phù hợp tu luyện, tâm chí cũng kém cỏi, tạp niệm vô số. Thật không hiểu làm sao một kẻ như vậy lại cũng đạt tới được cảnh giới cao không tưởng như vậy. Thật là thú vị "

Người kia không phản bác, nhưng có vẻ không phục, chỉ hừ lạnh một tiếng, không nói gì thêm.

Vũ đã bước chân xuống thuyền, nghe mấy tiếng đối đáp đó liền ngoái đầu nhìn lại. Thấy trên Điều Ngư đài đã xuất hiện thêm hai người.

Một người dáng to như gấu lại mặc áo tơi. Thoạt trông như một tòa núi nhỏ.

Người kia dáng hình mảnh khảnh, mặc bộ đồ trắng theo lối cổ trang, buộc tóc theo lối nho sinh, trên tay còn cầm cả quạt lông. Lối ăn mặc của hai người này vô cùng khác người, nhưng không hiểu sao lại không thấy lập dị chút nào.

Hai người vừa tới, Bạch Cổ Văn đã vội cung kính hành lễ. Thái Minh và Cực tiên sinh cũng đứng dậy chào. Xem ra bối phận không nhỏ. Chỉ có lão nhân sư phụ của Bạch Cổ Văn là vẫn điềm nhiên như không ngồi quay mặt ra hồ câu cá.

Vũ nhìn hai người một lát, nhưng không quay trở lại Điều Ngư Đài mà ngồi lên thuyền lá, chèo ngược vào bờ.

Bạch Cổ Văn vội gọi:

" Hôm nay phúc duyên thâm hậu, có hai vị thần tiên giá lâm, là cơ hội khó cầu. Ông Vũ chớ vội quay về "

Vũ vẫn ngồi trên thuyền, nói với họ Bạch:

" Ông Bạch ở lại ngắm trăng, tôi xin về trước. Vũ đã tới Dịch Thôn, ắt có ngày tiên môn mở hội. Hôm nay không có tiên nhân, hội này dời sang hôm khác vậy "

Vũ nói bằng tiếng Việt, nhưng mọi người đều nghe hiểu cả. Cũng như khi nãy hai người kia nói bằng tiếng Trung nhưng hân vẫn nghe hiểu hết.

Năm người đứng ở trên đài nghe lời hân vang lên trong đầu, mặt đều biến sắc. Duy chỉ có lão nhân sư phụ của Bạch Cổ Văn là vẫn điềm nhiên câu cá như thường.

Người cao lớn kinh ngạc nhìn Vũ hồi lâu, cất tiếng cười ha hả

" Quả nhiên là thú vị, thú vị vô cùng. hahaha "

Phải biết cách nói mà hân vừa sử dụng chính là Chân Ngôn.

Chân Ngôn căn bản không phải là ngôn ngữ, cũng không phải âm thanh. Đó là một dạng thức trao đổi thông tin sử dụng thần niệm. Thông tin cần chuyển tải sẽ thông qua thần thức chuyển trực tiếp tới thần hồn của người khác. Người nghe sẽ nhận được thông tin trực tiếp từ trong ý thức, không cần thông qua âm thanh, hình ảnh hay ngôn ngữ biểu đạt nào khác.

Ví von theo khoa học thì đây là phương pháp nói chuyện với nhau thông qua sóng vô tuyến chứ không dùng phương pháp trực tiếp nữa.

Chân Ngôn là phương pháp truyền tải thông tin bằng thần niệm. Thông qua linh hồn câu thông với nhau nên không hề bị giới hạn bởi ngôn ngữ, văn hóa hay chủng tộc, giống loài. Đây là phương pháp hoàn thiện nhất, có thể liên lạc, câu thông với bất kì dạng tồn tại nào có linh hồn.

Thậm chí theo như truyền thuyết thì Chân Ngôn còn có thể câu thông được với thiên địa vũ trụ. Qua đó vận dụng pháp tắc của thiên địa, mượn lực cần khôn thì triển ra lực lượng vô tận hay tiếp thu được kiến thức của tạo hóa, toàn tri toàn năng.

Kẻ có thể vận dụng Chân Ngôn chính là người có thể tiếp xúc tới cánh cửa của tạo hóa. theo như con đường tu tiên mà nói thì đã đạt tới mức Đại Năng Thông thiên triệt địa pháp lực vô biên, thần thông quảng đại. Bảo sao mấy người trên đài thấy hắn có thể sử dụng được không rung mình thất sắc

Thư sinh áo trắng bất chợt ra tay, cây quạt lông trên tay khẽ phát.

Bỗng nhiên một luồng gió lớn cuộn tới mặt hồ. Lúc này Vũ đã chèo tới giữa hồ, Chiếc thuyền lá bị con gió lạ cuốn qua, xoay mình một cái lại lao vun vút về Điều Ngự Đài.

Vũ biết người áo trắng giỏi trò nhưng hắn vốn không hiểu thủy tính, lại chẳng biết chèo thuyền. Khi nãy giận dữ thì khua chèo bừa bãi, cũng miễn cưỡng đẩy được thuyền đi, nhưng lúc con thuyền gặp gió lao đao thì không biết làm sao, đành bám chặt cọc chèo, mặc cho gió thổi.

Con gió tuy mạnh nhưng không cuồng, thổi một hơi đã đưa chiếc thuyền lá trở lại Điều Ngự Đài.

Nhìn Vũ Vênh mặt rồi đi rồi lại chật vật bám chặt cọc chèo để người ta bắt đem về thật vô cùng tiếu lâm. Nếu là người khác hắn đã không nhịn được cười. Nhưng sau khi hắn sử dụng Chân Ngôn, mấy người trên đài lại chẳng ai dám tỏ ra khinh thị.

Dù sao người có thể sử dụng Chân Ngôn tuyệt đối không chút nào có thể coi thường.

Người mặc áo toi lúc này đã bước tới mép nước, tự tay đón Vũ lên bờ. Đoạn ôm quyền nói:

" Tiểu Bạch xưa nay chỉ biết phóng thí, chẳng biết nói lời hay. Hôm nay mạo phạm tới chân nhân. Hắn khi nãy xuất lực đưa đò, cũng coi như có chút thành ý. Mong chân nhân chớ giận "

Thư sinh áo trắng khẽ hừ một tiếng bất mãn, nhưng cũng không phản đối câu nào.

" Người này to lớn xù xì, lại có khí thế bất phàm không ngờ lời nói lại vô cùng nho nhã, dễ nghe.

Còn người kia thư sinh nhàn nhã mà khí độ lại hẹp hòi, nóng giận vô cớ. Quả là mấy người tu đạo này ai cũng quái dị bất thường. Không sao đoán được "

- Vũ kinh ngạc nghĩ thầm

Hắn vốn cũng là người hẹp lượng, nhưng vì đại sự trong người, còn phải nhờ vả người ta, không thể tự tung tự tác nên cũng thuận lời trở lại Điều Ngự Đài.

Vốn Vũ có thực lực thâm sâu, nhưng vì hắn trước nay dùng cách nói chuyện hòa đồng vui vẻ, lại còn hơi có chút tiểu tảo, hơn nữa tuổi tác của hắn cũng còn quá trẻ nên chẳng có uy. Lúc này Bạch Cổ Văn đã phục Vũ tới sát đất, dùng thái độ vô cùng cung kính mà tiếp đãi hắn.

Vũ qua Bạch Cổ Văn mới biết hai người mới tới đều là truyền thuyết của giới tu chân Trung Quốc. Người cao lớn mặc áo toi là Bất Giới Hòa Thượng. Còn người kia là một vị tán tu tên là Bạch Phong Hành.

Bất Giới Hòa Thượng thấy hắn nghi ngờ nhìn mình, bèn cười lớn:

" Chân nhân thấy ta không giống hòa thượng, vậy cứ gọi ta là Bất Giới cũng được "

Vũ cười nói

" Haha, quả là không giống thật. Thế nên tôi cứ gọi ngài là Hòa Thượng. Nhưng xin đừng gọi tôi là chân nhân có được hay không ? "

Bất Giới Hòa Thượng cười thâm thúy, hỏi :

" Ta không giống hòa thượng, thì gọi là Hòa Thượng. Còn thí chủ rất có phong độ chân nhân thì lại không được gọi là Chân Nhân. Đó là lý gì ? "

Vũ đáp :

" Hòa thượng không giống hòa thượng, vì ngài chính là Hòa Thượng, nên phải gọi như vậy. Còn tôi giống chân nhân nhưng thực không phải Chân Nhân, nên không gọi thế được "

Bất Giới Hòa Thượng cười ha hả. Liền uống hết ly rượu, lại rót thêm ly nữa, cũng uống hết rồi lại cười thêm một lát, mồm luôn miệng nói " Thú vị, thú vị "

Vũ cũng tự nâng ly, uống cùng Bất Giới. Hai người chẳng hỏi han gì nữa, cứ ngồi uống rượu tì tì.

Tới chén thứ ba, bỗng nghe tiếng gió lật phật, lại có thêm một người xuất hiện trên đài.

Người này vừa tới đã vớ lấy bình rượu, chẳng cần rót ra ly mà ngửa cổ tu luôn một hơi dài, rượu tràn cả ra cổ áo. Uống xong lấy tay áo quạt ngang, đoạn chỉ vào mũi mình hỏi

"Người gọi thằng cha này là Hòa Thượng, vậy ta người gọi là gì ? "

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giời - Khai Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Vũ cười đáp :

" Ông không phải hòa thượng, cũng không giống hòa thượng, nhưng lại là Hòa Thượng, vậy không gọi là Hòa Thượng thì gọi là gì ? "

Bất Giới Hòa Thượng nghe Vũ đối đáp với nhà sư kia như vậy thì vỗ đùi cười ha hả. Vũ cũng tủm tỉm cười.

Nhà sư khát thực kia thấy vậy liền đoán ngay ra Bất Giới Hòa Thượng ngầm giúp hắn bèn giận dữ nói:

" Con lừa trọc kia lại ngầm chơi xấu ta rồi. Không tính, không tính "

Bất Giới vỗ đầu cười ha ha

" Con lừa trọc lại chửi con lừa trọc. Ta không trọc nên ai chửi tự nghe. haha "

Vũ vội đáp:

" Lần này tôi được giúp, tất nhiên là không tính. Nhưng rượu thì phải uống. haha "

" Thú vị, con lừa lông lá nói đúng lắm. Tên này rất thú vị. Haha "

Thì ra vị sư khát thực kia thực ra không phải là sư, mà vốn mang họ Hòa tên Thượng. Tính khí lại cổ quái vô cùng.

Người này chơi cùng Bất Giới nhưng rất thích làm ngược lại những điều Bất Giới làm. Thường ngày Bất Giới để tóc mặc áo tơ, xưng hô theo kiểu giang hồ. Người này lại mặc áo cà sa, để đầu trọc, xưng là bần tăng giả làm hòa thượng. Đúng là quái đản vô cùng.

Ba người lại rót rượu mời nhau. Chỉ trong phút chốc đã thân thiết không giống mới quen.

Uống rượu hồi lâu, Bất Giới Hòa Thượng bèn cất tiếng hỏi :

" Bần tăng đối với huynh đệ thấy rất hiếu kỳ. Thực muốn hỏi xem sư thừa môn phái của huynh đệ là từ nơi nào mà lại có thể đạt thành tựu cao như vậy được? Phải biết thời nay các môn phái tu chân đã thất truyền gần hết. Mấy trăm năm trước đã không có người nào có thể độ kiếp thành tiên. Thời gian gần đây càng là hẻo lánh vô cùng. Trong thế hệ chúng ta, cũng chỉ có vài người đạt tới Nguyên Anh. Không ngờ huynh đệ lại đạt tới cảnh giới Hóa Hình, Lúc nhận được tin báo từ Thái cô, ta còn không tin là thực "

Bất Giới nói ra đều là lời thực. Tu chân giới ngày nay đã suy thoái đến mức gần như không còn.

Những tu giả ngày nay hầu hết là những người nhờ bẩm sinh hoặc vô tình có được khả năng ngoại cảm hoặc dị năng. Số lượng cực kì ít ỏi, lại không có công pháp tu luyện. Miễn cưỡng giữ được chút năng lực đã là không tệ rồi. Còn mong gì đạt tới cảnh giới cao siêu, phi thăng bạch nhật.

Mấy người như Bất Giới, Thái Cô đều là lão quái vật sống lâu trăm tuổi, trăm luân mấy chục năm nay cũng có người miễn cưỡng đạt tới cảnh giới Kim Đan chứ chưa có người nào vượt tới Nguyên Anh Hóa Hình như Vũ.

Vũ thờ dãi đáp:

" Tiểu đệ vốn nhờ một chút cơ duyên luyện thành dị năng, không có sư thừa, một mẩu công pháp cũng không biết. Toàn là tự học mày mò. Nên mặc dù cảnh giới cũng có thể nói là cao. Nhưng thuật pháp thì eo uột vô cùng. Lần này tìm tới đây, chính là muốn tầm sư học đạo. Hi vọng một ngày có thể mở được Tiên môn. "

" Nguyên Anh Hóa Hình vốn không phải rau cải trắng. Không có công pháp thượng thừa, không có sư môn trợ giảng làm há có thể dễ dàng đạt được hay sao?

Các hạ nếu không muốn nói ra sư thừa thì cũng không sao. Nhưng dùng cách nói như vậy chẳng hóa ra coi thường lũ tu giả nửa mùa chúng tôi lắm sao ?
" - Bạch Phong Hành này giờ đứng ở một bên, chột nói chen vào

Lời này mặc dù khó nghe, nhưng những người ở đây không ai không cho là đúng. Quả thật bọn họ đều là bậc tông sư một phái, nào phải bọn hậu sinh.

Mấy người này ở trong giới tu chân cũng có tiếng tăm không nhỏ, Nhưng đều mới chỉ đạt tới Kim Đan, nếu tính cả ngoài kia biết đâu cũng có người đạt tới Nguyên Anh nhưng có thể tiến tới một bước nữa hay không thì chẳng ai dám nói.

Bởi Kim Đan đã là đỉnh cao của công pháp tu chân truyền thừa cho đến ngày nay. Nhờ thiên tài địa bảo, nhờ công pháp sư thừa còn có thể miễn cưỡng đạt tới sau mấy chục năm tu luyện không ngừng. Nhưng Nguyên Anh lại là một chân trời khác, hoàn toàn không thể chỉ dùng vài chục năm mà tham ngộ được cảnh giới này.

Nếu ví đạt tới Kim Đan giống như có thể rèn được một cái dùi bằng sắt.

Thì Nguyên Anh lại là cả một chiếc phi cơ đồ sộ mà tinh vi.

Nhân loại với vô vàn bộ óc thiên tài cũng phải mất mấy ngàn năm mới từ thời kì đồ sắt tiến vào thời đại cơ giới ngày nay. Để đạt được như vậy cần tích lũy cả một khối kiến thức khổng lồ như biển. Việc tu luyện đạt tới Nguyên Anh cũng là như vậy.

Không có người chỉ dạy, làm sao có thể tự mày mò. Việc như vậy thà nói con ruồi biết đọc ngoại ngữ còn dễ tin hơn.

Chỉ nghĩ qua đã thấy khó khăn, người đạt được cảnh giới này như Vũ còn cảm nhận sâu sắc hơn nhiều.

Hắn không giận mấy lời bất mãn kia, mà chợt thấy cảm thông sâu sắc. Quả thật nếu mình ko đạt được thì cũng chẳng tin, nói gì là họ. Hắn lắc đầu cười khổ:

" Mọi người cảm thấy khó tin cũng là phải. Nhưng thử nghĩ lại xem, mấy trăm năm trở lại đây việc tu chân đã suy sụp đến mức nào rồi. Các vị ở đây đều là những bậc cao nhân học nhiều biết rộng, có biết sơn môn nào khả dĩ hay không ? "

Mọi người nghe hắn nói đều rơi vào trầm tư.

Từ sau thời kì trung cổ, đạo pháp đã từng bước lụi tàn. Bước vào thời đại của máy móc, khoa học ngày nay thì hầu hết những môn đạo pháp đều đã thất truyền. Nhân loại không còn tin ngưỡng đối với tiên, thần, phật thánh nữa. Từ Á sang Âu, dù là nền văn hóa nào cũng đồng loạt phủ định sự tồn tại của thuật pháp. Tu đạo trở thành trò mê tín dị đoan, thẳng tay thanh trừ. Tu chân giới đã bị triệt tiêu đến không còn.

Những người tu chân mặc dù rải rác khắp thế giới, nhưng do nhu cầu trao đổi, học hỏi công pháp cũng dần dần thông qua các tổ chức, môn phái mà liên lạc với nhau. Tạo thành một thế giới ngầm. Với thường nhân thì họ tựa như thần long kiến thủ bất kiến vĩ, chỉ có thể ngộ mà chẳng thể cầu. Nhưng với những người trong giới với nhau, thông tin ngược lại không hề thiếu.

Một người có thể không biết, một môn phái nhỏ có thể không biết. Nhưng môn phái có thể bồi dưỡng ra một đệ tử đạt tới Nguyên Anh Hóa Hình thì không thể nào không biết.

Vũ thấy đã tạo được chút lòng tin, liền nói:

- Thực ra mọi người cũng thấy đó, bản thân vẫn bối căn cốt không cao, đạo tâm không vững. Nói ra mọi người không tin. Kỳ ngộ cũng chẳng có gì đặc biệt. Chỉ là một lần bị sét đánh khiến cho thần trí bị hỗn loạn, may mắn có được chút dị năng. Nói thật là năng lực chỉ đến đó là dừng, vĩnh viễn không thể tiến bộ thêm một bước.

Vũ nói chưa xong, Hòa Thượng đã vỗ bàn nói:

" Thôi không cần nói nhiều. Hòa Thượng ta thấy ngươi là người thú vị. Thu nhận ngươi thành đệ tử bốn môn "

Thấy Vũ đang định lên tiếng, lão liền nói

" Về chuyện bồi phận ngươi không cần lo. Lão phu trông trẻ trung sung mãn thế này thực ra là do tiên thuật dưỡng sinh. Chứ về tuổi tác thì ở chỗ này chả có ai hơn được "

Bất Giới nghe vậy chen ngang:

" Hô hô, lão Hòa Thượng ngươi da mặt cũng dày như mỡ. Người ta là Nguyên Anh Hóa Hình, muốn nhận làm đệ tử thì lão ít nhất cũng phải đạt tới cảnh giới Đại Năng. Tốt nhất là kiếm chỗ nào mà độ qua lói kiếp đi rồi hãy khai môn thu nhận đệ tử "

Hòa Thượng cau tiết chữ:

" Con lừa kia lại phá chuyện tốt của ta. Hừ, nói vậy thì trong thiên hạ này chẳng có ai đủ tài làm sư phụ của y. Kể cả ngươi cũng vậy "

Bất Giới cười:

" Ta đúng là không có tư cách làm sư phụ người ta. Nhưng làm huynh đệ đồng môn thì đâu cần phải thành Đại Năng mới được. Haha, huynh đệ tới chùa của ta, ta nhường luôn cho làm phương trượng. Bất giới không kiêng, tùy tâm sở dục. Thế nào? hấp dẫn hơn là theo cái lão Hòa Thượng kia đi khát thực "

đấy chứ "

Vũ vội nói

"Được thế thì còn gì bằng. Tiểu đệ tu 7 đời mười kiếp mới được may mắn thế này "

Hòa Thượng tức tối kéo tay Vũ nói

"Ngươi chớ nghe tên phá giới kia lừa gạt. Chùa của hắn chẳng qua là ngôi miếu nát. Một quyển kinh địa tạng cũng không có nói gì đến công pháp tu chân. Ở cái chùa ấy héo lánh một mình suốt ngày quét sân sửa mái sao bằng cùng ta đi vân du thiên hạ được.

Mà ngươi không thích làm đệ tử của ta, thì làm sư đệ của ta cũng còn hơn hắn rất nhiều "

Hai người trái lời phải kéo khiến Điều Ngự Đài hỗn loạn cả lên.

"Hai người các ngươi sao cứ làm nháo hết cả lên. Ngươi ta cảnh giới cao siêu, ắt hẳn trên mình mang theo trọng trách, đâu phải tới đây để bái sư. Ta nghĩ hai người các ngươi nên bái hắn làm sư mới phải đó " - Bạch Phong Hành tính tình cáu kỉnh gắt lên.

Bất Giới và Hòa Thượng vốn chỉ là đùa vui, bèn lập tức dừng lại.

Vũ vội nói :

"Bạch tán nhân nói quá. Đúng là tôi mang đại sự trong mình, nhưng đại sự đó muốn thành thì việc đầu tiên là phải bái sư. Các vị đây toàn là bậc tán tiên. Được làm sư tôn sư diệt của các vị đã là vạn hạnh rồi. Nhưng hai vị đại sư thứ lỗi cho tiểu đệ nói thẳng. Việc bái sư quy củ thế nào tiểu đệ cũng làm theo được, bối phận cũng không quan trọng nhưng có một điều tiểu đệ chắc chắn phải làm đó là có thể sẽ phải bái sư rất nhiều lần, nếu có cơ duyên xin được học qua tất cả các công pháp tu chân trong toàn thiên hạ. "

Bạch Phong Hàn nghe vậy thốt lên.

"Ngông cuồng "

Hòa Thượng cười ré lên

"Tham, ngươi quả nhiên là rất tham lam. Nhưng không sao, ta là Hòa Thượng mà không phải hòa thượng, tất nhiên không giới tham giống như bọn lừa tọc. haha "

Bất Giới cũng cười, :

"Chùa của ta cũng chẳng giới tham. "

Rồi nói với Vũ

"Nhưng ta nói với huynh đệ này. Việc học nhiều công pháp để có thể thần thông quảng đại thì cũng hay. Huynh đệ cảnh giới lại cao, một ngày ngàn dặm cũng không biết chừng. Nhưng chưa nói tới chuyện nhiều loại công pháp xung khắc lẫn nhau. Mà chỉ tính riêng một hai loại công pháp đã cần rất nhiều thời gian và tập trung tu luyện. Nếu không chuyên tu chỉ e không tiến mà lùi. Lỡ mất một viên ngọc quý "

Vũ cảm kích xá Bất Giới một cái nói

"Thực ra tiểu đệ không có tham vọng học được cái gì thần thông quảng đại, bất lão bất diệt vân vân. Chỉ cần một thuật dưỡng sinh nho nhỏ giúp cường thân kiện thể đã là may mắn lắm rồi. Hơn nữa, với trí tuệ, căn cốt kém cỏi của tiểu đệ thì như vậy cũng đã là cực hạn, nào dám mơ mộng cao siêu.

Nhưng tiểu đệ số kiếp không được an nhàn. Thân mang trọng trách mà không biết quảng đi đâu. Nếu không hoàn thành chỉ e sẽ bị nó đè cho bẹp dí, đành phải tận nhân lực mà thôi. "

Bất Giới hiểu kì hỏi:

"Sư đệ không cần khiêm tốn. Mà trọng trách đang mang có thể nói cho ta biết được không. Sư huynh sẽ tận lực giúp ngươi "

Hòa Thượng lau bầu

"Con lừa lông lá kia da mặt cũng thật dày, sư đệ của ta thành sư đệ của ngươi hỏi nào vậy. Tiểu đệ có chuyện gì cứ việc nói ra, đại sư huynh sẽ giúp ngươi "

Vũ thấy mọi người lắng nghe, bèn chậm chạp nói ra :

"Trọng trách của tiểu đệ chính là phải tìm được cách phi thăng "

Chương 34

Mấy lời giống như tiểu thuyết cổ trang này nếu là bình thường nói ra, chỉ có thể dùng một từ "điên" để hình dung.

Nhưng trên Điều Ngự Đài này có ai không phải là người tu đạo. Có ai không đạt được thành tựu kinh người.

Người tu đạo truy cầu cao nhất là cái gì? Chẳng phải chính là phi thăng sao?

Mặc dù việc phi thăng chỉ là truyền thuyết, là bóng trăng đáy nước, nhưng nếu không có niềm tin bất diệt vào điều đó, còn có người chịu khổ hạnh trăm năm tu đạo hay sao?

Một lời này nói ra không ai thấy có chút nào hài hước, chỉ thấy ngông cuồng.

Nhưng chẳng ai dám nói hấn ngông.

Bởi vì hấn có quyền ngông như thế.

Cảnh giới Nguyên Anh Hóa Hình đã là cảnh giới tối cao ở chốn nhân gian, mặc dù còn cách phi thăng xa lắm, nhưng hấn cũng là kẻ duy nhất có cơ hội hoàn thành ước nguyện.

Chỉ tiếc là...

"Chỉ tiếc là sư huynh tu luyện còn nông, công pháp bản môn cũng không biết có giúp được gì cho sư đệ. Nhưng sư đệ thiên tư trác tuyệt, thành tựu hơn người. Ta tin rằng đệ sẽ Bạch Nhật Thành Tiên, Phi Thăng Thiên Giới "

Vũ nghe lời Bất Giới có chút mất mát vội nói:

"Sư huynh chớ hiểu lầm ý đệ. Tiểu đệ làm một người bình thường hợp cách đã không đủ tiêu chuẩn, nói gì đến chuyện thành tiên. Trọng trách của đệ cũng không phải là bản thân tu luyện thành tiên. Mà là tìm cách để tất cả chúng ta có thể phi thăng lên thiên giới thôi mà "

Hòa Thượng chậm tự ái kêu lên:

"Tiểu đệ ngươi có biết khiêm tốn thì tốt, nhưng khiêm tốn quá đáng sẽ khiến cho người khác cảm thấy mất mặt hay không?

Ngươi thiên tư trác tuyệt, lại có kì ngộ vô song mới có thể tu luyện đạt tới Nguyên Anh. Ngày sau nếu có cơ duyên mà tu luyện thành tiên đã là điều phi thường ngàn năm mới có. Mấy lão già bọn ta cũng sẽ giúp đỡ ngươi hết mình, coi như góp một nắm đất dựng nên dãy Côn Luân, nhìn ngươi thành công mà cảm thấy có chút tự hào.

Nhưng ngươi cứ một câu khiêm tốn, hai câu khiêm tốn. Chẳng hóa ra chửi bọn ta toàn là lũ đầu heo cả hay sao ?

Vẫn biết có câu "Nhất nhân đăng tiên, kê khuyến phi thăng" Nhưng bọn ta cũng đã già rồi, không mong sống để đợi lâu như vậy.

Ta không biết ngươi làm sao đạt thành Nguyên Anh cảnh giới, nhưng mỗi một lần đề thăng cảnh giới, đều phải giải trừ hết tâm kết mới có thể vượt qua.

Hôm nay ngươi nói sẽ giúp bọn ta phi thăng, một lời này nếu là nói thật, vậy về sau sẽ thành tâm ma cản trở ngươi đạt đến đại đạo. Chuyện tồn phúc đó bọn ta không cần. Còn như chỉ là nói suông cho có, thì chớ nói làm gì "

Vũ cười khò đáp:

"Bất Giới sư huynh hiểu lầm ý đệ, Hòa Thượng đại sư huynh cũng hiểu nhầm ý đệ mà còn tự ái như vậy. Thật không biết nếu tiểu đệ nói rõ trọng trách của mình ra, hai người có lập tức đánh đệ hay không nữa "

Hòa Thượng lâu lâu nói :

"Ngươi đừng có ngông hơn ta thì ta sẽ không đánh "

Vũ lắc đầu nói:

"Đại sư huynh nghe rồi cứ đánh. Chính đệ cũng nhiều lần thấy mình điên rồi "

Đoạn hấn nhìn khắp một lượt, từ tốn nói:

" Trọng trách của đệ không phải là bản thân tu luyện thành tiên, cũng không phải là giúp các vị tu luyện thành tiên. Mà là tìm hiểu công pháp toàn thiên hạ, tìm ra phương pháp phi thăng. Đưa toàn bộ nhân loại tiến vào tiên giới. "

Vũ nói đã xong, nhưng chẳng bị ăn đòn, cũng không thấy ai nói hấn điên rồ cả. Bởi tất cả đều đang trợn mắt bàng hoàng.

" Tên này điên thật rồi. Tu luyện đến Nguyên Anh Hóa Hình mà lại bị điên, quả là uổng hoài một đóa kì hoa. " - Trong đầu những người ở đây đều là những lời cảm thán.

" Mọi người chớ nghĩ lầm là tiểu đệ muốn biến cả nhân loại thành tiên. Chỉ là phi thăng thôi chứ không chân chính thành tiên. Hai việc đó khác nhau đấy nhé " - Vũ cố gắng giải thích càng khiến người nghe thêm phần chán nản. Ta nhìn người, người nhìn ta một hồi, tất cả đều dờn ánh mắt về phía Thái Minh.

Mấy người ở đây có ai cũng đã từng bị những kẻ hoang tưởng tới cửa bái sư mong học được phép tiên, trở thành thần phật. Những kẻ đó nhiều như cát sông Hằng đã đi không hết. Hôm nay hội tụ về đây, tưởng là đại sự, ai dè lại gặp một kẻ điên.

Có khác chẳng là kẻ điên này không hiểu vì sao lại có được cảnh giới cao siêu. Mà ngoài việc có thể sử dụng Chân Ngôn, cũng chưa ai chứng thực lời Thái cô là hấn đã đạt tới Nguyên Anh Hóa Hình.

Phải biết Chân Ngôn là thần thông tuyệt thế, toàn tri toàn năng. Có thể thực sự vận dụng Chân Ngôn chính là tiêu chí để nhận định một người đạt tới Đại Năng kì cảnh.

Nhưng ở đây mọi người đều dùng Chân Ngôn để nói chuyện với nhau, tất nhiên không phải vì bọn họ đều là Đại Năng. Mà đây chỉ là một hình thái đơn sơ nhất của Chân Ngôn. Không cần phải tu luyện đạt tới Kết Đan mà chỉ cần một chút dị năng ngoại cảm là có thể vận dụng được hình thái này của Chân Ngôn.

Bọn họ đêm nay hội ngộ ở đây đều là do nhận được thiệp mời của Thái Cô, nói hấn đã đạt tới Nguyên Anh.

Thái Minh bề ngoài tươi trẻ như thiếu nữ đôi mươi nhưng tuổi đời thì không kém gì những lão quái vật như Hòa Thượng hay Bạch Phong Hành. Ở trong giới tu chân cũng là người đức cao vọng trọng, một lời nói ra không ai có ý nghi ngờ.

Thái Minh lúc này cũng đã đứng lên. Giọng nói vẫn lạnh như băng tuyết:

" Ông Vũ phát nguyện thật lớn. Nếu có thể thành công thì đúng là khoáng thế cổ kim, công đức vô lượng. Nhưng hấn ông cũng biết, từ trước đến nay chưa từng có vị thần tiên nào làm được điều này. Dù là các bậc thánh hiền cũng chỉ có thể ước vọng mà thôi. Ông gánh nhận trọng trách như vậy lên người, liệu có thể làm được hay không? "

Vũ đáp:

" Trước khi tới đây, tôi không có lòng tin có thể làm được điều đó. Nhưng bây giờ thì đã có rồi "

" Vậy là ông đã có điều sở cậy. Liệu có thể cho chúng tôi biết được không? Nếu là điều khả dĩ, chúng tôi sẽ xuất toàn lực giúp ông đạt thành đại nguyện "

Vũ thành thật nói :

" Sở cậy của tôi chính là các vị. Thực sự là trước khi tới đây tôi vẫn lo rằng chuyện tu chân chỉ là truyền thuyết. Tu chân công pháp thực sự đã thất truyền thì lúc đó truyền ngôn gì đó cũng lập tức xếp xó mà thôi. Nhưng với sự giúp đỡ của các vị thì mọi chuyện đã có hi vọng rồi "

Bạch Phong Hàn cười lạnh :

" Bằng vào cái gì mà bọn ta lại phải giúp ngươi? "

" Bằng vào một câu Vũ tới Dịch Thôn, Tiên môn khai hội. Chẳng phải các vị có mặt ở đây cũng vì bức hoành phi đó hay sao? " - Vũ thùng thẳng đáp

Lời này nói ra như ném đá xuống giếng, lúc lâu mới thấy hồi âm.

Những người ở đây đều biết cuộc hội ngộ lần này đều là do sự xuất hiện của Vũ mà ra. Sự tồn tại của hấn không chỉ là một cái Nguyên Anh vô cùng hi hữu, mà quan trọng là sự xuất hiện của hấn liệu có ứng với câu nói kia không.

Dịch Thôn nhìn từ một khía cạnh là tổng hội của " Hiệp Hội " - một cơ quan quyền lực của quốc gia. Đây là nơi điều hành, khống chế thậm chí là cưỡng ép đối với những người tu luyện dị năng, hay đặc thù công pháp. Sử dụng năng lực của họ để phục vụ lợi ích của quốc gia. Và đôi khi là tiêu diệt các thế lực chống lại chính quyền. Trong mắt những dị năng giả thì " Hiệp hội " là một con chó săn đáng ghét. Thậm chí trong lòng một bộ phận những người đang làm việc cho " Hiệp hội " thì việc làm này chỉ có tính chất nguỵ vụ, bị cưỡng ép bởi nhiều nguyên do.

Nhưng nếu nhìn từ một khía cạnh khác. Dịch Thôn cũng chính là mái nhà chung cho tất cả các dị năng giả toàn Trung Hoa. Một khi được đăng kí vào danh sách thành viên của hiệp hội, các dị năng giả này sẽ được bảo vệ khỏi những thế lực muốn chèo kéo lợi dụng hoặc tiêu diệt họ.

Hơn nữa, Thái Minh cũng là một tu giả. Nàng hiểu hết những rắc rối mà họ thường mắc phải. Và Dịch Thôn là nơi giúp họ tránh xa khỏi chúng.

Các Tu giả đều là những người có năng lực phi thường. Người phi thường thì không thích bị quản chế. Hơn nữa do đặc thù công pháp, tính khí của họ thường rất cực đoan. Tỉ như Hồng Phu Nhân, như Ly Muội là những người tu luyện Hòa hệ dị năng, tính nóng như lửa. Chỉ cần một chút giận dữ là có thể gây chuyện tày đình.

Hoặc như có người tu luyện phép không hồn, chỉ một chút sai lầm của họ là có thể khiến những người xung quanh trực tiếp bị giết chết.

Dị năng có thiên hình vạn trạng, rắc rối do chúng tạo ra đối với cuộc sống bình thường cũng có trăm ngàn trường hợp. Không được quản lý, cũng không được hướng dẫn thì những rắc rối này sẽ ảnh hưởng khủng khiếp tới thường nhân và tới chính bọn họ.

Là một người sống qua rất nhiều đoạn thời gian của Trung Quốc. Thái Minh đã tận mắt chứng kiến những tu giả công lực thâm hậu vẫn lạc trong thế chiến. Nàng hiểu dị năng tuy kì lạ và mạnh mẽ nhưng cũng không thể thắng được quân đội với súng ống tiên tiến, vũ khí hủy diệt thời nay.

Nàng càng đau lòng hơn khi tận mắt chứng kiến những dị năng giả, những người tu chân bị sát hại trong thời kì cách mạng văn hóa vì cho rằng bọn họ mê tín dị đoan, tà ma ngoại đạo.

Dịch Thôn từ đó trở thành cây cầu nối giữa chính quyền và thế giới dị năng tu chân. Định hướng họ hành động phục vụ chính quyền và cũng để bảo vệ họ khỏi sự bài xích của xu hướng khoa học vô thần.

Những điều này thì ai cũng biết. Nhưng ý nghĩa chân chính của sự ra đời Dịch Thôn lại không phải là như vậy.

Dịch Thôn ra đời chính bởi vì một bức hoành phi. Là bức hoành phi tám chữ " Vũ tới Dịch Thôn, Tiên môn khai hội "

Bởi vì câu nói ấy mới có thôn này, bởi vì trên ấy ghi Dịch Thôn, nên thôn này mới gọi là Thôn Dịch.

Cũng bởi vì câu nói ấy mà những nhân vật phong vân lán đời như Bát Giới, Hòa Thượng hay Bạch Phong Hành hôm nay mới tề tựu về đây. Vũ hỏi câu này không ai dám nói không.

Nhưng trong lòng mọi người vẫn còn ngồn ngộn trăm mối, chưa hiểu đầu đuôi.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giới - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Vũ thấy hai người thi triển pháp thuật thì phát ngẩn ngơ, tận lúc Hòa Thượng bước đến trước mặt mới kịp hồi thần.

Hòa Thượng về đến Diệu Ngư Đài liền túm lấy Bát Giới nắn ầm cả lên, đoạn lôi tay Vũ nói:

- Lão phu đang hấp thụ Chuyển Dương chi khí do sư đệ chỉ điểm thì bị con lừa kia tham lam đoạt mất, lại còn phun khí thổi đầy hồ. Lão phu xuất gia không chấp với tuồng phá giới. Nhưng sư đệ phải chỉ cho ta một đường linh mạch và không được nói cho con lừa kia biết.

Bát Giới cười ha ha nói:

- Thiên tài địa bảo dành cho người hữu duyên, muốn có tiên duyên thì phải nhanh tay đoạt lấy. Người rõ ràng là tới tận nơi, còn giờ trò ngự ở đài sen, bắt chước bồ tát quan âm.Chậm chân ráng chịu.

Đoạn lão quay sang Vũ nói:

- Huynh quả thật có cảm nhận được chuyển dương chi khí mà đệ nói tới. Quả là ầm áp mà ôn nhuận, với người mới tu luyện căn cơ thì quả là vô cùng thích hợp. Tuy nhiên nồng độ quá ít, nên chưa rõ công dụng thế nào.

Vũ cười đáp:

- Chuyển Dương chi khí vốn chỉ là một tia, nhưng một khi ánh trắng còn sáng, thì sẽ sinh sôi không dứt, nếu nói là ít thì cũng không hẳn. Chẳng qua là vào rượu hết rồi.Lát nữa huynh uống nhiều một chút là được.

Bát Giới ngạc nhiên hỏi:

- Rượu nào?

Vũ chỉ Khương lão nhân, thùng thẳng đáp:

- Đang câu.

Rồi thấy mọi người có vẻ ngạc nhiên, hần liền ngồi xuống nói:

- Mọi người ráng chờ Khương lão tiên sinh, ông ấy đang câu, lát câu được rượu lên, ai cũng được một chén.

Khương lão há miệng cười to, tay giật mạnh cần, Một vật to tròn từ dưới đáy hồ phóng thẳng lên không rồi lất mình một cái phóng thẳng tới Điều Ngự Đài.

Bất Giới hưng phấn hô lên " A, rượu " rồi giơ tay bắt lấy. Trên tay lão quả nhiên là một hũ rượu. Hũ rượu này nặng ít nhất là 7,8 cân nhưng sợi dây câu của Khương lão nhân chỉ bám hồ bên miệng, trên dây câu cũng chẳng có lưỡi câu, không hiểu bằng cách nào vắn câu lên được.

Vũ thấy Khương lão nhân xoay người nhìn hần bèn chấp tay nói:

- Khương lão quả nhiên là đang câu rượu. Nhưng Khương Thái Công ngày xưa còn dùng lưỡi thẳng, sao lão tiên sinh lại không dùng đến lưỡi câu?

Khương lão nhân đáp:

- Thái Công dùng lưỡi ngay thẳng để thử Tây Bá Hẫu, Lão phu không cần thử thì cần lưỡi làm gì.

Nói đoạn quờ tay lấy hũ rượu trên bàn đoạn xoay người đi mất.

Điều Ngự Đài không lớn, rộng dài chỉ 4 mét mà thôi, Khương lão nhân bước hai bước đã tới lan can bước thứ ba liền tan biến vào không khí. Vũ hoảng hồn nhìn theo, quả là không thấy lão dùng khinh công hay đằng vân gì cả, chỉ đơn giản là biến mất mà thôi.

Hần kinh hãi nghĩ thầm

" Dù là Hòa Thượng cước đạp liên hoa hay Bạch Phong Hành lật tay làm gió cũng có thể mơ hồ hiểu được, không ngờ người này lại tan biến như hải thị thận lâu. Quả là phi thường. Không ngờ đạo pháp còn lưu truyền ở tại nhân gian lại cao siêu đến thế. Xem ra đại sự của mình còn có thể thành công "

Bất Giới thấy hần ngần ngại, bèn vỗ vai nói lớn:

- Sư đệ không cần tiếc nuối. Rượu vào tay ta làm sao có thể không vui. Khi nãy ta đã kịp rót ra một ít. Vừa hay đủ được mỗi người một chung.

Hòa Thượng hồ hởi nói

- Mau uống, nếm xem rượu này ngon đến mức nào mà Khương lão thần tiên lại phải ngồi câu.

Vũ nhận ly rượu nói:

- Rượu vừa thuộc hành thủy, lại có tính nhiệt là dung môi cực tốt để hấp thụ dương khí. Thường thì rượu ngâm dưới đáy hồ sẽ mất đi mấy phần nhiệt khí, uống ngon ở trên miệng nhưng lại không có tác dụng gì. Nhưng rượu này ngâm ở đáy hồ bát quái, lại nằm ngay ở điểm thái dương.

Chuyển Dương chi khí theo ánh trăng mà sinh ra, bị Thái Âm chi khí bao vây liền sẽ tìm đến nơi có nhiệt tính chính là rượu ở trong bình. Hai thứ này kết hợp với nhau thực là trời sinh một đôi, nồng độ hần là đã tăng lên gấp bội.

Bất Giới nghe vậy liền nói:

- Tinh hoa nhật nguyệt đã tụ cả vào đây, không mau uống còn để chờ đến khi rượu bay hơi hết hay sao?

Hòa Thượng uống xong, đưa ngang tay áo quệt miệng nói:

- Quả đúng như lời sư đệ nói. Rượu này uống vào liền thấm qua phủ tạng, nhiệt khí diễn sinh khoan khoái vô cùng. Một chén rượu này bằng lão phu ngồi thở nạp suốt mấy ngày trời.

Đoạn lão quay sang Bạch Phong Hành nói:

- Rượu này liệt tính rất mạnh, không hợp với mấy người tu luyện âm nhu như tiểu Bạch ngưoi đâu, tốt nhất là đưa đây ta uống nốt cho.

Vũ thấy Bạch Phong Hành ra chiều tiếc nuối thì vội can:

- Người tu luyện theo đường lối âm nhu thường hay bị thừa thãi âm khí. Cái gì cực đoan quá cũng không tốt, vừa hay Chuyển Dương chi khí tuy là dương khí liên miên nhưng tính chất thì lại ôn hòa, tràn ngập sinh cơ chứ không có tính bá đạo xung khắc. Phục dùng khí này vào giúp âm dương cân bằng, là tốt không phải xấu. Bạch tẩn nhân chớ lo.

Bạch Phong Hành nghe vậy cũng có chút tin tưởng, lại thấy Bất Giới cũng theo Hòa Thượng nhìn lom lom vào chén rượu của mình liền ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

Quả nhiên trong rượu có khí Chuyển Dương, dù độ rượu ngâm lâu lạnh ngắt nhưng khi uống vào trong bụng liền sinh ra một luồng khí nóng, thâm nhập vào liên miên không dứt. Khí nóng này không triệt tiêu với thái âm chi khí mà như lá gió thổi lá bay, đi đến đâu liền khiến thái âm chi khí tích tụ trong người vận chuyển theo đến đó. Rượu uống vào trong bụng, nhiệt khí lại từ bụng đi ngược qua lục phủ ngũ tạng, xông ngược lên đến đỉnh đầu.

Bạch Phong Hành uống xong, há miệng khà ra một tiếng, nhiệt khí lại từ trong miệng thoát hết ra ngoài.

Mặc dù nhiệt khí đã thoát hết ra, nhưng thái âm chi khí trong người lại không tích tụ trầm lắng như trước nữa mà vẫn theo đà lưu động thành dòng, khiến toàn thân thư thái, thông sướng vô cùng.

Bạch Phong Hành nhận ra chỗ tốt liền hướng ánh mắt cảm ơn nhìn về phía Vũ, thấy hần đã hòa nhập rất nhanh với mọi người, đang nâng ly đồng khởi.

Rượu uống gấp vòng, Bất Giới túm lấy tay hần nói:

- Sư đệ chỉ cần hứa sẽ ủ cho huynh mấy vò rượu lớn, thì sư huynh này đâu phải vượt núi đao biển lửa vì sư đệ cũng chẳng từ nan.

- Trọng trách ông Vũ mang trên mình có ảnh hưởng tới toàn nhân loại, đám tu đạo nửa mùa chúng ta phải tận lực giúp đỡ. Có đâu lại đi lừa lấy rượu uống bao giờ.

Thái Minh lúc này cũng uống cạn rượu trong ly. Rượu độ không cao, cũng chỉ là một chén. Với người thường còn chưa tính là gì, với người tu chân lại càng không thấm vào đâu. Nhưng Chuyển Dương chi khí trong rượu phát nhiệt liên miên, khiến nằng gò má đỏ hồng cũng có mấy phần sáng khoái.

Vũ nhìn thấy nằng như đẹp như cánh hoa đào, khác hẳn với vẻ lạnh lùng cố hữu liền ngẩn tâm thần, quên cả mở mồm.

Bất Giới trông qua thô lỗ mà lại tinh ý vô cùng, lão liếc nhìn một cái liền hiểu vấn đề, liền liếm môi trêu chọc

- Ài da, việc của sư đệ, bọn ta tất nhiên vẫn phải dốc lòng giúp sức. Nhưng rượu này là tinh khí nhật nguyệt âm dương uống một ngụm còn hơn mười vò. Chẳng thế mà Thái cô uống xong má đỏ hây hây khiến sư đệ ta thất hồn lạc phách. Hèn nào Khương lão thần tiên phải bỏ cả đêm ngồi câu cho bằng được.

Thái Minh bị Bất Giới trêu cho gật mình, gương mặt lại càng đỏ như trái hồng. Trong lòng thâm hô lên không ổn, thứ rượu này quả thực là công dụng phi thường. Người tu chân đạt qua giai đoạn Trúc Cơ thì thần thể huyết mạch được củng cố mạnh mẽ vô cùng, hơn nữa tinh thần càng là cường đại, bách độc bất xâm. Dù là bị rắn độc cắn hay trúng phải một số loại độc tố thông thường cũng không chút nào hề hấn. Khi đó ổng rượu sẽ không thể nào say được, vậy mà chỉ một ngụm rượu uống vào đã dễ dàng thả lỏng tinh thần, huyết mạch cũng có mấy phần hưng phấn khác thường. Đây chắc chắn là công dụng của Chuyển Dương chi khí.

- Đúng rồi, đúng rồi. Sư đệ à, ta nói người nghe. Người chớ cần tìm tiên cảnh ở tận đâu đâu. Cứ ở Dịch Thôn này ủ rượu là cũng có thể thường xuyên gặp được thiên tiên. Người hoàn thành tâm nguyện, đám sư huynh ta đây cũng được thêm vài phần khẩu phúc, vẹn cả đôi đường. hahaha

Hòa Thượng cùng đi với Bất Giới thành một cặp đã quen, cũng chõ mồm trêu chọc.

Mặc dù Thái Minh thân phận phi thường, luận về đạo hạnh, uy danh hay là tuổi tác so với bọn họ đều chỉ hơn không kém. Bình thường gặp mặt vẫn phải chào nằng một tiếng Thái Cô. Nhưng hôm nay cũng vừa làm một ngụm lớn, hơi rượu xông lên khiến toàn thân sáng khoái phi thường. Không cần biết tôn ti ý tứ, thấy Vũ nét mặt si mê liền trêu cho tới bến.

Vũ bị trêu liền lúng túng đáp:

- Tiểu đệ đạo tâm không vững, các vị sư huynh xin đừng trêu nữa, kéo người ta xấu hổ bây giờ.

Hần không nói thì thôi, nói câu này ra liền khiến hai lão hòa thượng kia phá lên cười như nắc nẻ.

- "Mĩ nhân má đỏ hồng hồng. Tay vò giải lụa càng nhìn càng yêu." Cảnh đẹp động lòng như vậy bọn lão huynh đây sống lâu hơn người đã mấy chục năm cũng chưa từng thấy, sư đệ thường thức cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Xấu hổ gì đâu. hahaha

Thái Minh vốn không có sinh tình, chỉ là hơi đỏ mặt sau khi uống rượu nhưng lại bị hai lão gia hòa bắng nhắng trêu chọc thành ra xấu hổ vô cùng. Tuy nằng tu dưỡng đã mấy chục năm, tâm chí vững như bàn thạch, lập tức khôi phục vẻ băng lãnh như thường nhưng trong tâm lý cũng có một chút thẹn thùng.

Nằng hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Hôm nay định mời các vị cao nhân uống chút rượu nhậu trong nhà. Nhưng có vẻ mọi người đều đã say sưa hết cả. Bỏ hội chủ đành hẹn lại hôm sau.

Nói đoạn xoay người bước thẳng xuống hồ.

Vũ gật mình nhảy tới định kéo nằng về nhưng không kịp, hơi có chút quá đà suýt nhào vào trong nước may có Bạch Phong Hành khê phẩy quạt lông,

một con gió nhẹ cuốn tới vừa đủ giúp hấn giữ được thăng bằng.

Chỉ thấy Thái Minh thân như chim én, lướt nhẹ ra xa rồi ở giữa không trung khẽ vẫy mình một cái, chân đạp lên ngọn sóng phiêu dật bay lên.

Lúc này đã đúng nửa đêm, mặt hồ bị gió đêm thổi qua dập dềnh sóng nước, bên trên lại phủ một lớp sương mờ. Thái Minh lẳng không hư bộ bước nhẹ mà qua thật giống tiên nga trên trời đi dạo dưới trăng.

Không chỉ Vũ mà tất cả mọi người đều ngấm đến xuất thần, không ai để ý đến việc hấn vừa thất hổ đáng cười.

Hồ Bát Quái bề rộng tính ra đến mấy chục mét nhưng với người có thể ngự không gnhư Thái Minh thì chỉ cần vài bước là đã vượt qua.

Bóng nàng đi khuất đã lâu mà Vũ vẫn còn ngẩn ngơ thất hồn lạc phách, tận khi Bát Giới vỗ vai trên mới phục hồi tâm trí:

- Đối phó nữ nhân cũng như câu cá a. Phải dùng lưỡi cong chứ không thể dùng lưỡi thẳng. Sư đệ chịu yên tâm hôm nào đó sư huynh sẽ dạy ngươi câu cá.

Vũ giả vờ nổi quạu nói:

- Chẳng phải tại sư huynh dùng lưỡi thẳng đó hay sao? Sư huynh là hòa thượng, có thật biết câu cá không mà đòi dạy đệ?

Bát Giới cười hô hô đáp:

- Để ta trở tài câu cá cho đệ xem. Lúc đó nhớ cho ta uống rượu mời đầy nghe chưa.

Vũ gật đầu tùm tùm:

- Nếu sư huynh thực sự biết câu, thì sẽ có ngay rượu uống.

Bát Giới uống rượu chưa đã, đang lúc thèm thuồng vội nói:

- Đệ lại biết ở đâu có rượu à, mau lấy ra đây

Vũ chỉ mặt hồ nói:

- Chuyển Dương chi khí mỗi tháng vào dịp trăng tròn mới có một lần, nếu chỉ ử một bình tất nhiên là không đủ uống. Đệ đoán rằng ở dưới hồ này còn nhiều rượu chưa câu.

Nếu huynh biết câu thì lo gì hôm nay không có rượu uống chơi.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giới - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Lại vẫn là Bạch Phong Hành lên tiếng :

- Bọn ta chẳng phải tiên nhân, không dám ứng vào câu nói ấy. Còn ngươi, cũng nên xem lại mình có phải là Vũ mà không phải " Vũ " hay không.

Hòa Thượng nghe Bạch Phong Hành dùng câu của Vũ khi nãy nói với Hòa Thượng để trả lời thì bật cười khanh khách.

- Tiểu tử này bán mặt câu kinh khó ưa, nhưng cũng khá là thú vị nhĩ.

Bát Giới cũng cười ha hả đáp lời:

- Kê đi cùng với ta không ai là không thú vị.

Vũ lắc đầu nói:

- Bạch tân nhân nói sai rồi. Tôi không rành Hán tự, không biết chữ Vũ, chữ Khai viết như thế nào. Nhưng ý nghĩa của bức hoành phi ấy hoàn toàn không phải nhắc đến chuyện hôm nay tôi tới nơi này lại được các vị tiên nhân mở hội đón chào. Chẳng phải vậy đâu.

" Vậy theo ông Vũ, bức hoành phi đó phải hiểu thế nào? " - Thái Minh này giờ chỉ im lặng ngồi nghe bỗng nhiên lên tiếng.

Lời nói này của hắn khiến nàng không thể bàng quan. Bởi nàng chính là người lập nên Dịch Thôn, chính là người dùng gỗ thom khắc nên bức hoành phi đó.

Bao nhiêu năm nay, nàng và những người đầu tiên của Dịch Thôn sống là vì câu nói ấy. Nay có một kẻ tạm coi là ứng với lời tiên tri lại lên tiếng bác bỏ, bảo sao nàng không thể tỉnh.

Vũ thấy Thái Minh cất tiếng, biết là câu chuyện đã đến hồi nghiêm túc, bèn háng giọng trả lời.

- "Vũ tới Dịch Thôn ", chữ Vũ trong câu này có phải là chữ Vũ trong tên tôi hay không thì chưa cần bàn đến, dù sao những lời tiên tri thường có tính ẩn dụ. Cứ cho là không phải đi. Dù sao cũng chỉ để ám chỉ một kẻ nào tới hoặc một sự việc nào đó xảy ra tại nơi này mà thôi. Về sau mới là chủ đạo.

Tiên môn khai hội. Các vị ở đây là tiên ư? Tôi xin lỗi nói rằng " không phải ". Mà nếu các vị thực sự là thần tiên, vậy tôi có tài đức gì mà được các vị thần tiên mở hội tiếp đón thế này? "

Hắn ngắt lời, quay sang Bạch Phong Hành nói:

- Bạch tân nhân nói rất phải, tôi chỉ có cái tên là Vũ, một chút thành tựu cũng có thể nói là hơi miễn nguyên. Nhưng nếu chỉ như thế mà phải mở hội tiên để đón chào thì đúng là phí lý vô cùng.

Mà mở hội rồi thì sao? chè chén no say, tặng quà ra mắt rồi giải tán ra về à?

Không. Tiên - Môn - Tới - Lúc - Mở - Ra, đó mới là ý nghĩa chân chính của bức hoành phi.

Mọi người nghe hắn nói xong, không ai phản bác, nhất tề ánh mắt dồn cả vào Thái Minh, nhưng Thái Minh lúc này lại đã xoay người, cúi đầu hướng lão sư phụ của Bạch Cổ Văn.

Lúc này Vũ mới thực sự để ý tới lão nhân này. Lão nhân này là người có mặt ngay từ đầu trên điều ngư đài, biểu hiện cũng vô cùng cổ quái, cao ngạo. Nhưng không ai để ý tới, cũng không ai nhắc đến nửa lời. Trừ Bạch Cổ Văn chào là sư phụ thì những người khác cũng chẳng ai nhắc tới một câu.

Lão nhân ngồi đó câu cá, cũng không phải là bất động như tượng, mà cũng có lúc xoay người, có lúc còn đưa ngón út ngoáy tai, sinh hoạt sống động. Ấy thế nhưng trong cảm giác của Vũ thì lão nhân tựa như hòn đá cạnh cây, là một cảnh vật thiên nhiên chứ không phải là một người ngồi đó. Có vẻ như lão nhân này đã đạt tới cảnh giới hòa nhập với đại tự nhiên, cao sâu không lường được.

Mọi người ở đây dường như đều biết lão. Hơn nữa lại đặc biệt tôn kính. Lão ngồi câu cá ung dung, đằng sau mấy vị cao nhân cúi đầu thỉnh giáo, không ai lên tiếng, cũng không ai thấy thế là phiền. Tất cả mọi người cứ điềm nhiên như vậy mà chờ, mãi một lúc lâu vẫn không thấy lão nhân lên tiếng.

Vũ đang nói tới cao trào, bỗng nhiên mọi người lâm vào quỷ dị thì không khỏi băn khoăn. Bèn nhỏ giọng hỏi Bạch Cổ Văn:

- Vị sư phụ của Bạch tiên sinh lại lịch thế nào mà các vị cao nhân ở đây khi nãy tới chẳng chịu chào hỏi quan tâm, giờ lại nhất tâm thỉnh giáo thế kia?

Bạch Cổ Văn vội đáp :

- Bạch Cổ Văn tôi làm gì có phúc phận là đệ tử của Khương Lão tiên nhân. Lão tiên nhân là một vị tán tiên không những có thể chiêm bóst tiên tri, biết trước tiên cơ mà còn có thuật pháp cao minh, hiểu biết sâu rộng như biển lớn. Chỉ cần được Khương lão tiên sinh chỉ điểm một câu liền có thể làm kim chi nam cá đời. Hầu hết các vị ở đây đều đã từng được Khương lão thần tiên điểm hóa, chỉ dạy. Nên có ai là không kính ngưỡng. Nhưng tính tình của Khương lão vô cùng cổ quái, không thích giao tiếp với người đời. Khương lão nói danh vọng như mây khói, quan hệ như tơ hồng, không muốn để chúng che mắt buộc mình nên các vị cao nhân ở đây đều hiểu tính lão thần tiên, khi đến cũng không cần chào hỏi

Vũ nghe vậy khâm phục gật đầu:

- Tôi không biết tài tiên tri của Khương lão như thế nào. Nhưng bằng vào một câu nói " không muốn để che mắt buộc mình " cũng có thể thấy xứng với danh xưng là lão thần tiên.

Thái Minh thấy Bạch Cổ Văn định lên tiếng kể cho Vũ nghe những sự tích về Khương lão tiên sinh, liền hừ nhẹ một tiếng :

- Tám chữ trên bức hoành phi kia chính là do sư phụ nói với tôi. Ông Vũ chắc cũng không tin nhì.

Vũ nghe vậy lập tức há ngậm miệng. Thì ra người tiên tri về sự xuất hiện của hắn hôm nay lại chính là vị lão nhân đang ngồi câu cá.

Nếu nói như vậy, chẳng hóa ra vị lão nhân này cũng giống như nhà tiên tri Vanga, thực sự có thể nhìn trước tương lai. Hèn nào những người ở đây không ai không là kì nhân dị sĩ, hết thấy đều tôn kính ông ta.

Trong vô số các thứ gọi là thuật tiên, đạo pháp, thuật tiên tri vẫn là cao siêu nhất. Tính được nhân quả, thấy được tương lai. Người như vậy chẳng phải đã vượt được luân hồi, đứng ngoài tam giới hay sao.

Vũ đứng nghiền ngẫm hồi lâu, chợt buột miệng nói:

- Đã là bậc tiên tri, ai lại còn đi câu cá.

Những người ở đây hầu hết đã được Khương lão tiên sinh điểm hóa chỉ nam, không ai là không tôn sùng tuyệt đối. Nhất là Thái Minh, nàng là người tiếp xúc với Khương lão tiên sinh nhiều nhất, miễn cưỡng có thể coi như học trò.

. Hơn nữa Khương lão thần tiên ngồi câu cá đã như hòa nhập với thiên nhiên, ai nhìn thấy cũng đều sinh ra cảm giác như gió thổi cây rung, lá rơi xuống đất, vô cùng tự nhiên. Mọi người nghiêng cổ đứng chờ nhưng đều coi là chuyện tất nhiên, chẳng có ai lấy làm buồn bực. Bỗng nhiên nghe một kẻ xa lạ ắt ờ nói ra một câu xóc óc, nghi ngờ thì trong lòng đều sinh giận dữ.

Thái Minh vừa định xuất ngôn, bất ngờ lão nhân ung dung tự tại, không màng lợi danh kia bỗng nhiên cất tiếng cười, tiếng cười của lão trầm đục già nua mà lại khiến cho người nghe có cảm giác an thần âm áp.

- Câu cá là thú vui của mấy lão già bọn ta, ở đây có gió mát trăng thanh, trong hồ có cá có gì không câu?

Vũ đáp:

- Người thường câu cá thì vui. Bởi vì không biết trước được khi nào cá cắn câu, cũng không biết trước được con cá cắn câu là con cá nào. Ông là bậc tiên tri, biết trước khi nào cá cắn câu, cũng biết trước được cả con cá nào sẽ cắn câu. Như vậy việc ngồi câu đâu còn gì là vui thú nữa.

Khương lão nhân nói:

- Khương Thượng chiêm bốc như thần, cũng ngồi câu cá. Lão phu cũng họ Khương nên làm trò bắt chước tiên nhân, ngồi câu cá cũng được chứ sao.

Vũ bều môi :

- Khương Thái Công dùng lưỡi thẳng để câu công, câu hầu chẳng qua là ước lệ tượng trưng. Ý nói vị này ăn nói thật thà, đến năm tám chục mới tìm được minh chủ. Hơn nữa ông ta ngồi câu cá là để cầu danh. Ông ngồi câu cá đã không có thú vui, lại cũng không cần danh lợi, thế thì ngồi câu làm gì.

Lão nhân vẫn không quay lại, đáp :

- Câu cá không nhất thiết phải câu được cá, ngồi câu cá cũng đâu nhất thiết phải câu được công danh.

Hắn bèn tò mò hỏi:

- Thế ông đang câu gì thế?

Lão nhân cười đáp:

- Ta ngồi câu rượu.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giới - Khai Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Vũ tò mò bước đến cạnh lão nhân, ngó xuống mặt hồ, thấy nước hồ đen như mực, sợi dây câu của lão phát phơ như không có buộc chì thì lấy làm lạ định hỏi lão xem câu rượu ở đâu, bỗng thấy giữa hồ có một mảng hào quang ngũ sắc thì giật nảy mình.

Hắn định thân nhìn lại, thì ra là ánh trăng soi xuống nước hồ, lại bị hơi sương ở trên mặt nước làm cho tán xạ thành ngũ sắc hào quang.

Vũ thưởng thức cảnh đẹp ấy, thần thức mở rộng khắp không gian, hồi lâu mới nói với Thái Minh:

- Tôi nghe nói Dịch Thôn này do một tay Thái cô xây dựng nên, quả thật là kì công. Nhất là Bát Quái Hồ này lại càng là xảo đoạt thiên công. Hèn nào Dịch Thôn lại có nhiều người tu luyện được thuật tiên như vậy.

Thái Minh nhiều tuổi thành tinh, đã quá quen với mấy lời khen tặng thế này, nhưng vẫn hỏi:

- Hồ này có sẵn ở đây, tôi chỉ sửa đổi một chút mà thôi. Ông Vũ thấy có hứng thú với nó chăng?

- Hồ này ứng với Bát Quái đồ hình, nước hồ lạnh ngắt có chứa khí âm hàn.. Nước suối từ trên đồi chảy vào theo cửa phía đông nam rồi theo mạch nước

chảy về cửa tây tạo thành sinh mạch.

Sinh mạch này tụ ở trong lòng hồ nuôi dưỡng hàn khí tạo thành thái âm chi khí. Lẽ ra mỗi ngày mặt trời chiếu xuống sẽ làm tan bớt khí thái âm đi, nhưng Thái cô xây dựng Điều Ngự Đài này vừa khéo ở ngay trên âm cực của hồ. bóng râm của nó liền trở thành nơi che chở cho khí Thái Âm, cũng do đó nó thành nơi thu hút thái âm chi khí trong hồ. Nếu người nào có công pháp tu luyện phù hợp, ngồi trên Điều Ngự Đài này nạp khí luyện công, hiển nhiên sẽ được thái âm chi khí bồi bổ không dứt, công phu thăng tiến ngày đi ngàn dặm cũng là điều dễ hiểu.

Thái Minh thấy hần kiến giải không sai một li, trong lòng liền sinh nể phục.

" Hahaha, không ngờ sư đệ của ta lại cũng tinh thông phong thủy. Đệ nói đúng lắm, Mỗi ngày ở Điều Ngự Đài này đều có cả chục kẻ tu luyện công pháp âm nhu kiểu như tiểu Bạch này ngồi vòng quanh, chen chúc cả lên nhau, náo loạn vô cùng. Người mới lần đầu đến đây nên không biết đó thôi. " - Bất Giới cười ha hả nói

Bạch Phong Hàn bị lấy ra làm ví dụ, vừa bức vừa xấu hổ. Tức giận đáp:

- Thời đại ngày nay linh khí ít ỏi, động thiên phúc địa cũng đã không còn. Việc tu luyện quan trọng nhất là hấp thu linh khí. Là người tu hành ai chẳng mong có được một mảnh linh mạch để mà luyện công, Tiếc là linh khí ngày càng tiêu băng. May có Thái cô tụ tập linh khí thiên địa lại cho mọi người hưởng chung nên mới cứu giữ được mấy mạch tông môn. Lão chớ có trâu buộc ghét trâu ăn.

Bất Giới tính tình sáng khoái, cũng quen với cách nói năng của Bạch Phong Hàn nên không thấy giận, chỉ buồn rầu nói

" Tiểu Bạch người nói đúng lắm. Người tu luyện nếu có một nơi phong thủy phù hợp, có thể nuôi dưỡng linh mạch chi khí để bồi bổ bản thân thì còn gì hơn được.

Khi xưa chùa của lão phu ở trên núi Giáp Quy cũng có một đường linh khí nên sơn môn mới tồn tại được đến ngày nay. Nhưng mấy chục năm trước chính quyền địa phương cho phá núi mở đường, khai thác khoáng sản. Mặc dù không dám phạm tới núi của ta nhưng do địa thế thay đổi, phong thủy khác đi, linh mạch dần tiêu tán mất. Cũng chẳng biết giận ai. Sông núi là của thiên hạ nhân dân. Nhân dân mở đường khai khoáng cũng là việc tốt. Không lẽ cấm họ kiếm ăn. Linh mạch tan rồi, đệ tử bốn tự cũng không còn nơi tu luyện, lưu lạc khắp nơi.

Nói ra đệ đừng cười, Tiếc là công pháp tu luyện của sư huynh trọng ở dương cương, không phù hợp với thái âm chi khí. Chứ nếu không cũng sẽ mất dầy chiếm một chỗ trên đài này, mọc rễ ở đây "

Vũ không biết lai lịch Bất Giới trước đây, nhưng qua ngữ khí tang thương cũng phần nào hiểu được.

Bất Giới buồn bã thoáng qua rồi lại cười ha hả, vỗ vai hần nói:

" Nhưng bây giờ có đệ ở đây, còn lo gì nữa. Ta mấy chục năm nay đi khắp nam bắc đại giang kiếm chỗ dựng chùa, cũng thấy có vài nơi thanh sơn thủy tú, linh khí dồi dào. Chẳng qua sư huynh không rành phong thủy nên chưa có chỗ dừng chân. Bây giờ chỉ cần đệ chịu ra tay, ta liền dẫn đệ đi kiếm một vài chỗ tốt, cải tạo linh mạch xây dựng một cái luyện công đường không kém chỗ này. "

Hòa Thượng nghe vậy cũng hứng chí kêu lên: : " Nhớ xây lớn chút, cho ta một phần "

Vũ cười cười đáp:

- Nếu quả thực có thể mở được tiên môn, thì sư huynh còn lo gì thiếu linh khí cho sư huynh phục dụng.

Bất Giới vốn không có lòng tin vào chuyện phi thăng. Dù sao đó chỉ là mộng tưởng mà thôi, thấy hần lại nhắc đến chuyện tiên môn thì vội gạt đi:

- Hầy da, con đường tu đạo dài dằng dặc không có điểm dừng. Dù đệ có mở được Tiên môn cũng là chuyện mấy chục năm sau, lúc đó sư huynh đã chết già rồi. Bây giờ cứ lo kiếm một mảnh linh mạch, tu luyện tới kì đắc đạo rồi mọi việc tính sau.

Vũ lại nói:

- Cần gì đi kiếm đâu xa, ngay tại đây cũng có.

Bất Giới xoa đầu nói:

- Ở đây là chân khí thái âm, không thích hợp với ta, nếu không thì ta cũng đã tranh ngay một chỗ.

Vũ cười, chỉ xuống mặt hồ nói:

" Nơi này tuy có mạch khí âm hàn, lại tích lũy lâu năm nên sinh ra thái âm chi khí. Nhưng huynh để ý mà xem. Hồ này có hình bát quái đồ, đình này trấn ngay điểm thái âm. Nhìn sang phía bên kia sẽ thấy trăng soi xuống nước trùng ngay với điểm thái dương.

Ngày rằm hàng tháng là khi âm khí thịnh vượng, ánh trăng cũng là sáng nhất. Khí thái âm kết hợp với ánh trăng rằm cũng là thái âm chi quang, âm cực sinh dương ắt lại sinh ra một tia dương khí.

Tia dương khí này không chí nhiệt chí cường nhưng lại hàm chứa sinh cơ, tiểu đệ tạm gọi là Chuyển Dương chi khí. Đối với người tu luyện có tác dụng

có thể bồi nguyên vô cùng ích lợi. Dù là người tu luyện pháp quyết dương cương như sư huynh cũng là rất tốt. "

Bất Giới và Hòa Thượng nghe vậy liền lập tức lướt đến lan can dõi mắt nhìn qua.

Quả thật nếu coi hồ này là một bát quái đồ hình thì khi đứng ở trên đài sẽ thấy ánh trăng chiếu xuống mặt hồ nằm ngay ở điểm Thái Dương, hơn nữa trên mặt hồ về đêm phủ một lớp sương mờ nên ánh trăng tạo thành một mảng hào quang tụ mà không tán. Hào quang này do ánh trăng chiếu ở trên hồ nhưng không có cảm giác âm hàn mà lại có chút khí tức ấm áp ôn hòa.

Hòa Thượng bản tính hiếu kì, tức khắc đề khí phóng thẳng xuống hồ.

Vũ thấy lão lao mình xuống hoảng hốt vung tay định kéo áo về nhưng Bất Giới đã ngăn hãm lại.

Chỉ thấy Hòa Thượng mũi chân điểm khẽ, thân hình nhẹ như chim ém phóng tới giữa hồ. Tới lúc sắp chạm vào mặt nước thì dưới mũi chân phát ra một mảnh hào quang màu tía, Hào quang này giống như một đóa hoa sen vô cùng rực rỡ. Có hoa sen đỡ lấy gót chân, Hòa Thượng lại nhún mình lướt đi, thân thái vô cùng phiêu dật.

Vũ từ khi tiếp xúc với người Dịch Thôn đã thấy nhiều dị năng hoành tráng. Tỉ như Hỏa Tường Thuật của Ly Muội, hay Hỏa Phụng Liêu Nguyên của Hồng phu nhân, mỗi một kĩ năng đó đều hoành tráng tinh mỹ, so với kĩ xảo điện ảnh còn có phần hơn, đều là những điều người thường không bao giờ thấy được. Nhưng khi thấy Hòa Thượng chân dẫm đài sen đi dạo trên hồ thì hẳn mới triệt để cảm nhận thế nào là tu chân đạo pháp.

Hòa Thượng cước đạp liên hoa, bước ba bước đã vượt qua khoảng cách hơn năm mươi mét tới chỗ ánh trăng, khẽ hít một hơi. Tức thì một luồng nguyệt khí cuộn cuộn như suối tràn vào khoang miệng. Chẳng biết việc trong làn khói sương ấy có Chuyển Dương chi khí như lời Vũ nói hay không nhưng về mặt vô cùng khoan khoái. Bất Giới thấy vậy cũng chẳng chịu đứng nhìn, thân hình xoay mạnh, tức thì một làn gió mạnh thổi khắp mặt hồ, hơi sương cũng theo gió âm âm cuốn về phía lão. Bất giới há mồm hút mạnh một hơi, không ngờ hút gần hết cả hơi sương trên mặt hồ vào bụng.

Đoạn lão hé môi thở ra một hơi, một luồng khí mỏng như sợi chỉ từ khóe miệng phóng ra, luồng khí này trông nhỏ bé vô hại nhưng lại áp súc vô cùng, thổi ra khỏi miệng tới mười mấy mét mới tán ra thành một trận cuồng phong.

Trận cuồng phong thổi thẳng tới Hòa Thượng đang đạp liên hoa đứng giữa hồ khiến áo sổng lão bị cuốn bay phàn phật.

Hòa Thượng giận dữ kêu lên " Thối quá. thối quá " rồi xoay người bước đi, chân đạp hoa sen chỉ ba bước là lại về tới Điện Ngự Đài.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giới - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Bất Giới nghe Vũ nói vậy thì lúng túng xoa đầu:

- Ày da, sư đệ lại làm khó ta. Sư huynh người chỉ giới câu cá và đối phó nữ nhân chứ câu rượu thì lần đầu nghe thấy, hơn nữa rượu chẳng có mồm làm sao câu được.

Hay là để ta tát cạn cái hồ này nhé. Hôm nay cao hứng để ta xuất lực một phen, kiếm rượu về mọi người cùng uống.

Lão nói đoạn liền đề khí vận kinh định làm việc ngay. Hòa Thượng cũng ứng tiếng đòi làm trợ thủ.

Vũ không biết hai lão định làm gì nhưng có vẻ với Bất Giới thì việc tát cạn một cái hồ lớn cũng không phải là không thể. Nghĩ đến này giờ bọn họ toàn cười gió đạp sương, hồ phong hoán vũ, chuyện tát cạn cái hồ cũng không có gì là lạ.

Bạch Phong Hàn thấy Bất Giới định tát cạn hồ liền hô to " Không được ".

Hòa Thượng sừng cò hỏi:

- Sao lại không được. Hay là người cũng biết câu rượu như Khương lão thần tiên?

Bạch Phong Hàn lắc đầu nói:

- Rượu ta không biết câu, nhưng hồ này thì không thể tát. Dưới đáy hồ này có một mạch linh khí. mấy người tu luyện thái âm công pháp bọn ta còn phải trông cậy rất nhiều. Hôm nay hai vị tát nước trong hồ đi không may làm đứt đoạn linh mạch bảo bọn ta ngày sau làm sao mà sống?

Hòa Thượng nghe hẳn nói có lý, cũng hơi chùn tay nhưng Bất Giới háo rượu quá rồi, gạt đi nói:

- Bọn ta tát cẩn thận không làm hỏng đến linh mạch của các người là được chứ gì. Mà nếu có ảnh hưởng tí ti thì sự đệ của ta tính thông phong thủy sẽ chỉnh lại cho các người. Như thế được chưa?

Bạch Phong Hàn luận về danh vọng vẫn còn thua kém hai lão quái tăng này một bậc, hơn nữa lại không phải là chủ nhân, mặc dù trong lòng không muốn để họ động đến Bát Quái Hồ nhưng cũng khó mở mồm cự tuyệt chỉ lắc đầu nguầy nguậy, đưa ánh mắt giận dữ nhìn Vũ như muốn nói "Tất cả đều do người mà ra cả đó".

Cực tiên sinh và Bạch Cổ Văn nãy giờ im lặng ngồi xem giờ cũng nhao lên muốn can. Dù sao Bát Quái Hồ cũng là bảo bối của Dịch Thôn, bọn họ không muốn xảy ra chuyện vạ nhất chút nào.

Vũ cũng không muốn chuyện đi quá đà, vội chen vào nói:

- Uống rượu nhà làm không bằng rượu đi mua, rượu đi mua không bằng rượu được mời. Rượu được mời lại càng không bằng uống lên. Theo đệ thì chúng ta câu được rượu lên mà uống thì mới là thú nhất.

Hòa Thượng cầu nhàu:

- Nhưng bọn ta đều không biết câu rượu thì phải làm sao.

Bất Giới rất tinh minh, hiểu ngay ý tứ bèn nói:

- Sư đệ ta đã nói như vậy thì hẳn là biết cách câu rượu rồi. Lão Hòa Thượng người cứ yên tâm ngồi đợi xem sư đệ trở tài.

Vũ vội đáp:

- Tiểu đệ cũng không biết cách, chỉ là khi nãy có xem Khương lão câu rượu lên, có chút ý tứ ở trong, tin rằng nếu nói ra đây các vị đều là cao nhân đạo hạnh phi thường, nghe qua là có thể thực hiện được ngay.

Mọi người liền nghiêng cổ lắng nghe. Hần từ tốn nói:

- Khương lão tâm cảnh đã đạt đến mức hòa nhập với đại tự nhiên. lúc câu rượu chính là đưa tâm trí hòa vào trong nước. Không những có thể cảm nhận được linh mạch ở dưới đáy hồ mà còn có thể thu hết quang cảnh vào trong đáy mắt. Chỉ khẽ liếc qua là thấy được rượu để ở đâu, phải câu thế nào.

Bây giờ chúng ta liền bắt chước Khương lão thần tiên, trải tâm thức sâu vào lòng nước. Ai cũng biết rượu ngâm ở ngay điểm cực dương của hồ, như vậy thực không tốn nhiều công phu. Đệ nghĩ mọi người ở đây đạo hạnh cao thâm, việc câu được một vật ở dưới đáy hồ lên cũng không quá khó phải không?

Hòa Thượng nghe hẳn giảng xong, liền bữu môi nói:

- Theo đệ nói thì đúng là đơn giản vô cùng. Nhưng nói thì dễ mà làm mới khó. Mấy lão già bọn ta mặc dù cũng có luyện qua thần thức, có thể mở rộng phạm vi minh tưởng ra hơn trăm bước, nhưng muốn thâm nhập vào trong lòng nước lại không dễ chút nào.

Ở đây ngoài Khương lão thần tiên ra thì ta và mấy người bọn họ chắc chắn cũng không thể nào trải rộng tâm thức xuống tận đáy hồ.

Hơn nữa bọn ta đều đã già khó dạy, hay là đệ tự làm đi.

Vũ lắc đầu đáp:

- Không phải đệ lười biếng không chịu ra tay mà do đệ công pháp thô lậu, tạo nghệ không tinh nên việc này không sao làm được. Nhưng lại có thể giúp các vị lão huynh một tay.

Hần nói đoạn, trên mình liền phát ra ánh sáng nhu hòa. Ánh sáng này từ lỗ chân lông phát ra, chỉ trong nháy mắt đã bao phủ hẳn thành một mảnh hào quang bàng bạc.

Mảnh hào quang trên mình hẳn trương lớn dần lên, phát ra ánh sáng chói chang rồi bất thần nổ thành ngàn vạn điểm sáng li ti. Những điểm sáng này khiến Diệu Ngư Đài trở nên rực rỡ như đêm hội pháo hoa nhưng không tan biến đi ngay mà nhẹ nhàng tản ra xung quanh, bao phủ gần hết mặt hồ Bát Quái.

Bạch Cổ Văn nghi hoặc nhìn những điểm sáng như sương bạc phủ quện quanh mình. Ông khẽ vận thần niệm xâm nhập vào làn sương ấy, đột nhiên cảm thấy thần thức của mình sáng lên rực rỡ.

Mọi hình ảnh, không gian trong phạm vi trăm bước đều thu vào trong mắt.

Vốn Bạch Cổ Văn chỉ mới chấp chững trên con đường tu luyện. Thần thức còn vô cùng nhỏ yếu. Mặc dù cũng có thể vận dụng phép minh tưởng. Nhưng cũng chỉ là tăng cường cảm giác với vạn vật xung quanh. Thuật Thám hồn của Bạch Cổ Văn được Khương lão chỉ điểm cũng chỉ giúp họ Bạch có thể nội thị bản thân hoặc nhìn được những người mà ông tiếp xúc trực tiếp mà thôi.

Nhưng trong làn sương bạc, mọi thứ hiện lên rõ ràng như nhìn bằng mắt vậy. Bạch Cổ Văn dễ dàng nhìn thấy một chiếc lá khô đang dập dềnh trên mặt nước phía sau lưng cách hàng chục bước.

Nhìn - không đứng, đó không phải là cảm giác nhìn. Cảm giác của Bạch Cổ Văn lúc này phải gọi là Biết mới đúng.

Bởi khi ta " nhìn " một vật sẽ chỉ thấy hình ảnh của nó, vị trí của nó. Nhưng khi thần thức của Bạch Cổ Văn được mở rộng đến nó, ông liền không chỉ thấy được hình dạng, vị trí mà còn cảm nhận được trọng lượng của nó đè nặng lên bề mặt nước. Cảm nhận được sự khô giòn của từng vân lá....

Chưa bao giờ Bạch Cổ Văn lại hiểu rõ một chiếc lá khô tưởng tận đến thế, tựa như nó chính là thân thể của mình.

Thần thức khẽ lướt qua chiếc lá, tức thì hàng triệu thông tin đổ dồn vào não bộ. Trong đầu Bạch Cổ Văn liền biết trên mặt hồ có bao nhiêu chiếc lá, có những con côn trùng nào bay lượn xung quanh. Thậm chí từng làn gió thổi qua cũng mang lại đầy đủ thông tin đưa vào trong thần thức.

Khối lượng thông tin quá lớn chỉ trong một sát na liền làm Bạch Cổ Văn choáng váng. Trong đầu nghe " oành " một tiếng lớn, khí huyết trong lồng ngực như cuồng phong bạo tẩu xông thẳng lên đầu khiến Bạch Cổ Văn xây xẩm mặt mày rồi khỏi trạng thái kì diệu ấy.

Bạch Cổ Văn loạn choạng bước lùi, chợt thấy một bàn tay đỡ lấy sau lưng. Một luồng khí tức mạnh mẽ mà ấm áp truyền vào kinh mạch trấn áp mấy luồng khí huyết còn đang nhộn nhạo của Bạch Cổ Văn ngăn cản chúng xông lên thượng não.

Bạch Cổ Văn học lên một tiếng, há miệng phun ra một ngụm máu. Thần sắc cũng dần dần ổn định.

Lúc này Cực tiên sinh mới thu chưởng đặt ở hậu tâm Bạch Cổ Văn nói:

- Làn sương bạc này giúp tăng mạnh thần thức. đối với Bạch tiên sinh có thể khiến thần thức mở rộng ra gấp trăm lần, Sự đột ngột như vậy sẽ làm cho bản thân không khống chế nổi. Bạch tiên sinh nên nghỉ ngơi, tạm thời chớ mở rộng thần thức ra thêm lần nữa.

Bạch Cổ Văn liền cảm tạ ngồi xuống.

Vũ thấy vậy vội chạy đến hỏi han, xin lỗi rồi rít.

" Ông Vũ không cần áy náy, chẳng qua là do Bạch tiên sinh chưa quen với việc triển khai thần thức ở trong môi trường nồng đậm linh khí như vậy nên nhất thời mất đi khống chế. Tuy rằng chịu chút tổn thương nhưng cũng là hữu kinh vô hiểm. Hơn nữa đối với Bạch tiên sinh lại là một dịp tốt để có thêm những thể ngộ về thần thức, thực ra được nhiều hơn mất " - Tiếng Thái Minh vang lên, Vũ giật mình nhìn lại đã thấy nàng đứng ở trên đài, đang nhìn mình vô cùng chăm chú. Hắn ngạc nhiên hỏi

- Sao cô lại đã ở đây rồi?

Bất Giới không bỏ qua cơ hội nào để trêu chọc hắn:

- Người ta quay trở lại đây không phải vì sự đệ ngộ nhà ngươi hay sao mà còn phải hỏi?

Thái Minh lườm bất giới một cái nhưng cũng lười chấp lão, nàng nghi ngờ hỏi hắn:

- Sinh Tức Lôi Vân này là do ông Vũ vừa thi triển phải không?

Vũ ngơ ngác hỏi:

- Sinh Tức Lôi Vân nào?

Bất Giới liền giải thích:

- Chính là mảng linh khí nồng đậm mà sự đệ vừa phóng xuất ra đấy thôi.

Vũ vội gật đầu nói:

- Tôi chỉ là muốn giúp mọi người mở rộng thần thức, câu rượu dưới hồ. Vừa hay có một ít niệm nguyên tố của bản thân mình có đặc tính phù hợp nên phóng thích ra thôi, cũng không biết nó còn có tên là Sinh Tức Lôi Vân.

Mấy người Bạch Phong Hàn và Cực Tiên sinh bắt gặp nhìn nhau, đều hít mạnh một hơi khí lạnh. Dù là Bạch Cổ Văn mới nhập môn tu đạo nhưng nghe tới bốn chữ Sinh Tức Lôi Vân cũng cảm thấy nổi cả da gà, ánh mắt nhìn Vũ vừa kính phục lại thêm phần quái dị,

Tên gốc đứng trước mặt họ đây chính là yêu nghiệt. Hôm trước Thái Minh chứng thực hắn đạt tới Nguyên Anh Hóa Hình đã khiến cho họ bán tín bán nghi.

Mấy người Bất Giới, Hòa Thượng có ai không là ản thế cao nhân, nghe đến bốn chữ Nguyên Anh Hóa Hình đã vội chạy đến xem. Thậm chí Khương lão thần tiên cũng ra mặt rồi.

Vậy mà bây giờ mới biết tên này đến Sinh Tức Lôi Vân cũng luyện tới rồi. Thực là yêu nghiệt.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giới - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Phải biết Sinh Tức Lôi Vân không phải phép thuật nào có uy lực cực kì cường đại. Mà nó cũng giống như Kim Đan, Nguyên Anh là đại biểu cho một cảnh giới. Người có Sinh Tức Lôi Vân là kẻ đã độ qua lôi kiếp.

Hơn nữa còn là Tứ trọng lôi kiếp, là tầng thứ tư cực hạn của con người. Độ qua lôi kiếp một lần nữa, liền đạt tới cảnh giới của tiên nhân.

Lại nói về những đạo thuyết tu tiên lưu hành ở Trung Quốc khi xưa không có một ngàn thì cũng có tám trăm. Mỗi môn phái, mỗi pháp môn lại có cách phân chia đẳng cấp khác nhau. Nhưng tựu chung lại, người trong Tu chân giới vẫn dùng một thước đo chung để đánh giá đẳng cấp của người tu luyện. Đó là căn cứ theo trạng thái linh khí ở trong cơ thể.

Bước đầu tiên trên con đường tu chân là phải Dưỡng Thần.

Chỉ cần người không quá u mê, sao lãng. Đầu óc có thể bình tâm tĩnh tại hoặc chuyên chú vào việc tu luyện là đã có thể nói mình đang ở giai đoạn Dưỡng Thần.

Dưỡng thần chẳng có gì khác người, chỉ là có thể tập trung tinh thần, rèn luyện sự nhạy cảm cho thân thể mà thôi.

Tới khi người dưỡng thần đủ tốt, có thể dần dần cảm nhận được linh khí ở trong thiên địa rồi dựa theo các môn công pháp mà lay động nó, hấp dẫn nó, lợi dụng nó để tạo thành lực lượng thì đó chính là thời kì Luyện Khí.

Đặc điểm của Luyện Khí kì là có thể vận dụng khí trong thiên địa nhưng lại chưa thể tích súc ở trong cơ thể. Có chăng thông qua việc rèn luyện không ngừng để bồi bổ, rèn luyện cơ thể mà thôi.

Người tới luyện không ngừng ở Luyện Khí kì cho tới khi kinh mạch huyết đạo hay là khí huyết, đại não của người đã trở thành nơi có thể chứa đựng được khí thì liền tiến vào giai đoạn Ngưng Nguyên.

Ở giai đoạn này liền tiến hành thu thập linh khí phù hợp với bản thân, không ngừng áp súc và bảo lưu lại ở trong thân thể, biến linh khí trong thiên địa thành nguyên khí của bản thân, tùy lúc mà dùng. So với Dưỡng Thần, Luyện Khí đã là từ không thành có, một trời một vực.

Người ở trong quá trình Luyện Khí đã có thể sử dụng hầu hết các loại công pháp tùy theo lượng khí tối đa mà người có thể huy động. Nhưng thân thể con người lại là một hạn chế. Không thể nào tích súc vô hạn nguyên khí ở trong cơ thể được, Khi đó phải làm sao?

Khi đó phải lượng biến chuyển thành chất biến.

Nguyên Khí mới chỉ là dạng đơn sơ nhất, vô hình vô định, chưa có đặc tính riêng. Sau khi người đạt được đôn ngộ liền sẽ thay đổi về bản chất. Có hình có tính, mang đặc trưng riêng biệt của chính người. Lúc này Nguyên Khí như cục đất nhào đóng thành gạch vuông. Bền chắc kiên cố nên gọi là Kết Đan.

Kim Đan không phải là một khối đan tròn nằm cố định một nơi mà có thể là bất kì hình tính nào tùy theo đặc thù công pháp và thân thể của người. Chỉ cần Nguyên khí kết đan, vậy người chính là đạt tới Kim Đan Kì cảnh giới.

Sau Kim Đan kì là đến cảnh giới gọi là gì? Cảnh giới đó gọi là Thành Anh.

Đạo gia lưu truyền Nguyên Anh sẽ có hình người giống ta như đúc, nhỏ xíu nằm ở mi tâm. Thực ra điều này chỉ đúng với Đạo gia công pháp.

Thành Anh là một quá trình đơn giản hơn nhiều. Linh hồn của người kí thác ở đâu, thì đó là Anh. Người đã có kim đan tức là người đã có gạch gỗ, khi người ngộ được chân lý về pháp môn tu luyện, định hình được sở nguyện của mình liền có thể đem gạch gỗ này đi xây nhà tạc tượng. Chỉ cần người sở nguyện, vậy Nguyên Anh của người có thể mang nhân hình, hoặc là chim thú, hoặc là kiếm đao.

Lấy Kim Đan làm chất liệu, tạo thành thứ như sở nguyện để linh hồn người kí gửi vào đó, thoát khỏi sự hạn chế của thể xác thịt xương thì đó chính là Thành Anh cảnh giới.

Đã không bị thể xác thịt xương trói buộc thì đã có thể bất lão bất tử, vạn tà khó xâm rồi liệu có cần phải tu luyện nữa không?

Xin thưa rằng có. Nguyên Anh của người lúc mới dựng dục ra chỉ như đứa tiểu hài nhi yếu ớt, hay là thanh kiếm nằm ở trong lò, chưa được cứng sắc. Cần phải không ngừng tới luyện để nó trở nên cứng cáp sắc bén.

Muốn vậy phải làm sao? Không thể dùng phương pháp tu luyện ở trong công pháp nữa rồi. Bắt buộc phải thông qua tẩy lễ, không ngừng tẩy lễ mà rèn luyện cho nó trưởng thành.

Vậy lấy cái gì tẩy lễ Nguyên Anh?

Đó chính là Độ Kiếp.

Ở đây nhiều người lại tưởng nhầm Độ Kiếp là phải hứng chịu sấm sét trên trời để độ qua Lôi Kiếp, thực ra Lôi Kiếp chỉ là một trong số các hình thức độ kiếp mà thôi.

Tỉ như Nguyên Anh của ngươi là một thanh Thiết Kiếm, vậy bao nhiêu đạo thiên lôi đánh tới cũng chẳng hề hấn gì, bởi đặc tính của ngươi phù hợp cùng sấm sét. Như thế là độ kiếp sẽ xong? Không, Kiếp của ngươi lại là lửa nóng. Hay nếu như Nguyên Anh của ngươi là một đóa hoa băng, vậy Lôi Kiếp của ngươi lại là vượt qua son băng địa liệt để thử thách sự cứng cỏi của ngươi.

Độ Kiếp nhiều lần sẽ giúp Nguyên Anh của ngươi tẩy lễ, linh hồn cứng cáp cường đại vô bì. Khi đó hoàn toàn có thể không cần đến nhục thân mà tồn tại tro gan cùng tuế nguyệt. Bất lão bất tử, lên trời xuống đất không gọi là tiên thì còn gọi là gì nữa.

Con đường tu chân trải qua mấy tầng cảnh giới, mỗi cảnh giới lại có nhiều giai đoạn trước sau. Không những cần thiên phú, công pháp thật tốt mà còn cần càng nhiều đồn ngộ.

Đạt đến Nguyên Anh đã là cảnh giới tối cao của kẻ tu chân. Mà mỗi lần Độ Kiếp lại là một lần phá trước lập sau, hơi chút sơ sẩy liền sẽ hình thần câu diệt, không có cơ hội quay đầu.

Khó khăn là thế, Kẻ cả là từ thời cổ đại linh khí dồi dào, đạo pháp tu chân như hoa nở rộ cũng không có mấy người độ kiếp thành tiên bảo sao thấy Vũ đã bốn lần Độ Kiếp không khiến cho đám người Thái Minh, Bát Giới le lưỡi lắc đầu cho là yêu nghiệt.

Quay trở lại Điều Ngự Đài, Thái Minh nhận định trước nay không có một chút sai lầm, nhưng chuyện độ qua tứ trọng lôi kiếp thì quả thật hơi quá khó tin. Bạch Phong Hàn vẫn nghi ngại hỏi:

- Các hạ có thể nói xem Sinh Tức Lôi Vân này từ đâu mà có được không?

Vũ thành thật đáp:

- Thực ra niệm nguyên tố này không phải là linh khí ở trong trời đất mà là do các tế bào trên cơ thể bị kích phát liên tạo ra sinh điện. Sinh điện này mô phỏng theo các kết cấu năng lượng mà niệm của tại hạ quy định ra để tạo thành nguyên tố có kết cấu riêng. Do vậy nên có thể nói là từ tự thân sinh ra chứ không phải là vay mượn ở ngoài vào.

Những điều hần nói ra tuy khác về cách diễn đạt nhưng về ý nghĩa thì hoàn toàn trùng khớp với Sinh Tức Lôi Vân ở trong truyền thuyết.

Trong sách cổ truyền thừa có nói về Sinh Tức Lôi Vân:

"Người tu luyện độ qua Tứ Trọng Lôi Kiếp không những thần niệm cứng rắn vô bì mà còn có khả năng mô phỏng, liên tục sinh sôi, Từ thân thể phát ra linh khí nồng đậm. Linh khí này tích tụ phát ra liền thành lôi vân (mây sét). Lôi vân không những có được uy lực của thiên kiếp mà còn nồng đậm sinh khí, đối với tu luyện giả là cực phẩm tinh khí, tác dụng bồi bổ vượt xa so với bất kì thiên tài địa bảo.... "

Lúc này Bát Giới mặc dù tính tình hào sảng vô úy nhưng đối mặt với một tên yêu nghiệt đã độ kiếp bốn lần thì cũng sinh ra mấy phần e ngại, không dám xuống sã như xưa. Lão cất tiếng than:

- Huynh đệ thành tựu thật khiến cho bọn tu giả nhà quê như ta cảm thấy hổ thẹn quá đi. Tu luyện gần cả đời người mới đạt được một cái Kim Đan đã tự cho mình là cao nhân thế ngoại, du ngoạn giang hồ đón nhận sự sùng bái của lớp hậu sinh. Hôm nay mới biết toàn là một lũ đầu heo hết cả.

Ài, sư đệ ngươi cũng chớ nên thành thạo lại làm chúng ta giật mình như thế, tuổi già tim đã yếu nhiều, chịu không nổi vài lần trùng kích nữa đâu. Mau mau nói xem đệ đã đạt tới cảnh giới gì rồi, còn muốn yêu nghiệt phi thăng đến mức độ nào mới thềm dừng bước ?

Vũ thấy thái độ mọi người đối với mình cũng mang theo mấy phần giống như Bát Giới, vội lắc đầu nguầy nguậy, chỉ vào làn sương bạc đang dần chìm xuống mặt hồ nói:

- Sư huynh nói gì đệ nghe không hiểu. Nhưng thôi đừng trêu chọc nữa, Đệ vừa phóng xuất niệm nguyên tố ra ngoài không gian, trong chớp lát đây chúng sẽ chìm vào trong nước.

Niệm nguyên tố của đệ không có gì hay, nhưng có mang theo một ít thuộc tính sinh điện hỗ trợ tăng cường tốc độ truyền tải thông tin do đó có thể giúp mở rộng phạm vi thần niệm.

. Nhưng Niệm nguyên tố này đã phóng xuất ra một thời gian sẽ tan đi mất, mau tranh thủ thời gian này mà câu rượu uống thôi.

Đài này gọi là Điều Ngự Đài, mặc dù thường là chỗ luyện công nhưng tất nhiên cũng không thể thiếu được cần câu. Vũ nhặt một mớ cần câu, chia cho Thái Minh, Bát Giới mấy người rồi hồ hởi buông cần thử nghiệm.

Dưới hỗ trợ của Sinh Tức Lôi Vân, lòng nước trong hồ Bát Quái chẳng còn gây chút trở ngại nào đối với thần thức của bọn họ, Mấy người ở đây lại toàn là cao nhân đạo hạnh phi phàm. Đã biết rượu ở đâu rồi thì việc điều khiển lưỡi câu tìm đến chỉ là mấy trò tiểu thuật ai cũng có thể làm.

Mấy bình rượu ngâm dưới đáy hồ chả mấy chốc bị câu lên sạch khiến ai cũng say sưa,

Một bữa câu rượu đêm này quả là tiên môn khai hội.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giới - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Tu tiên công pháp, bí điển đạo gia, cổ thư kì thuật bày la liệt trên mặt đất. Có quyển đóng gáy bằng vàng đựng trong hộp ngọc, có quyển hoen ố cũ kĩ, lại có những trang sách viết bằng da dê hoặc bằng loại giấy nào đó mỏng tựa cánh chuồn....

Vũ biết nếu để những nhà nghiên cứu văn hóa, những người sưu tầm cổ vật hay mấy gã con buôn nhìn thấy những bảo vật này bị quăng la liệt trên mặt đất hẳn sẽ xúc động nhảy vào bóp hất chết tươi. Bởi chúng không chỉ là những món cổ vật gắn liền với những di sản, nhân vật, sự kiện huy hoàng mà quan trọng hơn, trên mình chúng mang theo chính là những môn công pháp tu luyện đã thất truyền.

Năm xưa Võ lâm bao lần dậy sóng, máu chảy thành sông. Mồ mà hoàng thất liên tiếp bị xói tung, trăm ngàn di tích bị hủy hoại chỉ để chiếm đoạt một mảnh giấy da dê như thế.

Tận đến bây giờ, chính phủ Trung Hoa vẫn không ngừng đàm phán, trao đổi thậm chí là nhượng bộ nhiều điều khoản quan trọng chỉ để thu hồi chúng từ tay những nhà sưu tầm, những bảo tàng trên khắp thế giới. Mỗi thư tịch ở đây không thứ nào kém hơn thứ nào, đều có giá trị liên thành.

Hắn điều đó, nhưng nhìn " hàng trăm tòa thành " nằm la liệt trên nền đá mà càng thấy thất vọng trong lòng. Chúng quý giá, thậm chí quý giá hơn cái mạng sống của hắn gấp ngàn lần.

Nếu đổi lại là lúc bình thường, hắn sẵn sàng liều mình tranh đoạt với những băng đảng sát nhân, đánh cược mạng sống với những hầm bẫy hiểm nguy trong di tích cổ như các bộ phim phiêu lưu thám hiểm chỉ để lấy được một thứ trong này. Đáng lắm chứ.

Nhưng bây giờ thì hắn không cần chúng. Bỗng nhiên, hắn cảm thấy đồng cảm với vị Tàn Thủy Hoàng khét tiếng năm xưa.

Cái cảm giác sở hữu cả thiên hạ bá nghiệp, nắm trong tay trăm vạn hùng binh, ngàn tòa thành trì thu vào trong mắt mà vẫn muốn thành tiên.

" Đúng vậy, bá nghiệp thiên thu, quyền lực vô hạn nhưng so với việc thành tiên thì chỉ là cỏ rác.

Vua thì trong lịch sử thiếu gì, thiên hạ cũng đã bao lần đổi chủ.

Nhưng thế thì đã sao, vị vua nào chả được tung hô vạn tuế, thiên chi kiêu tử. Nhưng mấy chục năm sau thì đều chui vào mồ hết cả.

Mấy chục năm có thể là dài, nhưng trong lịch sử chỉ là một con số mà thôi.

Triều đại qua đi, còn gì trong sử sách? Chỉ là một dòng chữ do mấy tên sử quan tép riu viết lại mà chưa chắc đã giống với những gì chúng cho ta đọc trước.

Ta muốn kiến lập vĩ đại công lao, để ngàn năm vạn năm sau vẫn còn công dụng. Chúng sinh như kiến nhỏ, kêu gào khóc lóc nguyện rửa tên ta nhưng con cháu các ngươi sẽ được bảo vệ, đất nước các ngươi sẽ được vinh danh, tên tuổi của ta cũng sẽ lưu truyền mãi mãi.

Ta muốn thành tiên bất tử bất diệt, ngao thị nhân gian bất kể dẫu bề dối dòi.

Ta thà đặt cược vào tên Từ Phúc, còn hơn cả đời lậm lụi với mấy trò chính trị rẻ tiền.

Ta muốn... Ta muốn... a a a "

Thái Minh nghe hắn kêu lên bỗng giật mình quay sang, nằng sợ hắn nghiên cứu điển tịch đến tẩu hỏa nhập ma, vội nắm chặt tay hắn vận công.

Một luồng lương khí nhu hòa truyền vào cơ thể khiến Vũ cảm thấy vô cùng thư thái an thần, hắn bối rối nói:

- Chỉ là suy nghĩ hơi bức bách, bất giác kêu lên khiến Thái cô giật mình. Tội xin lỗi nhé.

Thái Minh nhẹ nhàng đáp:

- Đạo gia tâm pháp chú trọng nhất là vô dục vô cầu. Sở nguyện càng lớn thì càng dễ nảy sinh tâm ma. Ông Vũ phát nguyện thật lớn hơn nữa lại muốn đột phá cảnh giới tối cao thực là không dễ. Dục tức bất đạt, ông Vũ chớ nên vội vã kéo lại tổn hại đến bản thân.

Vũ gật đầu nói:

- Công pháp tu luyện của bản thân tôi là rèn luyện niệm. Cần rất nhiều quyết tâm cùng là nguyên lực. Chính vì tâm cảnh phải mãnh tiến như thế nên cũng dễ bị sa lầy vào những ý tưởng không đầu. Đầu óc tôi cũng không lấy làm tốt lắm, gần một tháng nay suy nghĩ quá nhiều đã mấy lần sút tẩu hỏa nhập ma. Cũng may có Thái cô tương trợ nên mạng nhỏ mới còn. Thực hết sức cảm ơn.

Rồi hần cảm thán trong lòng

"Hầy, thiên địa có âm dương, công pháp cũng có cương nhu tương hỗ. Công pháp mà mình tự luyện quả thật quá mức cực đoan. Không chống thì chảy sẽ có ngày phản phệ. Nếu có được Thái cô đề hỗ trợ song tu thì đúng là trời sinh một đôi, hoàn hảo vô khuyết "

Hần mãi suy nghĩ trong lòng, quên mất mình đang vận dụng Chân Ngôn thành ra trong lúc vô tình lại để Thái cô nghe được.

Ở đây giải thích một chút về cách sử dụng Chân Ngôn.

Chân Ngôn là hình thức câu thông thần niệm để trao đổi tin tức với nhau. Chỉ cần người sử dụng muốn thì có thể không cần ngôn ngữ, không cần âm thanh, có thể trực tiếp truyền tải thông tin đến người kia như là ngoại cảm vậy. Tất nhiên mỗi người đều có bí mật của riêng mình, nếu câu thông thần niệm một cách hoàn toàn thì mình nghĩ gì người ta cũng biết, không thể che giấu chút nào.

Thế nên hầu hết những người sử dụng Chân Ngôn để nói chuyện với nhau như Vũ và Thái Minh chỉ câu thông một phần thần thức để hạn chế công dụng của Chân Ngôn. Đồng thời thông qua ngôn ngữ để nói chuyện với nhau. Như vậy đạt được hai mục đích.

Thứ nhất là có thể nói chuyện với nhau không bị hạn chế về ngôn ngữ.

Thứ hai là có thể nói những gì mình muốn chứ không phải nói những gì mình nghĩ - đây cũng là một điều tối quan trọng trong giao tiếp.

Trở lại với Thái Minh, nàng đang lúc nắm tay Vũ để thông qua đó truyền vào thần thức giúp hần ổn định tinh thần, do vậy tạo thành một sự câu thông trực tiếp hơn sử dụng ngôn ngữ rất nhiều. Và cũng do vậy nên càng phát huy tác dụng của Chân Ngôn.

Bởi thế nên khi Vũ chỉ mới đang suy nghĩ trong lòng, nhưng với hiệu quả của Chân Ngôn liền khiến Thái Minh hiểu được. Nàng bất giác ngại ngùng, vội rút tay về.

Thái Cô hiểu được suy nghĩ của Vũ thì ngược lại, hần cũng nhờ Chân Ngôn mà cảm nhận được một chút cảm giác từ phía Thái Minh.

Hần sượng sùng buông tay, trong lòng thầm nghĩ:

"Thì ra đó là lý do tại sao từ bộ lạc nguyên thủy ôm ấp lấy nhau hay người hiện đại bắt tay chào hỏi. Hễ là giao tiếp thì đều cho rằng việc tiếp xúc thân thể sẽ thể hiện sự thân thiện và thật lòng.

Xem ra lý luận của ta về việc Chân Ngôn được ứng dụng từ thời cổ đại lại được kiểm chứng thêm một lần."

Rồi hần chợt nghĩ lan man:

"Hèn nào nam nữ lúc nói chuyện thân mật với nhau, thề non hẹn biển đều cầm tay mà nói. Chắc chắn, mới chỉ là cầm tay đã có cảm giác tiếp xúc linh hồn rồi. Không biết lúc hôn nhau rồi... !@#\$\$%^&... thì cảm giác còn tuyệt đến mức nào? "

Nghĩ đến đây, hần bất giác nhìn về phía Thái Minh, không ngờ thấy nàng cũng đang chăm chú nhìn mình.

Không hiểu Chân Ngôn còn tác dụng hay là Thái Minh cũng đang nghĩ linh tinh mà nàng thấy ánh mắt của hần liền giật nảy cả mình.

Cả hai trong lòng có quỷ, vội đánh trống lảng sang chuyện khác.

"Những điển tịch công pháp này tôi đã xem qua hết lượt, đều là bảo điển trị giá liên thành, tiếc là không dùng được cái nào. Phiên Thái cô thu hồi bảo quản, chúng ta đành tìm phương pháp khác "

Thái Minh cẩn thận thu thập từng món điển tịch để la liệt trên sàn đá, đặt trở về vị trí của chúng trong Tầng Thư Viện. Việc này không làm nàng phật ý, ngược lại còn chỉ chờ đến lúc hần chịu để nàng thu hồi chúng lại mà thôi. Bảo vật là phải nâng niu, để chúng nằm như rác rến dưới sàn thật không cam tâm cho nổi.

Cả tháng nay, do Vũ không biết tiếng Trung, mà Bạch Cô Vãn lại không đủ kinh nghiệm để giải nghĩa những điển tịch này nên nàng giúp hần đọc và diễn giải. Chân Ngôn giúp hai người câu thông thần thức với nhau, không chỉ giúp hần hiểu được lời nàng mà cũng giúp nàng phần nào hiểu được về con người hần.

Vũ yêu cầu nàng đọc hết, giải nghĩa hết những điển tịch có trong tầng thư viện. Nhưng có vẻ hần hoàn toàn không quan tâm gì đến những công pháp ghi trong thư tịch, chỉ nghe lướt qua một lượt, liền yêu cầu chuyển qua sách khác. Thái Minh cũng chỉ mong công việc buồn tẻ này mau mau kết thúc, liền

ứng tiếng mà làm, không buồn quản nữa.

Thực ra thì mấy ngày đầu tiên Vũ tương đối chú tâm, mỗi khi Thái Minh đọc tới điển tịch hay công pháp nào hắn đều hỏi đi hỏi lại kĩ càng. Thậm chí yêu cầu nàng đưa ra kiến giải của bản thân. Rồi hắn đưa ra vài vấn đề hỏi vặn lại. Tỉ như khi đọc tới " Thanh Phong cương luận " của đạo gia nói về việc ngự khí hành không hắn bèn hỏi:

- Trong này nói việc tu sĩ Trúc Cơ kì bắt buộc phải dựa vào pháp bảo như là phi kiếm. Chỉ khi tu luyện đến Nguyên Anh mới có thể thực sự lảng không hư bộ được phải không?

Nàng đáp:

- Đúng vậy, Tu sĩ Trúc Cơ kì thân thể mặc dù nhẹ như lông hồng nhưng vẫn là thực thể nên phải dựa vào pháp bảo phi hành. Chỉ khi luyện được Nguyên Anh thoát khỏi trói buộc của phàm thân thì mới có thể như tia nắng ngự không đằng vân.

Hắn liền cau mày hỏi

- Vậy sao đoạn cuối có nói " Đông Văn Tử cười kiếm báu phi hành... " mà kiếm của Đông Văn Tử được làm từ huyền thiết nặng 600 cân, người thường không sao nhắc nổi.

Kiểm nặng như thế còn chờ người bay được, vậy tu luyện bản thân đến mức nhẹ tựa lông hồng làm gì cho mệt ?

Thái Minh cũng chau mày suy nghĩ rồi đưa ra kiến giải:

- Việc tu luyện thân thể đến mức nhẹ tựa lông hồng chỉ là cách nói. Thực ra tu sĩ sau khi Trúc Cơ thì kì kinh bát mạch hoàn toàn thông suốt có thể nói là toàn thân khinh khoái, hành động như ý. Mỗi tác thịt da đều điều khiển được như thể tay chân. Muốn mạnh muốn nhẹ đều được như ý. Có như thế thì mới có thể ngự được phi kiếm đằng vân.

Còn phi kiếm có thể bay được là do tu sĩ sử dụng linh khí và pháp quyết để mà điều khiển, không phụ thuộc vào nặng nhẹ.

Hắn bĩu môi nói:

- Theo nguyên tắc động lực mà nói thì muốn nâng một vật lên cao hoặc di chuyển, bất kể là bằng cách nào vậy ta phải tốn một năng lượng tương đương cần thiết để làm điều đó.

Một người không bay được, lại tha thêm thanh kiếm nặng 600 cân để bay không phải phí lý quá hay sao?

Thái Minh cười nói:

- Tiên thuật huyền bí vượt ra ngoài khoa học, người lấy Vật Lý để giải thích tất nhiên sẽ thấy là phi lý.

Vũ vẫn không cho là đúng nên nói:

- Tiên thuật chính là khoa học, hơn nữa còn là khoa học cao cấp hơn cả bây giờ. Chẳng qua thời xưa người ta chưa giải thích được nên quy kết chúng là huyền bí phi khoa học mà thôi.

Tỉ như ngày nay dùng điện thoại di động có thể vừa đi đường vừa nói chuyện với người ở cách xa ngàn dặm thời xưa gọi là Thiên Lý Truyền Âm. Hoặc là dùng máy phát điện liên có thể phóng ra điện sét gọi là Ngũ Lôi Chính Pháp vân vân... Hơn nữa tiên thuật, công pháp do con người đúc kết sáng tạo ra chứ không phải tự nhiên mà có. Tất nhiên có thể dùng khoa học để mà giải thích.

Thái Minh mặc dù là tu chân giả nhưng cũng sống trong thời hiện đại chứ chẳng phải trốn ở trong núi thâm rừng sâu. Kiên thức thông thường tất nhiên là nàng cũng biết. Những lý luận kiểu như vậy thường được nói ra rả trên các chương trình khoa học, nàng tất nhiên có nghe qua. Hơn nữa là người tu chân, nàng càng quan tâm đến chúng hơn người khác. Nay lại thấy Vũ dùng lý luận đó, liền thùng thẳng đáp:

- Nói như vậy cũng có thể coi Phi kiếm pháp bảo khi xưa cũng giống như máy bay, tàu lượn bây giờ. to lớn nặng nề nhưng vẫn có thể chở người bay được.

Vũ gật gù nói:

- Cũng có thể coi là như vậy. Nếu phương pháp luyện chế pháp bảo có thể khiến chúng có thể tự bay, chỉ cần có người điều khiển là biến thành phi hành khí thì cũng không khác gì phi cơ.

Thái Minh thấy hắn đồng tình, còn chưa kịp vui thì lại nghe hắn lầu bầu thêm câu nữa:

- Nhưng nếu như vậy thì cần gì phải luyện cho thân thể nhẹ tựa lông hồng?

Chẳng phải bây giờ máy bay với hàm lượng kĩ thuật kém hơn còn có thể chở rất nhiều người hay sao?

" - .... " Thái Minh định nói tiếp, nhưng cảm thấy hắn quá bảo thủ, liền dứt khoát coi như chưa hề nghe thấy.

Vũ cũng nhanh chóng gạt nghi vấn đó sang một bên. Nhưng những câu hỏi của hần thì vẫn vậy, luôn xoáy vào những vấn đề nàng không trả lời được. Tỉ như Hồng Quân lão tổ có trước hay con người có trước, vì sao muốn thi triển pháp quyết ấy lại phải đọc cả câu thần chú....

Những vấn đề đó giống như trẻ con hỏi vì sao một cộng một là hai, quả rất khó mà giải thích. Hơn nữa hần cũng bảo thủ vô cùng, chỉ nghe những lý giải có tính khoa học chứ hoàn toàn không chịu tiếp thu việc nàng dùng điển tịch hay dẫn chứng để trả lời. Rốt cuộc Thái Minh cũng tìm ra một cách đơn giản là vờ như không nghe, không trả lời hần nữa.

Rồi sau đó, hần dứt khoát chẳng thêm hỏi nữa. Mỗi điển tịch hần chỉ hỏi qua một câu " Có dạy cách phi thăng tiên giới hay không? " rồi bất kể nội dung thế nào, chỉ nghe nàng đọc một lần rồi chuyển sang tài liệu khác.

Bởi vậy cho nên chỉ trong vòng một tháng hần đã tham khảo gần hết bí tịch lưu trữ trong Tàng Thư Viện của Dịch Thôn.

Rồi hần cũng không dừng lại ở đó, một mực đòi hỏi hết những điển tịch đồ hình đó ra bày la liệt trên mặt đất rồi quanh quẩn bước qua, hết nhìn cái này một chút, lại ngó cái kia một tẹo.

Bởi vậy nên khắp phòng mới la liệt những điển tịch tu chân.

...

Thái Minh vừa dọn dẹp tài liệu vừa hỏi hần:

- Ông Vũ có vẻ không quan tâm đến nội dung trong những điển tịch này. Không hiểu ông đang tìm kiếm thứ gì?

Vũ lắc đầu đáp:

- Những điển tịch công pháp này về nội dung không có vấn đề gì. Chỉ là bản thân chúng không phải những thứ tôi tìm. Thứ tôi tìm chính là một sự liên hệ nào đó giữa chúng với những vị tiên nhân viết ra nó, hoặc là với " tiên giới " mà chúng ta đang muốn đến. Tiếc là ở đây không có thứ nào mang theo mối liên hệ ấy.

Thái Minh ngạc nhiên thốt lên:

- Không ngờ ông Vũ cũng là một nhà ngoại cảm.

Thái Minh tất nhiên biết hần nói về việc gì. Chính vì thế nàng càng ngạc nhiên về Vũ. Mặc dù hần thể hiện ra thành tựu hết sức cao thâm nhưng từ cách lý luận cho tới biểu hiện của hần thì rõ ràng là người chủ tu theo lực lượng chứ không theo con đường ngoại cảm, tâm linh.

Với người thường thì tất cả các tu hành giả là những bậc cao nhân tài phép phi thường, Ứp tay làm mây, lật tay làm mưa, nhìn thấu ba cõi thông thiên triệt địa.

Nhưng có ở trong giới tu chân mới biết việc tu luyện pháp thuật chẳng liên quan gì đến ngoại cảm tâm linh.

Tu chân công pháp gần hết chủ tu thân thể cùng linh khí. Kể cả việc rèn luyện thần thức cũng chỉ là để tăng cường khả năng khống chế đối với hai lĩnh vực này.

Còn tâm linh lại là một phạm trù hoàn toàn khác.

Nếu ví tu chân là khoa học thì ngoại cảm tâm linh chính là ma thuật trong giới tu chân.

Linh hồn và vận mệnh vẫn luôn bị bao phủ bởi vô vàn những điều huyền bí kể cả đối với những kẻ tu hành.

- Hầy da, ngoại cảm vốn không đáng tin. nhưng việc tôi đang làm thậm chí còn không thể dùng cụm từ " không đáng tin " để mà hình dung nữa. - Vũ lắc đầu cười khổ.

Thái Minh định nói mấy lời động viên nhưng lại thôi.

Hần nói đúng, mặc dù Vũ có thực lực rất cao, lại vừa khớp ứng với lời tiên tri của Khương lão thần tiên nhưng những lời hần nói ra quả thật dù là đứa trẻ lên ba cũng khó mà lừa nổi.

Cái gì mà mở cánh cửa thông với tiên giới, đưa nhân loại xuyên việt vân vân thực hết sức chói tai. Nếu không phải danh vọng của Khương lão thần tiên trong lòng mọi người lớn đến bất khả tư nghị, hơn nữa mỗi lời lão thần tiên nói ra chưa một lần sai trật thì có đánh chết nàng cũng không tin lời hần chứ đừng nói đến chuyện hỗ trợ hần lần này.

Mặc dù ở Điều Ngự Đài đích thân Khương lão đã khảo nghiệm và thừa nhận hần nhưng chuyện này quá sức viển vông. Dịch Thôn được xây dựng nên là vì mục đích đó sao? Kể ứng vận thể thiên lại là một người như thế hay sao?

Thái Minh không ghét Vũ, nói thật lòng tên này ăn nói hơi ba hoa một chút, tính tình cũng trẻ con và đôi khi còn hơi ngu ngốc nhưng hần thuộc loại dễ gần. Thái độ làm người khá khiêm tốn mà cũng không làm ra vẻ thần bí cao thâm gì. Hơn nữa, lại rất thẳng thắn, tình cảm cũng rất là thuần khiết.

Nhưng càng đơn giản như thế, thì trông hẳn càng không giống người có thể làm đại sự.

Không phải tự nhiên mà khi nói về một nhân vật chính, người ta thường mô tả khí khái hơn người, cốt cách phẩm chất vượt trội. Kể cả không có tướng mạo đẹp đẽ thì tinh thần trí tuệ cũng phải có vài phần kiệt xuất.

Nhân vật chính là người làm việc lớn, mà muốn làm việc lớn thì phải có tài năng lớn.

Tài năng lớn ở đâu ra? Nếu là thiên chi kiêu tử, ứng vận mà sinh vậy thì trời xanh tiếc gì anh khí mà chẳng ban cho.

Còn nếu là tự thân ma luyện, từ trong gian khó đi ra thì kẻ đó càng là người tâm chí cứng cỏi, trí tuệ cùng tích lũy hơn hẳn người thường. Một người như thế dù nói là "Phân phúc quy chân" thì nàng cũng có thể nhìn ra.

Đằng này kẻ đứng trước mặt kia một chút cũng không có gì giống với người có nhiều kinh lịch, càng đừng nói là một cái thiên tài...

Vũ xoay mình lại, thấy Thái Minh đang nhìn mình chăm chú thì ngạc nhiên hỏi :

- Thái cô thấy tôi thế nào? Có phù hợp với tiêu chuẩn trong lòng cô không?

Thái Minh bị hấn hỏi bất ngờ liền ngẩn cả người ra. Nàng sống đã gần trăm tuổi việc lớn việc nhỏ gì cũng đều đã kinh qua, sớm đã luyện cho mình một tâm lý vô cùng vững chắc, nói trời sập không biến sắc cũng không phải là ngoa.

Nhưng Thái Minh dù sao cũng vẫn là nữ nhân. bất kể là bao nhiêu tuổi thì nữ nhân khi bất ngờ nghe câu đó cũng phải giật mình thảng thốt. Huống gì Thái Minh nói là đã sống rất lâu, lại vô cùng xinh đẹp, khí chất như băng tuyết có thể hấp dẫn tuyệt đại đa số đàn ông ngay từ lần đầu gặp mặt.

Nhưng nàng là người tu đạo, phần lớn thời gian là bế quan tu luyện ít gặp người đưng. Hơn nữa nàng tâm khí thanh tịnh u nhã mà thần thánh như đóa tuyết liền nở trong băng giá khiến người đối diện bất giác nảy sinh kính ý.

Và lại Thái Minh thân phận là thôn trưởng Dịch Thôn, vị thế ngang hàng với quan chức cấp trung ương, quốc tế càng là cao không với tới. Mà trong mắt những vị lãnh đạo kia, nàng có lẽ là một lão quái bà thần bí khôn lường, nào ai dám chọc.

Bởi vậy nên đây vẫn là lần đầu tiên có người dám hỏi nàng câu ấy. Thái Minh tức thì luống cuống tay chân, ấp úng nói:

- Ta cũng không có tiêu chuẩn gì. Ồ, mà ta cũng chưa từng nghĩ về điều đó.

Rồi đạo tâm tĩnh lặng như mặt hồ của nàng bỗng nhiên xao động mãnh liệt khiến nàng hốt hoảng, nói mãi chẳng thành lời

- Ta... ta...

Vũ thấy nàng ấp úng không thành tiếng, bèn mỉm cười nói :

- Cô cũng không cần phải lựa lời. Thực ra tôi cũng biết chuyện này quả thực là quá sức với mình. Tôi cũng không có lòng tin rằng mình có đủ may mắn để làm được việc này.

Thái Minh không phải trả lời bèn thờ phào một tiếng. Quả thật nàng không có chút kinh nghiệm nào để đối phó những chuyện thế này.

Nhưng thấy Vũ nói lời thôi chí cũng cảm thấy có chút cảm thương không nổi, bèn lựa lời động viên:

- Anh cũng chớ nản lòng tự ti. Đôi khi thiên tuyển cũng không dựa trên những tiêu chí như là nhân tuyển. Mỗi người sinh ra đã có duyên số của bản thân mình. Không cần gượng ép những thứ không phải của mình, bởi cầu không được. Nhưng nếu là cơ duyên xảo hợp của mình thì ắt cũng sẽ tới tay. Anh cũng sẽ sớm nhận ra nhân duyên của mình thôi.

Thái Minh nói xong, cảm thấy lời nói của mình có chút không ổn. Nghĩ mãi thì ra là mình từ lúc nào đã thay đổi cách xưng hô với hắn.

Mặc dù nàng xưng hắn là "anh" trong cách nói "tôi - anh" nhưng rõ ràng đã thân thiện hơn hai từ "ông Vũ" rất nhiều. Nghĩ đến đây nàng liền có cảm giác hơi mất tự nhiên, len lén ngẩng đầu nhìn hắn.

Vũ lúc này đang lâm vào trầm tư, không để ý thấy biểu hiện vô cùng "thiếu nữ" của Thái Minh. Hồi lâu mới xốc lại tinh thần nói:

- Cô nói rất đúng. Mỗi người sinh ra đều có nhân duyên của bản thân mình. Muốn cũng không được, tránh cũng không xong.

Tôi trước giờ vẫn không tin mình lại có thể trở thành nhân tuyển của một cái gì gọi là "sứ mạng thay đổi loài người".

Bởi vì tôi không có tài năng thiên phú, không có trí tuệ hơn người, càng không có tâm lý mạnh mẽ chuyên chú. Nếu so với người thường quả thực là chẳng hơn gì, thậm chí từ trước khi có được dị năng tôi còn không được tính là một người thành công.

Kể cả khi đã có dị năng rồi mãnh tiến đột phá tôi vẫn có cảm giác thụ sủng nhược kinh. Năng lực tôi đang nắm giữ đều là do tôi tự mình thể ngộ mà ra, nhưng tôi vẫn có cảm giác nó có gì không phù hợp. Có lẽ là bởi vì nó không nên xuất hiện trên người của tôi. Tôi có được nó quá suôn sẻ, quá thuận lợi.

Cảm thấy mình quá may mắn như một giấc mơ. Mỗi ngày tôi đều sợ rằng mình sẽ tỉnh lại bất cứ lúc nào.

Thái Minh nghe hắn nói những lời này liền muốn kiểm lỗi để chui ngay xuống. Thì ra này giờ nàng tự tác đa tình, suy diễn lung tung.

Vũ vẫn trấn trở với niềm tâm sự, không để ý thấy Thái Minh cúi gầm mặt xuống để lộ ra cần cổ cao vút trắng ngần đang chuyển thành màu đỏ.

" Cái cảm giác này khiến tôi thấy lo sợ tự hỏi tại sao mình lại có được những thành tựu này một cách dễ dàng? Tôi có tính tự phụ nhưng đủ tỉnh táo để biết mình không thông minh, cũng không có cái gì gọi là năng khiếu. Tổ chất thân thể cùng khả năng cảm thụ của tôi cũng không tốt hơn người khác, vậy vì lý gì những thành tựu mà những người khác với trí tuệ, thiên tư trác việt phải phấn đấu cả đời cũng không đạt được lại cứ rơi xuống mình tôi?

Dù là Dĩ năng, tôi muốn liền có, dù là Nguyên Anh, tôi nghĩ liền được. Dù là độ kiếp gian nan hung hiểm mười phần với tôi chỉ là một trải nghiệm nho nhỏ mà thôi.

Trời không cho ai cái gì mà không lấy lại. Tôi lại hết lần này đến lần khác có được những điều mình không xứng đáng được hưởng. Bù lại tôi sẽ mất những gì? tại sao lại thế ? "

Thái Minh bị những lời phế phủ của Vũ kéo ra khỏi tâm tình xấu hổ, liền nảy sinh đồng cảm. Hồi lâu nàng nói:

- Nói thật là tôi cũng đã từng không tin anh là người ứng vận mà sinh. Quả thật như những gì anh nói, mọi thứ mang đến những cảm giác không thật chút nào, khiến cho tôi thấy nghi ngờ anh, nghi ngờ mục đích của anh. Nhưng bây giờ thì tôi đã có thể tin. Ít nhất tôi tin anh không nói dối.

Nhân vật chính trong một bộ phim có thể làm gì?

Câu trả lời là làm được tuốt. Bất kể hắn là một nhân viên văn phòng bình thường nhất, khi cần suy luận hắn sẽ suy luận nhanh hơn tất cả các vị giáo sư với IQ gấp 10 lần hắn.

Khi cần chiến đấu, hắn có thể bằng cách này hay cách khác chạy thoát, chống cự thậm chí tiêu diệt những thiên tài võ thuật, sát thủ bẩm sinh gì gì đó miễn là nhân vật phụ.

Nhân vật chính có thể làm gì?

Kể một câu chuyện cười nhạt như nước lã, liền câu dẫn được mỹ nhân băng tuyết khiến tất cả đàn ông thành đạt giới giang trên đời ngày đêm mơ tưởng.

Nói một câu sến đến chảy nước liền thắng được hảo cảm của một vị ân thần cao nhân, từ đó thu được vô tận lợi ích dùng cả đời không hết.

Nhân vật chính có thường may mắn hay không?

Đừng nhìn hắn hôm nay ra đường bị xe quẹt, bị du côn đánh hội đồng vì hiểu lầm mà cho rằng hắn đen đủi.

Cũng đừng thấy hắn bị lừa gạt đập văng xuống núi mà nghĩ rằng đó là điều bất hạnh.

Hãy nhìn vào kết quả mà hắn thu được kia, là mỹ nhân, là quyền lực, là võ công kinh thế.

Trên đời có bao nhiêu kẻ mà hắn cho là may mắn hơn mình nhưng chỉ cần đụng xe một cái là ngủm cù đèo. Có hết sức bình sinh, si tình đôi mạng cũng không mua nổi nụ cười của mỹ nhân đang bám theo nhân vật chính.

Nhưng làm nhân vật chính có hạnh phúc hay không? Câu này xem trên phim ảnh thấy mười gã NVC hết cả mười đều nói mình không hạnh phúc. - Ta nhỏ !

Vũ cũng từng phi nhỏ vào những câu như thế .

Là nhân vật chính có đáng mơ ước hay không? Câu trả lời tất nhiên là đáng. Cụ thể đáng. Nhất là với những kẻ không thành công trong cuộc sống như hắn. Dù phải đổi mạng chỉ để được làm nhân vật chính một lần cũng nên đánh đổi.

Nhưng bây giờ hắn mới hiểu một cách sâu sắc cái cảm giác của các tác gia khi cho nhân vật chính của mình đăng đàn nói bản thân không hạnh phúc.

Hãy hỏi một gã đang sống trong một thế gia với tài sản khổng lồ, hỏi hộp chờ nghe tên mình trong di chúc của gia chủ có thích giây phút đó hay không? Hắn sẽ gào vào mặt bạn.

Hãy hỏi một vận động viên đang phong độ đỉnh cao ngồi chờ nghe kết luận của bác sĩ về vết thương gân khoeo xem lúc đó hắn có hạnh phúc hay không? Hắn sẽ trừng mắt lên mà cho bạn câu trả lời.

Hãy hỏi một người đàn ông sắp làm lễ cưới với Maria Ozawa xem hắn có yên tâm về cô vợ mình không? Có lẽ câu trả lời của hắn sẽ có chút hentai (biến thái) không biết có hợp với bạn không.

Làm nhân vật chính không sung sướng chút nào. Vũ có thể cam kết về điều đó (mặc dù hắn không hề hối hận về việc mình trở thành nhân vật chính)

Mỗi hành động, mỗi suy nghĩ của mình đều ảnh hưởng tới tương lai của cả nhân loại. Nhưng thậm chí hắn còn không biết mình đang làm đúng hay sai,

phải bắt đầu từ khởi điểm thế nào.

Những lúc thế này hấn lại nhớ đến lời mẹ hấn từng giảng năm xưa, khi hấn cười nhạo Đường Tăng không dám qua cầu độc mộc, cũng chẳng dám đi thuyền không đáy để tới bờ Tây Trúc, phải để Tôn Ngộ Không đạp cho một cái văng xuống mới chịu đi qua.

" Bên kia là bờ cực lạc, trước mặt là Bì Ngạn Chi Kiều, Vô Minh Chi Chu. Chỉ một bước là thành tiên, thành Phật nhưng muốn qua rất khó.

Khó vì tâm mình vốn quen an trụ. Luôn phải có chỗ để bám víu nương tựa, không dễ gì chịu buông để tâm trở lại trạng thái VÔ TRỤ của nó. Đường Tăng sợ cầu độc mộc, sợ thuyền không đáy vì đó là nỗi Sợ trống vắng, sợ mất kiến giải sở trường, sợ tan thân nát mạng ... trăm ngàn cái sợ, trăm ngàn cái ngại, thành ra cầu đồ luôn sẵn mà ít người đến được bờ kia.

Sau này con lớn, có thể sẽ phải đối mặt với rất nhiều khó khăn, nhưng nếu có điều sở cậy, con sẽ lớn mặt vững tâm mà đối mặt, vượt qua. Tài càng cao thì gan càng lớn.

Nhưng khi con bị mất đi những điều sở cậy như tài năng, đức tin, chỗ dựa gia đình thì dù trở ngại có nhỏ vô cùng con cũng sẽ hoang mang. Lúc đó con sẽ hiểu được vì sao Đường Tăng lại sợ đi thuyền. "

Vũ càng lớn, càng đọc càng học càng thấy những điều mẹ nói là Thiên đạo sâu xa. Bởi vậy nên bộ phim Tây Du Ký chiếu suốt từ năm 1986 đến mãi về sau vẫn đều đặn lên sóng hàng năm và vẫn được lớp lớp người lớn trẻ em xem đi xem lại.

Bởi càng xem càng chiêm nghiệm được nhiều đạo lý.

Một cuộc thỉnh kinh ai cũng thuộc nằm lòng với những kĩ xảo điện ảnh đơn sơ thô thiển lại đi sâu vào tiềm thức của người xem đến thế.

Khoan... Khoan... hấn bắt chợt cảm thấy có gì đó chạy xoẹt qua trong não.

Vũ lập tức rơi vào trạng thái vong ngã, dường như đã thoát khỏi thực tại để tìm kiếm những tin tức từ cõi mộng lung tiềm thức.

Hồi lâu hấn bừng bừng mở mắt, miệng vui sướng hét lên :

- Tam Tạng Chân Kinh!

Không buồn giải thích cho vẻ mặt khó hiểu của Thái Minh, hấn lại một lần nữa cảm nhận sâu sắc cái lợi của việc làm nhân vật chính.

Khi người bế tắc và sợ hãi, khi người không biết phải bắt đầu từ đâu.

Từ trong vô minh sẽ có kẻ giúp đỡ người,ngắm ngẫm mang ý tưởng đến cho người.

Dù người có dốt nát, dù người có bất tài. Khi người hành động cũng sẽ đạt được thành công.

Bởi người là nhân vật chính

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giới - Khai Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

" Tam Tạng chân kinh có nghĩa là kinh do Tam Tạng mang về hay là Kinh Tam Tạng?

Nếu sư đệ muốn đọc Kinh Tam Tạng thì ta sẽ dẫn người tới chùa Phổ Nghiêm. Ở đó có 37 bản dịch, hơn 200 bản chú giải của Kinh Tam Tạng. Thậm chí người muốn đọc bản tiếng Phạn cũng có nốt.

Nhưng ta thấy sư đệ không nên đọc kinh này. Ngày trước ta đọc, liền bị giới luật trong đó làm cho mê muội cả người đi. Đây là Kinh Hữu Tự, chỉ áp dụng cho giới tu hành bọn ta thôi. Còn đệ muốn tu luyện, nên học theo Thiên đạo, nghiệm Vô Tự Kinh vẫn hơn"

Bất Giới hỏi lại. Mặc dù Chân Ngôn có khả năng diễn đạt, trao đổi tốt hơn bất kì loại ngôn ngữ nào nhưng lão vẫn không hiểu rõ yêu cầu của Vũ.

" Bất kể nó là kinh vô tự hay là kinh hữu tự. Bất kể nó là kinh tiếng Phạn hay là một mẩu giấy chùi mông. Cứ hể là thứ mà Đường Tam Tạng mang từ Linh Âm Tự về là được. Đệ cần xem qua nó. "

Thấy vẻ mặt không hiểu của mấy người. Hấn đành giải thích:

" Các vị có lẽ chưa hiểu mục đích của tôi. Tôi không muốn học công pháp để thành tiên thành phật, thần thông quảng đại gì gì đó. Ách, cái này thì cũng muốn, nhưng không phải bây giờ.

Việc tôi cần làm là tìm ra được cách để nối thông hai thế giới : Thế giới hiện tại của chúng ta và thế giới khác, nơi mà các vị tiên, thần đang sinh sống.

Bởi vậy tôi cần một thứ gì đó có liên lạc với thế giới bên kia.

Cũng không giấu gì các vị, mũi tôi thỉnh như chó ngao tây tạng ấy. Các vị có thể không tin chứ chỉ cần đưa tôi một thứ gì đó của thế giới ấy là tôi có thể đánh hơi ra được một chút thông tin về thế giới mà ta đang tìm kiếm. "

Bất Giới ồ lên kinh ngạc:

- Không ngờ sư đệ lại giỏi cả chiêm bốc dịch toán. Lão sư huynh đây mỗi ngày lại ngưỡng mộ người nhiều hơn rồi đó.

Vũ lắc đầu đáp :

- Chiêm bốc dịch học bác đại tinh thâm, chỉ có người thông tuệ tuyệt luân mới học được,. Đệ học kiến thức phổ thông còn chật vật, học chiêm bốc làm sao.

Không biết ở Trung Quốc các vị thì ngoại cảm có phổ biến không. Nhưng ở Việt Nam thì khá nhiều. Giả có mà thật cũng có.

Nhiều nhà ngoại cảm có thể trực tiếp nhìn thấy được sự vật, hiện tượng ở nơi khác rất xa xôi. Chỉ cần thông qua tiếp xúc với vật có liên quan như ảnh, quần áo, đồ trang sức là có thể nắm được ngay các thông tin về chủ nhân của chúng.

Ở Việt Nam chúng tôi, việc đi tìm mộ liệt sĩ thất lạc mấy chục năm bằng ngoại cảm là rất bình thường "

Thái Minh gật đầu nói:

- Điều này ta cũng biết. Việt Nam đặc biệt có nhiều nhà ngoại cảm. Hơn nữa khả năng ngoại cảm cũng độc đáo vô cùng. Hai năm trước UIA* cũng đã tổ chức cho hơn 15 nhà ngoại cảm tới giao lưu với bốn hội. Nhưng không thấy có anh trong đó.

- Hai năm trước thì tôi vẫn còn nằm ở Trâu Quỷ vì bị tâm thần phân liệt. Với lại tôi không thích làm việc cho chính phủ lắm. Tôi không có bằng đại học nên lương hệ số thấp chả đủ tiêu.

- Thế ra anh dùng năng lực ngoại cảm của mình để dự đoán kết quả xổ số à? - Thái Minh tùm tùm cười.

- Biết được thì đã giàu, Lần đó là may mắn, sau này mỗi ngày tôi đều mua vé số mà đến giải an ủi cũng không trúng lại lần nào. Ách, mà sao cô biết tôi đã từng trúng số ?

- Anh nghĩ một người thần bí như anh, không khiến chúng tôi tò mò hay sao? Nhưng đúng là tôi cũng không biết được anh có khả năng ngoại cảm.

- Hê hê, hóa ra mình cũng nổi tiếng rồi. Trở lại vấn đề chính, ngoại cảm căn bản không phải là bói toán Nó có cả một hệ thống lý thuyết mà tôi đang nghiên cứu đấy. Ngoại cảm không giúp tôi biết trước tương lai. Cũng không thể nào tìm được bất kì thông tin nào tôi muốn.

Có bộ mới gột nên hồ. Muốn tìm thông tin về ai đó, trước tiên phải có một đồ vật hay thông tin chính xác nào đó về người ấy.

Dù chỉ là một cái tên, hay là một món đồ trang sức thì cũng sẽ có một sự liên hệ ý chí với chủ nhân của nó. Sự liên hệ này có thể chỉ mang theo một số thông tin rời rạc và vô dụng.

Ta thông qua sợi chỉ mỏng manh đó dò tìm ngược trở lại liền có thể thu được một vài thông tin. "

Thái Minh vỗ lẽ gật đầu:

- Thì ra đó là lý do anh đòi tôi cho xem tất cả các điển tịch công pháp tu chân mà không quan tâm tới nội dung của chúng. Thì ra anh muốn từ chúng tìm ra mối liên hệ cùng các vị tiên nhân phải không?

- Đúng, chính xác là như vậy. Tiếc là ở đây hầu hết là tài liệu sao chép lại, hoặc là được viết từ trước khi tác giả của chúng bay về tiên giới.

" Ta hiểu rồi, Khi đã thành tiên thì liền tiến vào tiên giới không quay trở về. Tất cả các công pháp này đều là được lưu lại từ trước lúc thành tiên. lúc đó thì các vị tiên nhân tiền bối đã biết tiên giới như thế nào đâu mà có thông tin. Chỉ duy nhất có Huyền Trang đại sư là từng tới Linh Sơn đất phật mang bộ Tam Tạng Kinh về. Đó là vật trên đất phật, tất có liên hệ cùng phật giới. " - Bất Giới góp lời.

Vũ gật đầu đáp:

- Đại sư huynh nói đúng lắm.

Thái Minh nghi ngờ nói:

- Tây Du Ký tác phẩm đó chỉ là phóng tác mà thôi. Đường Huyền Trang tới Ấn Độ học tập rồi biên soạn kinh Tam Tạng mang về là người thực việc thực chứ không phải tới Linh Sơn phật giới thỉnh lấy đem về. Ta e anh có tìm được cũng không có tác dụng gì.

Vũ nghe vậy vô cùng thất vọng, khổ sở đáp:

- Ủ' nhỉ, Điều này tôi cũng từng đọc qua mà lại quên mất. Có lẽ thời gian này dục vọng mãnh liệt quá nên bị hồ đồ, không phân biệt được thực ảo nữa rồi.

Bất Giới nói:

- Tam Tạng Kinh không được thì ta tìm thứ khác. Trung Quốc chúng ta truyền thuyết về tiên khí đầy rẫy ra, lo gì không có thứ tốt

Thái Minh cười khổ nói:

- Đại sư nghĩ xem chúng ta mấy chục năm nay sưu tầm bảo quản biết bao nhiêu bảo vật ở Tăng Thư Viện này. Mỗi món đồ ở đây không phải đều xứng đáng gọi là truyền thuyết sao? Nhưng đều không có món nào dùng được cả. Còn những món như Đả Thần Tiên, Tạo Hóa Ngọc Diệp vân vân đều chỉ là cái tên, ta dám chắc từ trước đến nay chưa ai nhìn thấy, đừng nói là biết chúng ở đâu.

- Đúng là làm muốn làm chuyện thần tiên từ những điều cổ tích, nan giải vô cùng. - Bất Giới chép miệng.

Mọi người đều lâm vào trầm tư. Bất ngờ Bạch Phong Hành vốn im lặng từ đầu đột nhiên lên tiếng:

- Nếu Kinh Tam Tạng không được, vậy Đường Tam Tạng là được chứ gì?

Vũ giật mình hỏi:

- ý của Bạch tẩn nhân là sao?

Bạch Phong Hành phe phẩy quạt lông, từ tốn nói:

- Kinh Tam Tạng có thể không được trực tiếp lấy về từ đất phật. Nhưng Đường Tam Tạng kia có lẽ đã thực sự đi tới Linh Sơn đất phật. Nếu thực sự có tiên, có phật thì người xứng đáng thành tiên, thành phật nhất chẳng phải là Đường Tam Tạng hay sao?

Còn nếu cũng không phải nốt, vậy chuyện này đẹp luôn đi cho đỡ mệt đầu.

Thái Minh cùng Vũ nhìn nhau, nhất tề gật đầu.

Quả thật nếu đến Đường Tam Tạng còn chưa đến được Linh Sơn, thì truyền thuyết cỡi tiên trong thiên hạ toàn là dỏm cả.

Bất Giới kinh ngạc hỏi Bạch Phong Hành:

- Đường Tam Tạng đã chết cả ngàn năm rồi, Tiểu Bạch ngươi lấy đâu ra?

Bạch Phong Hành cười nói:

- Lúc Đường Tam Tạng nhập niết bàn, thân thể được hóa thiêu thành hơn 200 viên xá lợi. Đó không phải bản thể tinh hoa của Đường Tam Tạng thì là cái gì. Người không tìm được, nhưng Xá Lợi của ngài thì chắc là có thể tìm được phải không?

Vũ vỗ đùi đen đét, hoan hô loạn xạ nói:

- Có Xá lợi thì còn hơn vạn quyển kinh thư. Bạch tẩn nhân quả là cứu tinh của tôi đó.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giới - Khai Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

" Ý ngươi muốn nói là Xích Châu ấy hả ? " - Bất Giới hỏi Bạch Phong Hành

Họ Bạch lắc đầu :

- Ta nói rõ ràng là Xá Lợi, sao đại sư lại hỏi Xích Châu.

Vũ thấy Bất Giới có vẻ không tin thì ngạc nhiên hỏi lại.

Bất Giới bữu môi đáp:

" Cao tăng nhập tịch, thân thể bị thiêu đốt hỏa táng thường tạo thành Xá Lợi.

Xá lợi đó ở đâu mà ra? Thưa rằng đó chính là kim đan ở trong thân thể của vị cao tăng đó còn lưu lại. Tất nhiên điều kiện tạo thành Xá Lợi là vị cao tăng đó phải tu luyện đến Kết Đan Kỳ.

Kim Đan là nguyên khí kết tinh, tất nhiên lửa cháy bình thường làm sao tiêu hủy được.

Bởi vậy nên sau khi cao tăng nhập tịch, thể xác bị hỏa thiêu liền để lộ ra Kim Đan ấy, người ta gọi là Xá Lợi.

Cao tăng đạt tới Kết Đan Kỳ xưa nay không ít, hai từ Xá Lợi cũng không quá lạ tai.

Năm xưa Phật Tổ nhập tịch, thân thể thiêu đi còn tới hơn 4000 viên xá lợi. Các chùa chia nhau mỗi nơi vài hạt là thường.

Đại sư huynh của người đây nếu đem đi hỏa táng, có khi cũng lưu lại được vài viên.

Thế nhưng Xá lợi của Đường Tăng thì lại chưa ai nghe thấy.

Theo nhiều tiểu thuyết cho rằng Đường Tăng là Kim Thiền Tử do bị mất Xích Châu mà phải đầu thai trở xuống nhân gian, tu tạo công đức. Đến lúc viên mãn mới được trở về cõi Phật.

Tính ra muốn tìm Xá Lợi của Phật Tổ còn dễ hơn tìm Xá Lợi của Đường Tăng.

Bởi vậy nên Đường Tăng khi chết thân thể an táng tại Bạch Lộc Nguyên, chứ không đem hỏa táng. Lấy đâu ra 200 viên Xá Lợi như lời Tiểu Bạch. "

Thấy Vũ thất vọng trần trụi Bạch Phong Hành lại phe phẩy quạt lông đáp:

- Đại sư quên ta tên Bạch Phong Hành hay sao? chứ Bạch trong Bạch Lộc Nguyên quê nhà ta đó.

Thái Minh mừng rỡ vỗ tay:

- Vậy chắc hẳn Bạch tiên sinh biết về Xá Lợi Đường Tăng.

Bạch Phong Hành xếp quạt nghiêng răng, dáng vẻ ung dung cười nói giãy lắt hoàn toàn biến mất:

- Không chỉ biết, mà tôi còn tận mắt trông thấy nữa kia. Chỉ hận là không giữ được, để xá lợi rơi vào tay của bọn giặc Oa. Sư phụ lão nhân gia cũng vì lần đó mà bị trọng thương.

Hòa Thượng cùng Bất Giới nghe vậy sùng sốt kêu lên:

- Hả, sao lại để báu vật rơi vào tay giặc Oa. Sao người không báo bọn ta tương trợ.

Bạch Phong Hành đau khổ đáp:

- Chuyện này xảy ra đã lâu, từ trước khi ta quen biết đại sư. Hơn nửa thời đó chiến loạn rối ren, báu vật bị giặc Oa cướp đi nhiều lần, đâu chỉ mỗi xá lợi không đâu.

Hòa Thượng và Bất Giới giận dữ kêu to, chửi bới giặc Oa ầm ĩ. Thái Minh cũng không bình tĩnh, mắt như có lửa.

Bạch Phong Hành lại kể :

" Khi đó là năm Ất Dậu (1945), ta mới có 15 tuổi còn ở cùng sư phụ lão nhân gia. Thời kì chiến loạn, giặc Oa hoành hành khắp nơi, giết người không gớm. Chúng có súng và quân đội, dù là cao thủ võ lâm hay tu hành giả có được võ công cao cường đến mấy cũng không sao địch lại. Có lần ta đã thấy chúng vì không đánh lại một vị kim đan cao thủ, đã cho máy bay rải thảm hủy diệt cả một vùng núi non, giết vị cao thủ ấy kèm theo mấy ngàn thôn dân.

Do đó lão nhân gia vẫn thường dặn ta không được xung đột với người Nhật. Đây là đại sự quốc gia, không phải một vài cao thủ ra tay là có thể đem lại kết quả gì.

Nhưng một đêm, ta nhớ là vào ngày mười bốn tháng tư sư phụ trở về nhà đã bị thương rất nặng. Chỉ kịp dặn ta đưa xuống mật thất, tránh mặt quân Nhật rồi bất tỉnh ngay. Ta còn tưởng người giao chiến với quân lính Nhật ở doanh trại gần đó. Nhưng khi nhìn qua người sư phụ thì không thấy vết đạn nào. Chỉ thấy trên tà thủ của lão nhân gia có một vết chàm rất lớn.

Ta tưởng là sư phụ trúng độc, bèn lấy xác con Bạch Thiềm Thừ ngâm vào nước gạo rồi đắp lên trên. Không ngờ Bạch Thiềm Thừ khắc chế độc vật cực kì hiệu quả lại không có chút tác dụng nào. Ta sợ là kịch độc vội lấy Hồi Nguyên Đơn cạy răng cho sư phụ uống.

Nhưng người chợt tỉnh, gạt ta ra xa nói:

- Ta không phải trúng độc, nhưng loại ám chú này độc địa vô cùng, ngươi không được đến gần.

Nói đoạn người vận khí hành công, tả thủ bị thương sử dụng Chân Khí Toàn Qua phóng thích chân khí trong cơ thể ra ngoài.

Chân Khí Toàn Qua là kĩ năng độc bộ của bốn môn. Thông qua lốc xoáy đó có thể hút khí âm độc bám trong cơ thể ra ngoài, hiệu dụng vô cùng không cần giải độc.

Nhưng vết chàm ấy cũng không bị hút hẳn ra mà chỉ di chuyển từ cánh tay xuống đến bàn tay khiến bàn tay của lão nhân gia chuyển màu đen kịt hết sức đáng sợ.

Lão nhân gia không trực được độc, ngửa mặt than: "Xà Chú của phái Y Hạ quả là đáng sợ" rồi định đoạn cả cánh tay đi.

Nhưng lão nhân gia nghĩ ngợi một lúc rồi dùng bí kĩ bốn môn phong ấn cánh tay tả lại "

Hòa Thượng nghe đến đây hỏi chen vào:

- Sư phụ của ngươi là vị nào?

Bạch Phong Hành đáp :

- Vì sư tên là Bạch Linh.

Hòa Thượng thẳng thốt kêu lên:

- Thế phong Bạch Linh phải không?

Bạch Phong Hành gật đầu:

- Đó là tên hiệu của vị sư.

Hòa Thượng nói:

- Thế phong Bạch Linh là cao thủ cùng thời với ta, Cũng là một Kim Đan kì cao thủ, Mặc dù ông ta không có công pháp đầy đủ để tu luyện đến cảnh giới cao hơn nhưng nhờ có thiên tư trác tuyệt nên thành tựu cao vô cùng. Đặc biệt là phong hệ năng lực của lão đạt đến mức có thể qua lại dưới trời mưa, không dính một giọt nước nào. Thân pháp như gió cuốn, phiêu hốt bất định. người có thể đánh trúng Bạch Linh chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Thời đó có câu "Bất gió còn khó hơn khóa lĩnh" có thể thấy "Phong chi thân thể" mặc dù là hơi nói quá nhưng cũng là danh phù kì thực.

Sau này ta nghe nói lão biệt tích giang hồ, còn tưởng là lão tìm được công pháp phù hợp với bản thân, tìm chỗ nào đó bế quan tu luyện rồi.

Có điều Bạch Linh thích đi lại độc hành, không ngờ lại có một tên đệ tử "

Bạch Phong Hành cúi đầu đáp:

- Lão nhân gia vân du thiên hạ, đến Bạch Lộc Nguyên thì nhặt được một đứa trẻ bị bỏ rơi quần trong tả trắng, chính là tại hạ. Lão nhân gia cho đó là có duyên, liền nuôi dưỡng và thu làm đệ tử. Cũng không ngờ đại sư lại là người cùng thời với lão nhân gia, quả là thiên tư đại thọ.

Vũ thấy Hòa Thượng cười đắc ý bèn nịnh đầm:

"Không ngờ đại sư huynh tuổi đã hơn trăm mà vẫn trẻ trung phong độ thế này. Đúng là tiên thuật màu nhiệm. Sau này nhất định phải dạy đệ thuật dưỡng sinh nhé "

Hòa Thượng tròn mắt hỏi:

- Ai bảo ngươi ta hơn trăm tuổi.

- O, đệ thấy Bạch Tàn nhân sinh nhằm năm 1930, tuổi cũng đã gần 80. Huynh còn cùng thời với sư phụ của Bạch tàn nhân. Chả lẽ không đến trăm tuổi hay sao?

Hòa Thượng phì cười nói:

- Hơn chứ làm gì đến. Lão phu sinh nhằm năm Gia Khánh thứ tám, tính đến bây giờ đã hơn hai trăm tuổi rồi.

Vũ bật ngửa cả người ra, miệng thốt :

- Ôi chao, không phải chứ.

Hòa Thượng cười:

- Nếu không đến trăm tuổi thì ta chỉ bằng Tiểu Bạch cùng Thái cô thôi. Người xem bọn họ trẻ trung như vậy, còn ta đã có nếp nhăn rồi này.

Vũ lắp bắp:

- Đại sư còn nhiều tuổi hơn cả cụ tổ nhà đệ. Thế này không biết phải xưng hô thế nào cho phải.

Bất Giới cười ha ha, vỗ vai hắn nói:

- Những người tu luyện như chúng ta đều học qua thuật dưỡng sinh trụ nhan nên tuổi thọ rất lâu dài. Luyện tới Kim Đan Kỳ liền có thể khiến thọ hạn kéo dài tới ba trăm tuổi. Hơn nữa quá trình lão hóa cũng rất là chậm chạp.

Tỉ như Thái Cô đây mặc dù tuổi đã ngoài 80 nhưng vẫn xinh đẹp như thiếu nữ đôi mươi, ai nhìn thấy cũng ngỡ ngàng tâm hồn.

Nhưng người trong giới chúng ta tu luyện rất mất thời gian. Bề quan một cái là mấy chục năm, mà thể ngộ đột phá là có thể tiết kiệm được cả chục năm tích lũy. Do đó chỉ quan tâm thực lực, địa vị cùng đạo hạnh mà không quan trọng tuổi tác. Hầu hết đều là bằng hữu huynh đệ vong niên cả.

Nếu tính đến phân chia cảnh giới, thì bọn ta gặp đệ còn phải chào bằng kính ngữ nữa kia.

Vũ ậm ừ nhìn Thái Minh nghĩ

" Chắc là cô ấy cũng thường xuyên bề quan mấy chục năm tu luyện nên mặc dù nhiều tuổi nhưng vẫn còn nhiều nét ngây thơ thiếu nữ "

Thái Minh thấy hắn nhìn mình ngỡ ngàng y như lời trêu chọc của Bất Giới, liền cảm thấy ngại ngùng vội nói:

- Bạch tân nhân đang kể chuyện, sao lại chen ngang. Không rõ lão nhân gia có bị sao không?

Bạch Phong Hành vội trở lại câu chuyện, trầm giọng kể:

" Lão nhân gia sau khi phong ấn cánh tay tả liền gắng gượng đứng dậy thu xếp hành lý. Ta tới muốn đỡ người nhưng bị gạt đi. Người đem Ngự Phong Quyết truyền lại toàn bộ cho ta rồi bỏ đi. Trước khi đi có dặn

- Ngự Phong Quyết chú trọng là thể ngộ của bản thân nên không có vi sư dạy dỗ cũng không sao, người tự mình nghiên cứu. Lần này giặc Oa muốn quật mộ Đường Tăng đem về nước Nhật. Lão phu phát hiện nên ra tay đánh đuổi chúng. Không ngờ trong đám quân nhân ấy có cả nhân giả Y Hạ phái. Kẻ này bí mật ám toán khiến ta trúng phải Xà Chử vô cùng âm độc.

Độc này không phải là độc dược mà là niệm độc, Một khi bám vào nguyên khí của người ta liền cắn chặt như độc xà, không thuốc nào giải được. Mặc dù ta đã ép toàn bộ nguyên khí về bàn tay tả. Chỉ cần đoạn đi là xong. Nhưng ngày mai là đêm rằm, chúng chắc chắn sẽ tiến hành quật mộ cướp xác Đường Tăng đem về nước Nhật.

Nếu ta đoạn tay sẽ không còn chút nguyên khí nào, chỉ có thể trở mặt nhìn bọn chúng hoành hành do đó chỉ tạm thời phong ấn.

Đêm mai ta sẽ theo dõi bọn chúng về Phù Tang, tùy thời ra tay. Bất kể thành công hay thất bại cũng phải lánh đi, không thể trở về đón người được. Vì vậy người phải tự chăm sóc bản thân...

Lão nhân gia dặn xong liền tọa thiền minh tướng. Sáng hôm sau lúc ta đem chậu rửa mặt xuống mật thất đã không thấy người đâu. "

Bất Giới tò mò hỏi:

- Sư phụ người có nhắc gì tới Xá Lợi của Đường Tăng không?

Bạch Phong Hành nói :

" Ta kể còn chưa xong. Ở Bạch Lộc Nguyên nổi tiếng nhất vẫn là mộ Đường Tăng. Mặc dù Đường Tăng nhập tịch đã lâu, lại trải qua bao nhiêu thời đại nên cũng không ai biết chính xác thân thể của ngài được quản trong tịnh tháp nào. Nhưng Tháp Lâm ở Bạch Lộc Nguyên thì ai cũng biết.

Đêm đó ta liền chạy đến Tháp Lâm. Trăng rằm sáng vàng vạc nên không khó để phát hiện ra quân Nhật. Lúc đó ta mới mười lăm tuổi, công phu cũng chưa luyện tới nơi, phải mất rất nhiều thời gian mới lén qua được đám gác Oa canh gác bên ngoài.

Vào đến khu trong Tháp Lâm thì đã thấy mấy tên lính Nhật đứng quanh một đồng lửa lớn. Ở giữa có mấy nhà sư mặc áo sa đen, vai quần dây thừng đang lầm rầm niệm chú, lúc đó ta còn thầm chửi đám hòa thượng bán nước. Mãi sau mới biết đó là Pháp Tăng của Nhật.

Đám Pháp Tăng đó niệm chú rất lâu, rồi một gã thò tay vào trong đồng lửa lấy ra một chiếc khay nóng rực. "

Vũ ngạc nhiên định hỏi nhưng thấy mọi người nghe chuyện cho tay vào lửa mà không có chút động dung, nghĩ lại thì năng lực đó cũng chỉ có thể làm người thường ngưỡng mộ, chứ với đám biến thái này (trong đó có mình) thì cũng không có gì đặc biệt.

" Trên khay ấy là một đồng tro tàn, có lẽ là tro cốt của Đường Tăng. Mấy tên Pháp Tăng liền quỳ lạy cung kính rồi lấy ra một cái rây bột.

Chúng đổ tro cốt vào rây, sàng lọc kỹ lưỡng vô cùng.

Tro cốt tinh mịn thì đổ vào trong một cái bình bát bằng vàng, còn lại mấy trăm viên đá nhỏ được đếm cẩn thận bỏ vào trong một chiếc hũ pha lê. Ta ngẫm đếm theo thấy có hơn hai trăm hạt. "

Vũ nghe đến đây liền đoán được ngay đó là Xá Lợi của Đường Tăng. Lại nghe Bạch Phong Hành kể tiếp :

" Mấy tên Pháp Tăng làm xong lễ lạy, vừa định dọn dẹp rồi đi thì sư phụ ta xuất thủ.

Người dùng ngư phong bộ phóng ra từ sau một tòa tịnh tháp, tay như móc câu cướp lấy món bình bát vàng và hũ pha lê kia.

Mấy tên Pháp Tăng kêu ré lên chống cự nhưng chúng tất nhiên không phải đối thủ của lão nhân gia. Chỉ trong chớp mắt đã bị lão nhân gia cướp mất cả hai thứ đó. "

Bất Giới nghe chuyện nhập tâm bèn vỗ đùi khen " Hay "

Bạch Phong Hành cười khỏ, kể tiếp:

" Sư phụ đoạt được xá lợi liền cấp tốc li khai. Nhưng lúc này bỗng nhiên trên trời xuất hiện một con cự xà. Cự xà này hai mắt đỏ như đèn lồng, miệng mở rộng như bồn máu phun độc khí về phía lão nhân gia.

Lão nhân gia tên hiệu là Phong Thế, thân mình như gió tất nhiên không sợ khí độc thổi trúng. Một cái phất tay liền xuất ra một trận cuồng phong thổi độc khí đó bay ngược trở về.

Mấy tên lính Nhật đang chĩa súng bắn sư phụ bị làn độc khí ấy thổi qua lập tức rú lên một tiếng rồi đồng loạt ngã xuống.

Lúc đó ta đổi mắt nhìn qua, thấy bọn chúng thân thể đen như mực, mắt đã trợn trắng chết ngay tại chỗ. Càng đáng sợ hơn là thân thể chúng không bị hủy hoại mìn nát như trúng kịch độc thông thường mà co rút lại như đứa bé sơ sinh, chỉ trong chốc lát một tên gã oa cao cỡ 1 mét 50 đã rút lại bằng đứa nhi đồng 3 tuổi."

Thái Minh nghe Bạch Phong Hành kể về loại kì độc năm xưa mà trong giọng vẫn có chút run rẩy, nghĩ lại năm đó y mới 15 tuổi, gặp chuyện khủng khiếp như vậy chắc hẳn vô cùng sợ hãi.

Bạch Phong Hành thấy Thái Minh biểu lộ cảm thông với mình, liền gật đầu kể tiếp:

" Ta mặc dù sợ hãi nhưng nhiều ít cũng được lão nhân gia dạy dỗ hơn 10 năm, vẫn còn đủ trấn định. Lúc đó lão nhân gia cười lớn nói:

- Y Hạ nhãn giả, hôm trước ta bị nguoi bí mật ám toán nên trúng một chiêu, hôm nay ta trả lại cho nguoi đủ cả vốn lẫn lời.

Lời còn chưa dứt, lão nhân gia đã phất tay áo, 12 lưỡi ngân đao nhất tề xuất ra xé con cự xà thành hơn trăm mảnh. "

Hòa Thượng là người biết rõ Bạch Linh hơn cả, nghe đến đây liền hỏi:

- 12 lưỡi ngân đao đó có phải Ngân Nguyệt Đao không?

Bạch Phong Hành gật đầu đáp:

- Chính là Ngân Nguyệt Đao thành danh của lão nhân gia.

Rồi hướng mọi người giải thích:

" Ngân Nguyệt Đao là pháp bảo phong hệ, đao này mỏng như lá liễu mà sắc bén vô song. Một khi nhập vào trong gió liền vô ảnh vô tung sát thương cực kì khủng bố.

Ngân Nguyệt Đao này do chính tay sư phụ luyện chế nên tâm ý tương thông, vận dụng thuần thực như ý chí. Đối thủ không có mấy người chống cự được."

Hòa Thượng cũng đồng tình:

- Phong thế Bạch Linh năm xưa thành danh chính là nhờ Ngân Nguyệt Đao này. Một khi lão ra tay, chỉ thấy con gió thoảng qua, ánh sáng bạc lóe lên là đối phương đầu mình ngã ngay lập tức.

Ngân Nguyệt Dao uy lực cũng không quá lớn, nhưng chỗ khủng bố của nó là tàng hình ẩn thanh, đối phương không sao cảm được. Hơn nữa lại lượn quanh trong làn gió tấn công từ những góc độ khôn lường. Dù là cao thủ mạnh hơn Bạch Linh cũng không dám trên vào.

Mọi người đều không biết Bạch Linh có thể xuất ra bao nhiêu Ngân Nguyệt Dao, nhưng thời đó nghe nói lão chỉ dùng 6 lưỡi dao là đã có thể tung hoành thiên hạ. Không ngờ lần này một hơi xuất liền 12 lưỡi. Xem ra tên nhân giả Y Hạ phải chịu thiệt thòi rồi.

Bạch Phong Hành đau đớn kể tiếp:

"Cự xà bị cắt thành trăm mảnh liền hóa thành một đám sương khói tan đi, có lẽ đó là thuật triệu hoán của nhân giả Phù Tang. Bản thân tên nhân giả ấy vẫn ẩn tàng ở nơi nào đó chưa lộ mặt ra.

Sư phụ lão nhân gia trên mình còn mang độc, cũng không muốn dây dưa lâu liền đạp gió li khai. Nhưng lúc này Tháp Lâm đã ngập tràn sát khí. Sát khí này lạnh buốt mà đặc quánh như nước mùa đông. Lúc đó ta bị sát khí này áp chế đến mức không thở nổi. Thân thể bất giác run rẩy như sắp bị đóng băng, bên tai còn nghe văng vẳng tiếng oan hồn than thở. Đến bây giờ mỗi khi nghĩ lại, ta vẫn cảm thấy đó là thứ sát khí đáng sợ nhất mà ta từng gặp.

Sư phụ lão nhân gia tất nhiên cũng nhận ra sát khí đó, người cũng không dám quay lưng, liền dừng bước trên không rồi quát lớn:

- Sơn Điền Thứ Lang, Vô sĩ đạo các ngươi sao lại ẩn ẩn núp núp giống như bọn nhân giả vậy? "

Thái Minh thảng thốt kêu lên:

- Vạn Dạ Lãnh Kiếm!

Bạch Phong Hành mắt rung rung lẽ nói:

- Đúng vậy, Sư phụ lão nhân gia chính là chết dưới Vạn Dạ Lãnh Kiếm của Sơn Điền Thứ Lang.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giời - Khai Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Trung Hoa không thiếu nhân tài, nếu chịu khó xem phim võ thuật sẽ thấy võ lâm cao thủ Trung Hoa tay không đánh ngã đối phương trang bị tận răng, lấy một địch mười vạn phụ mặc địch. Đó mới chỉ là cao thủ võ lâm với sở trường cận chiến, còn các vị tu chân giả ẩn thế cao nhân nhưng lúc nào cũng có tinh thần ái quốc càng không cần phải nói.

Một Ngun Nguyên Kỳ tu giả tối thiểu có thể phát ra một vài chiêu thức có tính sát thương cao, việc đối phó với một nhóm quân Nhật tính ra không khó.

Cao cấp hơn nữa, các vị cao nhân Kim Đan Kỳ càng là đao thương bất nhập, không sợ súng đạn. Mỗi vị đều có bản lĩnh phúc vũ thiên vân, xông vào doanh trại lấy đầu tướng địch giữa chôn vạn quân hoàn toàn là điều có thể làm được.

Nhưng vì sao quân Nhật vẫn có thể càn quét Trung Hoa trong suốt 8 năm, tiêu diệt không biết bao nhiêu con dân Hoa Hạ?

Chẳng lẽ các vị tán tiên tu chân nhắm mắt làm ngơ để phàm nhân chém giết?

Sự việc tất nhiên không phải là như vậy. Tu chân giả, dị năng nhân hay cao thủ võ lâm mặc dù mỗi người mỗi tính, phân liệt năm bè bảy mối nhưng trước mỗi thù quốc nhục cũng không mấy người có thể làm ngơ.

Hơn nữa quân Nhật cũng vi phạm hiệp ước lâu năm trong giới tu hành là người tu chân không can thiệp vào chiến tranh. Houga và Iga, hai môn phái lớn nhất cũng đã cho hàng trăm nhân giả tham gia chiến tranh.

Đã có rất nhiều cao thủ xuất đầu, thậm chí còn tập trung dưới những tổ chức như Dịch Thôn đoàn kết chống lại quân xâm lược.

Những tướng với ngàn ấy cao thủ thần công cái thế, pháp bảo linh khí chỉ xuất khỏi tay là dễ dàng đẩy lui quân địch. Nhưng kết quả của cuộc chiến diễn ra thế nào thì ai cũng biết.

Nguyên nhân cũng bởi một thanh Vạn Dạ Lãnh Kiếm

Thanh kiếm ma trong truyền thuyết Nhật Bản có thể chém đứt vạn vật này thậm chí còn được đồn đại có thể chém rách không gian, phá toái hư không.

Nằm trong tay Yamada Kojiro (Sơn Điền Thứ Lang) thanh kiếm này đã uống máu của vô số cao thủ võ lâm cùng tu chân giả Trung Hoa trong thời gian

thể chiến.

Thanh kiếm ma mỗi lần xuất ra khỏi vỏ là một lần uống máu tu chân giả. Không có sinh mạng làm tế phẩm nó nhất quyết không chịu an ổn trở về.

Cao thủ tu chân chết dưới Vạn Dạ Lãnh Kiếm nhiều không kể hết. Vạn Dạ Lãnh Kiếm cùng Sơn Điền Thứ Lang thực sự đã khắc sâu ấn tượng kinh hoàng vào tâm khảm những người thời đó.

Vậy nên chỉ nghe Bạch Phong Hành nói đến Sơn Điền Thứ Lang, những người trong phòng đều biến sắc liên tưởng tới Vạn Dạ Lãnh Kiếm.

Thời kì đó Vũ vẫn còn đang sống trong... kiếp trước. Hơn nữa đây lại là những bí mật ô nhục của thời thể chiến, thông tin đưa ra bên ngoài cực ít. Do đó hần mù tịt, không có một khái niệm gì về ác ma Sơn Điền Thứ Lang.

Nhưng Vạn Dạ Lãnh Kiếm thì lại có nghe chút ít. Chơi game của Nhật mà xài vũ khí lạnh, vậy trang bị cuối của người mười phần hết tám sẽ xuất hiện một thanh ma kiếm tên là Juuchi Yosamu (10.000 đêm lạnh) - Vạn Dạ Lãnh Kiếm trong truyền thuyết.

Có thanh kiếm này thì khỏi cần phải nói. Mặc dù không có nhiều kĩ năng gắn kèm như các vũ khí khác. Nhưng nó có thể đưa nhân vật của bạn trực tiếp tiến vào trạng thái Hỗn Mang (Chaos - tăng lực chiến đấu, giảm mạnh phòng ngự cùng sinh mệnh lực) một nhát chém ra sẽ có damage gấp mấy lần những vũ khí thường, hơn nữa vết thương nó gây ra không thể nào liền lại được, đôi phương sẽ mất máu cho tới chết.

Vạn Dạ Lãnh Kiếm, nghe đến tên thanh kiếm ma, mọi người liền giống như đã tận mắt nhìn thấy trận chiến giữa Thê Phong Bạch Lĩnh (em sửa lại tên hiệu của ông này nghe cho đỡ gượng cục) và Sơn Điền Thứ Lang diễn ra rồi kết thúc. Không ai hỏi lại, Bạch Phong Hành cũng ngừng kể, lâm vào hồi ức đau khổ năm xưa.

Wũ là người duy nhất hỏi Bạch Phong Hành:

- Đêm hôm đó làm sao Bạch tán nhân lại thoát được ra?

Bạch Phong Hành ngượng ngập trả lời:

- Nói ra xấu hổ, lúc đó ta bị sát khí của Vạn Dạ Lãnh Kiếm áp cho cơ hồ đông băng tại chỗ, chỉ có thể trợ trợ mắt nhìn sự phụ bị Ác ma nhân Sơn Điền Thứ Lang một kiếm chém thành hai nửa rồi ngao nghễ bỏ đi. Rất lâu sau ta mới dám cử động tay chân, thu thập thi hài của sự phụ đem về mai táng.

Thái Minh thông cảm nói:

- Vạn Dạ Lãnh Kiếm không những dùng để giết người, mà còn có thể chém cả linh hồn. Linh hồn của tất cả các nạn nhân của nó đều bị phong ấn ngay trong lưỡi kiếm khiến nó ngày càng phong duệ, sắc bén. Trong thanh kiếm ấy ít nhất cũng có cả ngàn linh hồn với vô tận oán niệm. Thậm chí linh hồn của Chức Điền Tín Trường cũng bị phong ấn trong đó. Sát khí nó tỏa ra có thể trực tiếp khiến người khác rơi vào tâm ma, chết trước khi bị lưỡi kiếm chém vào.

Bạch tiên sinh lúc đó còn nhỏ mà có thể gắng gượng vượt qua chứng tỏ đạo tâm cứng cỏi, chính khí凛冽 hơn người.

Wũ nghe vậy thốt lên:

- Thanh Vạn Dạ Lãnh kiếm ấy không phải là thanh kiếm của Ma vương tầng trời thứ sáu trong truyền thuyết ư? Sao nó lại phong ấn chủ nhân của mình?

Thái Minh ngạc nhiên hỏi:

- Anh cũng biết về lịch sử của thanh ma kiếm?

Hắn xấu hổ đáp:

- Có biết gì đâu, tại thanh kiếm này và Oda Nobunaga rất nổi tiếng trong các game của Nhật. Nên tôi cũng biết sơ qua về tên hiệu thể thời.

Thái Minh mỉm cười:

" Các truyền thuyết nói rằng thanh kiếm ấy là của Chức Điền Tín Trường (Oda Nobunaga) dùng để tắm máu thời kì Chiến Quốc Nhật Bản cũng có thể coi là thật. Thanh kiếm ấy vừa được rèn ra đã vô cùng sắc bén, nhưng lại thiếu mất kiếm hồn. Nên nó không ngừng thôn phệ linh hồn để tìm kiếm cho mình một kiếm hồn đủ mạnh. Chủ nhân của nó sẽ có được sức mạnh vô biên nhưng tâm hồn cũng bị nhiễm đầy ma tính, sớm muộn cuồng bạo mà chết.

Chức Điền Tín Trường có danh xưng " Ma Vương tầng trời thứ sáu " một phần cũng là nhờ sức mạnh có trong thanh ma kiếm. Nhưng sự cuồng bạo của ông ta cùng sự khát máu vô tận của thanh ma kiếm cũng kéo theo sự sợ hãi của các thuộc hạ. Cuối cùng Chức Điền Tín Trường bị chính thuộc hạ của mình vây giết ở chùa Honno.

Truyền thuyết cho rằng khi tự sát bị phản bội, Chức Điền Tín Trường đã gán luôn linh hồn của mình cho thứ mà ông ta tin tưởng nhất - thanh Vạn Dạ Lãnh Kiếm. Các binh sĩ không tìm thấy thi thể của Chức Điền Tín Trường cùng thanh ma kiếm bởi vì thanh kiếm ấy có được linh hồn mạnh nhất thỏa mãn sự tham lam của nó, nên cả hai đã trở về địa ngục. "

Bất Giới là người đầu tiên rời khỏi những mê mang trong truyền thuyết đắm máu về thanh ma kiếm, lão hỏi Bạch Phong Hành:

- Xá Lợi bị giặc Oa lấy đem đi mấy chục năm rồi, bây giờ người kể chuyện này ra thì có ích gì?

Bạch Phong Hành nói:

- Mỗi thù giết sư canh cánh mấy chục năm nay ta không chút nào quên. Mặc dù sau đó quân Nhật bại trận, Sơn Điền Thứ Lang cùng rất nhiều nhân giả, thầy tu có tham gia thế chiến đồng loạt tự sát khiến mối thù này rơi vào dĩ vãng. Nhưng ta vẫn không ngừng tìm hiểu thông tin về Xá Lợi của Đường Tăng. Ta có thể khẳng định Xá Lợi đó vẫn chưa thu hồi được, còn đang lưu lạc ở đất Phù Tang. Hơn nữa có 3 kẻ có thể biết được thông tin về Xá Lợi.

Bất Giới mặc dù không theo giới luật nhưng vẫn là người ở Phật môn. Ngọc Xá Lợi của Đường Tăng với người khác là một bảo vật, với Bất Giới càng là bảo vật tuyệt đối có giá trị không gì sánh nổi.

Thời kì thế chiến, quân Nhật đã cướp đi không biết bao nhiêu bảo vật, mà do Nhật Bản cũng theo đạo Phật nên bảo vật Phật môn càng bị các Pháp tăng điên cuồng vơ vét.

Sau chiến tranh, mặc dù Nhật do Mỹ tiếp quản và thu thập chiến lợi phẩm nhưng bằng ngoại giao và đổi chác, chính phủ Trung Hoa vẫn có thể thu hồi được không ít báu vật bị cướp năm xưa.

Nhưng những bảo vật Phật môn thì lại bị các tăng nhân Nhật Bản liều chết giấu giếm, số thu hồi về được chỉ là một phần cực nhỏ của những thứ mất đi. Ngọc Xá Lợi lại càng ít được người ta biết đến nên chẳng có tin tức gì.

Nay Bạch Phong Hành nói có tới 3 kẻ có thể biết tin về bảo vật, Bất Giới không thể kiên nhẫn được:

- Mau nói, là những kẻ nào?

Bạch Phong Hành đáp:

- Kẻ thứ nhất có thể biết được vị trí của ngọc Xá Lợi chính là Trụ trì chùa Honzo. Ông ta năm xưa từng là đại sư chương quản Pháp Tướng Tông Nhật Bản. Pháp Tướng Tông là do Đường Tăng đem từ Tây Trúc về, rồi truyền sang Nhật Bản. Đường Tăng có thể nói là vị tổ sư của Pháp Tướng Tông. Xá Lợi đem về Nhật, không được Pháp Tướng Tông thờ phụng thì còn ở đâu được nữa.

Bất Giới vui mừng đồng ý. Nhưng Bạch Phong Hành lại nói :

- Thật đáng tiếc là ông ta cũng đã viên tịch cách đây hơn 10 năm rồi, trước đó ông ta đóng cửa điện bích trong núi Phú Sĩ không ai tìm được.

Vũ an ủi Bất Giới:

- Báu vật Phật môn tất sẽ được thờ cúng cẩn thận, chắc chắn không chỉ một người biết. Chúng ta tìm hiểu từ từ sẽ tìm ra manh mối.

Thái Minh lại hỏi:

- Còn hai kẻ nữa là ai?

Bạch Phong Hành đáp:

- Kẻ thứ nhất là Sơn Điền Thứ Lang. Nhưng y cũng đã chết rồi, chỉ có thể tìm kiếm hậu duệ hoặc những sĩ quan năm đó tham gia cướp Xá Lợi mà thôi.

Kẻ thứ hai là tên nhân giả Y Hạ phái năm xưa. Không biết y còn sống hay không, hơn nữa phái Y Hạ thần bí vô cùng, ta tìm kiếm nhiều năm nhưng cũng chưa tìm ra manh mối.

Vũ nói:

- Xem ra lại phải đi Nhật một chuyến rồi.

Mọi người nhìn nhau, đều biết nếu chuyện này đơn giản thì Bạch Phong Hành đã tìm được từ lâu. Nhưng đúng là không đi Nhật thì cũng không còn cách khác.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giới - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

- Cái gì? Các vị không phải là tán tiền cao thủ, nhất phương tông sư sao?

Chỉ là vượt biên sang nước Nhật mà cũng bó tay? Các vị có tin tôi từ Việt Nam sang đây chỉ mất 10 nhân dân tệ đứt lót cho mấy tay cửu vạn thôi không?

Thái Minh hơi cúi nói:

- Anh không hiểu sao? Bây giờ đang là thời kì chiến tranh thế giới, hơn nữa quan hệ Trung - Việt có ý nghĩa khác hẳn. Làm sao so sánh được.

Cuộc chiến tranh thế giới lần thứ 3 chính thức bùng nổ từ 2 năm về trước. Mặc dù Trung Quốc và Nhật không trực tiếp tham gia.

Nhưng do Bắc Triều Tiên cùng Indonesia bị phía NATO quy kết là thành viên của "Trục Khủng Bố" nên chiến hỏa cũng không ngăn ngại phà hơi thở hôi thối và nóng rẫy của nó tới toàn Châu Á.

Trung Quốc muốn xác lập và bảo vệ vị trí siêu cường của mình ở Á Châu.

Mỹ cũng thông qua các nước lệ thuộc như Nhật và Hàn Quốc vươn vòi bạch tuộc vào châu lục đông dân cư nhất thế giới này.

Hai cường quốc tạo thành một cuộc chiến tranh lạnh ngay bên cạnh cuộc chiến nóng bỏng giữa NATO và Liên Minh Tự Do - "Trục Khủng Bố" mà người Mỹ đặt tên.

Bởi vậy cho nên việc tới Nhật trong thời gian này đối với Vũ không dễ, mà với những người có địa vị và tầm ảnh hưởng như Thái Minh lại càng khó khăn gấp bội.

Sau cuộc gọi điện của Thái Minh tới Bộ Ngoại Giao Trung Quốc, con đường chính diện nhập cảnh vào Nhật coi như có thể bỏ qua.

Hiện nay quan hệ hai nước đã vô cùng căng thẳng, chỉ thiếu điều cấm vận nữa mà thôi.

Vũ ngán ngẩm lắc đầu. Hẳn cứ nghĩ Hội trường một hội lớn như Thái Minh cũng phải có chút khả năng hô phong hoán vũ, thích tàu có tàu, muốn máy bay là có máy bay.

Hắn còn tưởng sẽ được máy bay quân sự tới tận của Trung Quốc hộ tống tới tận cảng Tokyo như trong các phim điệp viên ngày trước. Không ngờ nàng cũng bó tay.

Hắn móc điện thoại, trước khi gọi còn cẩn thận hỏi:

- Có bao nhiêu người cùng tôi sang Nhật?

Thái Minh ngạc nhiên hỏi:

- Anh định làm thế nào?

Vũ đáp:

- Vượt biên thôi.

Thái Minh càng ngạc nhiên:

- Cơ quan tình báo quốc gia cũng đã nói thời điểm này vượt biên không dễ. Nhất định muốn vượt biên tới Nhật phải chờ thêm một tuần mới có tàu hỗ trợ.

Vũ bữu môi nói:

- Đó là quân đội Trung Quốc các cô lẽ mề thế thôi. Tôi không muốn mất nhiều thời gian như thế. - Đoạn bấm điện thoại, chưa đến 10 giây đã có người bắt máy. Hắn hoành tráng nói:

- Chuẩn bị cho tôi 5 suất sang Trung Quốc. Sao? Phải trở về Việt Nam mới đón được à? Sao cầu kì thế? À mà chuẩn bị cả giấy tờ luôn nhé. Ở đây toàn người chứng minh thư quá cũ, không dùng được đâu.

- ...

Bất Giới là thế ngoại cao nhân, cũng không rành chuyện thời sự. Nhưng nghe hắn cò kè vượt biên như gọi taxi giá rẻ thì cũng bó tay. Đợi hắn cúp máy mới giờ ngón cái nói:

- Sự đệ quan hệ quả nhiên rất tốt nha. Gọi một cuộc liên sắp xếp được ngay.

Thấy Thái Minh hơi xấu hổ, Vũ vênh mặt làm trò khi đáp:

- Đệ ngẫu mà.

Bạch Phong Hành ngạc nhiên hỏi:

- Vượt biên ở Việt Nam có vẻ dễ dàng quá nhỉ ?

Vũ đáp:

- Không, Việt Nam chỉ vượt biên sang Lào là dễ. khi này là tôi gọi cho người Mỹ.

- ....

oOo

Năm người đặt chân xuống Tokyo đã là hơn mười giờ tối. Mặc dù Casta thông báo họ có thể đến biệt thự của quân đội Mỹ ở Tokyo nhưng do Thái Minh không muốn bị người Mỹ sắp xếp nên tất cả quyết định thuê một phòng khách sạn để ở tạm vài hôm.

Vũ mở cửa sổ bước ra ban công, không khí trong lành trên cao cùng cảnh Tokyo về đêm với những ánh đèn điện huy hoàng bên dưới khiến hắn vô cùng khoan khoái.

Ở nhà cao tầng thật thích. Mà ở trong phòng tổng thống của khách sạn Ritz lại càng là lạc thú nhân sinh.

Nói đến đây hắn mới thấy việc đem theo La Vi Thanh là hoàn toàn sáng suốt. Họ La này quả là lưu manh đúng chất. Một khi tiêu tiền không phải do hắn chi trả, hắn liền có thể tiêu dùng như một đại gia quý tộc.

" Khách sạn Ritz ư? Cho năm phòng tổng thống.

Phòng tổng thống không có nhiều như vậy? Các người treo biển Ritz - khách sạn năm sao là ăn cắp thương hiệu hả? Bọn ta đi có 5,6 người mà đã không có phòng để ở. Đợi đến lúc đoàn tùy tùng đến gần ba chục nhân viên thì các người bố trí thế nào đây? Còn không bằng đi thuê nhà trọ. "

La Vi Thanh nói gã học tiếng Nhật thông qua cẩm nang du lịch. Nhưng nghe cái kiểu nói chuyện phẩm phẩm như vậy thì ai cũng nghĩ gã là một tên lưu manh Nhật Bản đã lẫn lộn ở Shinjuku từ lúc lọt lòng.

" Tên này quả nhiên có hai thiên phú về mặt ngôn ngữ. Thiên phú thứ nhất là ngoại ngữ và thiên phú thứ hai là ăn nói như bọn lưu manh " - Vũ bất giác nghĩ thầm.

Tận lúc cô tiếp tân nhã nhặn giải thích cho La Vi Thanh hiểu rằng phòng tổng thống của khách sạn Ritz gồm 6 phòng ngủ, 2 phòng khách, phòng ăn riêng, bồn tắm, bar rượu... và các phòng kĩ thuật, phòng nghỉ dành cho lực lượng bảo an lên tới 50 người vẫn thoải mái thì gã mới " miễn cưỡng dùng tạm một phòng "

Mấy người kia tận sau khi có nhân viên phục vụ tới mở cửa thang máy dẫn lên phòng mới thôi giả bộ không quen La béo.

Bất Giới nói đùa:

- Hôm nay nhờ công tiểu La mà mọi người được ở phòng chủ tịch. Ai cũng vui mừng, chỉ trừ có một người phải rút hầu bao nên hoa dung thất sắc.

Thái Minh biết Bất Giới nói đùa, cũng không buồn phản bác. Là người lãnh đạo Dịch Thôn, tài lực vật lực trong tay nàng lớn đến mức người khác tưởng cũng tưởng không ra. Hơn nữa là người tu tiên luyện đạo, tiền bạc từ lâu đã chẳng phải chuyện khiến nàng phải bận tâm suy nghĩ.

Thái Minh nói, tiếng nhẹ như gió thoảng:

- Chân nhân không lộ mặt, xuất thủ liền khiến người ta kinh ngạc không thôi. Xem ra đại sự không đơn giản như chúng ta vẫn nghĩ.

Khách sạn Ritz là khách sạn thuộc hàng VIP không chỉ ở Tokyo mà còn trên toàn thế giới. Người có thể thuê phòng ở Ritz không phải yếu nhân thì cũng là thương nhân vô cùng thành đạt, hoặc là ngôi sao giải trí.

Mặc dù có bảng giá đáng hoàng, nhưng khách hàng của Ritz phải thông qua tuyển chọn về danh tiếng cùng tư cách.

Khách muốn thuê phòng bất kì đều phải đặt phòng từ trước. Càng không cần nói tới phòng Tổng thống. Dù là để không cũng không thể cho người không phải VIP thực thụ đặt chân vào nửa bước.

Vậy nhưng này giờ La Vi Thanh tới làm nháo như phường lưu manh mà không có một người quản lý nào bước ra phản đối. Lại còn rất phối hợp bố trí phòng như ý muốn.

Việc này không đơn giản chút nào. Vũ thoát trông như một gã ngớ ngẩn may mắn được trời ban nhiều may mắn. Nhưng hết lần này tới lần khác, thủ đoạn cùng thực lực của hắn đều vượt ra khỏi đánh giá của mọi người.

Xem ra đằng sau hắn là cả một thế lực khổng lồ đang âm thầm vận động. Việc này Thái Minh cũng dự đoán được từ lâu mà Vũ cũng không hề che giấu.

Nhưng có lẽ nàng trước giờ đánh giá hẳn vẫn còn quá chủ quan.

Thái Minh nhìn mọi người, thấy Bất Giới cùng Dịch Phong Hành cũng đang đắm chiều nhìn lại. Nàng biết mọi người cũng như nàng, đang dần dần cảm thấy bất an.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giới - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

- Tôi tìm ra rồi.

- Hả, đệ tìm được Xá Lợi rồi ư ?

- Không, Xá Lợi thì chưa tìm được, nhưng người thì có một người. - Vũ chỉ tay vào màn hình laptop.

Bất Giới mặc dù là thể ngoại cao nhân nhưng sống trong thời hiện đại tất nhiên cũng biết thế nào là internet, thế nào là tìm kiếm trên mạng. Vội lướt tới sau lưng Vũ nhòm vào kết quả tìm kiếm.

Lão vừa nhìn vào liền cất tiếng cười ha hả:

- Sư đệ à, tuổi trẻ khí thịnh cũng là chuyện bình thường. Sư môn ta cũng không giới cấm. Nhưng tình lực dồi dào cũng nên tìm nơi lành mạnh, không thì chính tâm mình tương điều hòa nó đi chứ đừng có kích nó lên như vậy. Không tốt cho sức khỏe đâu nha.

Vũ le lưỡi cười gian tà, gọi Bạch Phong Hành:

- Bạch tán nhân qua đây, xem thử cái này có giống không nè.

Bạch Phong Hành thân như gió thoảng, cũng chỉ lác mình một cái đã đến bên cạnh. Cũng cúi đầu vào laptop, nhìn theo ngón tay Vũ chỉ màn hình.

Thoạt tiên họ Bạch mặt đỏ hồng hào, rồi rất nhanh sa vào trầm tư. Hồi lâu mới cẩn thận đáp:

- Việc xảy ra đã gần 70 năm, mặc dù ta còn nhớ như in nhưng đêm đó tối quá. Đường nét chi tiết không làm sao nhớ chính xác được. Mặc dù rất giống, nhưng ta không dám chắc.

Lúc này La Vi Thanh cũng hóng hót nhòm vào, gật gù bình luận:

- Có lẽ không phải đâu. Bảo bối như thế ai lại đưa lên trên mạng. Với lại La béo tôi cái gì không biết chứ mấy món bảo bối thế này thì sao lại không nghiên cứu qua.

Cái chỗ bên dưới kia phải cong hơn rất nhiều thì mới là phong cách cổ xưa. Kiểu thon đều thế này mặc dù hoàn hảo nhưng có chút hiện đại. Chắc là không phải đâu nha.

Thái Minh nghe thấy mọi người bàn tán, có chút tò mò. bèn từ phòng ngủ riêng bước ra. Nàng vừa tắm xong, vẫn còn mặc chiếc pijama bằng vải bông dày trắng muốt.

Nhưng dù mái tóc ướt vẫn còn tán loạn, đôi chân trần lấp ló sau vạt áo trắng sáng tựa ngà voi mà vẫn không khiến người nhìn vào dấy lên cảm giác là khiêu gợi, dung tục chút nào.

La Vi Thanh là lưu manh nhưng xem ra da mặt vẫn còn mỏng lắm. Thấy Thái Minh tiến về phía laptop, định xông ra cản đường nhưng bị ánh mắt thâm thúy có uy của nàng ép cho lùi lại, đành đỏ mặt quay đi. So với mấy vị cao tăng, tán tiên đang thản nhiên bình luận kia thì đạo tâm vẫn còn quá là lỏng lẻo, chưa thể đánh đồng sắc sắc không không được.

Thái Minh nhìn vào laptop, gương mặt cũng thoáng đỏ hồng, "A " lên một tiếng, vội vã quay đi.

Vũ hồn nhiên nói:

- Thái cô cũng xem qua, có nhận xét gì không?

Thái Minh lườm hẳn một cái sắc như dao cạo, chân này nhũu lại tỏa ra uy áp khủng khiếp khiến Vũ chột dạ cảm mồm. Nhưng ánh mắt nàng không lạnh mà lại nóng, là hồn giận chứ không ra cảm ghét. Đoan cố lấy giọng thản nhiên nói:

- Ông Vũ đang nghiên cứu mỹ quan thiên hạ. Việc này cần kiến thức cao siêu, lịch duyệt phong phú. Ta không tham gia nổi, ông cứ tự nhiên tiếp tục.

Thì ra trên màn hình là một trang web xxx, trong đó ngôn ngôn những mỹ nhân không mặc quần áo. Đứng nằm ngồi đủ mọi tư thế, thậm chí còn có nhiều nam nhân vật phụ đang nỗ lực tác nghiệp vô cùng sinh động.

Vũ vội xoay laptop ra, tay chỉ vào màn hình gọi Thái Minh:

- Thái cô xem kỹ có thấy người trong tấm hình này có điểm nào giống với người năm xưa ân oán cùng Bạch tảo nhân hay không?

- Bạch tiên sinh là vị kỳ nhân phong lưu, lịch duyệt vô số. Đây là việc của Bạch tiên sinh, sao lại hỏi ta. - Nói đến đây, không biết nghĩ gì nàng lại phóng ánh mắt giận dữ về phía Bạch Phong Hành.

Bạch Phong Hành này giờ ngắm gió nhìn mây, bỗng nhiên bị kéo vào câu chuyện thì ho một tiếng. Vội vàng giải thích:

- Việc này đúng phải nhờ đến Thái cô. Năm đó ta còn nhỏ, lại đang là đêm tối, hơn nữa tinh thần hoảng loạn không nhớ được nhiều. Mặc dù ta thấy rất là giống, nhưng đúng như anh La nói, đường nét có chút không hợp phong cách. Mấy đoạn đường cong quá thực mà mà phân biệt.

Nghe nói Thái cô năm xưa cũng có gặp qua, chắc là có thể nhận rõ hơn ta chăng?

Thái Minh thấy hơi lạ. Rõ ràng việc coi ảnh đòi truy không phải chuyện đáng tuyên dương, hơn nữa Bạch Cổ Văn cũng không phải hạng mặt dày mày dạn.

Chuyện tình một đêm với nữ tử nào đó không lý gì lại oang oang nói ra như vậy. Nàng đành nén lòng nhìn vào laptop.

Tấm hình trong máy đã được Vũ phóng thật to. Trong đó lộ lộ hiện ra một mỹ nữ khỏa thân, ánh mắt mị hoặc đang khép hờ.

Bộ ngực sữa căng tròn với hai nụ hoa đào tươi thắm dụ hoặc. Bờ mông không lớn nhưng săn chắc, đàn hồi căng tràn sức sống khiến nàng nhớ tới câu nói của La Vĩ Thanh " Chỗ bên dưới phải cong hơn nhiều thì mới là phong cách thời xưa, thon đều thế này dù hoàn hảo nhưng có chút hiện đại.... "

Cặp chân trần dài miên man bất tận hơi co lên chẳng biết để che khu vườn cấm hay là cổ tình khiêu khích kẻ ngắm nhìn.

Mỹ nhân lại đang hé cặp môi đỏ mọng như trái anh đào, ẩn hiện có thể thấy được chiếc lưỡi hồng đang mon trón hàm răng trắng đều tăm tắp.

Bức ảnh dụ hoặc như vậy đến nàng là nữ nhân còn thấy dục hóa có mấy phần động dục, càng đừng nói đến đám đàn ông sống bằng bản năng là chính.

Thoạt tiên Thái Minh còn hơi nhăn mặt ngượng ngùng. Nhưng là người tu luyện, tâm chí cứng cỏi tập trung, chỉ giây lát sau đã hoàn toàn không còn bị sự dụ hoặc của bức hình làm cho sao lãng. Lúc này nàng mới chú ý đến thanh kiếm mỹ nữ đang ôm gọn trong lòng.

Đây là một thanh trường kiếm của Nhật, dài khoảng một mét ba. Chuôi kiếm đơn giản mà cổ phác. Thân kiếm thuần dài hữu lực. Những đường nét hoa văn trên kiếm không phải những hình vẽ về tướng quân hay các geisha. Cũng không vẽ hình hoa anh đào để thể hiện mỹ thuật tôn sùng vẻ đẹp trong khoảnh khắc của người Nhật Bản.

Thanh kiếm được thiết kế hết sức đơn giản mà tinh tế.

Dường như nó được làm ra không phục vụ cho nghệ thuật, cũng không có ý định thể hiện tính mỹ thuật và lãng mạn của một Samurai. Từng chi tiết, từng centimet độ dài của nó, từng điểm gồ lên, lõm xuống trên cán kiếm đều thể hiện công sức nghiên cứu tỉ mỉ của người làm kiếm.

Một thanh kiếm được rèn ra hoàn toàn để sử dụng trong chiến đấu.

Mặc dù Thái Minh không nghiên cứu nhiều về kiếm đạo, cũng không rành về kiếm Nhật. Nhưng nàng có thể chắc chắn, kiếm sĩ nào cầm vào thanh kiếm kia cũng sẽ cảm thấy vô cùng ưng ý.

Hào kiếm. Mặc dù kiếm còn trong vỏ nhưng chỉ nhìn chuôi kiếm đã có thể đoán chắc nó là một thanh kiếm tốt.

- Anh La nói cũng có ý đúng. Kiếm Nhật cổ thường cong ở phần gần cán. Thanh kiếm này mặc dù thân kiếm thuần đều, đã được cải tiến nhiều. Nhưng chi tiết này đã có từ lâu, cũng không phải là thiết kế hiện đại. Hoa văn hình con gió đen sắc bén và ma quỷ trên vỏ kiếm mặc dù khá giống với các họa tiết ngày nay. Nhưng thực ra nó đã có từ rất lâu trong tranh Nhật cổ. Ngày nay chỉ là bắt chước lại mà thôi.

Nếu các vị muốn hỏi đây có phải thanh Vạn Dạ Lãnh Kiếm hay không thì ta không dám chắc. Bởi vì Sơn Điền Thứ Lang đã từng tới khiêu chiến Dịch Thôn. Nhưng năm đó y coi thường ta là nữ nhân, không thèm giao chiến mà quyết đấu với hai vị kiếm tiên thời đó là Văn Thiên Trường và Vũ Công Minh.

Lúc đó bọn ta không biết bảo kiếm trong tay Sơn Điền là Vạn Dạ Lãnh Kiếm. Chỉ nghĩ rằng Bạt Dao Thuật của y đáng sợ nên cũng không quá để ý đến hoa văn trên kiếm.

Bạch Phong Hành rất quan tâm đến kẻ thù, vội hỏi:

- Kết quả trận đấu đó như thế nào?

- Hai vị kiếm tiên mặc dù thành công đánh lui Sơn Điền nhưng Văn đại hiệp chết ngay sau đó vì vết thương do Vạn Dạ Lãnh Kiếm không cách nào cầm máu được, Vũ đại hiệp cũng bị kiếm khí nhập tâm, sau mười năm bế quan cuối cùng cũng không cầm cự nổi.

Hai vị kiếm tiên sau trận đấu đều nói mình thua dưới Vạn Dạ Lãnh Kiếm, hai thanh bảo kiếm Thanh Phong và Tùng Văn chém sát như bùn đều bị hủy. Nhưng Sơn Điền giữ vững tinh thần võ sĩ đạo, cho rằng mình thắng được là nhờ có Vạn Dạ Lãnh Kiếm chứ thực lực ngược lại đều dưới hai vị kiếm tiên. Do đó bỏ đi không làm khó Dịch Thôn.

Vũ lại chỉ nữ nhũ khóa thân hỏi:

- Đó là kiếm, thế còn người thì thế nào?

Thái Minh thiếu điều phát hỏa. Tên này thật là biến thái, nữ nhũ khóa thân thì có gì để nói. Bọn sắc lang ngồi thị dâm đã đành, còn lôi nàng vào nữa.

Định cắt lời mạt sát thì thấy ánh mắt hấn trong veo không có chút tà ý, nàng liền bình tâm tĩnh trí, tự mắng mình đạo tâm không vững, cảm tính quá nhiều. Đoạn chú ý nhìn nữ nhũ trong ảnh.

Mỹ nữ trong ảnh mặt to mà sáng, mặc dù đang khép hờ đôi mi ướt át nhưng tròng mắt vẫn đen lay láy, có mấy phần linh hoạt, thông minh.

Gương mặt thanh tú mà có nét bầu bình trẻ thơ. Cặp môi dày gợi cảm bên dưới sống mũi cao tự nhiên khiến người khác nhìn vào yêu thích không muốn dời đi.

Có thể nói đây là một thiếu nữ tuổi tầm mười tám, như trăng sắp đến rằm, còn chưa thành thực nhưng lại có vẻ đẹp khiến người ta xúc động.

Thái Minh nhìn ngấm hồi lâu, nét mặt còn say mê hơn cả đám đàn ông này giờ thường thức.

Đoạn nàng nói:

- Đường nét chỉ giống mấy phần mờ nhạt nhưng thần thái lại có chút khiến người ta liên tưởng. Dù sao ta cũng không phải người quen của họ Sơn Điền.

Vũ vỗ tay nói:

- Một chút là cũng được rồi. bởi cô ta chính là con gái của Sơn Điền Thứ Lang. Tên gọi là Yamada Kanae. Người duy nhất trong ba người có thể biết được tung tích của Xá Lợi Đường Tăng mà chúng ta tìm được

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giới - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Có Casta và người Mỹ hậu thuẫn, những tưởng việc tìm ra tông tích của Yamada Kanae sẽ không gặp khó khăn gì.

Thậm chí Kanae còn là một ngôi sao khiêu dâm rất nổi tiếng ở xứ sở Phù Tang. Những tập phim 3x và những tấm ảnh khiêu dâm của cô nàng luôn chiếm được một vị trí không thể thiếu trong các bộ sưu tập của bọn dê đực toàn thế giới. Kanae là một nữ tử đi liền với khát khao và mong đợi, là từ khóa được đám đàn ông hư hỏng tìm kiếm nhiều nhất trong các trang web hentai.

Vậy nhưng bất kỳ một gã dê non nào cũng có thể biết được chi tiết chiều cao cân nặng, số đo ba vòng. Thậm chí nốt ruồi son trên hông nàng còn được ngắm nhìn nhiều hơn sao Bắc Đẩu. Nhưng tuyệt nhiên không một ai biết thêm thông tin gì về Kanae.

Nàng ở đâu, là diễn viên của công ti nào? Người đại diện của nàng là ai?

Đám fan hâm mộ không biết. Máy công ti sản xuất phim đồi trụy không biết. Đến cảnh sát cũng không biết nốt. Yamada Kanae đơn thuần chỉ là một cái tên có trên hộ khẩu và xuất hiện ở phía dưới cùng của các bức ảnh, clip mà thôi.

Sự bí ẩn của Kanae khiến cả đoàn bị mất phương hướng mấy ngày, đến lúc đã hơi chán nản thì La Vi Thanh bỗng nhiên lộ thần uy trở tài thám tử một mạch suy luận khai thác được rất nhiều thông tin. Chỉ thiếu một chút là chưa tìm tới tận đầu giường của ngôi sao người Nhật.

Ít ra thì theo như thông nhất của mọi người, cách suy luận của La Vi Thanh là hết sức có cơ sở, Không thua gì thám tử đại tài Sherlock Holmes trong truyền thuyết.

Điểm duy nhất khó tin ở đây lại là La béo. Ai cũng không tin được lý lẽ phân tích chính xác mà thuyết phục đó lại do một tên lưu manh vô học bất thuật như gã chính miệng nói ra.

"Tôi đã tìm hiểu trên mạng suốt hai ngày nay. Có thể sơ bộ kết luận cô nàng mà chúng ta đang tìm không phải diễn viên chính quy, cũng không thuộc công ty sản xuất phim hay tạp chí khiêu dâm nào cả.

Một vụ vật như thế, chỉ vài bộ ảnh, dăm đoạn video theo thể loại Pinku - eiga (cấp ba nhẹ nhàng) lỗi thời thỉnh thoảng lại được đưa lên mạng trong vòng 10 năm trở lại đây đã thu hút được số lượng người xem và tải về không lồ như thế này thì không một công ty hay tạp chí nào lại không đem ra làm chiêu bài câu khách.

Thậm chí với hiệu quả mà nàng ta mang lại, dù là một công ty bé bằng hạt gạo cũng có thể thu được lợi nhuận khổng lồ.

Thế nhưng không một công ty nào tuyên bố đã kí hợp đồng với nàng. Tất cả các ấn phẩm của nàng trên mạng đều được đăng tại những trang miễn phí, không rõ người tải lên. Có thể cho rằng nàng hoạt động độc lập, các bộ ảnh, video này có thể được tự sản xuất ngay tại nhà riêng."

"Điều này cũng đúng thôi, bởi nếu cô ta là con gái của Son Điền thì tính ra tuổi tác ít nhất cũng gần bảy chục. Có ai lại kí hợp đồng đóng phim khiêu dâm với một lão bà bảy chục bao giờ. Nếu tôi chưa gặp các vị tiên nhân đây, chắc cũng không tin cô gái mười tám này là con của Son Điền Thứ Lang khét tiếng thời thế chiến"

Lúc La Vĩ Thanh phân tích đến đây, Vũ đã nghĩ ngay đến câu "Ồ trong vô minh đã có ... kịch bản sẵn rồi".

Mặc dù hẳn không khinh thường La Vĩ Thanh, nhưng rõ ràng trong chuỗi hành động này La béo chỉ là một nhân vật phụ. Thậm chí nếu không phải Hòa Thượng đột nhiên có việc, từ chối không sang Nhật thì dù tương đối thích La béo, Vũ cũng không tính bố trí cho gã một suất vượt biên.

Sự thông tuệ bất thường của La béo trong việc học tiếng Nhật hay trở tài thám tử có thể khiến người khác nghi ngờ gã thâm tàng bất lộ. Nhưng Vũ thì không. Hắn liên tưởng đến một nhân vật hoa tiêu thường xuất hiện cạnh nhân vật chính. Như Carnahal trong Xác Ướp, hay bác sĩ Watson bên cạnh thám tử Sherlock Holmes.

Nhân vật phụ này thường không giúp gì nhiều cho nhân vật chính, nhưng khi mọi việc đi vào ngõ cụt thì lại thường là người đem đến những chi tiết hoặc tình huống giúp giải quyết vấn đề.

Vũ chưa hoang tưởng về mình, nhưng sau quá nhiều sự việc. Hắn bắt đầu tin vào "vai chính" mà mình đang đảm nhận. Bởi vậy khi La béo chỉ ra vài hình ảnh về ngôi chùa cổ kính tên Koya xuất hiện trong mấy đoạn video rồi kết luận Yamada Kanae có nhà riêng ở vùng phụ cận thì hẳn không chút nghi ngờ. Lập tức cùng mọi người tới ngoại ô phía đông nam cố đô Kyoto để tìm ngôi chùa có tên Koya ấy.

oOo

Chùa Koya là một ngôi chùa cổ, người Nhật biết đến nó chủ yếu là vì nó từng là nơi ở thuở thiếu thời của nhà thơ nổi tiếng Basho thời Chiến Quốc.

Bất Giới sau khi nghe Vũ thuyết trình về cái gọi là "Lý thuyết nhân vật chính" nhằm ủng hộ suy đoán của La Vĩ Thanh cũng có vẻ khá là tin tưởng.

Lão thậm chí còn dự đoán có thể gặp được cả truyền nhân của chùa Honzo cùng tên nhần giả phái Iga ở ngay tại chùa này. Nhưng có vẻ "vị đạo diễn ở cõi vô minh" kia cũng không đến nỗi thiếu năng cho lắm. Mặc dù ngôi chùa này nằm ở ngoại ô phía đông nam của Kyoto tức là cũng khá gần vùng rừng núi Iga nổi tiếng nhưng chùa thờ Phật theo Tịnh Độ Tông chứ không phải Pháp Tướng Tông, hơn nữa cũng chẳng thấy một tên nhần giả nào ngoài khách thập phương.

Mấy người Thái Minh, Bạch Phong Hành mặc dù không hoàn toàn tin tưởng Vũ như Bất Giới nhưng đã đến nơi này, tất nhiên cũng phải ra sức tìm kiếm. Lúc này mới thấy tiên gia cũng chẳng phải cái gì cũng biết. Lúc đi tìm người cũng phải rút ảnh ra hỏi thăm từng nhà trong khu vực.

Việc này không phải quá cực nhọc nhưng lại vô cùng nhàm chán. Mặc dù tiếng Nhật cũng có nhiều hán tự, mấy người này càng là sống mãi thành tình, việc hỏi thăm không gặp khó khăn gì về ngôn ngữ. Nhưng Bạch Phong Hành nói đem mấy tấm ảnh khóa thân hay mặc cổ trang mà La Vĩ Thanh in từ trên mạng xuống để hỏi thăm thì quả thật là không có chút tiên phong đạo cốt nào.

Thái Minh là phụ nữ, Bất Giới dù để tóc vẫn cứ là hòa thượng. Thành ra công việc nhàm chán này đều do Vũ cùng La Vĩ Thanh đảm nhận suốt mấy ngày trời.

La Vĩ Thanh dưới áp lực của công việc tìm người giữa khu dân cư gần 900.000 nhân khẩu lại một lần nữa bộc phát tài năng suy luận.

Gã cho rằng với một ngôi sao khiêu dâm cỡ như Kanae bất kể là nàng có kinh doanh hay không, thì cũng sẽ không thể thiếu tiền. Thậm chí nàng ta phải có rất nhiều tiền thì mới cho đăng các ấn phẩm của mình miễn phí.

Một cô nàng giàu có như vậy tất nhiên phải ở trong biệt thự, mà tuổi tác như vậy lại vẫn còn giữ được vẻ thanh xuân mơn mơn chắc chắn phải là người học qua đạo thuật tiên môn gì đó. Người học đạo thuật hẳn nhiên phải thích núi rừng yên tĩnh, tránh xa chỗ đô thị nhiều trọc khí. Vậy ta chỉ cần đến hỏi chủ nhân các ngôi biệt thự ở sâu trong rừng núi chứ không cần tìm kiếm lan man.

Suy luận đến mức độ đó thì Vũ đúng là chỉ có làm theo chứ phản đối làm sao được.

Hai người liền dứt khoát thuê một chiếc taxi, yêu cầu tài xế chạy lòng vòng qua tất cả các cung đường núi, hỏi chỗ nào có đường là tới, dự định dạo một

vòng quanh khu vực xem có biệt thự nào phù hợp với suy luận của La béo hay không

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giời - Khai Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Rõ ràng hai ngày đi lòng vòng quanh các con đường quanh vùng núi Iga, Vũ và La Vĩ Thanh phát hiện ra rằng mặc dù phạm vi tìm kiếm đã được lược bớt khá nhiều nhưng số lượng các ngôi biệt thự phù hợp tiêu chuẩn

cũng là vô số.

Vùng núi Iga là một vùng rất nổi tiếng ở Nhật, núi non trùng điệp, không khí hài hòa dễ chịu nên các ngôi biệt thự mọc lên như nấm sau mưa. Mặc dù không san sát như trong đô thị nhưng quả là đếm hoài không hết.

La Vĩ Thanh cũng không có thêm phát kiến gì mới nên đến ngày thứ ba thì gã bắt đầu nản chí.

Gỡ mũ bảo hiểm để hóng gió trời. La Vĩ Thanh sung sướng la lên:

- A a a, đi xe máy không đội mũ bảo hiểm thật là sướng khoái.

Vũ đang lái xe nhưng cũng cười ha hả, trên đầu tất nhiên cũng không đội mũ

- Tôi đã nói từ trước mà anh không nghe. Đội cái nón com điện ấy lên đầu thì chỉ mấy phút là ngộp hơi mà chết. Mà bị nó bịt mắt che tai thế thì làm sao ngắm cảnh núi rừng đẹp như tranh vẽ thế này.

La Vĩ Thanh cười nói:

- Ông chủ Vũ nói chuyện vi phạm luật lệ giao thông mà cứ như thiên kinh địa nghĩa vậy. Đi xe máy không đội mũ bảo hiểm mặc dù là chuyện nhỏ, nhưng an toàn của bản thân mới là chuyện lớn. Lúc còn là thằng choai choai mới lớn tôi cũng thích ngông nghênh không đội nón com điện. Đến một hôm đi cùng tên bạn nhậu bị té xe. Thấy cái đầu hấn vỡ toang như quả dưa bở nằm ngay bên cạnh, mắt còn mở trừng trừng nhìn mình thì phát khiếp. Từ đó cũng nghiêm chỉnh chấp hành luật lệ.

Vì tiện cho việc đi lại hỏi han, Vũ và La Vĩ Thanh không dùng taxi mà chuyển sang di chuyển bằng một chiếc xe máy của hãng Suzuki.

Vũ là người cầm lái nhưng hấn lại kiên quyết không thèm đội mũ, còn dụ dỗ La Vĩ Thanh cùng vi phạm luật giao thông.

Nghe La béo nói vậy hấn cười cười đáp:

- Anh La thấy ai đi câu lại đội nón com điện hay chưa? Hơn nữa chúng ta cũng không phải cần thủ mà là loại thính rang vớt xuống sông dụ cá. Càng thom càng lộ thì càng tốt chứ sao. Bị tên cảnh sát giao thông khu vực nào đó giữ lại, khai báo là người nhà của Yamada Kanae từ nước ngoài tới có khi lại được hộ tống về đến tận nhà ấy chứ. Đỡ mất công tìm kiếm.

Thực ra việc tìm kiếm này cũng không phải hư vô mờ mịt. Thái Minh là người làm việc lớn bao năm, La Vĩ Thanh cũng là kẻ lặn lội giang hồ. Việc tìm kiếm một người mặc dù không dễ nhưng cũng không phải chỉ trông chờ vào cái trò thủ công đi hỏi từng nhà.

Một trong các cách để tìm người mà Thái Minh và La Vĩ Thanh thống nhất đưa ra chính là " câu cá ".

Người biết ở trong ao có cá, lại biết là loại cá gì. Vậy việc đơn giản rồi, chỉ việc chọn mồi phù hợp, chọn lưới câu phù hợp rồi ung dung buông cần chờ cá tới. Việc còn lại là trách nhiệm của con giun.

Ở đây Vũ và La béo chính là giun, việc tìm kiếm hỏi han khắp khu vực cũng chẳng qua là rắc thính dụ cá. Do đó cả hai cũng không quá chú tâm, chỉ nhân cơ hội đi tham quan dã ngoại.

oOo

Nhân vật chính đi câu cá, không câu được tỉnh thủy giao long thì cũng phải được con cá bự xô đổ kỷ lục mà người khác mơ ước cả đời. Vũ giác ngộ điều này sau khi tham khảo rất nhiều tiểu thuyết YY trên mạng.

Bởi vậy nên khi La Vĩ Thanh nói hấn có cảm giác như bị cả công an và dân xã hội cùng theo dõi (chắc gã này làm lưu manh lâu năm nên bị nhiễm bệnh nghề nghiệp. Chỉ là Vũ không hiểu sao gã lại phải phân biệt bị dân giang hồ và công an theo dõi. Hai đối tượng này có khác gì nhau) thì Vũ chẳng giật

mình. Chỉ ngạc nhiên về việc cảm ứng của La Vĩ Thanh lại nhạy bén đến thế, hẳn còn chưa cảm thấy gì, La béo đã quả quyết một hai.

oOo

Có câu Thiên giả bất lai, lai giả bất thiện, trong trường hợp này Vũ cam đoan chắc có thêm cả câu " Cá đến là cá dữ "

Không dữ mà ngay khi hai bên còn chưa chào hỏi câu nào, thậm chí còn chưa gặp mặt. Vậy mà một mũi phi tiêu hình sao năm cánh đã phóng thẳng vào giữa mi tâm hắn.

Lúc này Vũ mới thấy tuân thủ luật giao thông thật là bổ ích. Nếu còn đang đội mũ bảo hiểm trên mặt, ít nhất cũng có thể bình tĩnh đối phó với mũi phi tiêu. Thậm chí nếu là mũi tốt có kiểm định chất lượng hàng hoàng hoàn toàn có thể chính diện cản lại món ám khí có tốc độ không quá nhanh kia.

Tiểu là hắn lại không phải công dân gương mẫu, đành làm liều giật ngang tay lái. Chiếc xe đang phóng với vận tốc tầm 60km/h đảo mạnh một cái đổ ngang xuống đất. Quán tính cùng trọng lượng nặng nề của chiếc xe 250 phân khối khiến nó rê trên mặt đường một quãng khá dài. Phản ứng pò xe mải xuống mặt đường tóe lửa trước khi lao vào cột tiêu bên đường nghe đến ỳnh một tiếng.

La Vĩ Thanh quả không hổ danh Bất Đảo Ông, mặc dù ngồi sau không chủ động nên khi xe đổ còn chật vật hơn Vũ nhưng hắn lăn lộn mấy vòng liền bật vút ngay dậy, ngoác mồm chửi bới.

Đối phương tất nhiên không tán công chỉ để cho bọn họ ngã xe. liên tiếp hai mũi phi tiêu lại phân biệt chia ra hai hướng lao về phía cả hai người khiến La béo la lên quát quạc rồi dùng một tốc độ phi thường lăn sang một phía.

Vũ thì thâm hơn, mặc dù người chủ động ngã xe là hắn. Nhưng chuyện phóng từ xe máy xuống không hề hắn gì rồi bật tòm dậy né phi tiêu chỉ có trong phim ảnh. La béo cậy da dầy thịt béo cộng với chút công phu học được từ những năm tháng lăn lộn ở chợ Minh Thị nên làm vậy được. Vũ chẳng qua là tên ăn không ngồi rồi, lấy đầu ra bán linh ấy. Phụp một tiếng liền bị phi tiêu cắm ngay vào bả vai bên phải.

La Vĩ Thanh lăn lộn nhiều năm, biết lúc nào có thể cọt nhả, lúc nào cần cẩn thận giữ mình. Mắt nhìn chăm chăm vào bia rừng bên phải, một mặt lùi về phía Vũ hỏi:

- Ông Vũ có làm sao không? Đừng vội rút ám khí ra kéo cắt vào mạch máu.

Vũ cũng không thấy đau lắm, một phần vì trong lúc đánh nhau hay gặp tai nạn thường tâm lý và thần kinh căng thẳng tột độ sẽ ức chế luôn cảm giác đau, giúp người ta có thể toàn tâm phản ứng xử lý tình huống. Một phần vì cảm giác bức tức xông lên trên não.

" Con nựa nó, cậu đây là cứu thế giả, là nhân vật chính, là người tốt. Ít nhất muốn tán công cũng phải nói dăm ba câu cho hợp với cốt truyện chứ sao lại có cái kiểu móc lóp nguy hiểm thế. Rủi khi nãy cậu đây né không kịp chết tươi ra đó thì còn gì là kịch bản " - Hắn gầm gừ khiến La Vĩ Thanh ái ngại quay đầu nhìn xem ông chủ Vũ của gã có phải bị đụng đầu vào đầu đó rồi không.

Đối phương mặc dù vẫn ẩn mặt nấp trong rừng cây nhưng rõ ràng là sát thủ vô cùng kinh nghiệm. La Vĩ Thanh vừa lơ là cảnh giới, tức thì mấy mũi phi tiêu vô thanh vô tức phóng ra. Lần này phi tiêu không phải loại shuriken (phi tiêu) có hình ngôi sao như trước mà hình dáng thuôn dài như mũi tên, phía đuôi phình ra, có mấy sợi lông vũ để giữ thăng bằng.

La Vĩ Thanh thân hình mập mạp xoay sở cũng tính là nhanh nhưng còn lâu mới có thể gọi là khinh công như chim én, tức thì dính trọn 5 mũi phi tiêu vào khắp các bộ vị trên mình.

La béo từ sau khi được Vũ truyền thụ cho dị năng nguyên tố thì thân thể có nhiều biến hóa, đã tốt hơn trước không biết bao nhiêu lần.

Lúc ở Dịch Thôn bị Ngự Hòa Giáp của Hồng phu nhân thiêu đốt cũng không xi nhê gì, lại trải qua mấy ngày rèn luyện không ngừng nên thân thủ cũng không thể coi thường.

Mấy mũi phi tiêu cắm vào da thịt gã chỉ như ong châm hơi đau một chút nhưng hoàn toàn không cắm được vào da thịt, khẽ xoay mình một cái liền rút cả xuống đất, chỉ để lại vài lỗ thủng trên áo gã mà thôi

Kẻ địch ẩn mặt có vẻ không tin tưởng, liền phóng phi tiêu như bão vũ lệ hoa. Một hơi khiến La béo toàn thân như con nhím

La Vĩ Thanh lúc này trông như chiến thần kim cương bất hoại. Minh cảm thấy phi tiêu nhưng cũng chỉ đủ gãi ngứa mà thôi, gầm rú hét lên:

- Lão hồ không ra uy, ngươi lại cho là con mèo bệnh phải không. Có ngon thì bơi cả ra đây, La gia gia cho chúng mày mỗi tháng một đấm

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giới - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

La Vĩ Thanh không phải con mèo bệnh. Ít nhất thì mèo bệnh cũng không kêu to như gã.

Để thể hiện sự phản đối quyết liệt đối với điều này, từ trong rừng cây lại phóng ra một loạt ám khí. Lần này không còn là mấy loại Shuriken thông dụng nữa mà đối phương sử dụng loại thủ tiễn có uy lực mạnh hơn rất nhiều.

Một mũi thủ tiễn dài gần 30cm làm bằng thép với mũi nhọn hoắt như răng quỷ không chỉ có thể thay thế cho dao găm khi chiến đấu cận chiến mà lúc được phóng đi từ Thủ Nỗ thì uy lực của nó so với phi tiêu chỉ hơn chứ không hề kém.

Trong các loại trang bị của Nhân giả còn có một loại Tụ nổ. Đây là loại nổ ngắn, được bố trí dọc cánh tay. Gọi là nổ vì nó cũng có lẫy nổ, dây nổ và bản ra chính là loại tên ngắn bằng kim loại. Tụ nổ này rất được ưa chuộng bởi có thể giấu được trong ống tay áo, mỗi lần bố trí có thể bắn ba mũi tụ tiễn với uy lực cực mạnh.

Mặc dù tầm bắn không xa như tên nổ bình thường nhưng so với ám khí được phóng đi bằng lực cổ tay thì lực công phá tuyệt đối vượt trội hơn gấp mấy lần.

Tụ nổ là đạo cụ rất được những người sử dụng ám khí ưa chuộng bởi tính bất ngờ. Không cần vung tay ném ám khí, chỉ cần khẽ xoay tay liền có thể kích hoạt phóng tên. Chưa cần nói đến thiết kế dọc theo cánh tay có thể thay thế Hộ uyển trong cận chiến mà riêng sự im lặng bí mật của nó đã được các sát thủ ưa chuộng hơn súng ống rất nhiều.

Nếu như Thủ tiễn phóng ra từ Thủ Nỗ bá đạo như vậy cũng chưa tính là đáng sợ. Vậy càng đáng sợ hơn nữa chính là gần 40 mũi thủ tiễn đồng loạt phóng ra.

Ở cự li chỉ gần 15 mét, kẻ phóng tên chỉ cần không phải gà mờ, liền có thể thực sự biến La Vĩ Thanh thành con nhím béo.

Tiếng mũi tên thép cắm vào thân thể cùng tiếng thét thảm thiết của La Vĩ Thanh khiến Vũ nằm gần đó cũng phải nhắm mắt quay đầu không nhìn vào. Tận lúc âm thanh phùm phụp của những mũi tên đã dứt, chỉ còn lại tiếng rên rỉ của La béo thì Vũ mới dám mở mắt nhìn.

Lúc này La béo đã biến thành một cái bụi gai. Trên thân không một chỗ nào không trúng tên. Vũ bất giác thầm nghĩ " Không biết đem gã so với cái sàng thì cái nào nhiều lỗ hơn đây? "

Kẻ tấn công thấy La béo lình trợn mửa tên, có lẽ cùng ngoài ý muốn. Một lát liền có người bước ra từ sau một góc cây. Vũ lập tức kêu lên:

- Ninja !

Thực ra hẳn không cần đoán, chỉ cần dùng đầu gối cũng có thể đưa ra kết luận.

Người này mặc một bộ võ phục gọn ghẽ màu nâu đất, tóc cùng gương mặt đều được che bởi chiếc mũ trùm đầu, sau lưng lại dắt theo một thanh Katana (kiếm Nhật) chính hiệu. Dù trên trán không dán giấy có chữ Ninja thì với trang phục cùng cách thức ra tay hết sức đặc thù như vậy thì còn gì phải suy nghĩ nữa đâu.

Ninja này xuất hiện nhưng không mang nhiều địch ý, chỉ đứng từ xa ngoắc tay với Vũ nói bằng giọng khàn khàn:

- Watashi ni shitaga-tsu. (Đi theo ta)

Mặc dù thần kinh phản ứng của Vũ cũng không nhanh nhạy lắm nhưng cũng không đến nỗi đần độn nghe lời trai gọi. Hắn tiện tay ném luôn mảnh Shuriken vừa nhỏ từ bả vai xuống vào mặt gã ninja.

Cú ném bằng tay chiêu lại không có thủ pháp chính xác khiến miếng Shuriken bay liệng một cái cách mục tiêu khá xa rồi hết lực rơi vào bụi rậm.

Tên Ninja ngán ngẩm lắc đầu, đoạn ngoắc ngón tay. Tức thì từ hai bên hông Vũ xuất hiện hai bóng đen đồng loạt lao tới.

Vũ giật mình ngoài cổ nhìn nhưng còn chưa kịp cử động đã bị một bàn tay như gọng kìm tóm chặt lấy gáy, đồng thời hai tay cũng bị một chiêu thức cầm nã thủ nào đó khóa gọn.

Đối phương rõ ràng là hai tay ninja thân thủ phi thường. Chỉ trong chớp mắt đã tiếp cận rồi khống chế Vũ thành công, thậm chí một tên còn luồn một sợi dây thừng với nhiều thông lọng cùng nút thắt quanh thân mình hắn. Một cú đạp nhẹ vào móng khiến Vũ ngã lăn ra, sợi thừng lập tức thắt lại biến hắn thành một cục thịt được buộc cân thận từ đầu đến chân.

Hai tên ninja cầm dây kéo Vũ đứng dậy, nhưng mới được nửa chừng thì một luồng kinh lực cực mạnh thổi tới khiến chúng phải buông tay.

Vũ đang được kéo nửa chừng thì bị cản trở, lại chới vói té lăn ra đất, lần này là ngã sấp, lại đang bị buộc chặt cả tay lẫn chân nên không cách nào xoay mình tự vệ. Mặt liền cắm ngay xuống đất. Mặc dù may mắn không đập đầu vào tảng đá nào đủ lớn nhưng trong mồm cũng ngậm đầy lá mục.

Hắn phun phì phì rồi gào lên phản đối:

- Anh La chơi ác quá. Lần sau chọn lúc mà ra tay dùm cái.

Thì ra người tấn công hai tên Ninja chính là La béo. Gã tấn công không nhanh nhưng lại rất bất ngờ, lực lượng cũng lớn khiến hai tên Ninja không dám chống đỡ, đồng loạt lùi lại phía sau. Nhưng La béo nào chịu thiệt thòi, gã bị thủ tiễn bắn cho thành quả cầu gai tuy rằng không chết nhưng cũng đảm bảo đau đớn hơn bất kì trận đòn hội đồng nào mà gã phải chịu trong suốt cuộc đời lưu manh. Ngâm ngẹn nỗi đau vạn tiễn xuyên tâm để chờ cơ đánh lên nên La béo ra tay vô cùng tàn độc, không chết không ngừng.

Hai gã ninja nhảy lùi về hai phía có lẽ cùng nằm trong tính toán của La Vĩ Thanh, bởi vậy gã chẳng ngạc nhiên. Thân hình mập mạp húc thẳng tới, vung cánh tay mập mạp cầm đầu tự tiện trông như một cây lang nha chùy đập thẳng vào ngực một tên khiến hắn thuận đà văng ngược ra sau như điều đứt dây.

Tên còn lại còn chưa kịp rút vũ khí đã thấy thân hình mập ú đầy gai nhọn của La béo lăn đến với đậm mạnh chân phóng vút lên cao.

La Vĩ Thanh được nước làm tới, nhân lúc đối phương còn ở trên cao liền bung mình nhảy theo tóm chân tên ấy.

La béo không hổ danh là Bất Đảo Ông (con lật đật). Thân thủ không quá cao minh nhưng so với hình thể mập mạp vô hại của gã thì lại hết lần này đến lần khác làm người ta phải bị bất ngờ. Chỉ một cú bật liền giống như trái banh tennis bám theo sát sạt.

Nhưng lần này kẻ bị bất ngờ lại là La béo.

Nhẫn giả Phù Tang nổi danh toàn thế giới tất nhiên không phải hư danh. Tên ninja trông hết sức bình thường ấy bỗng làm ra một động tác kì lạ. Tay bắt ấn quyết, mũi chân đạp mạnh vào khoảng không. Thân hình liền đổi hướng ngay trên không khí, vừa vận tránh được cú chụp của La Vĩ Thanh.

La béo đang hăng máu, Dù chụp hụt đối phương, cũng chỉ ngạc nhiên nửa giây một chốc. Thân hình rơi xuống lại lăn một nửa vòng, vò tới chỗ tên ninja kia lần nữa.

Tên ninja hừ lạnh một tiếng, chân lại đạp khoảng không phóng lên cao thêm 4 mét khiến La Vĩ Thanh vồ hụt.

La béo tóm trượt hai lần, tức xì cả khói. Gã gào lên một tiếng, thân mình gồng mạnh khiến tất cả phi tiêu, tự tiện cắm trên người bắn ra khắp phía, nắm tay siết chặt nhìn tên ninja đang ở trên không. Có lẽ gã chỉ chờ tên kia hạ xuống vừa tầm là sẽ ra tay cho đối phương lỗ mũi ăn trầu ngay tắp lự.

Tên ninja thấy La béo lấy uy thế dọa non lập biến biểu hiện muốn ăn thua đủ thì cũng không dám xem thường. Y liên tục điểm chân 3 cái, thân hình liền tiếp vi phạm các quy luật vật lý phóng vút lên cao gần 30 mét, vượt qua cả ngọn cây.

Đạt tới độ cao cần thiết, tên Ninja liền rút sau lưng ra hai thanh đoản kiếm, thân mình lộn lại nửa vòng, đầu dưới chân trên gia tốc lao vùn vụt xuống, khí thế như mặt trời xuống núi, không gì cản nổi.

La Vĩ Thanh chiến ý chột dâng nên máu me đối chiến chứ cũng không phải loại cao thủ trải qua trăm trận. Gã hồn nhiên không biết tên ninja khi nãy bị đánh văng đi đã sớm quay trở lại, nấp ở gốc cây. Nhưng y không lập tức tấn công mà lại dùng hai tay bắt thành một thủ ấn kì lạ ở ngay trước ngực.

Vũ không tham chiến. Hắn không "no hành" như La Vĩ Thanh, hơn nữa cuộc tấn công thế này cũng đã nằm trong tính toán nên cũng không cần lên máu. Hắn chỉ âm thầm quan sát mấy tên ninja Nhật Bản.

Lúc này tên ninja xuất hiện đầu tiên cũng không tham chiến, chỉ đứng nhìn La Vĩ Thanh cùng hai tên kia chiến đấu. Lúc La Vĩ Thanh tấn công bất ngờ đã khiến y ngạc nhiên thốt lên một tiếng. Sau lại thấy La béo rũ hết ám khí trên mình để lại mấy chục cái lỗ trên y phục, bên dưới ẩn ước là lớp da bị trầy xước đỏ ửng như tôm luộc thì có vẻ vô cùng hân thưởng, liền tục gật đầu.

Có lẽ tên này trong nhóm ba tên có vị trí cao hơn, đồng thời cũng rất tin tưởng vào thực lực của đồng đội mình nên không lo không nghĩ chỉ việc đứng xem.

Vũ liếc nhìn qua tên ninja nấp sau gốc cây bắt thủ ấn liền giật thót mình.

Thủ ấn ấy với hắn không có gì quen thuộc, hình dáng cũng chắc chắn chưa hề thấy qua nhưng năng lượng vận chuyển trong cơ thể hắn lại không lạ chút nào.

Chính là hòa hệ dị năng giống như Hồng phu nhân hay là Ly muội.

"Tên La béo này bản mệnh chắc là hệ kim, liên tục xui xẻo gặp người có dị năng hệ hỏa"

Vũ hô to cảnh tỉnh:

- Anh La cẩn thận có người tu luyện hòa hệ dị năng đánh lên.

La Vĩ Thanh tự nhận là lưu manh nhưng lúc này lại không lưu manh khôn vặt chút nào. Ngược lại còn có mấy phần bề nghệ tự tin. Gã cười lớn đáp:

- Tuồng gì, tôi bị đốt nhiều rồi. Chấp luôn thẳng nhóc con ấy nữa.

Vũ thầm kêu không ổn. La béo sau hai lần bị Ly muội và Hồng phu nhân tấn công có vẻ đã nhòn.

Hai người này hòa hệ dị năng tính ra không tệ. Nhất là Hồng phu nhân cảnh giới cực cao, thậm chí Hỏa Phụng cũng có thể không chế như vật thật, đã gần đạt tới đỉnh cao của dị năng hệ hỏa. Vậy nhưng do có Vũ chống lưng nên hết lần này đến lần khác hai người này đều chịu thiệt thòi dưới tay La béo.

Thậm chí sau khi được Vũ truyền cho Niệm Nguyên Tố vào trong thân mình khiến gã có thể tự kháng được Hỏa Ngự Giáp của Hồng phu nhân thì La béo đã có cảm giác thân thể mình thủy hỏa bất xâm, kim cương bất hoại.

Hôm nay bị ám khí cấm như con nhím nhưng ngoài cảm giác đau như ong chích ra thì chẳng có món nào cấm được qua lớp mỡ dày cộp khiến lòng tin của gã tăng lên như vũ bão. Đối diện với ninja cao thủ mà không sợ hãi gì. Quả là tài càng cao thì gan càng lớn.

La Vi Thanh tự tin là vậy nhưng Vũ là người ban tặng năng lực này cho La Vi Thanh nên hẳn biết khả năng của La béo còn hơn chính gã.

Niệm nguyên tố Vũ chuyển vào trong cơ thể La béo sau khi tiến nhập vào cơ thể liền tích lũy ở ngay lớp mỡ dưới da. Không những có tác dụng tự động bài xích, chuyển hóa các loại năng lượng khác tấn công vào cơ thể gã mà còn có thể thông qua các công pháp rèn luyện nắm vững mà thi triển ra rất nhiều năng lực khác.

Tuy nhiên Niệm nguyên tố này mặc dù tiện dùng, nhiều tác dụng mà lại dễ dàng ban tặng nhưng nó cũng có giới hạn, lại là thứ tiêu hao. La Vi Thanh còn rất lâu mới đạt tới cảnh giới có thể bổ sung Niệm nguyên tố này, do đó Niệm nguyên tố trong cơ thể dùng một ít liền bớt đi một ít.

Này giờ niệm nguyên tố đã bị La béo sử dụng rất nhiều. Cả một con mưa ám khí bị chặn lại tại lớp mỡ dưới da khiến số lượng niệm nguyên tố đã mất đi tới gần một nửa.

Chẳng qua La béo còn chưa luyện tập đến mức có thể cảm giác được sự tồn tại của Niệm nguyên tố này nên không biết, cứ nghĩ rằng đó là năng lực tự thân của gã.

Vũ liếc qua hai tên ninja liền biết chắc nếu để La Vi Thanh lấy một chọi hai thì chỉ một chiêu là trọng thương chứ không trụ nổi.

Chưa cần nói tên ninja dùng kiếm đang phóng xuống có thể có chiêu thức gì đó mạnh mẽ. Chỉ cần nhìn qua mật độ năng lượng tích súc ở trong cơ thể tên đang bắt ẩn quyết sau gốc cây là đã thấy rợn người.

Việc nói ra thì chậm, thực ra diễn tiến rất nhanh. Vũ cũng không thể giải thích dài dòng, liền xông tới trước mặt tên ninja hỏa hệ

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giới - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Ẩn quyết bắt nguồn từ Mật tông Tây Tạng. Đây là phương pháp phối hợp các bộ phận thân thể tạo thành một tư thế hoàn chỉnh. Tư thế này giúp kinh mạch được nối thông thành một kết cấu hoàn thiện, là tiền đề để khí huyết, tinh thần, ý chí của bản thân đạt được sự kết hợp đầy đủ và cân bằng nhằm mục đích phát huy ra năng lực đặc trưng.

Ẩn quyết là phương pháp tu luyện đặc thù rất dễ nhận thấy. Không giống như thở nập chỉ chú trọng đến hô hấp và vận dụng Khí. Ẩn quyết đòi hỏi rất chính xác về tư thế và kết cấu thân thể.

Yoga hay còn gọi là Du Đà đại pháp của Tây Tạng cũng chính là một hệ Ẩn quyết toàn thân tương đối nhu hòa, dễ tập, gọi là Thân Ẩn.

Do Yoga vận dụng Thân ẩn để rèn luyện nên nó tương đối tình, phù hợp với tập luyện cùng dưỡng sinh. Dễ tập dễ thấy hiệu quả nên rất phổ biến.

Nhưng Thân Ẩn đòi hỏi quá khắt khe về tư thế nên trong chiến đấu lại không đạt được hiệu quả quyết liệt

Có một dạng Ẩn Quyết nửa vừa linh hoạt, vừa đạt được hiệu quả quyết liệt nên thường được vận dụng trong chiến đấu. Đó là Thủ Ẩn.

Thủ ẩn lấy hai bàn tay để bắt ấn, mười ngón tay làm Mạch, mười đầu ngón tay là mười Minh Điểm. Chỉ cần thủ ẩn hoàn thành liền có thể cảm ứng được một luồng khí lực rất mạnh, liên tục được trau dồi qua các mạch ở ngón tay khiến luồng khí lực này ngày càng mạnh mẽ tinh thuần. Càng tích súc lâu thì luồng khí lực này càng đạt được uy lực cường đại hơn, nhưng đồng thời cũng đòi hỏi đối với tinh thần càng phải vững vàng chuyển chú.

Thủ ẩn kết thành thường có thể phát huy ra uy lực mạnh hơn khả năng của người kết ấn rất nhiều. Hơn nữa, đôi tay rất linh hoạt nên việc kết ấn hoàn toàn có thể tiến hành trong chiến đấu. Do đó các loại thủ ẩn được vận dụng trong võ thuật và chiến đấu rất nhiều.

Các môn võ công, kiếm pháp, đao pháp đều có thể thấp thoáng thấy trong đó những yêu cầu về nắm đấm, ngón tay hết sức tương đồng với một số loại thủ ẩn đơn giản.

Thậm chí các chiêu thức được sáng tạo ra thoát nhìn có vẻ màu mè hoa lá nhiều động tác thừa nhưng nếu là người luyện võ, càng luyện tập lâu hiểu được ý nghĩa bên trong từng chiêu thức sẽ thấy những chiêu thức đó giúp võ sư có thể thi triển ra được uy lực lớn hơn cực hạn thân thể rất nhiều.

Các Ninja Nhật Bản do yêu cầu đặc hữu nên không được phép tuyển chọn người có thân thể quá to lớn khỏe mạnh sẽ khiến việc ẩn nấp, ngụy trang trở nên khó khăn và cũng thiếu đi sự khéo léo và nhanh nhẹn. Do đó, để đáp ứng yêu cầu chiến đấu cần lực lượng mạnh mẽ, dẻo dai. Các nhà tu thời Edo đã áp dụng các loại thủ ấn trong Mật Tông vào việc tăng cường uy lực, sự dẻo dai và nhanh nhẹn cho các Ninja.

Do tính ưu việt của mình, Thủ Ấn được các Ninja Nhật Bản nghiên cứu và phát triển thành hệ thống chiến đấu Nhẫn Thuật* vô cùng đặc hữu và nổi tiếng.

Trở lại bìa rừng Iga, nơi Vũ cùng La Vĩ Thanh đụng độ đám ninja Nhật Bản. Lúc này thủ ấn của tên ninja kia đã tích súc khá lâu. Hóa hệ năng lượng trong cơ thể y đã đạt đến mật độ vô cùng đáng sợ.

Vũ không biết chiêu thức này của y sẽ gọi là gì (Người Nhật thường thích đặt tên riêng cho tất cả mọi thứ) nhưng hẳn biết khi Nhẫn thuật này được phát ra sẽ là một chiêu tấn sát. Bởi vậy hẳn cũng không dám làm liều, chỉ đứng chặn giữa y cùng La béo.

Mặc dù từ đầu chí cuối Vũ không có biểu hiện gì ra dáng cao nhân nhưng là một nhẫn giả thân kinh bách chiến, tên Ninja kia cũng mơ hồ cảm thấy hẳn không dễ đối phó chút nào. Kể chủ quan sẽ chết rất nhanh, đây là bài học vỡ lòng của mỗi ninja. Hơn nữa nhìn biểu hiện có thể thấy Vũ rõ ràng nhận ra được thủ ấn này chắc hẳn là cũng biết nó uy lực không tầm thường, nhưng bộ dáng lại ung dung không hề lo sợ.

Vũ thấy tên ninja cũng không mạnh động, ngược lại xoay chân thành hình vòng cung, đứng im bất động thì khẽ thở phào. Thực ra hẳn thực lực rất cao, đối với mấy cái thuật pháp này cũng không mang tâm lo lắng. Nhưng so với cảnh giới siêu việt của mình thì kinh nghiệm chiến đấu của hẳn chỉ là con số không.

Có thể khi gặp mấy loại dị năng của Ly Muội, Hồng Phu Nhân thì hẳn dễ dàng đối phó, nhưng khi đối phương thực sự động tay động chân thì chỗ kém của hẳn ắt sẽ lộ ra.

Cực tiên sinh mới chỉ dùng Bát Quái Chương để thăm dò thực lực đã khiến hẳn xất bất xang bang, bị đánh cho ù tai hoa mắt. Mà lần đó hẳn cũng biết Cực tiên sinh không có sát tâm, chỉ muốn thử mình nên cũng yên tâm giao thủ. Chứ đối thủ trước mặt là một ninja võ nghệ thiên kiêu bách quái không biết đầu mà lường. Chỉ cần y chém cho một kiếm, có khi hẳn liền một mạng ô hô, chết không kịp ngáp.

La Vĩ Thanh cũng chẳng phải loại người võ dũng. Gã nổi điên muốn đánh nhau chẳng qua là vì bị người ta tấn công trước. Mấy lượt phi tiêu thực biến gã thành miếng bọt xóp cắm hoa mắt rồi. Dù không nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng là đau đớn thể xác cần phải bồi thường.

La béo cật lực làm cản. Một thân quần áo rách nát tả tơi đứng ngửa mặt lên trời, bàn tay nắm chặt, hai hàm răng nghiến vào nhau trèo tre. Mắt nhìn đối thủ trên cao đang như thiên thạch xé trời lao xuống mà không chớp mắt. Thực có cái khí thế đỉnh thiên lập địa, lâm nguy bất loạn khiến Vũ trong lòng nảy ra cảm giác nể phục vô cùng.

Tên ninja cầm song đoản kiếm ngược lại không chút bất ngờ, có lẽ y gặp những đối thủ dũng mãnh, tâm chí kiên định nhiều rồi. Ở nước Nhật Bản tôn sùng tinh thần võ sĩ đạo này hẳn không ít các võ sĩ có ý chí kiên định, nhìn núi đồi xuống đầu cũng không biến sắc. Y cuộn người thành một khối cầu nhỏ rồi tỳ xoay mình cực nhanh như một con ốc rồi lao thẳng xuống đầu La béo.

Chiêu này của y gọi là Toàn Phong Trảm, một kỹ năng chiến đấu thượng thừa. Lợi dụng việc lao từ trên xuống cùng với xoay mình cực nhanh để tích súc lực lượng. Ngay khi tiến vào phạm vi công kích thì thân mình giống như quả bóng kia sẽ bung ra như đại bàng xòe cánh. Hai thanh đoản kiếm trong tay được dòn toàn bộ lực ly tâm sẽ trở thành hai lưỡi hái tử thần cắt nát bất kỳ vật gì ở trong phạm vi 3 mét.

Đây là một chiêu thức võ thuật đơn thuần nhưng uy lực so với những thuật pháp sử dụng năng lực khác thì chỉ hơn chứ không hề kém. Kể cả đối phương là dị năng cao thủ cũng không cách nào chống lại.

La béo không biết chiêu này, nhưng gã hoàn toàn không hoảng. Chỉ nhìn tốc độ cùng hai lưỡi kiếm loang loáng trên không là bao nhiêu máu chó trong người rút đi hết sạch.

Mặc dù gần đây thân thể được Vũ cải tạo trở nên cường kiện vô địch, thủy hỏa bất xâm nhưng đó không phải là tỳ thân năng lực nên gã cũng không dám quá ý y. La béo hét lên một tiếng " Không chơi " rồi lăn mình né tránh. Vừa hay lại lao đúng vào phía Vũ.

Huych một tiếng, cả hai té lăn ra đất.

Tên ninja hệ hỏa đang grừm nhau với Vũ thấy vậy vội vàng phát thuật.

Từ miệng của y, một lưỡi lửa dài hơn 3m phóng vút ra mang theo hơi nóng rừng rực trùm lên hai tên đang nằm dưới đất.

Hỏa thuật tích súc khá lâu nên uy lực không những cường đại mà còn cuộn cuộn không ngừng.

Ngon lửa chỉ bao trùm một diện tích bán kính rộng hơn 2 mét nhưng nhiệt độ do ngọn lửa tạo ra khiến cây cỏ xung quanh bán kính 5 mét cũng phừng phừng bắt cháy. Tên ninja dùng song đoản kiếm đang phóng theo truy sát La Vĩ Thanh cũng phải né sang một bên không thể nào tiếp cận. Xem ra chỉ cần mấy chục giây là có thể thành công hỏa táng cả hai tên mập (Vũ cũng là một tên lùn mập)

Lửa cháy rừng rực khiến người ta chói mắt nên không rõ bên trong có sự tình gì. Chỉ nghe thấy tiếng La béo thì thào:

- Lần này đổi người, tên thôi lửa để tôi. Ông Vũ lo xử lý tên kia nhé.

Vũ cũng có vẻ không bị ngọn lửa làm cho suy chuyển, cười cười đáp:

- Anh có vẻ rất có duyên với người luyện dị năng hệ hỏa. Nếu tên kia lại cũng thực là một nữ ninja thì có thể khẳng định anh La sau này nhất định sẽ lấy được một cô vợ bốc lửa theo đúng nghĩa đen.

Hai tên ninja kinh dị lùi lại, nhưng trong đám lửa bất ngờ phóng ra hai bóng người phân biệt lao về hai hướng.

La Vi Thanh đối với việc bị người ta đốt đã quá ư quen thuộc, vừa phóng ra khỏi đám lửa liền như thiêu thân lao tới, bất kể hiểm nguy vồ lấy cẳng chân đối thủ.

Tên ninja này có lẽ vừa sử dụng hỏa thuật xong còn chưa hồi sức, lại bất ngờ trước tốc độ của La béo nên phản ứng hơi chậm, mặc dù thành công đánh liền mấy cú lên người La béo nhưng lại dễ gã tóm được cẳng chân. Nhưng là cao thủ lâm nguy bất loạn, y xuất ra một hơi mười mấy chiêu thức đánh thẳng vào mặt, cô cùng chỗ hiểm của La béo hòng ép y buông tay lùi lại.

Nhưng La Vi Thanh da dày thịt béo lại khó khăn lắm mới tóm được đôi phương, đòi nào chịu nhả. Gã như con rùa ngâm được ngón tay rồi liền rúc đầu vào mai mặc cho đôi phương đánh đấm.

La Vi Thanh khổ người to lớn, vừa có thể chịu đòn mà khí lực cũng lớn vô cùng. Biết bản thân không giỏi võ công nên dứt khoát dùng công phu của đám lưu manh lấy thịt đè người. Xô một cái liền đè nghiêng lên người đối thủ, tay túm chân quắp loạn thành một đoàn lộn lộn trên mặt đất.

Vũ lúc này ngược lại vẫn chưa khống chế được tên ninja cầm kiếm. Một phần vì đôi phương thân thủ phi phàm nhưn mình một cái liền lui về sau 3 mét. Một phần vì Vũ cũng chậm chạp nặng nề nên không bắt kịp.

Hắn cũng có vẻ không lấy gì làm vội, nhếch mép cười nửa miệng:

- Vừa mới gặp nhau còn chưa chào hỏi đã đánh nhau sống chết làm gì. Mà ngươi muốn hạ ta thì kiếm khẩu AWM (súng ngắm tầm xa có uy lực rất mạnh) mà bắn lên. Dùng vũ khí lạnh với ta không có tác dụng đâu. - Nói đoạn cũng không thèm để ý đôi phương, xoay mình xem La Vi Thanh chiến đấu.

La Vi Thanh có thể coi là một nửa đệ tử chân truyền của Vũ. Mặc dù hắn chưa dạy cho La béo chút gì, cũng quen biết chưa lâu. Nhưng hắn đối với La béo lại rất có cảm tình. Trong lúc ở Dịch Thôn đã truyền một lượng lớn niệm nguyên tố từ chiếc đĩa đá sang cho La béo, lại giúp y tích trữ chúng ở trong người, là một món quà vô giá.

Phải biết Niệm nguyên tố đó cũng không xa lạ, chính là Sinh Tức Lôi Vân - là loại năng lượng do Vũ tự sản sinh ra sau khi độ qua tầng thứ năm Lôi kiếp. Năng lượng này được lôi điện tẩy lễ nên hết sức tinh thuần, do tự mô phỏng được kết cấu của sét cầu* nên có thể tích tụ thành các hạt mà Vũ gọi là Niệm nguyên tố.

Niệm nguyên tố này chứa đựng rất nhiều năng lượng. Mỗi hạt chứa năng lượng tương đương với năng lượng mà một mảnh linh mạch có thể phát ra trong một ngày.

Đêm hôm câu rượu dưới trăng, Vũ phóng thích ra một lượng niệm nguyên tố dạng đám mây màu bạc liền có thể giúp cho thần thức của mọi người tăng trưởng phạm vi gấp cả trăm lần. Bạch Cô Văn mới nhập môn tu luyện thậm chí còn không tiếp thụ nổi, sau đó được mọi người chỉ dẫn mới nhân cơ hội ấy mà bồi bổ thần thức liên tiếp vượt qua được mấy cảnh giới ban đầu. Đủ biết Niệm nguyên tố ấy công dụng thần diệu thế nào.

La béo có duyên cùng Vũ nên được hắn truyền cho không ít. Số niệm nguyên tố Vũ cất trong chiếc đĩa đá chính là năng lượng mà hắn tích súc hơn một tháng trời tại khu vực 51 mới hình thành nên được. Nếu La béo biết cách dùng thì có thể sử dụng được rất lâu nhưng gã không biết nên phí hoài gần hết.

Vũ liếc nhìn liền nhận ra ngay La béo đã sắp cạn năng lượng mất rồi. Bây giờ chỉ cần một mồi lửa thông thường liếm qua liền có thể biến La béo thành con lợn quay ngay lập tức. Hắn vội kêu lên:

-Anh La cẩn thận.

La béo hào hứng kêu lên:

- Ông Vũ yên tâm, thẳng lùn này da mỏng xương yếu, tôi khóa cứng được nó lại rồi.

Vũ cười bảo:

- Anh đừng có chủ quan, đôi phương đang thi triển một loại ấn quyết ở mấy đầu ngón tay cùng ngón chân nên nằm im cho anh túm lấy thôi, chốc lát hắn tích súc đủ năng lượng liền thi triển Nhấn Thuật nướng anh như vịt liền đó.

La béo cuống quýt hỏi:

- Nhưng tay chân tôi cũng bận cả rồi, phải làm gì cản nó bây giờ?

Vũ chưa kịp trả lời thì tên ninja cầm kiếm đã áp sát đâm ngay vào cuống họng.

Hắn hừ lạnh một tiếng, toàn thân phát ra ánh sáng lạnh lạnh như bóng đèn neon. Lưỡi kiếm chém gần đến yết hầu bỗng như gặp vật cản vô hình giữ lại trên không, lại rung động kịch liệt khiến tên ninja không thể nào điều khiển.

Vũ vùng nắm tay đâm về phía đối phương, tên ninja vội vàng đưa tay lên đỡ. Tức thì một luồng điện cực mạnh ngay chỗ tiếp xúc bùng lên chắn bay tên ninja về phía sau mấy mét.

Thì ra hắn đã tích sức năng lượng từ lâu, còn cố tình quay lưng để dụ đối phương đánh lên.

Vũ có thể phóng ra điện. Đây không phải là dị năng bản thân hắn có mà năng lực này chỉ có được sau khi đi qua Lôi kiếp tầng 5, đạt tới cảnh giới Sinh Túc Lôi Vân thì mới có thể không chế nhân điện của tế bào, thu phát tùy ý.

Một khi để hắn có một giây thời gian chuẩn bị, liền có thể biến cơ thể mình thành một nguồn điện cao áp bất cứ. Bất kể đối phương dùng dao kiếm hay là tay chân, dù cách một vào lớp áo quần cũng có thể dùng điện áp cực mạnh giết chết đối thủ.

Tên ninja bị điện giật văng ra mấy mét nhưng có vẻ y là loại cao thủ biến thái đã rèn luyện rất nhiều. Mặc dù bị sốc điện choáng váng nhưng vẫn có thể dùng ý chí phi thường giữ cho bản thân không bất tỉnh, thân thể còn co giật đã loạn choạng đứng lên, Mặc dù tay trái bị Vũ đánh trúng đã xụi lơ không cử động được nhưng tay bên phải vẫn hoạt động bình thường, còn rất thông minh lùi lại chứ không áp sát. Đoạn lấy ám khí trong người phóng về phía Vũ.

Vũ tưởng đã xong xuôi, định quay lại giúp La Vi Thanh thì bị một mũi ám khí xẹt qua chém chút thì trúng vào cẳng cổ. Hắn hô lên úi chà rồi đuổi theo tên ninja đang không ngừng phóng ra ám khí.

Không phải tên ninja ném ám khí không chuẩn mà do dị năng làm thay đổi từ trường của Vũ khiến phi tiêu ném ra thường bị từ trường làm nhiễu bay không chính xác.

Có lẽ y cũng cảm nhận được điều đó nên khi Vũ đã gần áp sát liền không thèm nhìn ngắm gì nữa, trong người có bao nhiêu ám khí, đạo cụ liền ném hết cả về phía hắn.

Thậm chí y còn vơ cả lá cây, đất cát ném loạn bà xị khiến Vũ vô cùng chật vật.

Vũ bực mình gào lên một tiếng, nhắm mắt nhắm mũi lao thẳng về phía tên kia. Hai tay đã tích tụ năng lượng trở nên sáng rực. Chỉ cần chạm được vào, thậm chí chỉ cần tiếp cận đến gần liền có thể giật cho y xương cốt hiện cả ra ngoài.

Đúng lúc này lại có một tiếng nói vang lên nũng nịu:

- Thôi mà, đánh thế là được rồi, cần gì đuổi cùng giết tận.

Vũ ngạc nhiên dừng bước, ngoái đầu nhìn. Thì ra người nói chính là tên ninja mặc áo màu nâu đất vẫn đứng ở đó nãy giờ. Chỉ không ngờ là khi nãy giọng của y trầm khàn ra đáng đàn ông nhưng bây giờ giọng lại trở nên mềm mại dễ nghe. Còn có mấy phần nũng nịu vô cùng quen thuộc.

Vũ nhất thời ngẩn ra không nhớ giọng nói này vì sao quen thế. Lại nghe tên kia nói với La Vi Thanh:

- Goukakyuu no Jutsu (Thuật hòa cầu) phóng ra từ miệng, Anh mau bịt miệng cô ta lại.

La Vi Thanh cũng ngờ ngẩn bán tín bán nghi. Tên ninja kia vội buông thủ ấn, tay chân khẽ vận một cái tinh thể liền xoay chuyển khóa cứng luôn La Vi Thanh lại. Cô gái ninja áo nâu lại nói:

- Anh đã đề được con gái nhà người ta xuống đất, không mau hôn đi còn chờ gì nữa.

Lời vừa lọt tai, máu dâm trong người La béo liền rùng rục chảy. Nhìn lại tư thế thì quả là tay chân hai người cùng khóa chặt cả rồi, mà đối phương hàm răng ngậm chặt đang cố chu lên nhắm vào mặt mình chắc lại sắp giờ trò phun lửa. Gã lập tức y lời tràn môi qua cường hôn đối thủ.

À ninja kia bất hạnh bị đồng đội bán đứng, hòa thuật còn chưa kịp phun ra đã bị La Vi Thanh dùng miệng bịt chặt. Nhẫn thuật lập tức phản phệ, lửa trong lồng ngực bị tán hóa đi khắp toàn thân khiến toàn thân đỏ như tôm luộc. Âm âm ú ứ một hồi rồi ngắt xui đường trường.

Cô gái ninja áo nâu khẽ bụm miệng cười, quay sang nói với Vũ:

- Chuyện này đến đây nên tạm dừng lại. Hai anh mau đi theo tôi.

Thấy hắn vẫn ngây ngô chưa hiểu, nàng liền lột khăn trùm đầu, hiện rõ là một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Mỹ nhân ngoác ngón tay nói:

- Còn không nhận ra tôi sao?

Vũ a lên một tiếng, tiến về phía nữ ninja. Vừa đi vừa gọi La béo:

- Đối phương đã ngất xỉu rồi, anh La còn chiếm tiện nghi làm gì nữa thế.

La béo lúc này đang hí hục... cản trở đối phương phun lửa. Thần tình có vẻ vô cùng chăm chú. Thậm chí nụ hôn kiểu Pháp cũng đã dùng đến rồi. Bị Vũ gọi bèn giật mình xấu hổ, buông đối phương lồm cồm bò dậy.

Cô gái thấy biểu hiện dâm dật của La Vĩ Thanh cũng không lấy làm chán ghét, còn cười cười nói:

- Anh La có kĩ năng tốt như vậy, hôm nào tôi sẽ bảo cô ta quay lại bồi tiếp. Hôm nay chúng ta phải sớm rời đi một chút.

Đoạn cô gái búng tay, từ phía góc cua có một chiếc BMW trở tới.

Người lái xe dừng lại trước mặt cô ta, còn cẩn thận ra khỏi xe mở cửa rồi cúi đầu rất sâu nói:

- Mời tiểu thư lên xe.

Cô gái gật đầu nói:

- Đề ta tự lái, người qua giúp 2 tên kia một chút.

Người lái xe dạ vang một tiếng, liền nhảy xuống bìa rừng giúp tên ninja cầm song kiếm thu thập hiện trường rồi bỗng cô nàng ninja đang ngất xỉu tiến ra đường cái.

Lúc này Vũ và La béo cũng đã chui cả vào xe, thấy vậy liền hỏi:

- Tôi tưởng ninja sau khi xong việc thì rút vào trong rừng chứ sao lại ra đường cái nhỉ. Họ đi cùng chúng ta à?

Cô gái cười, khởi động xe phóng vút đi nói:

- Ninja thì không được đi ô tô chắc? Lát nữa sẽ có xe đón họ. Chúng ta về nhà thôi, Tránh để đám Pháp tăng bám theo rách việc.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giời - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Trái với tất cả các suy đoán của "Siêu thám tử - La Vĩ Thanh", biệt thự của Yamada Kanae nằm tại phía bắc của cố đô Kyoto chứ không ở gần chùa Koya như tính toán ban đầu. Ngôi biệt thự có thiết kế cũng hoàn toàn mới theo phong cách châu Âu chứ không phải kiểu nhà gỗ truyền thống Nhật Bản khiến La Vĩ Thanh nghĩ đến suy đoán hùng hồn của mình mà xấu hổ lắc đầu. Vũ cũng nhân chuyện này mà đặt biệt danh cho La béo là "thần thám"

Kanae thấy hai người trêu nhau cũng có chút tò mò. Khi biết suy luận của La béo trước đây thì nàng cười đến gập cả người. Tiếng cười khanh khách như ngọc vỡ vừa trong trẻo vừa kích động nhân tâm khiến Vũ và La béo cùng ngơ ngẩn tâm thần.

- Nghe các anh phân tích như vậy, tôi cũng thấy là việc mình không sống ở khu ấy thật là phi lý vô cùng.

- Suy luận thì có vẻ không đúng, nhưng kết quả đạt được lại không sai. Thần thám La, chẳng lẽ anh còn có thông tin bí mật giấu tôi sao chứ? - Vũ vào hùa trêu chọc.

La Vĩ Thanh hềnh hếch đáp:

- Suy luận đó đúng là của tôi. Nhưng đó mới chỉ là phân tích sơ qua. Người cứ kiên quyết bảo đảm nó sẽ thành hiện thực hình như là ông Vũ cơ mà. - Đoạn La béo liền kể cho Kanae nghe về cái "Lý thuyết nhân vật chính" của Vũ làm nàng ta càng cười tít mắt.

- Anh thực sự tin vào điều đó hay sao? - Kanae hỏi Vũ

Hắn đáp:

- Chẳng phải chúng ta đã gặp nhau ở ngay khu rừng đó hay sao? Việc tìm một người chỉ với cái tên vốn chỉ là mò kim đáy biển. Thế mà chỉ mất có 5 ngày là ta đã gặp nhau. Cô nghĩ xem có phải do lý thuyết kia ứng dụng hay không?

Kanae cười đáp:

- Nếu không phải tôi đã theo dõi các anh từ lâu thì đừng nói là 5 ngày mà 5 năm các anh cũng không tìm ra được tôi đâu nhé.

Vũ nghĩ thầm " Cũng chỉ là một phần của " Kịch bản" thôi mà. Tôi còn là nhân vật chính thì cô sớm muộn cũng sẽ phải thò mặt ra thôi " nhưng hẳn cũng không có cái mà làm ra về bất ngờ:

- Thì ra cô đã biết trước. Vậy mà không xuất hiện từ sớm, lại để chúng tôi tìm kiếm mất mấy ngày trời.

Kanae chun mũi:

- Được rồi, mình vất vả mấy ngày, người ta sẽ bồi thường đầy đủ là được chứ gì.

Giọng cô nàng trong trẻo dễ thương, âm thanh ngân nga lên bổng xuống trầm như lồng tiếng nhân vật trong mấy bộ Anime hết sức dễ thương. Mà nội dung lại càng âm muội dụ hoặc, ướm át kích động khiến hai tên gốc nghe đến phát mê phát muội quả xứng danh Thần tượng AV Nhật Bản

Vũ nuốt nước miếng, cố dời mắt khỏi thân hình mê người của Kanae đang uyển chuyển bước đi. Vừa theo nàng vào nhà vừa nói với La béo:

- Thời gian gần đây tôi bị mất một số khái niệm cơ bản rồi anh La ạ. Bỗng nhiên cứ muốn trở thành phi công như hồi còn bé tí. Trước giờ tôi cũng chưa được lái máy bay lần nào, Xem ra hôm nay cơ hội tới rồi.

La Vĩ Thanh không phải dân Việt nên không biết khái niệm " lái máy bay bà già ". Nhưng có câu Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã. Ý dâm trong lời nói của Vũ gã nghe hiểu cả, gật đầu cười hèn hếch. Rồi chợt nhớ ra một điều quan trọng bèn ghé đầu vào tai hắn nói thầm:

- Nhắc đến mới nhớ, Thái cô sao còn chưa xuất hiện nhỉ?

Vũ được La béo nhắc đến mới nhớ, bắt giắc xoay mình nhìn ngó xung quanh.

Kanae mặc dù ở cách khá xa nhưng thính cực kì, cười tủm tỉm nói:

- Mấy người đó đều đã bị đám pháp tăng rầy rà nên chưa tới được đâu.

Vốn hành động lần này gọi là " câu cá ", trong đó La béo và Vũ là giun và thính đề dụ con cá hấp dẫn Yamada Kanae. Người đi câu chính là Thái Minh cùng Bất Giới và Bạch Phong Hành.

Nhưng giun vào bụng cá hết rồi mà vẫn không thấy mấy người kia xuất hiện. Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Tôi nghe cô nói nhiều đến các Pháp tăng, bọn họ là ai vậy?

Kanae có vẻ rất ngạc nhiên trước câu hỏi này của Vũ. Nàng quay cả người lại nhìn hắn chăm chú rồi nghi ngờ hỏi:

- Anh chưa từng nghe nói về các Pháp Tăng ư?

Hai mắt Vũ kéo ra gần sát thái dương (kiểu mặt ngu vô đối), lúng túng nói:

- Tôi chỉ mới vừa nghe cô nhắc đến lần đầu thôi,

Chuyện này Vũ nói dối, bởi hắn có nghe Bạch Phong Hành kể về các Pháp tăng đã tham gia đoạt Xá Lợi Đường Tăng, hơn nữa các Pháp tăng Nhật Bản rất nổi tiếng và thường được nhắc đến trong các truyện tranh, hẳn tất nhiên là có biết. Nhưng các Pháp tăng can thiệp vào hành động của bọn họ lần này thì hẳn thật tình không biết.

Kanae chau mày suy nghĩ một lát rồi nói:

- Các anh vào nhà đi, tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện rõ ràng một chút.

Nhật Bản trong mắt những người hiện đại là món Sushi, những thanh Katana chém sắt như bùn hay những bộ AV (phim người lớn) nổi tiếng khắp toàn cầu.

Đối với những người luyện tập võ nghệ thì Nhật Bản là Judo, Karate-do, Aikido, Kendo và các Samurai luôn sẵn sàng nổ bụng vì danh dự bị tổn thương.

Nhưng với những người tu luyện đạo thuật thì Nhật Bản nổi danh nhờ sự thần bí của các Nhãn Giả và những Tăng Binh dũng mãnh.

Có một điều ít người biết là mặc dù Nhãn Giả và Tăng Binh từ lâu đã đi theo hai con đường riêng biệt nhưng các kĩ thuật chiến đấu cùng tinh thần siêu việt của họ đều có cùng một cội. Đó là Mikkyo - phái Mật Tông Nhật Bản.

Mật Tông Nhật Bản là sự kế thừa và phát huy cực hạn của Phật giáo Tây Tạng và Pháp Nghiêm Tông truyền đến từ Trung Quốc.

Nhưng khác với việc tu hành tự thân, xa lánh hồng trần của Phật Giáo hai hơi kia, Mật Tông Nhật Bản có ảnh hưởng rất lớn tới đời sống chính trị và

quyền lực ở xứ sở Phù Tang.

Nếu như các thiền sư Tây Tạng hành trì Ấn Quyết và Yoga để rèn luyện tâm linh cùng thể chất, không ngừng đột phá cực hạn của bản thân nhằm đạt tới Kim Cương Thân, thành quả A La Hán tiến về cõi Niết Bàn thì Mật Tông Nhật Bản vận dụng Thủ Ấn và Niệm đạo để định hướng tinh thần cho cả một dân tộc, vận dụng sức mạnh đó để phục vụ cho những mục đích rõ ràng.

Nếu Thiếu Lâm Tự nghiên cứu và dạy võ thuật với tiêu chí cường thân kiện thể, dùng để tự vệ và hạn chế tính háo sát thì Mikkyo lại đào tạo cho các Tăng Binh và Ấn Giả(Ấn Giả là cách gọi của người Trung Quốc, Ninja trong tiếng Nhật nghĩa là Ấn Giả) những kỹ năng chiến đấu để áp dụng trong chiến tranh.

Mật Tông với các đội quân có kỹ năng chiến đấu vượt trội, những ngôi đền, chùa uy nghi đã kiểm soát tín ngưỡng và quyền lực của đất nước Nhật bản suốt chiều dài lịch sử của đảo quốc này. Mặc dù từ sau thời Heian, phái Mật Tông đã rút vào đằng sau bức màn, trao quyền điều hành đất nước cho các chính trị gia. Nhưng sự kiểm soát của họ vẫn không phút nào lơ lửng.

Nếu là người tinh ý, có thể thấy dấu ấn đậm nét của thể lực này sau mỗi lần chuyển đổi quyền lực. Mỗi vị tướng quân, Nhật hoàng lên ngôi, mỗi trường phái Tôn giáo hưng thịnh đều không quên gia cố quyền lực cho nó, cũng đồng thời thỏa hiệp những điều kiện ngầm mang tính chất định hướng cho cả quốc gia. Chính điều này tạo thành bản sắc văn hóa của Nhật. Mọi thứ đều duy ý chí và rất cực đoan, thậm chí có nhiều mặt còn cá biệt đến mức thành ra biến thái.

Như mọi tổ chức nắm giữ quyền lực khác. Mật Tông cũng có quy chế nội bộ riêng của nó. Và nắm trong tay lực lượng để đảm bảo pháp quy đó không bao giờ bị vi phạm bởi những kẻ được họ ban cho quyền lực.

Ở những thời đại trước, Tăng Binh là vũ lực mà Mật Tông trao cho các Lãnh chúa và Ấn Giả để đảm bảo hiệp ước với các Lãnh Chúa không bị quên đi.

Tới thời kì của vũ trang quân đội, các Tăng Binh không còn tác dụng lớn, và các Ấn Giả cũng dần tách ra thành những thể lực riêng. Mật Tông đã gộp cả hai lực lượng này thành một thể lực mới, gọi là Pháp Tăng.

Sự tồn tại của Pháp Tăng luôn bị che lấp bởi sự bí ẩn và bùng phát từ phía chính quyền. Từ sau thế chiến thứ hai, Pháp Tăng gần như biến mất. Có kẻ cho rằng họ đã bị quân đội Mỹ phế truất và tiêu diệt sau khi tiếp quản nước Nhật từ tay Phát xít. Cũng có kẻ cho rằng họ lẫn trốn vì không muốn trả lại những báu vật mà họ đã tích lũy hoặc cướp đoạt được từ thời thế chiến. Dù thế nào đi nữa, các thông tin về sự tồn tại của Pháp Tăng cũng ít đến mức gần như truyền thuyết. Những người biết về họ lại càng hiếm thấy vô cùng.

Kanae lúc này đã thay bộ đồ ninja thành chiếc yukata màu xanh dương (kimono mỏng mặc mùa hè) ngả mình trên ghế sofa sau khi kể cho Vũ nghe một số thông tin về các Pháp Tăng. đoạn nàng hỏi:

- Bây giờ anh có thể kể cho tôi nghe, vì sao anh lại trở thành đối tượng mà các Pháp Tăng nhắm đến hay không?

Vũ đảo tròn mắt nói:

- Chắc tại tôi là nhân vật chính.

Kanae cười mỉa hoặc, thân mình mềm mại như thể không xương trườn tới ngồi cạnh Vũ, giọng ướt át nói:

- Tôi thấy thích anh cùng với cái " Lý Thuyết nhân vật chính " của anh rồi đây. Anh có bí mật nào hấp dẫn mau lấy ra đây. - Nói đoạn nàng dán chặt thân mình vào cánh tay hấn khiến Vũ toàn thân cứng đờ như điện giật.

La Vi Thanh thấy vậy cũng nóng cả người lên, gãi biết ý tự động bỏ ra ngoài hành lang hóng gió.

Vũ đã 35 tuổi nhưng phần lớn thời gian tuổi trẻ của hấn chìm đắm trong những vụ... thất tình. Quảng thời gian gần đây, khi không còn bị mê hoặc bởi những cô gái xinh đẹp với hoài không tới, bởi việc lý tưởng hóa tình yêu thì hấn lại gặp vô số chuyện. Với tiền sử bị trời đánh rất nhiều lần (Có lẽ do dị năng hệ nhân điện của hấn hấp dẫn sấm sét trên trời tìm tới) và hơn một năm thường trú ở Trâu Quỷ nên các cô nàng chỉ cần nhìn qua sơ yếu lý lịch liền chạy xa không ngoài đầu trở lại.

Bí mật đau khổ mà nhà thần thánh hấn không bao giờ dám nói ra đó là hấn vẫn " trinh nguyên " cho đến tận bây giờ. Do đó khi Kanae tựa cả vào người Vũ khiến hấn cảm thấy cái thứ mềm mại mà hết sức đàn hồi sau chiếc Yukata bóp nghẹt tinh thần mình đến không thở nổi. Lấp bắp nói:

- Có lẽ họ quan tâm đến chuyện Xá Lợi Đường Tăng.

Kanae dường như cũng không biết gì về Xá Lợi Đường Tăng, nghe hấn nói vậy thì cảm thấy ngạc nhiên:

- Xá Lợi Đường Tăng?

Vũ nuốt nước miếng, toàn thân nhộn nhạo khó chịu, khẽ cựa thân mình. Kanae thấy hấn đề kháng kém, liền nũng nịu ngồi lên đùi, thân mình dán sát cả vào người hấn. Nàng phả hơi thở nóng ấm vào tai hấn thì thảo:

- Mau nói cho người ta nghe với.

Sức kháng cự của Vũ với con gái vốn đã dưới 0. Kanae lại càng xinh đẹp thuần thực khiến hấn phun ra tuốt tuốt.

Sau khi kể hết nguyên nhân mục đích của chuyến đi sang Nhật, Vũ đã bắt đầu được chiều chuộng đầm hư hồng, tay chân rục rịch du lịch lung tung. Bất ngờ một tiếng hừm nhẹ vang lên.

Vũ nghe tiếng mà như bị sét đánh luồng cuống tay chân, định xô Kanae đang ngồi trên đùi xuống.

Kanae ngược lại, mặc dù có người lạ vào nhà nhưng vẫn không chút giật mình, liếc mắt cười lạnh với người mới tới rồi làm nũng nói:

- Anh Vũ đã tới nhà tôi, cứ thoải mái nghỉ ngơi không phải khấn trương.

Vũ cũng hơi hoàn hồn, nghĩ lại mình cũng đâu phải bị bắt giam tại giường. Bèn trấn định tinh thần, ngẩng đầu lấy giọng vô tội hỏi Thái Minh:

- Ủa sao cô biết nơi này mà tới?

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giời - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Trái với tất cả các suy đoán của "Siêu thám tử - La Vi Thanh", biệt thự của Yamada Kanae nằm tại phía bắc của cố đô Kyoto chứ không ở gần chùa Koya như tính toán ban đầu. Ngôi biệt thự có thiết kế cũng hoàn toàn mới theo phong cách châu Âu chứ không phải kiểu nhà gỗ truyền thống Nhật Bản khiến La Vi Thanh nghĩ đến suy đoán hùng hồn của mình mà xấu hổ lắc đầu. Vũ cũng nhân chuyện này mà đặt biệt danh cho La béo là "thần thám"

Kanae thấy hai người trêu nhau cũng có chút tò mò. Khi biết suy luận của La béo trước đây thì nàng cười đến gập cả người. Tiếng cười khanh khách như ngọc vỡ vừa trong trẻo vừa kích động nhân tâm khiến Vũ và La béo cùng ngơ ngẩn tâm thần.

- Nghe các anh phân tích như vậy, tôi cũng thấy là việc mình không sống ở khu ấy thật là phi lý vô cùng.

- Suy luận thì có vẻ không đúng, nhưng kết quả đạt được lại không sai. Thần thám La, chẳng lẽ anh còn có thông tin bí mật giấu tôi sao chứ? - Vũ vào hùa trêu chọc.

La Vi Thanh hềnh hệch đáp:

- Suy luận đó đúng là của tôi. Nhưng đó mới chỉ là phân tích sơ qua. Người cứ kiên quyết bảo đảm nó sẽ thành hiện thực hình như là ông Vũ cơ mà. - Đoạn La béo liền kể cho Kanae nghe về cái "Lý thuyết nhân vật chính" của Vũ làm nàng ta càng cười tít mắt.

- Anh thực sự tin vào điều đó hay sao? - Kanae hỏi Vũ

Hắn đáp:

- Chẳng phải chúng ta đã gặp nhau ở ngay khu rừng đó hay sao? Việc tìm một người chỉ với cái tên vốn chỉ là mò kim đáy biển. Thế mà chỉ mất có 5 ngày là ta đã gặp nhau. Cô nghĩ xem có phải do lý thuyết kia ứng dụng hay không?

Kanae cười đáp:

- Nếu không phải tôi đã theo dõi các anh từ lâu thì đừng nói là 5 ngày mà 5 năm các anh cũng không tìm ra được tôi đâu nhé.

Vũ nghĩ thầm "Cũng chỉ là một phần của "Kịch bản" thôi mà. Tôi còn là nhân vật chính thì cô sớm muộn cũng sẽ phải thò mặt ra thôi" nhưng hắn cũng không cố cãi mà làm ra vẻ bất ngờ:

- Thì ra cô đã biết trước. Vậy mà không xuất hiện từ sớm, lại để chúng tôi tìm kiếm mất mấy ngày trời.

Kanae chun mĩi:

- Được rồi, mình vất vả mấy ngày, người ta sẽ bồi thường đầy đủ là được chứ gì.

Giọng cô nàng trong trẻo dễ thương, âm thanh ngân nga lên bổng xuống trầm như lồng tiếng nhân vật trong mấy bộ Anime hết sức dễ thương. Mà nội dung lại càng ám muội dụ hoặc, uớt át kích động khiến hai tên ngốc nghe đến phát mê phát muội quả xứng danh Thần tượng AV Nhật Bản

Vũ nuốt nước miếng, cố dời mắt khỏi thân hình mê người của Kanae đang uyển chuyển bước đi. Vừa theo nàng vào nhà vừa nói với La béo:

- Thời gian gần đây tôi bị mất một số khái niệm cơ bản rồi anh La ạ. Bỗng nhiên cứ muốn trở thành phi công như hồi còn bé tí. Trước giờ tôi cũng chưa được lái máy bay lần nào, Xem ra hôm nay cơ hội tới rồi.

La Vĩ Thanh không phải dân Việt nên không biết khái niệm " lái máy bay bà già ". Nhưng có câu Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã. Ý dâm trong lời nói của Vũ gã nghe hiểu cả, gật đầu cười hềnh hếch. Rồi chợt nhớ ra một điều quan trọng bèn ghé đầu vào tai hẩn nói thầm:

- Nhắc đến mới nhớ, Thái cô sao còn chưa xuất hiện nhỉ?

Vũ được La béo nhắc đến mới nhớ, bất giác xoay mình nhìn ngó xung quanh.

Kanae mặc dù ở cách khá xa nhưng thính cực kì, cười tủm tỉm nói:

- Máy người đó đều đã bị đám pháp tăng rầy rà nên chưa tới được đâu.

Vốn hành động lần này gọi là " câu cá ", trong đó La béo và Vũ là giun và thính để dụ con cá hấp dẫn Yamada Kanae. Người đi câu chính là Thái Minh cùng Bất Giới và Bạch Phong Hành.

Nhưng giun vào bụng cá hết rồi mà vẫn không thấy mấy người kia xuất hiện. Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Tôi nghe cô nói nhiều đến các Pháp tăng, bọn họ là ai vậy?

Kanae có vẻ rất ngạc nhiên trước câu hỏi này của Vũ. Nàng quay cả người lại nhìn hẩn chăm chú rồi nghi ngờ hỏi:

- Anh chưa từng nghe nói về các Pháp Tăng ư?

Hai mắt Vũ kéo ra gần sát thái dương (kiểu mặt ngu vô đối), lúng túng nói:

- Tôi chỉ mới vừa nghe cô nhắc đến lần đầu thôi,

Chuyện này Vũ nói dối, bởi hẩn có nghe Bạch Phong Hành kể về các Pháp tăng đã tham gia đoạt Xá Lợi Đường Tăng, hơn nữa các Pháp tăng Nhật Bản rất nổi tiếng và thường được nhắc đến trong các truyện tranh, hẩn tất nhiên là có biết. Nhưng các Pháp tăng can thiệp vào hành động của bọn họ lần này thì hẩn thật tình không biết.

Kanae chau mày suy nghĩ một lát rồi nói:

- Các anh vào nhà đi, tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện rõ ràng một chút.

Nhật Bản trong mắt những người hiện đại là món Sushi, những thanh Katana chém sát như bùn hay những bộ AV (phim người lớn) nổi tiếng khắp toàn cầu.

Đối với những người luyện tập võ nghệ thì Nhật Bản là Judo, Karate-do, Aikido, Kendo và các Samurai luôn sẵn sàng mổ bụng vì danh dự bị tổn thương.

Nhưng với những người tu luyện đạo thuật thì Nhật Bản nổi danh nhờ sự thần bí của các Nhẫn Giả và những Tăng Binh dũng mãnh.

Có một điều ít người biết là mặc dù Nhẫn Giả và Tăng Binh từ lâu đã đi theo hai con đường riêng biệt nhưng các kĩ thuật chiến đấu cùng tinh thần siêu việt của họ đều có cùng một cội. Đó là Mikkyo - phái Mật Tông Nhật Bản.

Mật Tông Nhật Bản là sự kế thừa và phát huy cực hạn của Phật giáo Tây Tạng và Pháp Nghiêm Tông truyền đến từ Trung Quốc.

Nhưng khác với việc tu hành tự thân, xa lánh hồng trần của Phật Giáo hai hơi kia. Mật Tông Nhật Bản có ảnh hưởng rất lớn tới đời sống chính trị và quyền lực ở xứ sở Phù Tang.

Nếu như các thiền sư Tây Tạng hành trì Ấn Quyết và Yoga để rèn luyện tâm linh cùng thể chất, không ngừng đột phá cực hạn của bản thân nhằm đạt tới Kim Cương Thân, thành quả A La Hán tiến về cõi Niết Bàn thì Mật Tông Nhật Bản vận dụng Thủ Ấn và Niệm đạo để định hướng tinh thần cho cả một dân tộc, vận dụng sức mạnh đó để phục vụ cho những mục đích rõ ràng.

Nếu Thiếu Lâm Tự nghiên cứu và dạy võ thuật với tiêu chí cường thân kiện thể, dùng để tự vệ và hạn chế tính háo sát thì Mikkyo lại đào tạo cho các Tăng Binh và Ấn Giả(Nhẫn Giả là cách gọi của người Trung Quốc, Ninja trong tiếng Nhật nghĩa là Ấn Giả) những kĩ năng chiến đấu để áp dụng trong chiến tranh.

Mật Tông với các đội quân có kĩ năng chiến đấu vượt trội, những ngôi đền, chùa uy nghi đã kiểm soát tín ngưỡng và quyền lực của đất nước Nhật bản suốt chiều dài lịch sử của đảo quốc này. Mặc dù từ sau thời Heian, phái Mật Tông đã rút vào đằng sau bức màn, trao quyền điều hành đất nước cho các chính trị gia. Nhưng sự kiểm soát của họ vẫn không phút nào lơ lửng.

Nếu là người tinh ý, có thể thấy dấu ấn đậm nét của thể lực này sau mỗi lần chuyển đổi quyền lực. Mỗi vị tướng quân, Nhật hoàng lên ngôi, mỗi trường phái Tôn giáo hưng thịnh đều không quên gia cố quyền lực cho nó, cũng đồng thời thỏa hiệp những điều kiện ngầm mang tính chất định hướng cho cả

quốc gia. Chính điều này tạo thành bản sắc văn hóa của Nhật. Mọi thứ đều duy ý chí và rất cực đoan, thậm chí có nhiều mặt còn cá biệt đến mức thành ra biến thái.

Như mọi tổ chức nắm giữ quyền lực khác. Mật Tông cũng có quy chế nội bộ riêng của nó. Và nắm trong tay lực lượng để đảm bảo pháp quy đó không bao giờ bị vi phạm bởi những kẻ được họ ban cho quyền lực.

Ở những thời đại trước, Tăng Bình là vũ lực mà Mật Tông trao cho các Lãnh chúa và Ân Giả để đảm bảo hiệp ước với các Lãnh Chúa không bị quên đi.

Tới thời kì của vũ trang quân đội, các Tăng Bình không còn tác dụng lớn, và các Ân Giả cũng dần tách ra thành những thế lực riêng. Mật Tông đã gộp cả hai lực lượng này thành một thế lực mới, gọi là Pháp Tăng.

Sự tồn tại của Pháp Tăng luôn bị che lấp bởi sự bí ẩn và bùng bít từ phía chính quyền. Từ sau thế chiến thứ hai, Pháp Tăng gần như biến mất. Có kẻ cho rằng họ đã bị quân đội Mỹ phế truất và tiêu diệt sau khi tiếp quản nước Nhật từ tay Phát xít. Cũng có kẻ cho rằng họ lẩn trốn vì không muốn trả lại những báu vật mà họ đã tích lũy hoặc cướp đoạt được từ thời thế chiến. Dù thế nào đi nữa, các thông tin về sự tồn tại của Pháp Tăng cũng ít đến mức gần như truyền thuyết. Những người biết về họ lại càng hiếm thấy vô cùng.

Kanae lúc này đã thay bộ đồ ninja thành chiếc yukata màu xanh dương (kimono mỏng mặc mùa hè) ngả mình trên ghế sofa sau khi kể cho Vũ nghe một số thông tin về các Pháp Tăng, đoạn nàng hỏi:

- Bây giờ anh có thể kể cho tôi nghe, vì sao anh lại trở thành đối tượng mà các Pháp Tăng nhắm đến hay không?

Vũ đảo tròn mắt nói:

- Chắc tại tôi là nhân vật chính.

Kanae cười mỉa hoặc, thân mình mềm mại như thể không xương trườn tới ngồi cạnh Vũ, giọng ướt át nói:

- Tôi thấy thích anh cùng với cái " Lý Thuyết nhân vật chính " của anh rồi đấy. Anh có bí mật nào hấp dẫn mau lấy ra đây. - Nói đoạn nàng dán chặt thân mình vào cánh tay hấn khiến Vũ toàn thân cứng đờ như điện giật.

La Vi Thanh thấy vậy cũng nóng cả người lên, gãi biết ý tự động bỏ ra ngoài hành lang hóng gió.

Vũ đã 35 tuổi nhưng phần lớn thời gian tuổi trẻ của hấn chìm đắm trong những vụ... thất tình. Quảng thời gian gần đây, khi không còn bị mê hoặc bởi những cô gái xinh đẹp với hoài không tới, bởi việc lý tưởng hóa tình yêu thì hấn lại gặp vô số chuyện. Với tiền sử bị trời đánh rất nhiều lần (Có lẽ do dị năng hệ nhân điện của hấn hấp dẫn sấm sét trên trời tìm tới) và hơn một năm thường trú ở Trâu Quỷ nên các cô nàng chỉ cần nhìn qua sơ yếu lý lịch liền chạy xa không ngoài đầu trời lại.

Bí mật đau khổ mà mà thần thánh hấn không bao giờ dám nói ra đó là hấn vẫn " trinh nguyên " cho đến tận bây giờ. Do đó khi Kanae tựa cả vào người Vũ khiến hấn cảm thấy cái thứ mềm mại mà hết sức đàn hồi sau chiếc Yukata bóp nghẹt tinh thần mình đến không thở nổi. Lấp bắp nói:

- Có lẽ họ quan tâm đến chuyện Xá Lợi Đường Tăng.

Kanae dường như cũng không biết gì về Xá Lợi Đường Tăng, nghe hấn nói vậy thì cảm thấy ngạc nhiên:

- Xá Lợi Đường Tăng?

Vũ nuốt nước miếng, toàn thân nhộn nhạo khó chịu, khẽ cựa thân mình. Kanae thấy hấn đề kháng kém, liền nũng nịu ngồi lên đùi, thân mình dán sát cả vào người hấn. Nàng phả hơi thở nóng ấm vào tai hấn thì thảo:

- Mau nói cho người ta nghe với.

Sức kháng cự của Vũ với con gái vốn đã dưới 0. Kanae lại càng xinh đẹp thuần thực khiến hấn phun ra tuốt tuốt.

Sau khi kể hết nguyên nhân mục đích của chuyến đi sang Nhật, Vũ đã bắt đầu được chiều chuộng đắm hư hỏng, tay chân rục rịch du lịch lung tung. Bất ngờ một tiếng hừm nhẹ vang lên.

Vũ nghe tiếng mà như bị sét đánh luống cuống tay chân, định xô Kanae đang ngồi trên đùi xuống.

Kanae ngược lại, mặc dù có người lạ vào nhà nhưng vẫn không chút giật mình, liếc mắt cười lạnh với người mới tới rồi làm nũng nói:

- Anh Vũ đã tới nhà tôi, cứ thoải mái nghỉ ngơi không phải khách trưng.

Vũ cũng hơi hoàn hồn, nghĩ lại mình cũng đâu phải bị bắt giam tại giường. Bèn trấn định tinh thần, ngẩng đầu lấy giọng vô tội hỏi Thái Minh:

- Ủa sao cô biết nơi này mà tới? Thái Minh cùng Bất Giới và Bạch Phong Hành vừa trải qua một màn ác đấu. Mặc dù bọn họ đều là cao thủ nhất đẳng Trung Hoa nhưng đám Pháp Tăng kia quả thực không dễ đối phó chút nào. Thoạt trông mấy người có vẻ nhàn nhả nguyên lành nhưng cuộc chiến vừa rồi hung hiểm vượt xa tưởng tượng. So với chiến đấu cấp cao của họ thì việc Vũ và La Vi Thanh đối đầu với hai tên ninja chỉ là trò trẻ con nghịch ngợm

mà thôi.

Vậy nên khi bọn họ thoát khỏi đám Pháp Tăng lại mất dấu hai người thì đã cuống cuồng tìm kiếm khắp nơi. Tận đến lúc La Vi Thanh gọi điện thoại đi động cho Thái Minh nàng mới nhớ ra là vẫn còn cách liên lạc hiện đại này. Lúc La béo thông báo gã và Vũ bị Kanae cầm đầu đám ninja bắt cóc mang về biệt thự còn khiến nàng một phen lo lắng, cấp tốc đuổi đến tận nơi. Không ngờ Vũ lại đang bận hưởng thụ trong vòng tay người đẹp, bảo sao nàng không giận dữ.

Thái Minh không trả lời câu hỏi nhặt nhẻo của hắn, khẽ hừm một tiếng. Ánh mắt lạnh như băng liếc qua Kanae đang lả lơi trong lòng hắn.

Kanae chính là trêu đùa quá trớn, thấy ánh mắt của Thái Minh nhìn mình chán ghét thì lại càng thích làm trò. Thân mình như thể không xương, uốn lượn mềm mại càng dán sát vào người Vũ, đem bộ ngực căng tròn ép hắn không thở nổi.

Thái độ khiêu khích này rõ ràng chọc tức được Thái Minh. Một luồng uy áp cực mạnh tỏa ra khiến những người xung quanh cảm thấy có một luồng hàn ý dâng lên từ trong tâm khảm.

Luồng hàn ý cùng uy áp này vô hình vô chất nhưng không ai không cảm nhận rõ ràng, sức ép của nó khiến hô hấp của mọi người gần như đình trệ.

Mà đối tượng bị luồng uy áp này tấn công trực tiếp nhất chính là Kanae. Nàng cảm nhận rõ ràng một tảng băng lạnh giá với mũi nhọn kẻ sát linh hồn mình. Hàn khí mà nó tỏa ra khiến máu huyết cơ hồ đông lại, bóp nghẹt ý chí phản kháng của mình.

Nhưng Kanae cũng nào phải hạng nữ nhân chân yếu tay mềm, thân hình như rắn bơi trong nước, uốn éo đứng lên, trong tay đã xuất hiện một thanh trường kiếm.

Trường kiếm tới tay, tức thì uy áp như núi đè nặng tận tâm linh tức thì bị cách ly không còn ảnh hưởng chút nào. Kanae cất tiếng cười trong trẻo mà mỉa mai:

- Vị ti ti này lo lắng quá rồi. Tôi chỉ là tận tình gia chủ bồi đắp thương tổn tinh thần đã gây ra cho anh ấy thôi mà - Vừa nói nàng vừa cúi xuống hôn nhẹ lên vành tai Vũ lúc này đang ngồi ngây như tượng gỗ, ánh mắt còn ánh lên vẻ khiêu khích Thái Minh.

Luôn uy áp vừa hòa hoãn xuống lại bùng lên mãnh liệt. Hàn khí từ Thái Minh tỏa ra khiến nhiệt độ trong phòng giảm xuống khiến người ta bất giác run mình.

Thái Minh lạnh lùng lên tiếng:

- Dùng kiếm để bồi đắp tổn thương tinh thần, cách tiếp khách này quả là độc đáo. Làm ta nhìn qua lại tưởng là cô đang có ý uy hiếp anh ta?

Mỗi lời nói ra lại kèm theo uy áp khủng khiếp liên tục được tăng lên. Lúc này Bạch Phong Hành cùng Bát Giới đều cảm thấy không khí trong phòng bị nén ép đến mức gần như đông đặc, nhiệt độ không thấp mà ai nấy đều có cảm giác lạnh run. Hai người cùng nhìn Thái Minh ngạc nhiên tột độ.

Thực lực của Thái Minh trước giờ vẫn cao thâm mịt mịt, không phải ngẫu nhiên mà nàng lại chương quản Dịch Thôn, đứng vững trên cương vị Hội Trưởng điều hành thế giới tu chân Trung Quốc đầy rẫy cao nhân tới mấy chục năm như vậy. Việc tạo thành uy áp như thế này cũng chưa tính là gì. Nhưng điều khiến hai người hết sức ngạc nhiên là mấy chục năm tu luyện đạo thuật, đồng thời là người chương quản đại sự đã tôi luyện được cho Thái Minh đạo tâm vô cùng vững chắc, tâm lý ổn định lão thành. Không dễ gì thấy nàng nổi giận, càng không dễ gì thấy nàng bất kê quy củ, áp đảo tại gia không buồn nói lý như thế bao giờ. Xem ra...

Kanae cũng hết sức ngạc nhiên. Nàng không phải không biết thân phận của Thái Minh. Trước khi tiếp cận với Vũ nàng đã điều tra thông tin của cả đoàn người, Thái Minh địa vị cao quý, là truyền thuyết trong tu chân giới Trung Hoa tất nhiên khiến nàng hết sức chú tâm. Vừa rồi nhân lúc trêu đùa cố tình chọc tức nàng ta một chút, cũng là để dò xét xem nữ nhân truyền kì này có bao nhiêu tu dưỡng. Không ngờ Thái cô nổi tiếng lạnh lùng như băng tuyết hôm nay lại cuồng liệt bất ngờ.

Kanae liếc nhìn Vũ, tên nhóc này trông ngớ ngẩn ngẩn lại có vẻ thú vị hơn nàng nghĩ rất nhiều.

Mặc dù có thể đoán chắc Thái Minh sẽ không ra tay trước nhưng uy áp nàng mang theo cảm giác nguy hiểm càng lúc càng gia tăng khiến nàng không dám phân tâm, tay bám chặt thanh trường kiếm Vạn Dạ Lãnh trong tay. Thanh ma kiếm khẽ rung lên, dường như nó cũng cảm nhận được một linh hồn cường đại đang uy hiếp nó.

Từng đợt từng đợt rung động theo thân kiếm thoát ra, như kiếm khí vô hình cắt nát uy áp đang như thiên ti vạn lũ quấn chặt quanh nàng, một lần nữa giúp Kanae thoát khỏi khống chế của luồng uy áp.

Mặc dù nàng vẫn đang tươi cười nhu nhuyến như không nhưng trong lòng liên tục hô nguy hiểm

Uy áp này không phải cảm giác áp bức thông thường do các cao thủ tích lũy lượng khí khổng lồ sinh ra.

Đây là loại uy áp sâu tận tâm linh, đánh mạnh vào bản năng cùng linh hồn đối thủ. Giống như rắn nhìn chuột ếch hay mãnh sư chần chíp con mồi vậy. Đó là sự chênh lệch về đẳng cấp, là sự siêu việt về linh hồn và ý chí.

Chỉ cần một chút thất thần vô ý, để luồng uy áp ấy xâm nhập vào tâm linh liền sẽ bị nó đè bẹp linh hồn, trở thành một nỗi sợ hãi không bao giờ xóa bỏ được. Lúc đó thì dù có là thần tiên trên trời cũng vĩnh viễn không có cơ hội trở mình, mãi mãi bị đối phương uy hiếp.

Trong lúc bất giác, Thái Minh đã thi triển Định Phách Tỏa Hồn Thuật công kích Kanae. Mở màn cho một cuộc chiến không khoan nhượng.

Kanae may nhờ có bảo kiếm Vạn Dạ Lãnh bảo trụ linh hồn nên thoát khỏi độc chiêu, trong mắt lệ khí xông lên vùn vụt.

Tới nhà ta, khi dễ ta ? Sơn Điền gia tộc đã khi nào bị ép đến mức thế này?

Nụ cười vẫn tươi sáng và quyền rũ trên gương mặt Kanae nhưng lúc này không khí trong phòng lại một lần nữa trở mình. Một luồng lệ khí hung hăng xông tới, như mặt trời thiêu đốt sương mù đánh tan hàn khí từ trong mắt Thái Minh.

Lệ khí sắc bén như dao, nóng như sa mạc hễ quét đến đâu liền khiến người ta cảm thấy như đang đối mặt với một cơn bão cát cuồng nộ và nóng rực. Nó khiến cho khí huyết sôi trào, thân mình như mất đi không hề chỉ muốn gào thét mà lên.

Nhưng hàn khí uy nghiêm dù bị lệ khí mạnh mẽ đẩy lùi nhưng lại không bị triệt tiêu. Nó giống như trái bóng cao su có sức co giãn đàn hồi. Hễ nơi nào lệ khí hùng mạnh quét qua nó lại lùi về một chút, mật độ trong không gian lại tăng lên một chút. Đến tận khi có thể chống chọi cùng lệ khí mới thôi.

Trong phòng phút chốc trở thành bãi chiến trường của hai luồng khí. Cũng may hai luồng khí này đều là Niệm khí do tâm linh phát ra chứ không phải là Hàn - Nhiệt hai khí bình thường.

Mặc dù người đứng trong vùng hàn khí sẽ cảm thấy rét lạnh thấu xương, linh hồn cũng run rẩy còn người ở trong vùng lệ khí sẽ thấy máu huyết sôi sục, bức bối điên cuồng nhưng hai luồng khí này lại không tạo thành biến đổi vật lý nào tác động đến đồ vật xung quanh.

Chứ nếu không, hai luồng khí có thể khiến những cao thủ như Bạch Phong Hành, Bất Giới cũng không chịu nổi này và chạm với nhau hoàn toàn có thể tạo thành sức hủy diệt như là bom đạn.

Bạch Phong Hành cùng Bất Giới ở gần chỗ Thái Minh, bị hàn khí uy áp cho cơ hồ không thở nổi nhưng nhờ công phu tu dưỡng cao cường nên vẫn còn trụ được.

Khó nhất là La Vĩ Thanh không có công pháp định tâm như hai người kia nên mặc dù đã khôn ngoan tránh xa Kanae mấy bước nhưng vẫn bị lệ khí xâm lược khiến cho thần trí đã gần mất đi kiểm soát.

Vũ mặc dù khá hơn đôi chút, hai luồng hung khí này không ảnh hưởng tới hần chút nào nhưng cảm giác kiếm bặt cung giương giữa hai cô gái khiến hần còn khó xử hơn nhiều. Tuy hần không trực tiếp tạo nên tràng cảnh này, nhưng vẫn áy náy không thôi. Do không biết nói gì nên hần ngồi im thin thít từ nãy giờ, nhưng lúc thấy La Vĩ Thanh bị lệ khí cắn nuốt sắp hỏng mất bèn cuống quýt hô lên:

- Cô mau ngừng tay lại, anh La không chịu nổi rồi. - Đoạn túm lấy Kanae ở gần kéo lại.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giới - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Vạn Dạ Lãnh (10.000 đêm lạnh) thoát nghe không giống tên của một thanh kiếm mà giống một lời ai oán của nữ nhi sầu khổ.

Mười ngàn đêm, là ba mươi năm của một cuộc đời. Là đủ thời gian để một trái tim trở nên băng giá.

Ba mươi năm chìm trong bóng tối không những có thể giết chết niềm vui, giết chết tình yêu, giết chết khát vọng sống mà mười nghìn đêm đủ để giết chết luôn cả những nỗi sợ hãi, những bóng ma lẫn khuất ở tầng sâu nhất của linh hồn.

Mười nghìn đêm lạnh lẽo, đủ để biến một con người trở thành cái thứ tồn tại còn tàn tạ, vô vọng hơn cả một bóng ma. Thứ tồn tại không có linh hồn.

Vạn Dạ Lãnh Kiếm là thế, hơi lạnh từ nó tỏa ra không phải để đóng băng linh hồn người, mà nó sẽ làm cho dục vọng của người khô héo, linh hồn người quắt lại rồi tan biến đi như chưa từng tồn tại.

Vũ vô tình chạm tay vào thanh ma kiếm, chỉ khoảnh khắc sau hần liền thấu triệt một điều. Không có gì thanh kiếm ma này không cắt được.

Dù là kim cương, dù là nước chảy, dù là linh khí hoặc là không gian. Kể cả linh hồn cũng không ngoại lệ. Đối mặt với thanh kiếm ma, mọi thứ đều không có gì khác biệt, chỉ cần nó lướt qua, tất nhiên là hủy diệt.

Hung danh của Vạn Dạ Lãnh Kiếm đáng sợ, nhưng bản thân thanh kiếm còn đáng sợ hơn. Lại có một điều mà những lời đồn nói sai về nó.

Vạn Dạ Lãnh Kiếm không phong ấn linh hồn. Vũ không phải người chuyên tu luyện Hồn Thuật có thể nhìn sâu vào linh hồn người khác, hoặc là khai thác thông tin từ những hồn ma, nhưng cảnh giới của hắn đủ cao để cảm nhận sự tồn tại của cái gọi là "linh hồn", nhất là khi hắn chạm tận tay.

Nhưng trong thanh kiếm có khả năng phong ấn linh hồn trong truyền thuyết này lại không tồn tại một mảnh linh hồn nào cả. Không có linh hồn của những nạn nhân chết dưới lưỡi thép sắc lạnh của nó. Không có linh hồn mạnh mẽ mà cuồng bạo của Oda Nobunaga, thậm chí chính cả kiếm hồn kinh thể hải tặc trong truyền thuyết cũng không hề hiện hữu.

Vũ kinh hoàng nhận ra thần thức cùng linh hồn của hắn ở điểm tiếp xúc cùng thanh kiếm cũng dần tan rã. Càng đáng sợ hơn là thanh kiếm dường như có một hấp lực vô hình kéo linh hồn hắn chìm sâu vào trong nó.

Lực hút này không giống như kéo dãn, cũng không giống như lời kêu gọi dụ hoặc của ảo giác tạo ra. Nó giống như bóng đêm, phủ xuống khiến người ta mất đi phương hướng, mất đi mục tiêu, mất đi cảm giác. Dù tiến tới hay trở lui, dù run rẩy lê lét hay điên cuồng bỏ chạy cũng không cách nào thoát khỏi bóng đêm, mãi mãi lạc đường trong đó.

oOo

Vũ kinh hãi thét lên khi Thái Minh chạm vào vai hắn. Toàn thân ướt đầm mồ hôi, không một mối gì mà miệng không ngừng thở hồng hộc như người kiệt sức.

Thái Minh thấy hắn biểu hiện lạ lùng giống như bị Kanae dùng bí pháp nào đó công kích thì lửa giận bùng lên, nghiêng răng giật mạnh.

Kanae cũng chẳng vừa, lồng mấy ngón tay vào bàn tay hắn, ra vẻ níu giữ hắn ở lại bên mình.

Hai luồng uy áp hàn lệ càng hiệp trợ cùng chủ nhân, cường độ liên tục gia tăng cơ hồ có thể thấy bằng mắt thường, thông qua cơ thể Vũ giao đấu với nhau kịch liệt.

Lúc này hai luồng khí thể đã tìm được chiến trường mới, tức thì bỏ qua việc giao tranh trong không khí mà dồn cả vào trong thân mình Vũ để công kích lẫn nhau. La Vi Thanh thoát khỏi uy áp vội xích lại phía Bất Giới, Bạch Phong Hành. Ba người vuốt mồ hôi xem Thái Minh cùng Kanae tranh đấu.

La Béo có vẻ cũng quen với việc bị người ta thiêu đốt, vừa thoát khỏi lệ khí xong liền khôi phục tinh thần, chép miệng nói:

- Trái có mỹ nữ kéo đi, phải có người đẹp lôi về. Thật đáng hâm mộ a.

Bất Giới phì cười đáp:

- Ngươi có muốn thì vào đó mà thay.

Bạch Phong Hành không dám nói to:

- Hai người này sao lại chẳng biết phân biệt nặng nhẹ như vậy? Định Phách Tỏa Hồn Thuật của Thái Cô có sức sát thương với linh hồn vô cùng đáng sợ, trong vòng mười bước có thể hủy diệt sự sống chỉ bằng ý niệm. Lệ kia không biết là thuật gì nhưng cũng chẳng kém cạnh chút nào, thế mà hai người lại dùng thân thể hắn để giao đấu với nhau. Có phải muốn đánh cho linh hồn hắn tan thành tro bụi hay không?

La Vi Thanh nghe vậy bèn nhìn kỹ, quả thật hai luồng khí thể đã áp súc cô đặc đến gần như nước, đang không ngừng từ hai cô gái truyền vào giao tranh trong trong nội thể Vũ khiến hắn vận vẹo như đĩa phải vôi, gương mặt nhăn nhó đau khổ tột cùng.

Gã vuốt mồ hôi đang túa ra đầy mặt, tự nói với mình:

- Quả nhiên đúng với câu "nguy hiểm hơn một người phụ nữ đẹp chỉ có thể là hai người phụ nữ đẹp" a. May mắn, may mắn bản thân không hấp dẫn nữ nhân.

Vạn Dạ Lãnh (10.000 đêm lạnh) thoát nghe không giống tên của một thanh kiếm mà giống một lời ai oán của nữ nhi sầu khổ.

Mười ngàn đêm, là ba mươi năm của một cuộc đời. Là đủ thời gian để một trái tim trở nên băng giá.

Ba mươi năm chìm trong bóng tối không những có thể giết chết niềm vui, giết chết tình yêu, giết chết khát vọng sống mà mười nghìn đêm đủ để giết chết luôn cả những nỗi sợ hãi, những bóng ma lẫn khuất ở tầng sâu nhất của linh hồn.

Mười nghìn đêm lạnh lẽo, đủ để biến một con người trở thành cái thứ tồn tại còn tàn tạ, vô vọng hơn cả một bóng ma. Thứ tồn tại không có linh hồn.

Vạn Dạ Lãnh Kiếm là thế, hơi lạnh từ nó tỏa ra không phải để đóng băng linh hồn người, mà nó sẽ làm cho dục vọng của người khô héo, linh hồn người quắt lại rồi tan biến đi như chưa từng tồn tại.

Vũ vô tình chạm tay vào thanh ma kiếm, chỉ khoảnh khắc sau hắn liền thấu triệt một điều. Không có gì thanh kiếm mà này không cắt được.

Dù là kim cương, dù là nước chảy, dù là linh khí hoặc là không gian. Kể cả linh hồn cũng không ngoại lệ. Đối mặt với thanh kiếm ma, mọi thứ đều không

có gì khác biệt, chỉ cần nó lướt qua, tất nhiên là hủy diệt.

Hung danh của Vạn Dạ Lãnh Kiếm đáng sợ, nhưng bản thân thanh kiếm còn đáng sợ hơn. Lại có một điều mà những lời đồn nói sai về nó.

Vạn Dạ Lãnh Kiếm không phong ấn linh hồn. Vũ không phải người chuyên tu luyện Hồn Thuật có thể nhìn sâu vào linh hồn người khác, hoặc là khai thác thông tin từ những hồn ma, nhưng cảnh giới của hắn đủ cao để cảm nhận sự tồn tại của cái gọi là "linh hồn", nhất là khi hắn chạm tận tay.

Nhưng trong thanh kiếm có khả năng phong ấn linh hồn trong truyền thuyết này lại không tồn tại một mảnh linh hồn nào cả. Không có linh hồn của những nạn nhân chết dưới lưỡi thép sắc lạnh của nó. Không có linh hồn mạnh mẽ mà cuồng bạo của Oda Nobunaga, thậm chí chính cả kiếm hồn kinh thể hải tặc trong truyền thuyết cũng không hề hiện hữu.

Vũ kinh hoàng nhận ra thần thức cùng linh hồn của hắn ở điểm tiếp xúc cùng thanh kiếm cũng dần tan rã. Càng đáng sợ hơn là thanh kiếm dường như có một hấp lực vô hình kéo linh hồn hắn chìm sâu vào trong nó.

Lực hút này không giống như kéo dãn, cũng không giống như lời kêu gọi dụ hoặc của ảo giác tạo ra. Nó giống như bóng đêm, phủ xuống khiến người ta mất đi phương hướng, mất đi mục tiêu, mất đi cảm giác. Dù tiến tới hay trở lui, dù run rẩy lê lét hay điên cuồng bỏ chạy cũng không cách nào thoát khỏi bóng đêm, mãi mãi lạc đường trong đó.

oOo

Vũ kinh hãi thét lên khi Thái Minh chạm vào vai hắn. Toàn thân ướt đầm mồ hôi, không một mối gì mà miệng không ngừng thở hồng hộc như người kiệt sức.

Thái Minh thấy hắn biểu hiện lạ lùng giống như bị Kanae dùng bí pháp nào đó công kích thì lửa giận bùng lên, nghiêng răng giật mạnh.

Kanae cũng chẳng vừa, lồng mấy ngón tay vào bàn tay hắn, ra vẻ níu giữ hắn ở lại bên mình.

Hai luồng uy áp hàn lệ càng hiệp trợ cùng chủ nhân, cường độ liên tục gia tăng cơ hồ có thể thấy bằng mắt thường, thông qua cơ thể Vũ giao đấu với nhau kịch liệt.

Lúc này hai luồng khí thể đã tìm được chiến trường mới, tức thì bỏ qua việc giao tranh trong không khí mà dồn cả vào trong thân mình Vũ để công kích lẫn nhau. La Vĩ Thanh thoát khỏi uy áp vội xích lại phía Bất Giới, Bạch Phong Hành. Ba người vuốt mồ hôi xem Thái Minh cùng Kanae tranh đấu.

La Béo có vẻ cũng quen với việc bị người ta thiêu đốt, vừa thoát khỏi lệ khí xong liền khôi phục tinh thần, chép miệng nói:

- Trái có mỹ nữ kéo đi, phải có người đẹp lôi về. Thật đáng hâm mộ a.

Bất Giới phì cười đáp:

- Ngươi có muốn thì vào đó mà thay.

Bạch Phong Hành không dám nói to:

- Hai người này sao lại chẳng biết phân biệt nặng nhẹ như vậy? Định Phách Tòa Hồn Thuật của Thái Cô có sức sát thương với linh hồn vô cùng đáng sợ, trong vòng mười bước có thể hủy diệt sự sống chỉ bằng ý niệm. Lệ khí kia không biết là thuật gì nhưng cũng chẳng kém cạnh chút nào, thế mà hai người lại dùng thân thể hắn để giao đấu với nhau. Có phải muốn đánh cho linh hồn hắn tan thành tro bụi hay không?

La Vĩ Thanh nghe vậy bèn nhìn kỹ, quả thật hai luồng khí thể đã áp súc cô đặc đến gần như nước, đang không ngừng từ hai cô gái truyền vào giao tranh trong trong nội thể Vũ khiến hắn vận vẹo như đĩa phải vôi, gương mặt nhăn nhó đau khổ tột cùng.

Gã vuốt mồ hôi đang túa ra đầy mặt, tự nói với mình:

- Quả nhiên đúng với câu "nguy hiểm hơn một người phụ nữ đẹp chỉ có thể là hai người phụ nữ đẹp" a. May mắn, may mắn bản thân không hấp dẫn nữ nhân. Vũ bị hai luồng uy áp giằng xé cơ hồ muốn rách cả linh hồn. Bất Giới không nhìn tên sư đệ hồ chịu khổ sở vội nói:

- Hai cô nương cần thận dùm sư đệ ta một chút.

Lời này thiên chân vô tà, cũng không sai phạm điều gì. Nhưng đáp trả Bất Giới lại là luồng uy áp cực mạnh đánh thẳng vào linh hồn khiến Bất Giới trong đầu nghe "oanh" một tiếng, té ngã ra sau. Nếu không phải tu luyện cũng đạt được đỉnh cao của cảnh giới Kết Đan, hơn nữa thiên môn tâm pháp vô cùng kiên định, không sợ khổ hạnh thì đã trực tiếp hôn mê rồi.

Hai người Bạch Phong Hành cùng La Vĩ Thanh cũng định cất lời thì thấy Bất Giới chọc phải tổ ong vò vẽ, liền ngậm chặt miệng ngoảnh đi chỗ khác.

- Là tôi có lỗi, Thái Cô cứ trừng phạt chứ giận lấy sang Bất Giới đại sư làm gì phải tội. - Vũ cười khổ nói.

Lúc này trông hắn nhàn nhả như thể đang cầm tay hai cô gái bình thường chứ không có vẻ đau đớn quần quai này giờ. Mặc dù hai luồng khí hàn lệ vẫn không ngừng truyền vào thân thể nhưng lại không gây chút khó chịu nào cho hắn cả.

Thái Minh giật tay lại nói:

- Ai thêm giận lấy ông ta.

Mặc dù lời nói còn đậm mùi cảm cầu hờn dỗi. Nhưng nàng cũng đã ngừng Định Phách Tỏa Hồn Thuật lại, luồng uy áp khủng khiếp tan biến vô thanh vô tức

Vũ ngạc nhiên nhưng cũng không dám cãi, chỉ âm ỉ cười. Đằng sau lưng hắn xuất hiện một cái bóng mờ, hình dung rõ ràng là giống y chang hắn, khẽ lác mình một cái ẩn luôn vào trong thân thể.

Kanae thấy hắn có thể tách được linh hồn ra khỏi thân thể mà vẫn hoạt động bình thường thì vô cùng ngạc nhiên nói:

- Cũng biết anh Vũ tu luyện dị năng đạt được nhiều thành tựu, không nghĩ đạo thuật lại cũng cao siêu như thế.

Vũ cười nói:

- Nếu tôi không nhanh chóng tách nguyên anh thần thức ra khỏi thân thể trốn đi, chỉ e đã bị hai cô nương xé nhuyễn cả rồi.

Kanae liếc nhìn Thái Minh, cười tủm tỉm nói:

- Chỉ là chút hiểu lầm thôi. Biết anh có thể xuất hồn thì đã dễ phân chia. Thái tử tì đây muốn giữ hồn anh, chứ người ta chỉ mượn thể xác chút thôi mà.

Thái Minh nghe mấy lời đâm dăng ấy thì khóe mắt lóe lên lửa giận. Nhưng nàng cũng biết Kanae đang cố tình trừu chọc mình. Hơn nữa một lần thất hổ đã quá xấu hổ rồi. Bèn nhanh chóng định thần tĩnh tâm, trở lại vẻ băng lãnh như thường.

Thanh ma kiếm trong tay Kanae cũng trở nên yên tĩnh, luồng lệ khí kia cũng bay hơi đầu mất.

Vũ cũng vội nói :

- Đúng thế, chỉ là hiểu lầm thôi. Đều là do mới gặp còn chưa giới thiệu. Mọi người mau mau ngồi xuống nói chuyện

Một tràng giao tranh thầm lặng mà hung hiểm cứ thế mà ngừng. Hai luồng hàn lệ chi khí đang làm mấy người La Vi Thanh, Bất Giới khổ sở bỗng nhiên biến mất khiến ai nấy cảm giác như vừa lâm vào ảo giác, ngơ ngác nhìn nhau.

oOo

Theo lời Kanae thì nàng đã theo dõi cả nhóm mấy ngày, tất nhiên cũng có thông tin sơ lược của từng người. Mà đoàn của Vũ sang Nhật lần này cốt để tìm kiếm Kanae, tự nhiên cũng không cần Vũ phải giới thiệu làm gì. Nhưng mọi người cũng mặc kệ hắn khách sáo mấy câu.

Vũ giới thiệu xong, liền chỉ thanh kiếm của Kanae hỏi:

- Thanh kiếm này có phải thanh Vạn Dạ Lãnh trong truyền thuyết hay không?

Nhắc đến Vạn Dạ Lãnh Kiếm, Kanae liền như si như mê, nàng trêu vuốt ve thanh kiếm nói:

- Đúng thế, đây là thanh Juuchi Yosamu ưng ý nhất mà chú kiếm đại sư Maramusa rèn được.

Mặc dù ai cũng đoán được đó là thanh Vạn Dạ Lãnh, nhưng khi nghe Kanae chứng thực vẫn không khỏi hít một hơi khí lạnh, chú mục nhìn thanh kiếm.

Vạn Dạ Lãnh Kiếm thiết kế đơn giản và bình dị hơn truyền thuyết rất nhiều. Hoa văn trên vỏ kiếm cũng chỉ là mấy họa tiết đơn giản thể hiện sự lạnh lùng, sắc bén.

Đặc biệt nhất là thanh ma kiếm lại không tỏa ra chút khí tức nào giống như những thanh bảo kiếm khác. Không có ma khí, không có kiếm hồn, thậm chí so với những thanh katana được bán đại trà trên thị trường hiện đại nó còn kém mấy phần phong duệ. Nếu không phải Kanae nói, cũng không mấy người liên tưởng nó với thanh kiếm ma trong truyền thuyết.

Nhưng Vũ đã chạm tay vào nó. Hắn biết sự đáng sợ của thanh ma kiếm. Do đó lúc thấy La Vi Thanh tỏ ra hâm mộ thanh kiếm, Kanae nửa đùa nửa thật đưa cho gã cảm thử Vũ vội bật dậy nói:

- Thanh kiếm này có khả năng thôn phệ linh hồn. Anh La không phải chủ nhân của nó, chạm vào liền sẽ bị thần hồn câu diệt, chỉ còn lại cái xác không, chớ có đụng vào.

La Vi Thanh mặc dù không thấy thanh kiếm có gì nguy hiểm, nhưng tuyệt đối tin lời Vũ nói, vội rút tay về, lại cố ý ngồi tránh xa một chút.

Kanae cười cười liếc mọi người đang chăm chú nhìn thanh ma kiếm hỏi:

- Không ai muốn thử kiếm nữa à?

Thái Minh không hiểu sao rất xung khắc với Kanae, đến nỗi mặc dù bản tính băng lãnh, lại có nhiều năm chường quân đại sự rèn luyện ra tâm lý hết sức bền vững. Nhưng chỉ vừa gặp Kanae là đã như núi lửa phun trào, không còn chút nào bình tĩnh ung dung.

Lúc này nàng không giống một tiên nữ tu luyện trăm năm lãnh thế thoát tục mà giống một cô gái mới lớn khác hẳn với người ta vậy. Nghe Kanae khiêu khích liền muốn thử kiếm, một phần cũng vì thanh Vạn Dạ Lãnh quá sức nổi tiếng, mà Thái Minh cũng tuyệt đối tự tin vào Hồn Thuật của mình, Kanae có thể cảm được, nàng không tin thanh ma kiếm có thể thôn phệ được mình.

Vũ thấy việc này có chút mùi vị đồ kị chứ không phải xem kiếm đơn thuần. Hắn sợ mọi chuyện càng lúc càng quá đà vội nói:

- Kiếm của võ sĩ là môn mệnh, đâu phải dễ dàng đưa vào tay người khác. Cô cứ khéo nói đùa. - Đoạn quay sang nói với Thái Minh:
- Vạn Dạ Lãnh Kiếm bên trong có nhiều bí mật, muốn xem kiếm cũng không thể trong chớp lát. Cô để sau hãy xem có được hay không?

Kanae vẫn muốn khiêu khích Thái Minh, làm ra vẻ hăm dọa nói:

- Thái tử tử linh hồn hết sức cường đại, anh Vũ quá lo lắng rồi. Ấy da, nhưng có đàn ông lo lắng cho thật tốt, muội muội đây cũng chỉ mong được thể mà thôi.

Thái Minh lúc này đã thanh tĩnh xuống rồi, lại biết thừa nàng ta cố ý chọc mình. Cũng không thèm đấu khẩu, chỉ bắt giác liếc sang Vũ một cái nói:

- Anh Vũ nói cũng có lý, để hôm khác tôi làm phiền Kanae tiểu thư vậy.

Kanae tính đùa dai, định trêu Thái Minh nhu thuận nhưng Vũ đoán trước tình hình, vội chen miệng nói:

- Khi này tôi đã kể qua với tiểu thư. Chúng tôi sang Nhật lần này mục đích không phải tìm Vạn Dạ Lãnh Kiếm mà là muốn nhờ Kanae tiểu thư chia sẻ một chút thông tin về Xá Lợi Đường Tăng được đem sang Nhật từ thời thế chiến. Hi vọng tiểu thư giúp đỡ.

Kanae thấy hắn nói vào việc chính, cũng thôi cợt nhả, nói:

- Việc này tôi cũng không giấu diếm làm gì. Thực tình Xá Lợi Đường Tăng là cái gì tôi cũng không hề biết, chỉ mới nghe anh nói lần đầu mà thôi. Rất tiếc không thể giúp gì các vị

Kanae không biết gì về Xá Lợi Đường Tăng cũng nằm trong dự đoán của mọi người. Dù sao năm đó chủ trì việc thu thập tro cốt là Đám Pháp Tăng, Yamada Kojiro chỉ là trợ lực mà thôi. Với bản tính háo võ của y, việc trợ giúp những hành động của quân Nhật hay các Pháp Tăng chỉ là cái cớ để giao đấu cùng các cao thủ Trung Hoa mà thôi. Thậm chí nếu có hỏi trực tiếp Kojiro cũng chưa chắc lão đã biết Xá Lợi được đem đi đâu, huống hồ năm quân Nhật bại trận, Kojiro mổ bụng tự sát thì Kanae mới 12 tuổi.

Tuy nhiên cô nàng là đầu mối duy nhất tìm được, bao nhiêu hi vọng gửi gắm bị cắt đứt khiến ai cũng cảm thấy mất mát trong lòng.

Vũ gắng hỏi:

- Cô không biết gì về Xá Lợi Đường Tăng, sao lại chặn đường đón chúng tôi đến đây?

Kanae nhún vai nói:

- Tôi thấy có người can thiệp vào tận cơ sở dữ liệu của cảnh sát để thu thập mọi thông tin về tôi, lại thấy hai anh là người nước ngoài mà ra sức tìm kiếm rất lâu, không giống như mấy kẻ hâm mộ AV nên mới đặc cách đưa các anh về nhà tiếp đãi.

Bạch Phong Hành chen ngang nói:

- Nếu chỉ là đón khách, chẳng lẽ lại phải huy động cả mấy tên Pháp Tăng liều chết với chúng tôi ư?

Kanae cười cợt đáp:

- Đám Pháp Tăng ấy là lực lượng của Mikkyo (Mật Tông Nhật Bản), tôi đâu có đủ khả năng xách động họ. Hơn nữa anh đẹp trai như vậy, đòi nào tôi lại nỡ phái người làm hại. Chỉ là trùng hợp thôi mà.

Lời của Kanae thật thật giả giả không biết nói thế nào, hơn nữa mấy người cũng chẳng có quyền gì ép nàng phải nói. Dù sao Kanae là chủ nhà, lại cũng không thù không oán. Đừng nói là không biết, kể cả cô nàng nói không muốn giúp cũng đành chấp nhận ra về chứ biết làm sao.

Thái Minh già dặn hiểu chuyện, lẽ ra có thể chủ động đàm phán nhưng lại xung khắc với Kanae nên không muốn ra mặt, chỉ vu vơ nói với Vũ:

- Muốn qua sông phải bắc cầu kiều, Tam Tạng thỉnh kinh còn phải dâng bình bát. Chúng ta cũng không thể nhờ xuống.

Vũ được nhắc liền hiểu ra ngay, muốn nhờ người ta giúp lại cứ hồn nhiên chất vấn thực là ngu ngốc. Dù không có lợi ích để trao đổi thì cũng phải lấy được hảo cảm của người ta mới mong nhờ vả được. Nhưng hắn đi lần này lại chẳng chuẩn bị gì nên lúng túng nói :

- Cô Kanae quan hệ rộng rãi, chỉ nhìn mấy vị ninja mới gặp lúc chiều đủ biết lực lượng trong tay không đơn giản. Chúng tôi chân ướt chân ráo tới Nhật

thật không biết nhờ ai.

Nếu cô có thể giúp chúng tôi tìm thông tin về Xá Lợi Đường Tăng thì chúng tôi xin hậu tạ.

Danh vọng Thái Minh không chỉ gói gọn ở Dịch Thôn hay lãnh thổ Trung Hoa. Là Hội trưởng " Hiệp Hội ", đại diện cho giới tu chân Trung Quốc. Kanae chưa từng gặp mặt nhưng tiếng tăm thì đã biết từ lâu. Theo lẽ thường thì nàng phải là người đại diện cả đoàn mới phải. Mà mấy người Bất Giới, Bạch Phong Hành cũng đều là đức cao vọng trọng, thực lực phi thường, trong giới tu luyện cũng có địa vị rất cao. Nhưng từ đầu chí cuối, vẫn để một mình Vũ chủ trương. Điều này chứng tỏ hẳn có giá trị tương đối quan trọng trong phái đoàn này.

Kanae mặc dù còn kém Thái Minh cả về tuổi và danh vọng nhưng nàng cũng là một Kage (lãnh đạo tổ chức ninja). Kinh nghiệm nhìn người và đánh giá tình huống tất nhiên là đủ tinh tường để nhận ra điều đó. Nàng thích thú nhìn Vũ, tùm tùm hỏi:

- Giúp thì cũng được thôi, nhưng anh nói xem có thể hậu tạ gì được cho tôi đã nào.

Vũ không nghĩ cô nàng lại vào đề trực tiếp đến thế, ấp úng nói:

- Ồ thì cô có việc gì cần, chúng tôi sẽ giúp hết mình

Kanae nhún vai:

- Việc gì cũng được sao?

Hắn cân thận đáp:

- Ồ nhưng còn phải xem tôi có thể làm được hay không đã, nếu là việc tôi không thể làm được như hái sao trên trời thì chịu nhé, không phải là tôi nuốt lời đâu đấy.

Kanae vuốt má hắn, trêu:

- Người ta cũng không cần anh phải hái sao trên trời, chỉ cần anh hứa đưa tôi đi dạo ngắm trăng một vòng là được.

Vũ cười ha ha:

- Được đi dạo cùng với người đẹp như cô Kanae thì hạnh phúc nào bằng. Tôi còn tưởng cô muốn đi cùng Bạch tiên sinh đẹp trai của chúng tôi nữa chứ. Mà việc đó cũng không khó, chắc là Bạch tiên sinh cũng rất sẵn lòng.

- Cứ thông nhất thế đi.

Vũ cười hi hi nói:

- Được, thế hôm nay tôi ứng trước luôn khoản hậu tạ cho cô vậy. Bây giờ trời đã tối, lát nữa trăng lên tôi gửi trước cho cô một ít quà tạ ơn rồi chúng ta vào bàn việc nhé.

La Vi Thanh giờ ngón cái lên với hắn nói:

- Ông Vũ đúng là " nhân vật chính " có khác, chuyện trăm lợi vô hại như thế mà cũng rơi vào đầu được thì đúng là khiến người ta không biết dùng từ nào để mà cảm thán nữa.

Vũ ra vẻ khỏ sở nói thảm:

- Nghe có vẻ nhẹ nhàng sung sướng thế thôi, chứ cũng không dễ xoi đâu nhé. Đi dạo ngắm trăng chỉ là món khai vị thôi, món chính cũng không dễ nuốt. Cô nàng này đóng AV (phim người lớn) quen rồi, nhu cầu và thể lực có thể nói là vô tận. Có khi tôi với Bạch tiên sinh còn đáp ứng không xong ấy chứ.

La Vi Thanh cười dâm đãng, huých bẻ sườn hắn nói:

- Khó khăn như thế thì hay là để La béo tôi chịu khổ hộ cho.

Vũ cũng cười he he nói :

- Chuyện này là tôi gây ra thì tôi phải gánh vác. sao lại để anh chịu khổ hộ cho được.

Bất Giới cũng chụm đầu nói chen vào:

- Ha ha, việc khó khăn này chắc là sư đệ không làm được rồi, hay là để lão hòa thượng phá giới ta cùng với tiểu La làm hộ cho.

Vũ thấy Bất Giới đảo mắt về phía sau bèn ngẩng đầu nhìn lên thấy ngay hai bộ mặt hầm hầm như sắp giết người, sợ quá rụt cả cổ vào.

Thì ra Bạch Phong Hành vốn tính ghét bị người khác sắp xếp, hơn nữa Kanae lại là con gái của kẻ thù giết sư phụ. Thế mà Vũ dám đem y ra làm nam

sắc trao qua đổi lại bảo sao y không giận đến nghiền răng trèo trẹo.

Mà người còn lại là Thái Minh thì chẳng rõ con có ở đâu cũng đang nổi trận lôi đình. Nàng không nghiền răng trợn mắt như Bạch Phong Hành nhưng sắc mặt lạnh lùng phát sợ, khí lạnh tỏa ra khiến Vũ không dám nhìn, bất giác nhích người nấp sau lưng La béo.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Giới - Khai Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.